

TOPLU YAZILAR

Kazım Cihan

SINIF TAVRI

ASLOLAN ÇIZGIYSE, GÖREV; BU ÇIZGININ TEMSİLCİLERİ OLMAKTIR

Yeni bir tartışma veya yeni bir keşfediş değil, Marksizmin-Leninizmin-Maoizmin abc'sini bilen herkes sınıf mücadelesi içerisinde belirleyici olanın çizgi, yani bilimsel bir dünya görüşü ve teori pratik bütünlüğü olduğunu bilir. Ancak maoistler açısından sorun böyle genel hatlarıyla ortaya konularak geçiştirilemez. Bu meselenin bir yanısıdır. Çizgi tayin edicidir ve gerici iktidarı alaşağı etmede bizler açısından stratejik bir meseledir. Ki özellikle maoistler, 'nasılsa genel hatlarıyla MLM bir devrim programına sahibiz' deyerek bunun "rahatlığı" içerisinde meselelere tek yanlı düz bakamazlar. Çünkü stratejik olarak devrimi kazanacak olanların görev ve sorumlulukları her zaman çok daha fazla olmuştur. Ve bu sorumluluk özellikle bugün her zamankinden çok daha fazladır. Bunun için düne, güne ve geleceğe karşı şu veya bu şekilde değil maoist iktidar bilinciyle sahip çıkarak çizginin emrinde görev ve sorumlulukların sahibi olmak günün ertelenemez görevidir. Bu yapılamadığı, çizginin emrinde, stratejik ve dönemsel ihtiyaçlara cevap verecek stratejik ve taktik politikalar üretilerek güncel hükmedilmediği sürece sadece doğru olmanın ve değişimi tarihe havale etmenin ötesinde bir anlamı olmayacaktır.

Bugün çizginin temsilcileri olmaktan ne anlamalıyız?

Kabül etmek gerekir ki maoistler yılların birikimini doğru bir şekilde değerlendirerek son yıllarda ciddi anlamda nitel bir seviye yakaladılar. Yakalanan bu seviye muhtemelen bu yıl dahada geliştirilecekti. Mercan katliam operasyonunun maoistlerin bu plan ve programını hangi ölçüde nasıl etkileyeceğine ilişkin yorumda bulunmak için henüz erken olunsada, şimdiden gerekli adımlar atılmazsa ileriki süreçlerde bu operasyonun etkisi daha fazla hissedilecektir. Bundan kaynaklı faaliyet içerisinde olan her bir aktivist sürecin hassaslığını kavramaya çalışarak öncelikli olarak mevcut gerçekliği bilince çıkartmak durumundadır. Zira bu yapılırken duygusal reflekslerden ve mağduriyet psikolojisinden uzak durularak yaşananların sınıf mücadelesinin gerçekliğinin ta kendisi olduğu bilinciyle adımlara yön verilmek durumundadır.

Sorun varlık-yokluk değil, iktidara talip olma sorunudur!

Kaypakkaya'nın kızıl güzergahında somutlaşan Marksist-Leninist-Maoist bilimsel dünya görüşünün temsilcileri olan maoistlerin sorunu varlık yokluk sorunu değil, karşı devrim cephesinin topyekün imha saldırılarına karşı devrimi kazanma, iktidar sorunudur. Bir operasyonun ardından varlık yokluk tartışmaları yapanlar nicel olarak çok güçlü olsalarda normal koşullarda dahi devrimi kazanma şansına sahip olamazlar. Soruna bu şekilde yaklaşılmalıdır. Bunun aksi yaklaşım ve değerlendirmeler her şeyden önce maoist harekete haksızlık olacağı gibi hareketin gerçekliğinin gerisinde de bir belirleme olacaktır. Bu vb. tutumlara düşülmememeli ve öncelikli olarak dünden bu güne mücadele içerisinde olan ancak çeşitli nedenlerden kaynaklı öne çıkmamış olan aktivistler mücadele içerisindeki yerlerini alma noktasında her hangi bir kaygı ve tasaya kapılmadan harekete geçmelidirler. İçerisinde bulunulan süreç itibarıyla günün görevi bulunduğumuz alanlarda bir adım daha öne çıkmayı şart koşmaktadır. Devrimin ihtiyacı ve 17'lerin çağrılarına cevap olmak için amatörlükten kurtularak profesyonelleşmek durumundayız. Aksi halde faaliyetin sürekliliğinin sağlanabilmesi mümkün değildir. Bunun için özellikle kitle faaliyeti içerisindeki belli bir program dahilinde idolojik ve politik seviyelerini yükseltmek için düzenli eğitim çalışmaları yapılmalıdır. Sadece pratik işlerin koşturmasını yaparak yetinmek doğru değildir. Madem ki her bir aktivist kendi alanının önderi olmalıdır şiarını faaliyetimizde kendimize referans olarak alıyoruz, o zaman buna uygun olarak kendimizi geliştirmek ve bulunduğumuz alanlarda faaliyete önderlik etmek durumundayız. Yanlış yapmaktan korkulmamalı. Unutulmamalı ki yanlış yapmayanlar hiçbir şey yapmayanlardır. Faaliyetin bunlara değil yanı sıra iş yapanlara bütün benliğiyle kendisini iktidar mücadelesine katanlara ve yanlış yapı yapı mücadele içerisinde özne olanlara ihtiyacı var. Maoist hareketin saflarında sayıları hiç te küçümsemeyen ancak çeşitli nedenlerden dolayı bugün faaliyet içerisinde olmayan yığınla insan var. Bunların deneyim ve birikimlerinden yararlanmak hiçte yanlış değildir. Yüzü halen halka ve devrime dönük olan bu dostlarımıza giderek bulunduğumuz alanda eksikliğini çektiğimiz ihtiyaçlar nelerse yardım ve destek talebinde bulunmalıyız. Bunu yapmaktan hiç şekilde rahatsızlık duymamak gerekir. Bundan rahatsızlık duyan olsa olsa küçük burjuva kibirli devrimcileri olur, hedefinde siyasi iktidar olan maoistler bundan asla ve asla rahatsızlık duymamalıdır.

Bizler ne kendini dünyanın merkezine koyan, kendi dışındaki kesim ve kitleleri küçümseyen küçük burjuvalar topluluğu, ne de ilke ve önderliği olmayan dağılmış bitmiş partiler artığıyız. Kendi gerçekliğimizin bilincinde olmalıyız. Ve emin olalım ki bu gerçek doğru bir şekilde ele alınırsa kazanmaya muktadir bir nitelik ve potansiyele sahiptir. Bunun için kendimize her zamankinden fazla güvenerek ilerici, devrimci birikim ve deneyimlerin desteğini almak dışımızda kalmış maoist kişi ve çevrelerle pratikte de yoldaşlaşmaktan korkmamalıyız.

PERSPEKTİF: BÜYÜK DÜŞÜNMELİ VE BÜYÜK KAZANMALIYIZ!

Maoist partinin yeni nitel bir doğruluş için mahiyetine derinden vakıf olunması gereken ciddi-derin kaybını sorgulama durumunda olduğuna daha önceki yazılarda işaret etmiştik. Kayıpların bir parti bunalımına değil de devrim ve Komünizm için daha güçlü bir çözüme vesile olmasının MLM bir çizgi ile mümkün olduğunu da belirtmiştik. Bunu anlamamak kriz biriktirmektir. Partiye bunalım dayatmaktır Dünde kabul edilmediği gibi, şimdide edilmeyecek, tarihsel mahiyeti, toplumsal kökleri deşifre edilerek püskürtülecektir.. Çünkü MLM bilimine sahibiz. Ona yabancılaşmanın hiçbir türüyle pazarlık içinde olmak durumunda değiliz. Gerekli olan analiz ve sentezdir. Yanlış değiştirilmektir. Görev, yetmezlikleri- hataları, MLM temelde dönüştürmektir. Parti, karşılaştığı kayba yol açan hataları doğru ele almayı MLM tedaviye cesaret etmeyi başaracaktır. Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi; gerçek Komünist partiler başarı ve başarısızlıklarını "açığa vurmaktan korkmazlar". Hata ve zayıflıklarının kaynağını görmek ve çözüm için tartışmaktan korkmazlar. Korkanlar, tarihinde gösterdiği gibi batmışlardır. Bu açıdan ikinci Kongre planlanması: çizgi-güvenlik meselesi-yapılmak istendiği yer-stratejik önderlik çizgisi ve önderliğin korunması, çalışma ve hareket tarzı, örgütlenme anlayışı, partinin kendisini ve düşmanı ciddiye alması v.b. her konu başlı başına ele alınacaktır. Sebepleriyle ortaya konacaktır. Şu açıktır ki, her kayıp ve yenilgi diyalektik açıdan doğru ele alındığında güçlü nitel çözümlere götürmüştür, götürecektir. Birinci Kongre tarihi muhasebesinde son derece önemli bir tecrübe özetlendi.

Tarihi muhasebede 1. Kongre diyordu ki;

"stratejik önderlik tayin edicidir (...) stratejik planın uygulanması stratejik önderliğine bağlıdır (...) bu misyonun hakkını veren bir önderliğin ayda' mı, Mars tamı, kırdı mı kentte mi olduğunu kimse tartışma konusu yapmaz. Asıl olan asli görevini yerine getirmesidir. (...) Parti tarihimize merkezi önderliklerde hep küçük işleri başarması beklene geldi. (...) beklentilerin çitası bir savaşıdan beklenenler derekesine dahi düşürüldü. Tepeden tırnağa böyle şekillenen bir partide önderlerde (...) bir savaşıncının teorisi ve pratiği ile yetinir (...) yada iyi bir halk savaşıncısının devrimci fedakarlığıyla kısa vadeli başarılar ve küçük muharebelerin zaferleriyle yetinirler. (...) tarihimize SB'nin nerede konumlanacağı hep tartışma konusu olmuştur. (...) sorunun özü SB' ye yüklediğimiz misyon ve bu misyona (önderlik) oluşturmaktır. (...) işi korkaklık ve cesaretle açıklama ciddiyetsiz bir yaklaşımdır" (Muhasebe Sf. 434-437)

Kongre sonrası SB bu konularda olumlu adımlar attı.. Ancak son kaybımızda önderlik, önderlik çizgisi anlayışımız ele alınacaktır. " önderliğin önemi kavranamamış ve sıradanlaştırılmıştır" diyen kongre çizgimiz ve pratiğimiz arasındaki ilişki muhasebe edilecektir.. Ve yine 3. Konferans sürecimizi değerlendiren 1. Kongremizin DABK'ın Konferansı "meşru" görmeyen, parti çoğunluğunun iradesini tanımayan çizgisini şöyle eleştirdi.. "Revizyonist önderlik parti üye ve kadrolarının çoğunluğunu yurt dışına çekti ve bu nedenle de parti iradesini temsil etmez" düşüncesiyle konferansın iradeyi temsil etmediği (...) sonucuna gitmişti (...) bilimsel bir değerlendirme değildir. (...) üyelik kriterlerini Maoist bir partinin örgütsel ilkeleri yerine üyenin dağda mı, batıda mı, yurtdışında mı olduğu kriterine indirgemek cahillikten öte bir şey değildir. Komünistliği coğrafi koşullara indirgemek ve bunun üzerinde politika yapmak (...) salt askeri bakış açısına sahip olanların düşünce yöntemidir. (...) Konferansın nerede yapılacağı sorunu üzerine yapılan tartışmaların temelini de bu bakış açısı oluşturmaktadır. (Muhasebe Sf 232) Dünya devrimin hizmetinde Türkiye- Kuzey Kürdistan devrimine önderlik eden bir partinin ülkede olacağı kadro ve üyelerini buna göre mevzilendireceği açıktır. YD ve batıdaki PÜ ve kadroların dağda değiller diye küçümsenmesi, parti konferansının yapılacağı yerin tartışma konusu yapılması konferansın çizgisi ve kararları değil de öneminin nerede yapıldığıyla ölçülmesi yanlıştır. Salt askeri bakış açısidir, bölgeciliktir.. Hem 2. MK'nın sağ oportünist hatalarını ve hem de doğru-yanlış mücadelesi değil de coğrafya yarışı yapan DABK yanlışlarını Kongremiz eleştirdi. Önemli bir özetti. Düşmanın topyekün seferberlikle geçici değil stratejik bir operasyon durumunda bulunduğu Dersim bölgesinde o koşullarda 2. Kongre düşüncesi içinde olmamız, bu özet gereğiyle de ele alınacaktır. Kolektif tartışılacaktır.. Şimdilik bu kısa yazıda bunu tartışma durumunda değiliz.. Şunu söylemekle yetiniyoruz.. Kayıplarımız sebepsiz değildir.. Tarihimizden de gelen derin nedenleri de ardır. Bunlar, Maoist iki çizgi mücadelesi yoluyla derinden kavranacak ve nitel bir çıkışla devrim için çözüm örgütlenecektir. Parti, sürece ilişkin inceleme faaliyetine girmiş durumdadır. Bunlar devrimci kitlelerle paylaşılacaktır. Lenin: " Açık davranmalıyız. Durumun ne olduğunu söyleme yürekliğini göstermeliyiz. Eğer merkez yönetim kurulu, durumun ne olduğunu partiye açıkça ve özdenlikle söylemeyi arzu ederse, bu yalın açıklama, onların elinde herhangi bir karardan, temenniden, suçlamadan, üyelikten çıkarmaktan v.b yüz kat daha fazla ağırlık taşıyan çok güçlü bir silah olacaktır." İdeolojik ve siyasi sorunları gladyatör didişmeleri-dedikodu curcunaları-kişisel suçlamalar cebelleşmeleri ile açığa çıkarılamaz, çözülemez. Silahımız MLM'dir.. Ve Maoist iki çizgi mücadelesidir. Maoist Parti anlayışımız ve Maoist iki çizgi mücadelesi yönelim ve metodumuz tarihi dejenere etmeye çalışan karşıdevrimci Hücre gibi keskin "İbrahimci" gösteri devrimciliğini deşifre etti. Kongremiz bunun dersleriyle doludur. Kongre sentezlerimizle kuşanmalıyız. Kongre şöyle diyordu: "Her zaman her yerde halkların çıkarları esastır. Bunun üzerine hiçbir şey, hiçbir mazeretle çıkarılamaz. (...) 'kişi Mao desin nasıl derse desin' diyen (...) Lin Biao'ları topa tutan kızıl muhafızlara yön veren çizgi ne idi? (...) dost ve düşmanı ayırt etmek bunun bulanıklaştırılmasına hiçbir şart altında izin vermemek, dostlarla hatalarına karşı mücadeleyi dışlamadan ve Komünizme yürümek amacıyla düşmanı alt etmek için birleşmek her şeyde-her yerde

sınıf çizgisi uygulamak bir ilke sorunudur." (İdeoloji Sf. 48) Demek ki söz de savunma göstericiliyle, Maoizmi ayrıştırabilirmeliyiz. Yakalarına İbrahim rozeti asıp Lin Biao misali sınıf ayrımı yapmayan, dostları düşman gösteren, düşmana karşı mücadeleyi tatil edip, partiyi devrimin silahı olmaktan yani düşmanı alt etme görevinden men edenleri anlayabilecek durumdayız. 1. Kongremiz, "Parti ve kitlelerin %95'ine güven yaklaşımını, kibirli bürokratlar anlayamazlar. (...) Şahsi iktidar hırsları herkese düşman olma ve pervasız saldırı çizgisine davet eder." (İdeoloji Sf. 49) diyordu. Bununla silahlanmış Maoistler; Lenin yoldaşın dediği gibi: "İlke denen şeyden yoksun olanların tümü büyük ilke sorunlarını gölgeleyebilmek için, ucuz heyecan tahrikçiliğine ve skandal simsarlığına yöneliyorlar" görüşü ile donanmıştır. Hat- alarda, başarılarla partinindir. Kolektif sorumlulukla üstlenilecektir. Çizgi mücadelesi değil, dedikodu yapanlar, so- runları aşmak için çözüme katılım sağlamak değil, ortalığı spekülasyonlarla zehirleyenler, düşmana karşı yoldaşlar ve dostlarla birleşme değil, hilelerle dağıtanlar, partiyi devrimin silahı değil de mülk olarak görenler, halka hizmet değil de kariyer peşinde koşunlar ideolojik tartışma değil de, geri duygulara seslenenler, her kim olurlarsa olsunlar "ucuz heye- can tahrikçisi" ve "skandal timsarıdır". Sorunların siyasal-ideolojik nedenlerini kavramak ve örgütlenecek çözüme, yoldaşlar ve dostlarla devrim için kenetlenerek seferber olmak yerine, kişisel dedikodularla uğraşanlara Lenin yoldaş şöyle diyordu; "sorunu kişiler sorunu olarak görmek saçma olur. Bu tamamıyla maskaralıktır." Yine bunun bilincinde olarak Maoist parti 1. kongresi, karşıdevrimci hücre kültürü ve objektif düşman kişiliğine karşı muazzam bir meydan okuyuşu temsil etti. İşin bitmediği, bitmeyeceğinin bilincindeyiz. Zafere mahkum olanlar devrimci proletaryanın kayıp ve hatta yenilgilerini ortalığı zehirlenme operasyonuna dönüştürenlere karşı, Marks'ın şu sözlerini bir eylem kılavuzu olarak bilir ve yaparlar.

"GÜL BURADA, BURADA RAKSETMELİSİN"

"Proletarya devrimleri, durmadan kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmemiş gibi görünen geri dönerler, kendi ilk girişimlerdeki kararsızlıkları ve zaafı ile alay ederler. (...) kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında, boyna-daima yeniden gerilerler, ta ki her türlü geri çekiliş olanaksız kalıncaya ve bizzat koşullar bağırıcaya kadar. Gül burada, burada raksetmelisin." Bu bilincin, Parti üye-kadro ve Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıların kayıplar sonucu içine girilen örgütsel durum ortamında, yenid- en mevzilendirmeleri ihtiyacı anlaşılabilir. Öncede vurgulandığı gibi bu basit bir teknik güvenlik, askeri tedbir meselesi değildir. İdeolojik-politik düzeltme hareketinin bir parçasıdır. MLM proleter enternasyonalist ideoloji ve siyasetle daha donanmış olarak partinin ve önderliğinin kitlelerle birleştirilmesi zemininde ve devrime sarılıp ilerleterek tesisi göre- vinin sorumluluğu pratikte üstlenilmedir. Partinin bunu yapacağına, devrimci kitleleri seferber ederek başaracağına inanıyoruz. Elbette her şey gibi Parti'de, Kongre'de ikiye bölünür. Bunun ve hem de kongreyle ileriye atılmış ve bundan ötürüde düşman saldırılarının bir numaralı hedefi haline gelmiş olmamızın bilincinde, kongreyi daha ileri taşımak sorumluluğuyla seferberlik şarttır. İki çizgi mücadelesini daha ileriye gitme perspektifi ile ele alacağız. Kongre: "Parti- yi ileri götürecek (...) tek itici gücün parti içi ideolojik mücadele olduğunu kavramak gerekir. (...) doğru bir ideolojik mü- cadelenin olmadığı ve yürütülmediği yerde parti, adı isterse Komünist olsun niteliği ve amacından saparak çürümeye, yozlaşmaya doğru yol alır." (Muhasebe Sf.11) diyordu. Maoistler bir memur misali değil, bu yolda yürüdüler, ilerlediler ve yürüyecekler. Maoist partinin bu ruhunu kuşandılar, kuşanacaklar. Ve yine 1. kongremizin bir daha altını çizdiği gibi: "Siyasi eleştiriler farklı, sokaktaki lümpenlerin tarzını kullanarak eleştiri (!) yapmak farklı şeylerdir. (...) Komünistler bu yoz kültürün kendi bağrında gelişmesine izin vermez buna asla müsaade etmezler, etmemelidirler. (...) Bu lümpence polemiklerin gelişmesine paralel olarak Parti yozlaşmakta (...) karşıdevrimcilerin uzun süre kendilerini gizlemelerinde bu nesnel durumun önemli payının olduğunu inkardan gelemeyiz." (Muhasebe Sf 345) İşte bundan ötürüdür ki, Mao- ist Parti komplo plan ve teorilerini boşa çıkarmaya, bunlarla sonuç almayı düşleyen düşmanın heveslerini kursakların- da bırakıp yenmeye muktedir. Hatalarda bizimdir. Toplumsal pratikle bilgimizin "oluşum-gelişim-yok olma" süre- cinin sonsuzluğu ve nitel sıçramaların kaçınılmazlığının bilincinde, sadece kaba bir tekrar olmayı reddederiz. Gerçeği öğrenmenin sonu yoktur. Her gün yeniden ve yeniden öğrenme perspektifini kaybetmeyeceğiz. Tarihi inkarcılığa asla prim vermeden ve her bir bilginin tarihsel sınırlılığını da bilerek karşıtların birliği temel konusundan öğrenerek ve mücadele yoluyla yeni nitel ilerlemeler kaydedeceğiz. Bu yolda yürüdüğümüz MLM'i rehber aldığımız için DEH'in tam desteğine sahip olan Parti, DEH ile birlikte MLM'in rehberliğinde kazanmak için yeni atılımlara cüret etmeye devam edecekler. Bir tarihsel zorunluluk olarak parti ve önderliği kuşanırken komünizm için bir araç olarak kullanmayı, kuts- anmış bir amaç haline getirmemeyi kitleleri devrime seferber etmenin hizmet kürsüsü olarak görmeyi, ayrıcalıklı bir sopaya dönüştürmemeyi asla unutmamalıyız. Biz devletçi ve partici değil, Komünistiz. Sınıflar, partiler, öndeler sınıflı toplumların tarihsel bir olgusudur. Komünizm amacı için bir tarihsel zorunluluk ve bir silah olarak kavramak başka, tanrılaştırmak ise daha başkadır. Komünizme kendiliğindenci gidemeyiz. Parti bu yürüyüşte öncü silahtır. Önderlik kilit meseledir. Bir koordinasyon ve burjuva yetkiler değil, merkezileşmiş ideoloji-siyaset yeni çizgi olarak bilimsel bir önderliği bilinçli tesis etmek görevini, Parti, devrimci kitlelere de dayanarak başaracaktır. Burada mesele kişiler değil, doğru çizgilerdir. Bunu temsil eden doğru çizgiye entegre olmuş ve çeşitli tarihsel dönemeçlerde doğru çizgide yürümüş önderler gurubuna, Parti dün de, bugün de sahiptir. Sınıf mücadelesi onları yaratmıştır. Yaratır, yaratacaktır.

HATALARIMIZ DA ÖĞRETMENİMİZDİR!

Sistemden her yönlü köklü kopan bir çizgi ile donanmış ve kitleleri seferber etme kalite ve kapasitesine sahip önderlik Parti ve devrimci kitlelerin ihtiyacıdır Dolayısıyla Parti, federalizm ve anarşizme doğru olarak karşıdır. "Devletçi-Partici komünizm olmaz. Komünizm, devletsiz,sınırsız, Partisizdir. Parti, önderlik, bize Komünizm'e gidişte bir silah ve araç olarak gereklidir. Bu bilinçle, Parti ve önderlik silahlarımızın son kayıplar ortamımızda, daha acil bir önem kazandıkları açıktır. Enternasyonal Komünist hareketin bir parçası ve enternasyonal proletaryanın bir müfrezesi olarak Parti, bu görevi daha bilinçli ele alacaktır. Parti ve aktivistleri de devrimci kitlelerde "yenik ordular iyi öğrenir" sözünde bir gerçeklik olduğunu bilirler. Hatalar, yenilgilerde, öğretmenimizdir, onlardan da öğrenmesini bilmeliyiz sözü bunu anlatır. Komünist önderlik, Maoist kitle çizgisi uygulamamazlık edemez. "Kitlelerde ne anlar" diyemeyiz. Kendiliğindenci değil, Komünist önderlik yönlendiriciliğinde sorunları kavrar, çözüm için aşmaya muazzam katkılar sunabilir, sunmuştur. Kitleleri siyasetten men eden, sadece kendilerini yönetecekleri seçmeyle mükellef kılan burjuvazidir. Komünizme yürüyüşte, siyasal-ideolojik sorunlarla cebelleşmekten, bilimi anlamak ve uygulamaktan kitleleri sosyalizm adına men edenler, onları geri ilişkilere zincirlerler. Kitleler, Komünizm'e böyle seferber edilemezler. Komünist öncü müfreze ve önderliği olmaksızın, kitleler kendiliğinden Komünizm perspektifli bir devrim icra edemezler. Bu icrayı ve onda ilerlemeyi kitlelere komünist önderlik sağlayabilir. Önderliğe, Partiye, devlete ihtiyacın olmadığı bir dünya içinde, komünist Partisi ve Komünist stratejik önderlik şarttır. Maoistler bu görevi başarmak zorundadırlar. Başaracaklardır. Nepal bunu başararak ilerledi. Tamda bu önemli görevden ötürüdür ki, Başkan Mao: "Marksizm-Leninizm'i gerçekten kavramış yüz yada iki yüz yoldaşımız olsa, Japon emperyalizmini yenmek daha çabuk gerçekleşecektir" diyordu. Maoist Parti, "taban" edebiyatı yaparak popülizm girdabında Parti'yi kendiliğindenciliğe mahkum etmeye çalışarak Parti'nin başına gurupçuluğu musallat edip, karşıdevrimin yol almasının elemanları haline gelmiş NT kumandalı KDH tecrübesine sahiptir. Onların Parti ve Halk içerisindeki doğru-yanlış mücadelesini dejenere etmeye çalışan komplo ve skandal simsarlığı tecrübesine sahiptir. Ucuz heyecanlara seslenerek Parti'yi işgal edip, Parti'yi var eden ideolojik temellerine yabancılaştırma operasyonları tecrübesine sahiptir. Emperyalist-kapitalist dünyanın kendisi bizzat kendi işleyişiyle kitlelerin direnmek için öne atılmalarına yol açmaya devam ediyor. Eksik olan kitlelerin direnişi değildir. Komünist önderlikle birleştirilip devrime dönüştürülmesi meselesi vardır. Dünya çapında Komünizm mücadelesinin öncü müfrezeleri bunu başarmak cüreti içerisindeyler. Emperyalist sistemin çıkmazı, kitlelerin yeni bir dünya özlemi ortadadır. Sorumluluklarımıza ciddiyetle sahip çıkmalıyız. 1. kongre dokümanlarından aktardığımız bazı kısa pasajlar neyi-nasıl ele almamız ne yapmamız gerektiğini aydınlatmaktadır. Cangöz'ler, Aydın'lar, Aris'ler, Ökkeş'leri anmak, bunların gereğini yerine getirmektir. Zira, Bilmek Yapmaktır! Şimdi enerjimizi yapmak yolunda daha güçlü işlevsel bir pratik olarak göstermek, Parti ve halkla birleşmek zamanıdır. Parti'nin şu veya bu dönemi ile değil, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü bir bilinçle, tarihimizin tümüne (doğru ve yanlış ayrıştıracak) sahip çıkmak yine acildir.

MERKEZİ GÖREV

Parti, tarihine değer vermeyen hataları şura-buraya fatura edip işin içinden çıkma bencilliği değildir. Sorumluluğu Parti'nin kolektif üstlenmesidir. Parti kendisine saygısından, halka bağlılığından ve değer verdiğinden ötürü, hatalarını ciddiyetle ele alma çabası içerisindeydir. Partimizin hatalarının düşmanın güçlü haline getirilmemesi, oportünist dar çıkarların istismarına götürmemesi için, onları ciddiyetle ele alacağız, aşacağız. Daha önce de vurguladığımız gibi, siyasal iktidarın Halk Savaşı ile ele geçirilmesi devrimin merkezi görevidir. Yenilsek, geri çekilsek de, devrimin baş ödevi budur. Buna bağlı olmak kaydıyla görevler somut koşullara bağlı olarak değişik biçimler alabilir. Ancak merkezi görevin diğer tümünü yönlendirme dinamizmi ve kumanda da olması meselesini hiçbir şart ortadan kaldırmaz. Aksi tutum kendiliğindenciliğe götürür. Sağa ve sola savurur. Merkezi görevin icrasına MLM rehberlik eder. Revizyonistler "Hareket her şey, nihai hedef hiçbir şey" derler. Ekonomistlerde öyle. "Bugün şöyle yarın böyle" Biz, Mao'nun; "İktidarın silahlı kuvvetlerle ele geçirilmesi sonucun savaşıyla alınması" yörüngesini önder biliriz. Merkezi görev tespitimizi bu yönlendirir. Merkezi görev birkaç tane olmaz. "Bugün şu, yarın bu" şeklinde ele alınamaz. Böyle olursa parti ve kitlelerin bilinçli doğru çizgi ve planda hareket birliği sağlanamaz. Partinin, önderliğin örgütlenmesi kendi başına bir amaç değil, bu merkezi görevi ele almak içindir. Hiçbir bölge, hiçbir branş genel stratejik plana entegre olmayan kendi başına ayrı plan ve merkezi görev, ona bağlı acil görevler dışında ayrı bir yol içinde olamaz. Partinin şimdiki durumunda onun stratejik planının hayati önemini yadsıyıp, hiç kimse, hiçbir bölge ve hiçbir ihtisas "özgüllük" adına, geneli özgülle birleştirmek değil de, dar kısımcı yaklaşımlarla bende şöyle "ayrı bir plan"la yürüyeceğim derse adını "Parti ve devrime hizmet" koysa da ters bir yürüyüş içinde olacaktır. Merkezi görev ve ona bağlı stratejik plana entegre, onu özelle birleştirmede inisiyatif. Doğru olan budur. Büyük düşünmeli ve büyük kazanmalıyız!

YÖNELİM GÖREV BUDUR!

Emperyalistler ve uşağı Türk egemen sınıflarından tepeden gerçekleştirecekleri operasyonel reformlar yoluyla demokratlaşmış Türkiye (!) Bekleyen liberal reformist rüzgar şimdi bir şaşkınlık içinde. Yönetememezlik içindeki egemen sınıfların krizlerine sözde çare ve özellikle ezilenleri yanılsamalara sürüklenme, devrimi boğma amaçlı vizyonik imaj ve işaret oyunlarına ortada duran büyük toplumsal sorunlara rağmen, umut görmüş olanların şimdiki umutsuzluğunu anlıyoruz. Gerçekliği, kan ve revan içindeki emperyalist dünyanın caniane pratiğine rağmen reddedip görmezden gelen, dünyayı sanal işaret- imaj ve görüntülerle açıklayan postmodern hayallerin cazibesine kapılan reformizm ve tasfiyeciliğe aldanmış kitleleri gerçeklerle buluşturmak bugün çok daha mümkündür ve gerektirir. Bu görev, kuru-sıkı saldırılarla değil, gerçekleri ve çözümü bilinçli açıklama kampanyalarıyla, doğru çizgiyi pratikte konuşturma eylemi temelinde kitleleri tecrübeleri üzerinden eğitmeye önem verme yoluyla yerine getirilebilir. İşgallere, "demokratik sömürgecilik", emperyalist küresel yeniden yapılandırma projelerine halkların lehine "devrim-barış ve istikrar" diyenlerin çizgilerini sorgulamalarını bekleyemeyiz. Ezilenlere gerçekleri anlatması gerekenler Komünistlerdir. Emperyalizme bağımlılık, faşist diktatörlük, Toprak ve diğer köylü sorunları, Ezilen Kürt ulusu azınlıklar ve ezilen inanç grupları sorunu devasa boyutlardaki ıssızlık ve azgın sömür ile, siyasal iktidarı ele geçirecek Yeni Demokratik Devrim baş edilebilir. Gerisi hayaldir, gerçeklerin dili de bunu anlatmaktadır. OHAL'in sözde "kaldırılmasıyla" demokratik açılımlar bekleyenler, egemen sınıfların topyekün haksız savaş konseptinin stratejik operasyonlarını, merkezileştirerek daha da tahkim edilmek istenen kontra örgütlenmesini, sınıf karakterleri gereği görmezden gelebilirler. Halklarımıza gerçekler anlatılmalıdır. Dersim'de, Munzur Doğa ve Kültür Festivali bile "güvenlik" gerekçesiyle yasaklandı. Halklarımız azgın stratejik operasyonla yüz-yüze. Kızıl Elmacıları, liberalleri, tüm medyasıyla karşıdevrimci cephesini topyekün seferberlikle egemen sınıflar harekete geçirmiştir. Emperyalizm uşaklığının "modern" köşe yazarları Çandar'lar, Biran'ların, Hasan Cemal'ler, Kürt ulusuna, devrime saldırıları yeni değil ki! Bazılarının söylediği gibi devlete hiçte mesafeli değillerdi. İşlerin biraz daha kitabına uydurularak yapılmasını istiyorlardı. Son Londra olayları vesilesiyle, emperyalist patronları gibi Türk egemenleri de halklarımıza saldırı yasalarını sertleştirmek durumundadırlar. Dün, dinci El-Kaide gerici liderleri önünde diz çöken fotoğraflarıyla, suçüstü yakalanmış olan AKP hükümeti başbakanı, bugün akrabalarının-"din" kardeşlerinin patlattıkları bombaların konjektürel ortamını, halklara saldırı fırsatı olarak kaçırmak istemiyor. Genel kurmay başkanı Özkök'ün "Terör tanımını bir bilim kurumu yapsın" beyanına sözde bazı demokratlar balıklama atladılar. Düşüncelerin açıklanmasını da "terör" kapsamına almakla ünlü egemenler ordusunun, bu açıklamasına iştahlananların, egemenler lehine halklarımızda yaratmak istedikleri iyimserlik oyunu bozulmalıdır. Tüm emekçi ezilenler azgın karşıdevrimci saldırının hedefi durumundadırlar. "Kentsel dönüşüm" dedikleri proje ile özellikle devrime, varoşlara karşı gerçekleştirilen yıkım operasyonları "özelleştirme" dedikleri talan ve dayatılan işsizlik, emperyalist plan emirleriyle çökertilen tarım da köylülüğün sevk edildiği daha derin sefaleti kim görmeyebilir. Dezenfermasyon, depolitizasyonla halklarımız manüple edilmek isteniyor. Genel Kurmay Medyaya Kürt ve diğer toplumsal sorunları görmeyin demedi mi? "Vatan adına kalemşörler baş üstüne tekmili vermediler mi? Emperyalist globalizm severlere mi aldanacağız. Dünya emperyalist sermayenin köyü. Ama halkları bölüyor, kardeşleşmelerine vuruyor. Son olaylar bahane edilerek emperyalist metropollerde esmer derililer doğrudan hedef gösteriliyor. Körüklenen ırkçı dalga ile emekçilerin birliğinin önüne geçilmek isteniyor. Göçmen-yerli kamplaşması yaratılıyor. Londra'da polisin başından kurşunlayarak katlettiği Brezilyalı gerçekliği, başta tüm göçmenlerin potansiyel "terörist" görüldüğünü anlatmıyor mu? Oysa terörün kaynağı emperyalizmdir. Küresel yeniden yapılandırma adına sürdürdükleri de azgın karşıdevrimci terördür. İşgalleri, tehditleri bu gerçeği anlamaya yeterdir. Peki başaracaklar mı? Hayır! Irak'ta saplandıkları batakları ortadadır. Çıkmazdaki emperyalist gerici dünyayı devrim defedebilir. Defetmelidir. Görev budur. Yeni bir Dünyayı Proleter dünya devrimi yaratabilir. Devrimci Enternasyonalist Hareket bunun silahıdır. Kuşanmalı, tüm dostlar, müttefiklerle eylem birliğini de önemseyerek ilerlemeliyiz.

17'lerin bayrağını daha da yükseltmenin yolu budur.

Yönelim

ÇÖZÜM DEVRİMDİR, DEVRİM KONUŞTURULMALIDIR.

Kurmaylığını ABD emperyalistlerinin yaptığı, Amerika'nın Siyonist stratejik çete devletlerinden İsrail üzerinden sürdürülen, Ortadoğu'nun mazlum halkları üzerinde yoğunlaşan, ancak bir yönüyle de İran Suriye gibi gerici bölge devletlerinin kendi çıkarları temelinde de olsa ABD ve İsrail'e itiraz edemez duruma gelmelerini de amaçlayan emperyalist gerici işgal savaşı haftalardır sürüyor. Lübnan'ın havaalanları, yolları, gibi altyapısının tahrip eden, aralarında çoğunlukla çocuk ve yaşlıların da bulunduğu sayısı nenedeyse bini bulan kurbanlarıyla bu emperyalist, gerici saldırganlık ve işgal savaşı son olarak Güney Lübnan'ın Kana kasabasında 37 çocuğunda bulunduğu, 60 kişinin katledilmesiyle kana doymaz caniliğini tekrar tekrar gösterdi, gösteriyor. Emperyalist gerici çıkarlar açısından çocuğun, sivilin elbette zerrece değeri yoktur. Burada işi basit bir acıma duygusuyla geçiştirme durumunda da olunamaz. ABD kumandalı İsrail savaş makinasının sürdürdüğü saldırganlık, ABD'nin dünya çapındaki emperyal imparatorluğunun, Balkanlar, Orta Asya, Afganistan'dan sonra Ortadoğu'da da fiilen tesis edilmesi pratiğidir. Bu tesis etme işinin bölgesel stratejik karakolu İsrail'in güvenliğe alınması, savaşın önemli amaçlarından biridir. Bu anlamda sadece bir "yeşil ışık yakma" meselesi değil, ABD direktifi ve planlamasıyla harekete geçen İsrail, tamamıyla söz konusu emperyalist yönelim çerçevesinde hareket ediyor. Dolayısıyla saldırganlık savaşını, Amerika, AB gibi emperyalistlerin İsrail'e sözde "orantısız güç kullanma" eleştirilerine bakarak, bunlara rağmen sürdürülüyor gibi yaklaşılamaz. ABD ve AB'nin özellikle Fransa'nın güçleri arasında emperyalist çıkarlar ekseninde bir dalaşma söz konusu olsa da ezilen ulus ve halkların bastırılmasında bir ortaklıkta mevcuttur. Çok net bir şekilde açıktır ki ABD İsrail saldırganlık savaşı ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesinin (BOP) politikasının canı emperyalist bir saldırganlıkla devreye sokulmasıdır. Nitekim Busch kabinesinin dış işleri bakanı Rice'ye savaşın ortasında İsrail'e yaptığı bir ziyaretle "yeni Ortadoğu zamanı geldi" söylemiyle bunu deklere etti. Bu ziyaret aynı zamanda Siyonist stratejik silahlarının tamamıyla arkalarında olduğuna dair dünyaya verilmiş bir mesajdır. Elbette onlar, Balkanlar ve Asya'da olduğu gibi öteden beri sıcak bölge olan Ortadoğu gerçeklerinin de tekrar tekrar gösterdiği gibi rahat yüzü görmeyeceklerdir. Emperyalist zalim saldırganlık, tesis edilen işgallere, Irak gerçekliğinde de görüldüğü gibi, boyun eğilmeyeceği, çatışmaların derinleşerek süreceği, emperyalistler ve gericiler açısından da her zamanki bataklığa saplanma durumunun derinleşeceği tecrübelerin gösterdiği net bir derstir. Amerika'nın İsrail aracılığıyla emperyalist gerici savaş aracılığıyla dikte ettiği koşullara bir boyun eğme belgesi olarak devreye sokulacak "ateşkes" "barış" paketleriyle emperyalistler yine "kurtarıcılar" edasıyla halkları büyük yanılsamalara sürüklemeye devam edeceklerdir.

Gericiler bölge devletleri, Hamas, Hizbullah gibi gerici önderlikler manipülasyonunu da aşamayan, doğru bir önderlikle buluşamamış ve kendiliğinden buluşmaları imkansız olan halklar öfke ve direnişlerini ortaya koysalar da sonuç olarak bu kuşatmayı aşabilecek bir yoldan şimdiki durumda yoksundurlar. Doğru bir yola girmek için, Ortadoğu halklarının anti emperyalist başkaldırısını doğru bir temelde koordine edecek Komünist-devrimci bir önderlik gereklidir. Aksi halde İsrail ABD saldırganlığı karşısında yine de halklar Şii, Sunni bölünmeleriyle dinci sözde modern kamplaşmalarıyla Molla Şeh eksenleriyle emperyalist böl-parçala-yönet politikalarının kurbanı olmaktan kurtulamayacaklar. Şimdiki pratiğinde bir kez daha gösterdiği ders budur. Arap bölge gerici devletleri, İran Molla rejimi ile olan gerici çıkar çatışmalarından ötürü, ABD İsrail saldırganlığını İran'ın bölgedeki gücü Hizbullah gibi odakların kabiliyetlerini baltaladığı için fiilen desteklemektedir. Gericiler iktidar dalaşlarında Şii'lere barikat olabileceği vesilesiyle fiilen arka çıkmaktadır. Bazen gösterilen sözde anti İsrail söylemler bu gerçeği değiştirmez. Elbette Molla rejiminin Filistin, Lübnan halklarının çıkarlarını düşünmek ile zerrece alakaları yoktur. Dolayısıyla bağımsız devrimci bir alternatif bir bayrağın yükseltilmesi bugün her zamankinden çok daha acil bir ihtiyaçtır. Böyle bir bayrak ahkam kesmek ile yükseltilemez. Seyircilik ile devreye giremez. Devrimci komünist hareket emperyalist gerici savaşa karşı halkların bağımsız alternatifini bizzat mücadele içerisinde ortaya koymak durumunda olmalıdır. Ne yazık ki bu konuda iyi bir sınav verildiği söylenemez. Devrimci komünist hareketin bu açıdan öncelikle kendini köklü bir şekilde eleştirmesi pratik mücadeledeki kazanma cüretiyle halkların güvenini tesis etmede öne atılması ertelenemez bir sorumluluktur. İçinde Maoist Komünist Partisi'nin de bulunduğu, Ortadoğu'daki bazı anti emperyalist koordinasyonların olumlu bir adım olduğunun altını çizsek te son derece zayıf kaldığı ihtiyacın gerisinde olduğu acı ve aşılması gereken bir gerçektir. ABD, İsrail aracılığıyla gerçekleştirdiği işgali "barış" patentli uluslar arası güç konuşlandırma siyasetiyle fiili bir ilhaka dönüştürme durumundadır. ABD, İsrail ve müttefiklerinin planı, bunun NATO üzerinden yapılmasıdır. Türkiye, Mısır gibi faşist diktatörlüklerin de emperyalizme bekçilik misyonu ile görevlendirileceği bu planı parçalamak için halkların ayağa kalkmasına gerekli duyarlılığı göstermeyen bir sorumluluk bırakalım komünist devrimci olmaktan bile objektif olarak uzaktır. Yarına ertelemekten hemen, derhal ve şimdi halklarımızın devrimci örgütlerinin birleşik devrimci eylemleriyle, en geniş kitlelerin seferber edilmesi perspektifiyle şimdiye kadar atılmış cılız adımları ileriye taşımamız. Bölge ve dünya koşullarına ilgisiz, bu konuda emperyalist gerici planlara duyarsız bir devrimci hareket olamaz. Toprak, hiçte kitlelerin devrimci önderlikle birleşmesi açısından elverişsiz değildir. Kitlelerin kendiliğendenci ama devrimci önderlikle bütünleşememiş öfkesi son derece güçlüdür. Bunu görelim, görevlerimizin üstesinden gelelim. Aksi halde emperyalist, gerici, dinci odakların aldatma kanallarında dejenere edilecek kitle öfkесinin bir suçlusu da biz olacağız.

ABD kumandalı İsrail, sadece güney Lübnan değil, Lübnan'ın doğusuna, Suriye sınırına yönelttiği katliam timleriyle savaşı yaygınlaştırmaktadır. Bölgeyi ateşe vermektedir. Ortadoğu halklarının birleşik devrimci anti emperyalist mücadelesiyle, bu gerici ablukayı parçalama cüretiyle öne atılalım! Şu da açıktır ki Irak, Afganistan v.b 'de görüldüğü gibi Oslo, yol haritaları paketlerinde açığa çıktığı gibi emperyalist gerici hiçbir plan tutmayacaktır, tutmadı. Çözüm devrimdir, devrim konuşturulmalıdır!

Ekonomik politik krizi derinleşen Türk egemenlik sisteminin sonucu olarak, Türk egemen sınıfları arasındaki çelişki de keskinleşmektedir. "Laikçi, Cumhuriyetçi" denilen blokla, islamcı denilen kesim arasındaki çatışma yoğunlaşarak sürüyor. Son olarak Türbanı yasaklayan danıştay ikinci dairesinin toplantısının Tekbir'le basılması bir Hakkın öldürülmesi, bir kaının yaralanması kim tarafından yapılmış olursa olsun söz konusu atmosferden beslenmektedir. İster din adına yada örneklerini önceden de görebileceğimiz özel harp dairesinin planları çerçevesinde olsun bu saldırı egemen sınıf kliklerinin derinleşen menfaat ve iktidarda imtiyaz çatışmalarının geldiği seviyeyi anlatmaktadır. Zira saldırının faali "Allahın askeri" olarak imansızlara "Allahın gazabını taşıdığını" söylemekle kimden olursa olsun kendisinde bu durumu ifade etmektedir. İster MHP, BBP'li Nizam-ı Alem isterse de Veli Küçük, Korkut Eken'li "vatansever kuvvetler güç birliği" patentli olsun gerçek budur. Egemen sınıflar kliklerinin dinci Laik kamplaşması yeni değildir. Kurtuluş savaşından sonra ve bugüne kadar iki blok olarak bu kamplaşma süre gelmiştir. Söz konusu kamplaşmanın birincisinde kim hükümet olursa olsun Devletle inisiyatif elde tutan emperyalizm uşağı "Cumhuriyetçi" komprador burjuva feodaller ikincisinde eski hilafet dayanağı, ulema sınıf artıkları feodal ve kompradorlar yer almaktadırlar. Evet, "dinci" denilen bu kesim, devletle Kemalist inisiyatife ve hegemonyaya kendi gerici imtiyazları temelinde karşıdirlar. Dünde böyleydi bu bugünde böyledir. Ancak, iki blok içerisinde yer alanların bazıları konjektürel gelişmelere ve çıkarlarına bağlı olarak saf değiştirebilmektedirler. Dün Kemalist inisiyatife karşı Demokrat Parti ve Adalet Parti olarak çıkış yapanların şimdiki kalıntıları durumundaki DYP, ANAP,MHP Türk ordu kumandalı cephele çıkarları gereği yer almış durumdalar. AKP özel savaş hükümeti şimdiki durumda ciddi bir şekilde sıkışmıştır. Kemalist düzene entegrasyon temelinde zaten önemli adımlar atmış olan bu şeriatçıların ılımlı İslam projeleri Emperyalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenme adımlarıdır. Aynı yolda ilerlemekten başka çareleri de yoktur. Uşakların emperyalist dünya sistemine rağmen başka türlü davranma lüksleri mümkün değildir. Demirel bile sözde "Laik" cephenin liderliğine soyunmuş durumdadır. Tüm bu ittifak bloğunun Cumhuriyetçiliği geleneksel Kemalist Faşist diktatörlük konseptinde uzlaşmadır. Elbette bu blokta yek pare değil, önemli menfaat çatışmalarıyla damgalıdır. "Din ve inanç özgürlüğü" sahtekarlığıyla yol almaya çalışan takkeçiler gericiğin bir başka eksenidir. Bu gerici dalaş Kemalist sözde "ilericilik" ve dincilik kamplaşması temelinde her milliyetten halklarımızı gericiğin şu veya bu kanadının kuyruğuna takarak yanılmalara sürüklemeye gayreti içindedirler. 12 Eylül faşist darbesiyle din derslerini zorunlu hale getiren ve proletarya önderliğindeki sosyal kurtuluş ile Kürt ulusal hareketinin başkaldırısına karşı din savunuculuğu ile cevap verenler aynı zamanda Kemalistlerdir. Anti emperyalist anti faşist hareketin 71 devrimci çıkışını, Kemalist sistem, "gavurlara karşı" dini kullanan kanlı pazarlarla karşılamadı mı? Devrim gericiğin bu iki kamplaşmasının hiçbir şekilde yedeği olamaz. Onun bağımsız ideolojik siyasi örgütsel bayrağı altında tüm egemen sınıf kliklerine karşı halklarımızın birleşik devrimci eylemi yükseltilmelidir, yükseltilecektir. Devletin kaptan köşkünde oturan Kemalist kliğin darbeleri cuntaları, 28 Şubat misali postmodern operasyonları tarihte kalmadı. Şimdi de olan budur. İktidarda güç dengelerinin Kemalistler aleyhine değiştirilmesi, Kemalist klik tarafından hükümet kim olursa olsun asla kabul göremez. Nitekim düşük yoğunluklu savaş konsepti çerçevesindeki bizzat devletin özü olan Susurluk, Gazi, Şemdinli katliamlarının sorumluları aklanmışlardır. Mızrağın çuvala sığmadığı koşullarda sözde bazı tutum alışlar egemenlerin genel stratejileri çerçevesinde unutturulma siyasetiyle karşılanmaktadır. Türk ordusunun "iyi çocuğu" JİTEM çetesi Ali Kaya'ların Şemdinli davaları Malatya'ya, daha öncede aynı çetelerin Gazi'deki katliam davası Trabzon'a nakledilirken yapılmak istenen olayları soğutarak Susurlukları yani özel harp siyasetini aklama çabalarıydı. Sömürü ve zulüm ekseninde birlik içinde olan egemen sınıf kliklerinin iktidarını hangi hükümet ve parlamento çoğunluğu köreltmeye çalışırsa çalışsın gerçek her bir durumda majestelerinin iktidarını yürürlükte olduğudur. Bu açıdan Türk egemenlik sistemi hiçbir biçimde devrimin tercihi olamaz. Ezilen ulus ve azınlıkların inkarı, katledilmesi, vicdan hürriyetinin düşmanı, tüm emekçiler açısından azılı bir sömürü mekanizması olan bu sistemi Maoist Parti Önderliğindeki devrimi Halk Savaşı ile zafere ulaştırılması aşabilir. Sömürü ve zulmün ortağı egemen sınıfların tüm klikleridir. "Statikocular" "Yenilikçiler" biçimindeki sözde alternatifler tamamıyla sahtedir. "Yenilikçi" denen egemen sınıf kliği talep ettiği faşist diktatörlük koşullarında kendi gerici sınıf çıkarları temelinde bazı imtiyazlardır. "Laik ve Cumhuriyetçi" denilen kliğin ısrarı ise devletle inisiyatif tekeli kaptırmamadır. Son derece açık olan bu yalın gerçek egemenlerin dayattığı sahte gündemlerle parçalanmak isteniyor. Elbette danıştaya yönelik saldırı bir psikolojik travma değildir. Cumhuriyet gazetesine yönelik bombalama eylemleri de öyle. Amerika Birleşik Devletleri, emperyalist dünya imparatorluğu çerçevesinde faşist diktatörlüğü hesaplarına göre mevzileştirme durumundadır. AKP'nin hükümet yapılması da onun hesapları dahilindeydi. Büyük Ortadoğu Projesi ve onun bir parçası olarak İran konusunda emperyalist stratejiye ayarlanmak üzere AKP hükümeti değil yerindeyse bir by Pas operasyonuna göre ele alınmaktadır. Danıştaya Türk İslam sentezci bu saldırı söz konusu planla ilişkili olabilir. Tüm hücrelerine kadar sisteme nüfuz eden ABD emperyalistleri Türkiye'yi çıkarlarına göre "yeni" bir atmosferle şekillendirme gayretindedir. Şimdiki durumda AKP özel savaş hükümeti ABD için yetmemektedir. Zaten kumanda merkezinde olan Türk ordusuyla alavere dalavere içindedir. Müdahalelerle ekonominin geçirdiği şok sarsıntılar ve hükümete siyasal çıkmaz işaretleriyle gündem emperyalistlerin kontrolünde belirlenmeye çalışılıyor. Emekçilerin gündemi de bellidir. DEVRİM.

Hataların, yerleşik alışkanlıkların esir aldığı dogmatik revizyonist zincirleme bir de diyor ki: "Stalin'in konuya ilişkin teorisini çözümleme yetisini gösteremeyen bazı çevrelerde Stalin'e bu konuda hiçbir haklı temele dayanmayan eleştiriler yöneltilmektedir

.... ilk eleştiri –iddia düzeyinde- gerçekten Stalin üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında çelişmenin sosyalist bit toplumda ortadan kalktığını savundu mu? İddia sahiplerine ancak kargalar güler" (Pzn Sf 51)

alıntının dediği öz olarak şudur. Maon'un eleştirisi haksızdır, kuru bir iddiadır, kargaların güleceği kaale alınmaz boş bir sözdür. Aslında haksız olan tabii ki Partizan dergisidir. Notki'nin sorularına verdiği yanıtta Stalin sosyalizmde (Pzn dergisinin düzeltilmişti dediği dönemde de) bizzat Partizan dergisinin dahi bir yerde itiraf etmek zorunda kaldığı gibi "Üretici güçlerle üretim ilişkilerinin niteliği arasında tam bir uygunluk olduğunu söylüyor (....) ancak Stalin Notki' nin yanlış yaklaşımlarını düzeltmek için 'tam uygunluk' sözcükleri diyor 'kesin anlamları içinde ele alınamazlar' (Pzn 14 sf 36) Durum açıktır.

DENGE VE TAM UYGUNLUK MU, ÇELİŞKİ Mİ?

Kendi söylediğini (Stalin üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki ilişkiyi sosyalizmde red etmedi şeklindeki kendi sözlerini) Notki nin sorularına verdiği cevapta Stalin'in "tam uygunluk" ama "kesin anlamları içinde ele alınamaz" sözlerini aktararak bizzat kendileri de boşa çıkaran partizan dergisinin esası Stalin'in hatalarının savunulmasıdır. MLM'e karşı gelmektir. Sosyalizmde de üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında ne tam nede çelişkisiz uygunluk yoktur. Her şey de ve sosyalizmde de çelişki esastır. Diyalektiği kabul edenler bunu bilir. 1936 çözümlemesinde yoldaş Stalin'in aktardığımız pasajlarında işçiler ile köylüler ve bunlarla aydınlar arasında "sınır çizgisi silinmiştir" ekonomik ve politik çelişkiler "yok olmuştur" anlayışı çelişkiyi yadsıyan diyalektik olmayan metafizik uygunluk teorisidir. Denge teorisidir. Her madde bir çelişkidir. Hareket- mücadele-dönüşüm çelişkinin sonucudur. Çelişki esastır. Denge gibi görünümeler geçicidir. Sınıflar bölünmesi anlamında değil ama Komünizm de çelişkidir. Oda farklı aşamalara bölünür. Hareket halindedir (çelişme dolayısıyla) ve dönüşür. Çelişki-hareket-mücadele-dönüşüm, hiçbir şeyde ve hiçbir zaman bitmez. Her maddedeki harekete neden olan çelişkidir. Mutlak olan dengesizliktir. Diyalektiği sosyalizme uygulamış olsaydı (her şey gibi partiye) Stalin sosyalizmi partiyi metafizik hatası dolayısıyla monolitik ele almazdı. Sadece tek yanlı birlik-uyum-denge olarak ele almazdı. Yada sorunlarla yüz-yüze gelindiğin de partiyi- sosyalizmi çelişki dışında telakki eden anlayışının onucu olarak meseleyi emperyalizm tarafından dışarıdan dayatılmış bir ajanlık sorunundan ibaret görmezdi. Başkan Mao, Sovyetler de sosyalist inşada Stalin'in hatalarını eleştirerek ve bu hatalardan koparak ilerledi. Marksist ekonomi politiğe tayin edici bir nitel katkı olmasına rağmen ekonomi politiye katkı sadece sosyalist inşa meselesinden ibaret değildir. Bu çok önemliydi ama yazımızın ilgili bölümlerinde, yeni demokratik iktisat ve burdan sosyalizme geçiş dinamiği, sorunun ele alınışı meseleleri üzerinde de ayrıca durmaya çalışacağız. Mao her başlıca konu gibi sosyalizm meselesinde top yekün nitel bir ilerlemeydi. O güne kadar ki doğruların ne sadece kaba devamı ve nede bu doğruların nicel bir geliştirilmesi değildi. Tecrübelerden öğrenerek bilimin diğerleri gibi bu konuda da yeni bir aşamaya taşınmasıydı. Mao öncesi elbette genel doğru açıklamalar vardı. Ancak her şey hatasız değildi. Her şey eksiksiz tam değildi. Olamazdı. Bazı şeyler tecrübe sınırlılığı v.b açısından anlaşılması şimdi zor olmasa da eksikti-yetersizdi. Engels'in dediklerini ele alalım. "üretim araçlarına toplum tarafından el konulmasıyla meta üretimi ve bunun sonucu, ürünün üreticiler üzerindeki egemenliği ortadan kalkar. (Anti- dühring sf 447) sosyalizmde böyle olmadığı görüldü. Sosyalizm de toplum adına, parti ve devletin kontrolüyle, sosyalist devlet mülkiyeti olan dönüşümlerle Engels'in dediği noktaya varılamayacağı görüldü. Sosyalist dönüşümler esas önemli bir adım olsa da halen gerçek bir toplumsallaşmayı ifade etmez. Buradaki toplumsallaşma parti ve devlet kontrolünü içerir. Dolayısı ile burjuva bir yön taşır. Üreticilerin kendi aralarındaki ilişkilerin-eşitsizliklerin köklü çözümüne götürmez. Yani Engels'in dediği gibi sorun köklü kalkmaz. Kapitalizmden Komünizme bir geçiş evresi olan sosyalizmde köklü çözümlememiş bu sorunlar v.b hem üst yapı hem de alt yapının değiştirilmesinde proletarya devriminin sürdürülmesinin gerekliliğini anlatır. Engels bunu Mao gibi ortaya koymadı koymazdı. Mao bu eksikliği tecrübelerin ve pratiğin yardımıyla nitel olarak aştı. sosyalizmde toplum adına üretim araçlarının parti ve devlet tarafından kontrol edilmesiyle "meta üretimi ve bunun sonucu olarak ürünün üreticiler üzerindeki egemenliği" ortadan kalkmaz. İşte Mao bu noktada Çin ve Sovyet tecrübesinin yardımıyla hataların-eksiklerin nitel düzeyde aşılmasını ifade eder. Hatalardan kopuşu ifade eder. Marks'ın Ekonomi Politiğe Eleştirisine Katkının önsüzünde Engels şöyle der. "İnsanlar her şeyi, ünlü 'değer'in işe karışması olmaksızın çok yalın biçimde düzenleyeceklerdir" (Sf 483) sosyalizmde böyle olamayacağı şimdi artık bellidir. Yaşanan sosyalizm gerçekleri de gösterdi ki, değer yasası hiçte öyle kolay ortadan kalkmadı, tarih olmadı, olmaz!... Yoldaş Lenin de Engels'in aynı içerik de ki alıntısını vererek (Devlet ve Devrim eserinde) sosyalizm ve buna tekabül eden proletarya diktatörlüğü evresini çok kısa bir dönem olarak ele almaktaydı. Engels'ten şunu aktarıyordu. "Proletarya iktidarı ele geçirir ve üretici güçleri ilk etapta devlet mülkiyetine dönüştürür. Bunu yerine getirerek proletarya kendisine proletarya olarak son verir. Tüm sınıf çelişkilerine ve antagonizmalarına son verir." Böyle olmadığını, olamayacağını görmedik mi? Gördük ve sosyalizmin ne olduğu, sorunları ve neler yapmamız gerektiğini de kavramak durumundayız. Gerçi Lenin, sonra sosyalizmin sorunlarıyla ilgilendi meselenin basit olmadığını belirtti. Sosyalizmin

çelişkileriyle ilgilendi. Rus Komünist Partisi'nin Taktikleri Üzerine Rapor İçin Tezler başlıklı Komüntern' e sunulan görüşlerde şunları söyledi. "Tarımı yeniden örgütlemeye muktedir bir geniş ölçekli makine sanayi sosyalizm için mümkün olan yegane maddi temeldir. Fakat kendimizi bu genel tez ile sınırlayamayız bu daha somut hale getirilmelidir. Teknolojinin en son başarılarını temel alan ve tarımı yeniden örgütlemeye muktedir, geniş ölçekli endüstri tüm ülkelerin elektrifikasyonu anlamına gelir." Sosyalizm esas olarak ağır endüstri, makine sanayi, modern teknoloji, elektrifikasyon değildir. Bunları önemser ama esas olarak bu değildir. Komünizme yürüyüş için devrimi sürdürmeyi esas almaktır. İdeolojik ve siyasi çizginin tayin ediciliğini kavramak ve uygulamaktır. Devrimi esas alarak üretimi artırmaktır. Mark, Engels, Lenin Stalin elbette revizyonist üretici güçler teorisine karşıydılar. Aynı zamanda iradecilik ve idealizme de karşıydılar. Ne ki bu, onlarda "her şey tamamlanmış-hiç hata yok" noktasına götüremez. Geniş ölçekli makine sanayi ağır sanayi, ileri teknoloji, sosyalizm elbette önemser. Ancak bunları sosyalist insanın mutlak vazgeçilemezi göremeyiz. (Devrimi sürdürmenin, bunun için ideolojik ve siyasi çizgiyi esas almanın önüne çıkaramayız) Mao hem hatalardan köklü kopuş hem doğruların nitel iletilmesi idi. Lenin için şöyle diyordu "Lenin der ki 'bir ülke ne kadar geri olursa, kapitalizmden sosyalizme geçiş o kadar güç olur' bu gün bu iddia doğru görülmemektedir. Aslında ekonomi ne kadar geri olursa, geçiş o kadar daima az zordur, çünkü halk ne kadar yoksul olursa devrimi o kadar çok ister" (Sovyet İktisadının Eleştirisi sf 46) Proletarya diktatörlüğü altında tüm sosyalizm boyunca temel görev devrimi sürdürmektir. Üretici güçleri geliştirecek, üretimi artıracak olan da budur. Ancak devrimi sürdürmenin mantığı esasta üretici güçleri geliştirmek, üretimi artırmak meselesi değildir. Komünizm doğrultusunda toplumu her yönlü dönüştürmektir. Partizan dergisinin yaptığı nedir? "Bazen makine-kadro-teknik gibi öğeler"i "sosyalizmin zaferini güçlendirmek için" öne çıkarmak. Yani proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmekten vazgeçmek. Madde-bilinç, üst yapı-alt yapı ilişkileri ve sosyalizmdeki özgünlükleri konusunda Maoist nitel sıçramanın bilincinde olmayan Partizan dergisi, üretici güçler teorisi kaynaklı hatalardan muzdariptir. Bu yanlış çizgiye MLM ile meydan okuyuşumuz, üretici güçler-Avrupa merkezci anlayışlara Maoist çizgide karşı gelişimizi "Troçkizm" olarak damgalayan Partizan Dergisi'ne Troçki'nin ne dediği ve kendileriyle ortaklıklarını göstererek, aşmalarına yardımcı olmayı da görev biliyoruz. Sosyalist inşa konusunda genelde hatalı çizgisinin bir yönü de şuydu, Troçki, Partizan dergisinin de "Görelilik olarak esas alınabilir" dediği ve sosyalizmi makine-teknoloji-sanayi den ibaret görüyordu. Devrimi sürdürme değil, hızlı bir sanayileşme programı öneriyordu. İşçi-Köylü temel ittifakını reddediyordu. NEP politikasını sol lafazanlıkla yadıyordu. Marksizmin özüne değil, lafzına sarılıyordu. Bu lafızla "tek ülkede sosyalizm mümkün olmaz, dolayısıyla genel bir Avrupa devrimi olmadan, Sovyetler birliğinde sosyalizmin inşası olanaksızdır" diyordu. Bazı tali hatalar yap-sa da yoldaş Stalin Lenin'izmi savundu. Dünya devriminin hizmetinde sosyalist inşa pratiğine girildi. Köylülüğü-tarımı hesaba katmayan hızlı sanayileşme tek yanlı projesiyle, NEP'e karşı çıkan Troçki dönemin koşullarının bu zorunlu siyasetinin daha başka koşullarda eskidiğini de anlamaktan uzaktı. Sol lafazanlığı sağcılığa dönüştü. NEP'in terk edilmesi gereken dönemde, yapılması gereken zengin ve orta köylülüğe yönelme tarımın kolektifleştirilmesi mücadelesine karşı çıktı. Buharin gibi kapitalizmin unsurlarının korunması, Nepmanlar-Kulakların hedeflenmemesi gerektiğini söyledi. Troçki ve Buharin'in çizgisi yanlış, bazı tali hatalar içerse de Stalin'in çizgisi doğrudur. On büyük ilişkide Mao'nun da izah ettiği gibi Stalin'de hata olan kolektifleştirme siyaseti değil, bazı ideolojik siyasi çizgi problemleri ve kitle çizgisindeki meselelerdi. Bu problemler, köylülüğü zora sokan uygulamalara götürdü. Troçki'nin "olamaz" dediği sosyalizmin inşasının tek ülkedeki zaferinin mümkün olduğu pratiğin de gösterdiği gibi görüldü. Eskiden mümkün görülmeyen "tek ülkede sosyalizmin inşası" eksik anlayışı 1915 yılında ki Avrupa Birleşik Devletleri adlı makalesinde Lenin şöyle aşmaya çalışmıştı. Demişti ki; kapitalizmin eşitsiz politik gerçekliği tek yada birkaç ülkede sosyalizmin zaferini mümkün kılmaktadır. Troçki, Marksist teorisinin özünü değil, lafzını aldığı için eskimiş formülasyonlara takılıp kalıyordu. Troçki bilimimizin yeni gelişmelerle eskiyen bazı anlayış ve formülasyonlarına bir bekçi misali sarılıyordu. Hatta Lenin'den bile alıntılar veriyordu. Evet, Lenin Rusya'da "Aralık ayaklanması" sonrası Avrupa devrimi imdada yetişmezse, tek başına >Rusya proletaryasının kavgasının zaferinin mümkün olmayacağını söylemişti. (1905' lerde) Bilimin özünü (koşullara bağlı gelişmesiyle) değil, lafızıyla ilgili Troçki bu eskimiş ve aşılması gereken formüle sarılıyordu. Rusya'nın ekonomik geriliğini gerekçe göstererek, üretici güçler teorisi eksenli bir yaklaşımla, sosyalist inşaya karşı çıkıyordu. 2. enternasyonal revizyonizminin yaptığı da buydu. Onlarda Marksizmin özüne düşmandılar lafzını alıyorlardı. Batıda sanayi devrimlerinin ortaya çıkardığı tarihsel rolüyle de oldukça güçlü işçi sınıfı gerçekliği ve Avrupa çapındaki güçlü devrimci dalga ortamı üzerinden yükselmiş dönemin Marksist devrim stratejisini o koşullarla ilişkisi içerisinde ele almıyorlardı. Biçimsel yaklaşıyorlardı. Çarpıtıyorlardı. Devrim ancak üretici güçlerin gelişkin olduğu Avrupa'nın işi olabilir diyorlardı. Rusya'daki devrimi-sosyalist inşa mücadelesini " sende nereden çıktın" misali ve gelenekse formüllere uymuyor yönelimiyle küçümsüyor reddediyorlardı. Devrimin fırtına merkezinin eskinin tersine Rusya'ya kaydığı gerçeğine ısrarla karşı çıkıyorlardı. Bilimin öзде değil sözde ve biçimci bu sahiplenışı, kapitalizmin Emperyalizm aşamasının ortaya çıkardığı yeni gerçeklere ve çelişkilerin nasıl bir hal aldığına revizyonist çizgileri gereği vakıf olamıyorlar. Partizan dergisine hatırlatırız ki, Üretici güçler teorisi ve Avrupa merkezçilik hem Troçki ve hem de bir 2. enternasyonal hastalığıdır. MKP'nin bunlara eleştirisinden Partizan dergisi niye rahatsızdır? 2. enternasyonalin revizyonist üretici güçler teorisini eleştirmemizden, Leninist emperyalizm tahlilini ve Leninist devrim anlayışını savunmamızdan niye rahatsızdır. Marks döneminin aksine Avrupa değil, devrim odağının Rusya gibi emperyalizmin zayıf

halkalarına kaydığını belirtmemizden buna karşı çıkan revizyonist üretici güçler teorisine Maoist meydan okuyuşu-muzdan niye rahatsızdır? Şunu söyleyelim, revizyonist üretici güçler teorisi aşılmasıydı, ekim devriminin zaferi mümkün olmazdı. Sosyalizmi üretici güçlerin yüksek derecede gelişme seviyesine bağladıkları içindir ki, hem Troçki ve hem de 2. enternasyonal Revizyonizmi Ekim devrimine karşı durdular-küçümsediler-reddettiler. Bu saçmalıkları deşifre eden Leninist çizgi Ekim devriminin zaferine götürdü. Sosyalizm üretici güçlerin geri olduğu ülkelerin işi olamaz diyen Troçkizm ve 2. enternasyonal revizyonizmi yenildi. Bu yenilgiyi gösteren Leninist çizgiyi bilinçli savunuşumuzu Partizan dergisi şöyle değerlendiriyor. "İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne olan düşmanlığı dışa vurmaktır. Marksizmi 'Avrupa Merkezci' bir düşünce tarzı olarak göstermeye çalışanlar, Troçkistler ve Marksizmi revize etmeye çalışan MKP gibi küçük burjuva oportünist akımlardır" (Pzn sayı 51 sf 46-47) üretici güçler teorisini eleştirmek proletarya bilimini savunmaktır. Revizyoizme karşı çıkmaktır. Avrupa Merkezci olan Marksizm değil, Troçkizm ve 2. enternasyonal revizyonizmdir. Onların üretici güçler teorisi savunucudur. Bunları eleştirmiş olmamızı "Troçkist"likle suçlamak, iftira ve rasgele damgalamayı siyaset haline getirmektir. Hem düşünce ve hem de metot olarak bu Partizan dergisi duruşu Marksizme yabancıdır. Partizan dergisi bize Troçkizm, oportünizm çamuru atacağına onların ne olduğu ve hangi tarihsel süreçlerde ortaya çıktıklarını kavramaya çalışmalıdır. İşçi aristokrasisinin çıkarlarını teorileştiren ve bu çıkarlar yüzünden emperyalist sömürgeciliği barbarlığa karşı "medeniyet" olarak destekleyen revizyonizmdi. Ezilen ulus ve halkların devrim mücadelesine "sosyalizm barbarların işi olamaz" anlayışıyla karşı çıkan revizyonizmdi. Sömürgeleri sanayileştiriyor gerekçesiyle emperyalist boyunduruğu öven revizyonizm, ezilen ülkelerde devrime açıktan karşı çıkıyor, kapitalist ekonomiye geçebilmeleri için "modern batı devletlerinin" boyunduruğunu kabul etmeye, onlara entegre olmaya çağırıyorlardı. Üretici güçler teorisi savunuculuğu "Avrupa Merkezci" emperyalist şövenist 2. enternasyonal ihanetini MLM'in rehberliğinde yırtan Maoist komünistleri Troçkizmle suçlayan Partizan dergisi şunları bilmiyor mu? "sürekli devrim" dediği teorisiyle Troçki proleter dünya devriminin bir bileşeni olarak ezilen ülkelerde Yeni Demokratik Devrim mücadelesine karşıydı. Köylülüğün devrimci rolünü anlamaktan uzaktı. Bu ülkelerde demokratik devrimim ve niteliğini anlamak durumunda değildi. Buralarda proletaryanın "çoğunluk" değil zayıf olduğu ve kapitalist gelişme seviyesinin "geriliği" gerekçesiyle devrime karşı çıkıyordu. Ezilen ülkelerin emperyalistler tarafından talanından edinen karların kırıntılarıyla beslenen-satın alınan işçi aristokrasisinin çıkarlarının savunulmasını temsil eden revizyonizm, emperyalizm ve kapitalizm kuyrukçuluğuydu. Bernştayn-Kautkici emperyalizme yedeklenme stratejisi bu durumla alakalıdır. Sosyalizmi yüksek kapitalist gelişme seviyesi dedikleri özünde barbar "uygarlıkla eşitleyen revizyonizme Troçkizm özde karşı değildi. Kendisi de Avrupa merkezciydi. Ekonomistti. Çin devrimine bunun için karşı çıkıyordu. Marksizm Leninizm düşmanı Troçkist "vulger marksizm"e meydan okuyuşumuz ve Marksizmin ekonomizme indirgenmesi safsatasına, devrimi-sosyalizmi üretici güçlerin yüksek gelişme seviyesine bağlayan, dolayısıyla, Avrupa dışındaki devrimi, cahillerin reaksiyonu şeklinde damgalayan revizyonizme karşı mücadelemiz Partizan dergisini niye rahatsız ediyor? Sebep, elbette bilimimizin Maoizmle katettiği yeni nitel gelişme aşamasının kavranmamasıyla ilgilidir. Diyalektik değil, bu mekanik-ekonomist kaba maddecilik ve bu kaba pozitivizm, bir revizyonizm nişanesi olarak, proletarya devrimini (özellikle ezilen ülkelerde) reddediordu. Marksizm Avrupa merkezci değildi. Marsın kendi koşullarında genel Avrupa devrim beklentisi o objektif koşullarda doğruydı. Sonra ise emperyalizmle başka koşullar ortaya çıktı. Eski formülle hareket edenler bir geleneksel yerleşik alışkanlık yaratma durumundaydılar. Bunu yaratırken Marksizm'in özüne değil, lafzına dayanmaktaydılar. Marks dönemi objektif koşullarının sonucu ve tecrübelerin sınırlamaları vesilesiyle durumu anlıyoruz. Maoizm öncesi anlamış olsak ta bazı tali hataları Maoizm seviyesiyle ele alma ve aşma durumundayız. Mao da böyle yaptı. Partizan dergisi bize saldırırken aslında Mao'ya saldırıyor. Sovyet ders Kitabı Ve Siyasal İktisat Üzerine Notlar' da Mao şöyle diyordu. "Devrim kapitalist üretkenlik düzeylerinin yüksek ve proletaryanın çok olduğu batı ülkelerinde değil de, kapitalist üretkenlik düzeyinin görece düşük ve proletaryanın görece düşük olduğu doğu ülkelerinde başarılı" (sf 151) yanlış olan Marksizm değil, koşullarda meydana gelen değişikliklerin objektif sonucuydu bu. Strateji ve taktikleri koşullarla ilişkisi içerisinde ele almayıp, her durumda mutlak izlenmesi gereken kutsal kanunmuş gibi addedenler revizyonistlerdi. Mao revizyonizme meydan okudu. "Batının kapitalist ülkelerinde istihdam ve ücret düzeyi görece dah yüksektir. Bu ülkelerdeki işçiler burjuvaziden derin bir şekilde etkilendiklerinden, sosyalist dönüşümü tamamlamak o kadar kolay olmasa gerekir. Ayrıca makineleşme derecesi yüksel olduğundan başarılı bir devrimden sonra başlıca sorun makineleşmek değil, halkı dönüştürmek olacaktı"(Se 6 sf 167) Peki Mao'nun bu söyledikleri Marksizm'in reddimiydi? Hayır, ilerletilmesi idi! Objektif sınırlamaların yol açtığı zayıflıklar ve gelişmelere bağlı olarak eskiyen ve değiştirilmesi gereken önceki öngörülerle Lenin'de uğraştı. Eleştirdi. 1920'de Komüntern'le Milletler Ve Sömürgeler Sorunu yazısında şunları diyordu. "Şimdi kuruluşlarına doğru yol almakta olan, savaştan beri de ilerleme yönünde belli bazı adımlar attıkları görülen geri kalmış ülkeler için kapitalist ekonomik gelişme aşamasının kaçınılmaz olduğu iddiasını doğru buluyor muyuz? Buna olumsuz cevap verdik (...) enternasyonal, geri kalmış ülkelerin (...) kapitalist aşamadan geçmek zorundan kalmadan, Komünizme varabilecekleri tezini de teorik gerekçesini göstererek savunmalıdır" (Toplu eserler 31 Sf 340-345) Demek ki geçmişte devrim için belli bir kapitalist gelişme aşamasının zorunlu olduğu şeklinde bir yön içeren geleneksel bir yaklaşım mevcuttu. Lenin'de bunu eleştirdi, Mao da! Yine eski yaklaşım seviyesinde, "tek ülkede sosyalizmin zaferi" mümkün görülemiyordu. Lenin önderliğindeki Komüntern 4. kongresi bu konudaki Marksist tezi şöyle

ifade ediyordu: "4. Dünya kongresi, bütün ülkelerin proletaryalarına, proletarya devriminin tek bir ülkede asla bütünüyle zafer kazanmayacağını, zaferin dünya devrimi olarak uluslar arası alanda kazanılması gerektiğini hatırlatır" önceleri, Lenin ve Stalin'in görüşü böyledi. Onlar aştı ama, Troçki bu görüşte çakılıp kaldı. Komünizm elbette şu veya bu ulusal sınırlar içinde kazanılamaz. Enternasyonal proletaryanın dünya çapındaki mücadelesiyle kazanacağı nihayi hedeftir. Komünizmin hizmetinde şu veya bu halkada sosyalizmin kesin değil ama zaferinin mümkün olduğunu pratik hayat ispatladı. Troçki Komünizm'le sosyalizmi aynılaştırıyordu. Dolayısıyla birkaç, yada tek ülkede sosyalizmin zaferini olanaksız görüyordu. Onun sürekli tek tip devrim teorisi yanlıştı. Troçki, Sosyalizmin zaferini ancak "Avrupa'da birden ve eş zamanlı olanaklı" görüyordu. Rusya'da sosyalist inşayı boş ve umutsuz bir çaba olarak değerlendiriyordu. Tek ülkede sosyalizm olmaz anlayışıyla Sovyetler de sosyalist inşaya karşı çıkıyordu. Ekim devrimi ve sonrası bilinen olumsuz rotasının nedeni savunduğu bu yanlış çizgiydi. Troçki'ye karşı Stalin çizgisi doğrudu ama hatasızda değildi. Sosyalizmin zaferi mümkündü ama bunu yoldaş Stalin gibi "kesin zafer" şeklinde sunmak yanlıştı. Stalin sosyalizmin kesin olmayan Rusya'da ki bu zaferini "sosyalist toplumun inşasının tamamlanması (...) herkese ihtiyacına göre (...) komünist topluma girmiş olma" (SBKB Tarihi, kısa ders Sf 4189 şeklinde gösteriyordu. Hatasını daha da ileriye götürüyor, devletin Komünizmde de var olacağından bahs ediyordu. "Devlet komünizm döneminde varlığını sürdürecektir mi? Evet, eğer kapitalist kuşatma ortadan kaldırılmazsa, eğer dış saldırı, askeri saldırı tehlikesi yok edilmezse sürdürülecek" (Leninizmin sorunları Sf 731-732) Kapitalist kuşatma altın ve bir ülkede Komünizm olmaz. Sınıfsız toplum olan Komünizm devletle bağdaşmaz. Devlet, sınıf karşıtlıklarının ürünüdür. Stalin sosyalizmle Komünizmi karıştırmamanın yanı sıra Leninist devlet öğretisinde bir kırılma içine giriyor. Sosyalist inşada müdafaa edilmesi gereken zaferi savunmak "kesin zafer" şeklindeki Stalin'in teorik sapmasını eleştirmeyi de gerektirir. Mao da öyle yaptı. Peki Partizan dergisi:

Mao'ya ne diyor? İşte Mao'nun dedikleri. "Ağır sanayi ve hafif sanayi ve tarım sorununa gelince, Sovyetler birliği son ikisine yeterince önem vermedi (...) halkın kısa ve uzun vadeli çıkarlarını birleştirmede başarılı olamadılar. Çeliğin temel makinenin de yürek ve ruh olduğunu söyleyerek, ağır sanayinin önemini büyüttüler. Stalin bir yandan üretim araçlarının devletin mülkiyetin de olduğunu söylüyor, diğer yandan ise köylülerin onu satın alacak güçlerinin olmadığını söylüyor. Aslında Stalin kendisini aldatmaktadır. Devlet köylüğü çok sıkı h,ç esnek olmayan bir şekilde kontrol etti. Stalin iki geçiş için uygun yol ve araçları bulamadı. (...) üst yapıdan ve üst yapı ile iktisadi temel arasındaki ilişkiden söz etmiyor sadece ekonomiye değiniyor.halkın rolü, emekçinin rolü, bunlara değinmiyor" (Sovyet iktisadının Eleştirisi Sf 139-140-141) partizan dergisine göre ise şıpka geçidinde misali her şey yolunda. Maoizm'de ne ki, Mao'nun Staline eleştirileri ne ki? Var olan bazı ufak tefek sorunları da (!) 1950'lerde Stalin bizzat kendisi aşmışmış. Diyorklar ki "Stalin'e bu konuda hiçbir haklı temele dayanmayan eleştiriler yöneltilmektedir" "buna ancak kargalar güler" (Partizan 14 Sf 36) demektedirler. Ve yine yoldaşlarımız diyorlar ki "Mao Stalin'in ekonomik-teorik çözümlemelerini paylaştı" (AGE Sf44) Hayır kesinlikle paylaşmadı! Burjuva hukuku ve ideolojisini yıkmamız gerekir dedi. Bunun mahiyetini, dayandığı toplumsal çelişkileri açıkladı. Diyordu ki: "Meta üretiminin var olması mı daha iyi yoksa olmaması mı? Herkes bunu incelemeli, Stalin'in son mektubundaki görüş açısı, hemen hemen tümüyle yanlış. Temel yanlış köylülüğe duyulan güvensizliktir. (Age sf.146) Durum neyi anlatıyor. Durum; Stalin'le Maonun her konuda hem fikir olmadıklarını anlatıyor. Göstermeye çalıştığımız gibi diğer konuların yanı sıra, meta üretimi-planlama-değer yasası-sosyalizmde baş çelişki meselelerinde Mao, Stalin'le hem fikir değildi. Mao sosyalizmde de proletarya burjuvazi baş çelişkisini ele alıyor, doğru siyasi çizginin önemine ve bu temelde kitlelerin proletarya devrimine seferberliğine dikkat çekiyor, Stalin'in hatalarını paylaşmıyordu. Kapitalist ülkelerle aradaki uçurumları kapatmak için ağır sanayi yarışını, hızlı sanayileşmeyi değil, proletarya devrimini sürdürmeyi esas alıyordu. Partizan dergisi bu temel ayrımları yok farz ediyor. Örneğin geriye dönüş sorununda Mao Stalin'le hem fikir miydi. Değildi. Maoizm'e ulaşmak yerine "Stalin savunulmadan ML savunulamaz" demek Stalin'in doğrularının değil hatalarının savunuculuğudur. Maoizmin reddidir. Maoizm şahsında MLM'ye saldırmaktır. Günümüzde, tüm sosyalizm dönemi boyunca proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkiyi, bunlar arasındaki sürekli sınıf mücadelesini ve toplumdaki nesnel çelişmelerden kuvvet alarak parti ve devlet iktidarının beyinde kümelenen yeni burjuvaziye görmemekte inat eden dolayısıyla proletarya diktatörlüğü altında devrimin mütemadiyen sürdürülmesi konusunda BPKD' nin evrensel derslerini yadsıyan yani bilimimizin Maoizmle ulaştığı yeni nitel aşama ile bütünleşmeyen her kim olursa olsun Komünist değildir. Stalin'in tali hatalarını savunan Partizan dergisi bilimi eski seviyede bile tekrar etmemekte bir kırılma durumu içinde olduğunu göstermektedir. "Stalin savunulmadan Marksizm Leninizm savunulamaz" şiarı hataları yüklenen partizan dergisinin MLM'ye karşı inatçı bir ayak direyişidir. Proletarya bilimi böyle savunulamaz- uygulanamaz-geliştirilemez. Devrimci proletarya biliminin her alanda topyekün ilerletilmiş olmasını temsil eden Maoizm'in savunulması proletarya biliminin diğer ustalarının savunulmasını da kapsar. Bu en yüksek seviyeyi savunmayı esas almak yerine, objektif koşullar-sınırlamalar v.b açısından geçmişte savunulması mümkün olmayan aşamaların seviyesinde kalmak bir yana onu bile kıran Partizan dergisi yürüyüşü proletarya bilimini savunma değildir. Doğru şudur. Maoizm savunulmadan ML savunulamaz! Sosyalizmde iktisadi- siyasi-sosyal nedenlerini eski tecrübe ve pratik yoluyla ulaşılmış yeni nitel ilerleme seviyesiyle izah ederek, BPKD çözümünü gösteren Maoizm'in katkılarını Partizan Dergisi objektif olarak reddetmektedir. Partizan dergisinin söylediklerine bir daha bakalım. "En nihayetinde revizyonizm tehlikesinde, Yareşenko ile

irdiği polemikte de geri dönüş sorununu ana hatlarıyla ele alıyor" (Pzn 14 Sfç 42) yani Stalin yoldaş sosyalizmde geri dönüş sorununu ve buna karşı mücadelenin derslerini özetlemiş. Sorunu çözmüşse partizan dergisine sormak isteriz. O zaman nedir Mao'nun katkısı? Bazen dillendirdiğiniz "katkı" kelimeleri bu durumda ölü bir sözcükten öteye bilimsel herhangi bir değer taşıyabilir mi? Oysa gerçek şudur. Tarım ve endüstride sosyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmiş olmasından sonra, Stalin sosyalizmin "Antagonist çelişkilerden arındığı" görüşündedir. Tehlikenin sadece devrilmiş eski sömürücü güçlerin kalıntılarından yada emperyalist müdahale ve komplolardan, kendi değişimi ile "dış tehlike" den geleceği düşüncesindedir. Tehlikenin esasta parti ve devlet içinde kümelenen yeni burjuvaziden geldiğini ve toplumsal sebeplerini görememektedir. Mülkiyet ilişkilerindeki sosyalist dönüşümlere rağmen, devam eden emeğe göre işleyiş içerdği problemleri, üretim ilişkilerinden üreticilerle-yöneticiler, üreticilerin kendi arasında ve kafa-kol, kır-kent çelişmelerinin ve sınıf karakteri proleter olsa da "burjuvasız burjuva devlet" gerçeğinin dolayısıyla devrimi sürekli devam ettirme ihtiyacının teorisi yoktur. Hatalar ise vardır. Demektedir ki, sosyalist dönüşümlerin tamamlanmasından sonra "kapitalizmin basit restorasyonu artık olanaksızdır" pratik bu yaklaşımın yanlışlığını gösterdi. Partizan dergisi görmemekte niçin direniyor? Maoizmi savunmadığı, eski hataları paylaştığı için.

PARTİZAN DERGİSİ VE YENİDEMOKRATİK DEVRİM

Lenin-Stalin yoldaşlar ve Komüntern, emperyalist kapitalist ülkelerle sömürge-yarı sömürge ülkelerde devrimin koşullar açısından görevler itibarıyla, biçimde var olan ayırım çizgilerini genelde doğru ortaya koydular. Troçkist sürekli devrim vitrinli tek tip devrim teorisi bundan ayırdı. Troçki ezen ezilen ülkeler ayırımını, iktisadi-siyasi-sosyal koşullardaki farklılıkları dolayısıyla amaçta değil, objektif koşullardaki farklılıklar ve bundan kaynaklanan görevler gereği devrimin biçimde ayrılıklar gösterebileceğini yadsıyordu. Stalin yoldaş, Troçkist çizgiye haklı olarak karşı çıktı. Genelde doğrudu. Ancak Komüntern ve Stalin yoldaş' ta bu noktada tali hatalarda vardı. Çin'de Vang Ming'ler doğruları değil, bu bahsettiğimiz hataları temsil ediyorlardı. Sovyet devrimi kopyacılığı yapıyorlardı. Doğmatiklerdi. Daha Çin devriminin seyri içinde Mao, yanlış çizgilere karşı mücadele içerisinde, yeni demokratik devrim-iktidar-iktisat-birleşik cephe ve bu görevleri icra etmenin yolu olarak Halk savaşı konularında nitel katkılarla bilimimizi ilerletiyordu. "Yeni bir şey yok-fark yok ne niteli" misali yaklaşımlarla Partizan dergisi Mao'ya karşı gelmektedir. Tabii ki Mao'nun şahsına değil, Maoizme karşı durmaktadır. Diyor ki: "Lenin ve Mao'yu karşı karşıya getiren sol oportünist, inkarcı bir yaklaşımdır. Bunların sık sık Mao'ya 'yeni nitel' yakıştırmaların da bulunması sonradan dönmelerin marifetleri" (Pzn 51 Sf. 49) Bin kez tekrar etsek te azdır, bir kez daha diyoruz ki yoldaşlar: Mao, Marks-Engels-Lenin-Stalin'in öğretilerine dayandı. Uygulayarak geliştirdi. Aynı zamanda zayıflıkları pratik tecrübelerin yardımıyla aştı. İki çizgi mücadelesi yoluyla hatalardan koparak doğruları yeni bir nitel aşamaya ulaştırdı. Hatalara karşı mücadeleyi niye görmek istemiyorsunuz. Partizan dergisi cevap vermelidir. "Çin devrimi Stalin'in iradesine karşı gelerek zafer kazandı" diyen Mao değildir. Önceleri sol, sonra sağ oportünist Vang Ming'lerin çizgisinde Komüntern ve Stalin yoldaşlarında rolü olduğunu Mao belirtiyordu. Diyordu ki: "Devrimimiz başarıya ulaştığında Stalin bunun sahte bir şey olduğunu söylemişti (...) Amerikaya karşı direnme ve Kore'ye yardım etme savaşı verdiğimizde devrimimiz (onun gözünde) gerçeklik kazandı. (...). biz meselelerin üzerine gittik ama onlar bunun sözünü bile etmediler" (Yayımlanmamış yazılar Sf.51) 1943'te Stalin Çan Kay Şek'e karşı iç savaşı onaylamadı. Çan Kay Şek'le iş birliği önerdi. Bu o dönem izlediği ve bir stratejik yönelime dönüştürdüğü, faşist kampa karşı ittifak siyasetinin her yerde aynen uygulanmasını isteyen anlayışının sonucuydu. Uygulayan Fransa-İtalya-İspanya devrimlerini yenilgiye götüren sonuçlarını gördük. Karşı çıktığımız Sovyetlerin korunması görevi değildir. Diğer ülke devrimlerinin tek yanlı Sovyet dış politikasına endekslenmesidir. Proleter dünya devriminin diyalektik ele alınmamasıdır. Tek yanlı Sovyetler birliğine tabi kılınarak her ülke devriminin körü körüne bunu takip etmeleri gerektiği yanlış anlayıştır. Bu hatalı teorisin temelleri Komünternin 1928 6. kongresinde atılmıştır. Bu hatayı 1927'ler de Stalin formüle etti ve diyordu ki, kim Sovyetleri "koşulsuz" destekliyor, kim "kayıtlar" koymadan her durumda mutlak ve eleştirisiz savunuyorsa o "devrimci"dir. Proleter "enternasyonalist"tir .merkezi görevi her bir yerde mutlak olarak böyle ortaya koymak, proleter dünya devriminin ilerletilmesini diyalektik ele almaktan uzaktır. Devrimi böyle mutlak reçetelere hapseden mekanizm ve idealizmi eleştiriyoruz. Tarihsel koşullar ve zorunluluklarla ilgili siyasetleri-taktikleri teorileştirme hatası 7. kongrede daha da uç boyutlara götürüldü. Geçici ittifaklar olmaz, böyle taktik bir plan savunulmaz demiyoruz. Eleştirdiğimiz yanlış bir çizgi ile bunun stratejik bir eğilime-teoriye dönüştürülmesi hatasıdır. Troçkizme Mao'da onu savunan bizlerde karşıyız. Stalin ve Komünternlede Partizan dergisi gibi her konuda hem fikir değiliz. Genelde doğru çizgilerine rağmen Stalin ve Komüntern yeni demokratik devrim ve Halk Savaşı konusunu bütünlüklü anlamış değillerdi. Çin'de Komüntern'in temsilcisi Brodoni'ni rolü, Stalin ve komünternden bağımsız değildi. Sovyetler ve komünternin uluslar arası strateji ve taktik siyasetlerinin de bir gereği olarak Brodin, Mao'nun çizgisine rağmen, Gomindang ve Çan Kay Şek'le birliği her şeyden önde tuttu. Komünternin hatalarını çok daha sağda yorumladı. Peki bunda Çan Kay Şek'i Komüntern yürütme kurulu fahri üyeliği ile takdir eden Stalin ve Komüntern'in rolü yokmuydu? Çan Kay Şek'in ihanetinden sonra bile yolaş Stalin onu küçük burjuva dost görüyordu. Sonra geri alsa da yoldaş Stalin, 1926 telgrafında Çin'de kırdaki devrimci köylü hareketinin silahlı baş kaldırışına olumsuz tutum aldı. Sol oportünist Vang Ming'in sağa çark ederek Mao'nun 1935'lerdeki halk demokrasisi çağrısına Sovyetlerin dış politika stratejisine endekli karşı çıkışı, Komüntern'in 1935 7. kongresinin sağ hatalarından bağımsız değildi. Mao bu hatalara meydan okudu. İy yaptı. Stalin ve Komünterne körü körüne bağlı kaşsaydı Çin devrimi zafere ulaşamazdı. Bu ve diğer noktadaki eleştirilerimizi anti komünterncilik, "Troçkizm kırmaması" "yarı Troçkizme evrilmiş" olarak gösteren Partizan dergisine sorarız. Aynı eleştirileri Mao da yapmadı mı? Niye Mao'ya açıkça Troçkist demiyorsunuz? Aslında bize saldırarak diyorsunuz. Partizan dergisinin eleştiri konusu yaptığımız savruluşlarının temelinde Maoizm'e sözde "evet" dese de gerçek anlamda savunmamak yatmaktadır. Mao ile Stalin'in hatalarını uzlaştırma gayreti ve doğmato revizyonist Enver Hoca' dan köklü kopmama ısrarı, yoldaşlarımızın temel hastalığıdır. Esas mesele olan Maoizm'e sarılmadan, Enverci hat ile sonuçlar üzerine cebelleşmek onun doğmato revizyonizminden köklü kopuşa götürmez. Parti tarihimizin de anlattığı budur. Partimizi geçmişte zincirleyen bu eklektik oportünizmdi. Partizan dergisi bu eklektik oportünizmden köklü kopmamakta direnmektedir. Bize Troçki çamuru fırlatsa da bizzat kendi çizgisinde kökleri eskidende mevcut Mao'yu fiziklen kaybettiğimizden sonraki Enver Hoca çizgisinin yükünü sırtlamaktadır. Partizan dergisi bu yönüyle Kruşçev ve Deng Siao Ping modern revizyonizmin den de kopamamaktadır. 1. Konferansımızın esasta doğru-Komünist nitelikli mirasını değil, reddedilmesi gereken olumsuzluklarını sırtlamaktadır. Ne kadar keskin karşı çıkıyor görünürse-görünsün Konferansın (1) bu olumsuz toprağından beslenerek eklektik- oportünist çizgiye

evirilen 1. MK'mızın hatalarına sarılmaktadır. 1. konferansımızın temel hatası, Mao'nun bilimimize nitel katkılarını anlamaması ve bunun içindir ki Maoizmi reddetmesiydi. Konferansımız şöyle diyordu...

<<Her ne kadar Engels, Stalin, Dimitrof, Enver Hoca ve Mao Ze Dung büyük öğretmenler olmakla birlikte, teoriye yeni temelde bir katkı yapmamışlardır>>

ustalar birbirilerinin karşısına çıkarılamazlar, Mao'nun Marks ve Lenin'den nitel farkı yok anlayışıyla Partizan dergisi yukarıdaki alıntıda ki değerlendirmelerin devamıdır. Mao'ya "usta" deyip "Maoizm" formülasyonunu sözde kabul ederek aynı anlayışı sürdürmektir yaptığı. Böyle bir yönelimle 1. MK'sini (özü atlayarak sadece sonuçları itibariyle) yanlış çizgisine karşı çıkmanın köklü bir değeri olamaz. 1976 Koordinasyon Komitesinin hatalı çizgisiyle sonuçlar üzerine sözde hesaplaşmanın köklü bir kıymeti olamaz. Çünkü; koordinasyon Komitesi ve 1. MK'nın savruluşunun, halk savaşı çizgisine karşı duruşun temelinde Maoizme yabancılaşma vardır. 1. MK bunu 7. toplantısında bu açıkça ifade edildi. Şöyle. "parti çizgimiz Mao Ze Dungun eserleri temelinde yükselmiştir (...) 1. Konferansta reddedilen anlayışlar Mao'nun eserlerinde mevcuttur (...) bu yazılarımızda eklettik bir durum yaratmaktadır. Doğru söylüyor. Partimizi yaratan Maoizmdi. 1. Konferans bu noktada bir kırılmayı da temsil eder, zira o zaman "Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonunun reddedilmesinin nedeni de buydu. Kırılma ortayolcu merkezci eklettik bir çizgiye yol açıyordu, Mao savunuculuğu güdüktü. Bir yandan sözde Mao savunuculuğu bir yandan da en temel nitelik katkılar konularında karşı duruş. Stalin'in hatalarının tekrar edilmesi. Maoizm ile Stalin'in hataları bağdaştırılmaz. Bağdaştırma bir eklettizm örneği ve aslında Maoizmin utangaçça reddidir. Söz konusu eklettizm Partizan dergisinde de mevcuttur.

BPKD yani MLM, yeni-nitel bir evredir. Maoist nesil ve onun bir parçası olan partimiz bu aşamanın ürünüdür. Partizan dergisi evrensel tarihi öneme sahip bu yeni çıkış noktasına karşı, kendiliğindencilikte direnen muhafazakar mevzilenişte çıkmama inadıdır. Yığınaktaki temel hatası budur. Maoist bilimsel çıkışı bizim nezdimizde "inkarcılık"la suçlamaktadır. Bilim kendisini eleştiriden muaf tutmaz. Kendisine de diyalektiği uygulamak durumundadır. Bilimi eleştiriden-diyalektikten muaf tutmayanlar, gelişmelere bağlı olarak, eskiyen-sınırlamalar vesilesiyle geçmişte görülmesi mümkün olmayan meseleleri pekala kavrayabilirler. Maoizme ulaşma, savunma, uygulama çizgisi ve pratiğini "Troçkizm" olarak suçlayan muhafazakarlık bilmelidir ki, Stalin ve Komünternin hatalarından kopulmadan Maoizme çıkılamaz. Çıkamayan Partizan dergisi, Hocacı külfetle yüklüdür. Enver Hoca da Maonun Stalin ve Komünterne eleştirilerini Partizan gibi reddetmekte, onların hatalarını teorileştirmekteydi. Bu temelde Mao'yu "Marksizme düşman" gösteren hoca gibi Partizan dergisi de doğrudan Maonun şahsına saldırmaya da, Maoizmi savunduğumuz için bizi "sonradan görme ve döneş şeklinde değerlendirmektedir. Enver Hoca daha açık davranıyor. Maoizme açıktan bayrak kaldırıyordu. Partizan dergisi ise Komüntern ve Stalin'in hatalarını savunurken bir yandan da Maoizmi sözde savunmaktadır. Yani doğmato revizyonist anlayış eklettizm ile harmanlanmaktadır. Ener Hoca şöyle diyordu.

7

<<Mao Ze Dung önderliğindeki ÇKP ile Stalin önderliğindeki SBKP arasındaki çelişkiler, ÇKP ile komüntern arasındaki çelişkiler, ilkeler üzerine, (...) çelişmelerdir. Örneğin ÇKP MK, Komüntern'in Çin'de devrimin (...) hakkındaki tezlerini benimsemedi>> (Empyralizm ve Devrim Sf 348-349)

Tahrifatları bir yana, Enver Hoca doğmato-revizyonist görüşlerine Stalin ve Komünternin tali hatalarını da gerekçe yapmaktadır. Onların hatalarını savunmaktadır. Bu tali hataları savunmada Partizan dergisi de, Enver Hoca ile ortak durumdadır. Komüntern ve Stalin, esasta (devrim aşaması ve görevleri, köylülüğün rolü, gibi) Enver Hoca'nın aksine Mao ile içerikte aynı yönelime sahipti. Troçkist çizgiye karşıydı. Mao'da biz de karşıyız. Devam edelim. Mao Stalin'e ne diyordu. "Çin'de yeni demokrasi meselesini tem anlamadı, iktidarı almamıza karşı çıktı" (Yayımlanmamış yazılar Sf169) Stalin'in böyle yapmasının sebebi izlediği uluslar arası ittifak siyasetini her bir ülke için stratejik bir aşamaya dönüştürmesiydi. Yeni demokrasi stratejisi böylece bulandırılıyor, "Burjuva demokrasisi" yeni demokrasiye geçmeden mutlak izlenmesi gereken stratejik bir aşama olarak ele alınıyordu. (objektif olarak) Bunu alıntıyı verdiğimiz yerde Mao ile diyalog içinde Kang Şeng açıkça şöyle ifade ediyordu. "Yeni demokrasi üzerine, dünya komünist hareketi açısından çok önemlidir. İspanyol yoldaşlara sorduğumuzda kendileri için meselenin yeni demokrasiyi değil, burjuva demokrasisini kurmak olduğunu söylediler. Kendi ülkelerinde, üç noktayla: orduyla, köylük bölgelerdeki siyasi iktidarla ilgilenmediler. Kendilerini tamamen Sovyet dış politikası ihtiyaçlarına uyarladılar ve hiçbir şey başaramadılar" (Age Sf 169) Kang Şeng'in diyalogdaki bu sözlerini Mao şöyle noktalıyordu. "Bunlar Cen Du Sio'nun politikalarıydı (...) bu tamamen yanlıştır." "Bunlar aynı zamanda ne siyasi iktidarı istiyor ne de köylülüğü seferber ediyorlardı. O sırada Sovyetler Birliği onlara şöyle dedi. Eğer proletarya önderliğini kabul ettirerseniz, İngiltere ve Fransa buna karşı çıkabilir ve bu Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına uygun düşmez." (Age S.f 169) Kaçak davranmaya gerek yok, açık olalım. Partizan dergisi ne diyorsunuz? Bunlar "mülteci görüşler"midir? Popilistçe geri duyguları okşayarak siyaset yapmak evet makyavelist bir siyasettir pragmatist felsefenin siyasetidir, ekonomizmin cilvesidir, ama Maoist siyaset değildir. Bilimsel yöntem değildir. Mao'nunda yukarıda söylediği gibi İspanya devriminin yenilmesinde, Komüntern-Stalin ve Sovyetler birliğinin rolü vardı. Yanlış direktifler verdiler. Çin'e de vermişlerdi. Mao kabul etmedi, uygulamadı. Devrim bu hatalara itaat etmemekle iyi yaptı ve Çin'de zafer kazandı. Doğruları savunduğumuz için "bizi döneşlikle damgalayanlar" b konularda Mao'ya ne diyecekler? Akıma karşı yüzme cesareti gösterilmelidir. Partizan dergisi bunu yapamıyor. Mao

akıma karşı yüzmede örnektir. Ve diyordu ki, "3. enternasyonalin dağılmasından önce bile, biz 3. enternasyonalin emirlerine bile itaat etmiyorduk. (...) On yıl boyunca onlara hiç itaat etmedik. (Age. S.f 170) Maoizmin rehberliğinde bizde hatalara itaat etmiyoruz. Partizan dergisi bundan ötürü bizi "döneklikle" suçlaması, Maoizmin reddine başka bir örnektir. Hatalara erdem göstermeyeceğiz. Boyun eğmeyeceğiz. Zayıflıkları eleştirmekten korkmayacağız. Bilimin böyle gelişeceğini bileceğiz. Bu suç ise Mao gibi bu suçu işlemeye devam edeceğiz. Proleter dünya devriminin bir üssü olarak Sovyetler birliğinin korunmasına duyarlılık reddedilemez bir gerekliliktir. Böyle bir gereklilik, her parçada proletaryaya kendi burjuvazisinin hesabını görmedeki esas rollerini unutturmaya götürülemez. ABD-İngiltere-Fransa ile 1946 Sovyet uzlaşmasına (Taktik olarak anlaşılabilir) Mao'nun yaklaşımı öğreticidir. "Böyle bir uzlaşma, kapitalist dünya ülkeleri halklarının aynı şekilde davranıp kendi ülkelerinde uzlaşmalarını gerektirmez." Oysa Komüntern ve Stalin uluslar arası ittifakin zarar görmemesi kaygısıyla her yere uzlaşma telkin ediyorlardı. Kurtuluş savaşı sırasında Mao, Stalin için şöyle diyordu. "Devrime hız vermemizi istemedi" yani telkin edilen devrim değil, burjuva demokratik cumhuriyet siyasetidir. Yeni demokrasi genel programı değil, uluslar arası Sovyet ittifak siyasetinin Çin'de bir strateji olarak ele alınması talimatıdır. Bu talimatı Mao reddetti, bizde reddediyoruz. Eleştirdi, bizde ondan öğrenerek eleştiriyoruz, eleştireceğiz. Çin'e Marksizm Leninizm getiren ekim devrimiydi. ÇKP, onun ürünüdür. Mark, Engels, Lenin, Stalin elbette proletaryanın evrensel öğretmenleriydiler. Mao'da onlardan öğrenerek, uygulayarak ve pratiğin ortaya çıkardığı sorunları çözüp yeni katkılarla geliştirerek ilerleme çizgisindeydi. Yeni Demokratik Devrim, Yeni Demokrasi, Sosyalizm ve diğer konulardaki nitel ilerleme, geleneksel mülkiyet, geleneksel fikirlerden tıpkı Marks ve Lenin ve metotları gibi köklü kopuştu. Ne Yeni Demokrasi, ne de Sosyalizm kutsanan- mutlaklaştırılan şeyler değildir. Tarihsel zorunlu görevlerdi. Amaç Komünizmdi. Bu perspektifle "yeni demokrasi"yi sağlamlaştırmanın ötesine geçmeyen burjuva demokratik ideallerle sınırlı burjuva devrimciliği deşifre edildi. Sosyalizme gitmeyen, komünizme yürümeyen toprak reformunu her şey zanneden burjuva çerçeveyi sonuna kadar yaşatmaya kendilerine hasredenlerin sözde bilimselliği ancak dinsel olmayı hak ediyordu. Demokratik Devrim' den sonra derhal sosyalizme yürüme, proletarya iktidarı altında devrimi devam ettirme konusunda erişilen yeni-nitel teorik aşama, Komünist partisi-devlet iktidarı içinde kapitalist yola koyulmuş yeni burjuvayı rahatsız etti. İleri gitmek istemeyen geçmişin bu devrimci demokratları, geçmişte de komünist değil, saflara komünist ideolojiyle katılmamış, burjuva toplum özelemleriyle yer almış ve sosyalizme, komünizme yürüyüşe engel olmaya çalışan gerici rolleriyle sahneye çıkmışlardı. Mao'nun Yeni demokratik devrim teorisi ve stratejisi de bilimimizde yeni-nitel evrensel önemde bir ilerlemeydi. Yeni Demokratik devrim-Yeni demokratik İktisat, kendi başına bağımsız değil, sosyalizme yürüyüşte zorunlu- aşamalı bir diyalektik ilişki içinde ele alındı. Yeni Demokratik Devrim'in iktisadi-siyasi politikası ile Halk Savaşı Stratejisi arasında da doğrudan bir ilişki vardır. İlgisiz ve her biri kendi başına öğeler değildir. Hepsi icra edildikleri tarihsel koşullarda da dünya devriminin, onun Komünizm amacının hizmetindeydiler. İttifaklar (Cephe) politikası da öyle. Öyle olmasaydı, Komüntern-Stalin ve Dimitrof'unda hatalarının rol oynadıkları ve İspanya-İtalya-Yunanistan partilerinin yaptıkları gibi, yeni demokrasiyi yadsıyan ve burjuva demokrasisini mutlak-zorunlu stratejik bir aşama olarak kabul edip yenilgiye yol açan hata aşılamazdı. DHD-DHİ-Halk Savaşı konuları da bunlarla ilişkili Cephe-ittifaklar konusundaki Maoist görüşlerin muhtevası da evrensel yeni nitel bir aşamayı temsil eder.

PARTİZAN DERGİSİ VE BPKD

Mao'yu önceki ustaların sadece devamı göstermek, MLM'in yeni-nitel bir aşama olduğunu reddetmek, proleter devrimlerinin rehber ideolojisi Marsizm Leninizm Maoizm'e karşı gelmektir. Partizan dergisi bilimimizin BPKD ile ulaştığı yeni nitel çıkış noktasını kavramamaktadır. Marks 1871 tarihinde Kuvelman'a onun Paris Komün'ünü herhangi bir güncel gelişmeyle bir tutarak tarihsel önemini yadsıyan anlayışını eleştiren bir mektupta şöyle diyordu "13 Haziran 1849 v.b küçük burjuva gösterilerini, Paris'teki güncel savaşımla karşılaştırmayı hiç anlamıyorum....

Paris tarafından verilen kavga sayesinde işçi sınıfının kapitalist sınıf ve kapitalist devlete karşı savaşımı yeni bir evreye girmiştir. Bu kavganın sonucu ne olursa olsun evrensel tarihi önem taşıyan yeni bir çıkış noktası elde etmiş oluyoruz" Marks'tan sonra, Ekim devrimi-Leninizm yeni-nitel bir evre ve çıkıştı. BPKD'mi- Maoizmle evrensel tarihi önem taşıyan yeni bir çıkış noktasıydı. Yeni bir aşamaydı. Partizan dergisinin bilinci bu değildir. Kendiliğindencidir. Bir örnek verelim. Mustafa Suphi TKP'si döneminde bilimimiz, MLM aşamasına ulaşamamıştı. Yani o dönem bilindiği gibi BPKD'mi söz konusu değildi, yaşanmamıştı. Bilimimiz Leninizm aşamasındaydı. Ve Mustafa Suphi TKP'si de Leninizm'in yani Ekim Devrimi'nin evrensel-nitel derslerinin ürünüydü. O zaman niye Maoizm seviyesine çıkamamıştı diye suçlanamaz ve bundan ötürü eleştirilemez. Ancak, BPKD'mi ile Enternasyonal proletaryanın evrensel öğretisi başka nitel yeni bir aşamaya yükseldi. MLM'ye ulaştı. Yeni MLM partiler bunun ürünü olarak ortaya çıktılar. Ulaşılan bu yeni çıkış evresiyle bütünleşmeyip, bilimi eski seviyede tekrar edenlere bu gün MLM diyemeyiz. Mustafa Suphi yaşadığı dönem gereğini yaptı. ML idi. Ortaya çıkmamış PBKD'nin doğal olarak gıyaptan bilinmesi imkansız seviyesini yakalayamazdı. Kimse o dönemler yakalayamadı. Bunun için hiç kimse suçlanamaz, suçlamadık. Ama ondan seksen yılı aşkın bir zaman sonra bile ve Büyük Proleter Kültür Devriminin evrensel tarihi dersleri ortamında, Mustafa Suphi seviyesinde kalmak komünist olmaya yetmez. Bilimimizin ikinci kilometre taşı Leninizm aşamasını tekrarla yetinmek komünist

olmaya yetmez. Partizan dergisi sadece bu yetmezlik düzeyini değil, hatta o aşamadan da kırılmalarla uzaklaşan çizgi hatalarından muzdariptir. Bilimimizin, Marksizm Leninizm Maoizm gibi 3 başlıca aşamasını ve MLM gibi ulaşılmış 3. nitel doruğunu görmemekte inat eden partizan dergisi, her bir dönemdeki Komünist Parti'lerin gelişme seviyelerinin, nitel farklı aşamalarını aynı gösterme marifetinden vazgeçmelidir. Bize bilimimizin geçmişinden "pişmanlık" duyma yaftası asan Partizan dergisi bu tutumuyla Maoizm'e tövbe coşkusunu seslendiriyor. Bu kötü coşkuya ilişkin ünlü tezini aktarmakta fayda var. "Kaypakaya'nın kurduğu TKP/ML ile Mustafa Suphi TKP'si arasında nitel bir fark yok. (...) nitel fark koymak bir öncekinin komünist olmadığı anlamına gelir" (Partizan 51 Sf 46) İtiraf edilen şudur. BPKD'mi bilimimizde yeni nitel bir aşama değildir. Yeni nitel bir aşama görmek, bilimimizin eski seviyelerini Komünist görmemek anlamına gelir. Bu bilimsel değil, tarihi yozlaştırmaya hizmet eder. Ekim devriminin ürünü olan o partilerle, BPKD'nin eseri olan partiler birbirilerinden elbette kopuk değildir. Ancak, sadece birbirilerinin kaba tekrarından da ibaret değildir. Nitel düzeyde ileriye gitmeyi de temsil ederler. (Bilimin gelişme aşamalarına bağlı olarak) "Nitel fark konulamaz-aynıdırılar anlayışı tam bir kaba evrimcilik ve kaba mekanizm şaheseri (!) dir. Partizan dergisinin yaptığı TKP(ML)'nin BPKD'nin ürünü olduğu gerçeğinin reddidir. Kaypakaya çizgisi, BPKD'NİN yani MLM'nin ürünüydü. MLM'nin evrensel derslerinin Türkiye Kuzey Kürdistan coğrafyasına uygulanması ve devrimimizin önder çizgisinin tesisiydi. Koordinasyon komitesi ve 1. MK'nın eklektik çizgisi gibi, Partizan dergisi de, MLM'den kopuk-BPKD'den azade bir Kaypakaya güzergahı resmi çiziyorlar. Bu tamamıyla yanlıştır. "Hareketimizin BPKD'nin ürünü olduğu belirtilmeli" diyen Yoldaş Kaypakaya'nın sadece ismi değil, onu yaratan bu içeriğin kavranması şarttır. Enternasyonal proletaryanın dünya çapındaki komünizm mücadelesinde BPKD'mi yeni nitel bir aşamadır. Ve TKP(ML)'de bu aşamanın ürünüdür. Dolayısıyla TKP(ML) Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim tarihinden Komünist hareketin sadece kaba bir devamı değil, yen,-nitel bir çığırır. Hem bilimimizdeki nitel gelişme seviyesi ile bütünleşmek ve hem de geçmiş hatalardan köklü kopuş açısından bu böyledir. Ki hatalardan kopuş MLM ile bütünleşme sayesinde olmuştur. Mustafa Suphi TKP'sini Ekim devrimi yaratmıştı. Mustafa Suphi TKP'sinin niteliği Komünistti. (Hataları vardı ve bunları yazımızın başka bir bölümünde ele alacağız. Kaypakayacı gelişme temeline dayanmayıp bu hataları aklayan Partizan dergisinin durumunu ayrıca göstermeye çalışacağız) Partizan dergisi, yaşayan-canlı-gelişen proletarya bilimini donduruyor. Din derecesine düşürüyor. Maoizmin 3. nitel aşama olduğu gerçeğini reddediyor. Kaypakaya'nın BPKD'nin ürünü olarak kurucu önderliğini yaptığı TKP(ML) Mustafa Suphi TKP'sinin Komünist mirasını savundu. BPKD sayesinde onu yeni bir aşamaya ulaştırdı. BPKD'ne rağmen bu yeni aşamaya çıkmasaydı, eskinin kaba bir tekrarından ibaret olsaydı açık söylüyoruz Komünist olamazdı. Partizan dergisine göre BPKD' mi hiçte çok şey değildir. Zira, partimizin doğuşunda BPKD'nin tayin edici rolünü reddetmesi, onu sıradan bir mesele gibi göstermesi başka neyi anlatır ki? Daha önceki yayın organlarımızdaki dizi yazılarımızda partizan degisinden alıntılarla meseleleri ele almıştık. Partizan dergisinin "İbrahim'den Mehmet'e" başlıklı yazısındaki aslında geriye gidişten de ibaret olmayan bilimimizin eski seviyesini de kıran yönelimini eleştirmiştik. Partizan dergisi, damgalamaları bir kenara bırakıp bu yazılarımıza cevap vermelidir. Duyguları pragmatistçe okşamayı bırakıp bu yazılarımızı sessizce geçiştirme tutumundan vaz geçmelidir. Bekliyoruz yoldaşlar ne diyorsunuz? Şimdi sadece kısaca bir kez daha değinmekle yetineceğiz. Komünist partisinin objektif temeli proletarya sınıfıdır. Proletarya olmasaydı komünist partisi olmazdı. Fakat proletarya partiler objektif koşulların kendiliğindenci otomatikmen sonucu olarak doğmazlar. KP'si bilinçli bir organizmadır. Bu organizma, başta Maoist ideolojik temel olmak üzere, Marksist Leninist Maoist genel siyasal çizgi ve program dışında ortaya çıkamazlar. MLM donanımı ifade eden her Komünist partisinin bu başlıca bileşenlerine proletaryanın kendiliğinden mücadelesi içerisinden erişilemez. Partizan dergisi çizgisine göre ise erişilebilir. Ona göre 15-16 Haziran işçi sınıfımızın kendiliğindencililiği aşmayan şanlı mücadelesi partinin yaratılmasında "tayin edici" faktördü. Kaypakaya güzergahına BPKD ile değil, bu kendiliğindenci mücadele ile ulaşıldı. Bunları daha önceki yazılarımızda alıntılar vererek ele almıştık. Partizan dergisi bu ideolojik siyasi meselelerle diğerleri gibi cebelleşmedi. Onları sessizce geçiştirirken bol miktarda küfür edebiyatı ile idare etti. Küfürle uğraşacak zamanımız yok. Bu eleştirilerimize ne diyorsunuz? Sizden bu noktada sessizliğini bozmanızı bizimle ideolojik hesaplaşmanızı talep ediyoruz. Partizan dergisi ekonomist- kendiliğindenci sapmayı düzeltmek, özelleştirmeyle köklü aşmak görevini üstlenmiyor. Aksine 2003 Eylül-Ekim tarihli 51 sayısında aynı sapmada devam bayrağı kaldırıyor.

Marksizm'in çıkışına ilişkin bu sayıda söylenenler tamda bu kendiliğindencililiğe kıskançlıkla sarılma durumudur. Diyolar ki: "Proletarya ile burjuvazinin, ezenler ile ezilenler arasındaki antagonist çelişmenin ve kapitalist üretimdeki anarşinin bir sonu olarak ortaya çıkmıştır. (...) Marks ve Engels (...) burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın, yani sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıktılar" (Pzn 51 sf. 47) Ne "şahane" teoriler değil mi? Proletarya burjuvazi arasındaki çelişki kendiliğinden Marksizm çıkarıyor. 15- 16 Haziran Kendiliğinden İbrahim'ler çıkarıyor. Böyle ne bilim ne de onun rehberlik ettiği devrimci komünist bilinç çıkmaz. Marksizm "usta beyin" lerin toplumsal koşullara rağmen kıymeti kendinden menkul "deha" larının elbette keyfi bir icatları değildir. İnsan bilincinin toplumsal koşullarla ilişkisini idealistler reddederler. Marksizm sınıf mücadelesinin yine kendiliğindenci bir sonucu değildir. Sınıf mücadelesini ve burjuvazi proletarya çelişmesini Marksistler keşfetmediler. Bunu onlardan önce söyleyenler vardı. Komünist ideoloji Marks ve Engelsinde manifestoda ifade ettikleri gibi, ne toplumsal pratikten soyut, nede deha beyinlerin kendinden menkul bir sonucu değildi. Gözlerinin önünde cereyan eden gerçek hareketti.

Bu hareketin kendiliğinden sonucu da değildi. Hareketin Bilinçli analizi ve senteziydi. Sınıf mücadelesinin objektif kanunlarının kavranması bilinçli müdahale ile denetim altına alınması ve proletarya diktatörlüğü ve komünizme gidiş bilimsel kavrayışıydı. Yani partizan dergisi gibi bir kendiliğindencilik meyvesi değildi. Marksist bilince proletarya burjuvazinin kendiliğinden mücadelesi çerçevesi ile kendiliğinden çıkılmaz. Bunu yazımızın birinci bölümünde anlatmaya çalışmıştık. Daha önceki dizi yazılarımızda da ısrarla gösterme çabası içerisinde olmuştuk. Partizan dergisi anlamamakta ısrar ediyor. Enternasyonal proletaryanın ortak evrensel rehber ideolojisi-bilimi-teorisi Marksizm Leninizm'e ulaşmış olmamıza yol açan BPKD'ni bir "dış olgu", bir "Çin işi" telakki etmeye devam ediyor. dolayısıyla "İç çelişkiler tayin edicidir" gerekçesiyle partimizin kuruluşunda Kültür Devrimi değil 15-16 Haziran kendiliğinden işçi hareketi tayin edici faktördür diyor. Marksizm'in doğuşunu ele alıştır yukarıya aldığımız Partizan alıntısında da görülebileceği gibi, kavram düzeyinde bilgiye-teoriye kendiliğinden mücadele çerçevesinde ulaşılabilceği hükmünü veriyor. Yanlış! Proletarya enternasyonal bir sınıftır. Proletarya dünya devrimi onun ortak görevi, komünizm onun dünya çapındaki ortak mücadelesinin nihai amacıdır. Marksizm Leninizm Maoizm hangi parçada olursa olsun proletaryanın "dış" değil ortak ideolojik temeldir. Her halkada somut koşullardaki farklılıklara daha önce işaret etmiştik. Bu açıdan sadece biçimde ayrılıklar gösteren görevleri evrensel öğretinin rehber ve proleter enternasyonal içeriğini yadsımadan ve her yerde görevleri dünya devriminin hizmetinde doğru ele almamızı gerektirir. Ekim, Çin ve BPKD'nin dersleri evrenseldir. Proletaryanın teorisi evrenseldir. Öyleyse bu evrensel öğreti hiçbir yerde proletarya için bir dış olgu değildir. Hiçbir yerde Marksizm Leninizm Maoizm şimdi değil, yarına ertelenecek bir mesele değildir. Kültür devrimi, Marksizm- Leninizm-Maoizm'dir. Kültür devrimi, yani Maoizm her bir durum ve zamanda rehberdir. Şimdi zamanı değil, gelince düşünebiliriz şeklinde ele alınamaz. Bugünden her bir şeye her bir göreve, BPKD yani Maoizm önderlik etmezse komünizme çıkılmaz. Teng Sia Ping niye burjuva devrim aşamasına çakılıp kaldı? Çünkü ona komünizm öğretisi değil burjuva ideolojisi rehberlik ediyordu. Bugün bize kültür devrim lazım değil dersek, burjuva devrimciliği aşamayız. Yeni demokratik devrime de sosyalizme de gidemeyiz. Ki bizim yetineceğimiz hedef yeni demokrasi ve sosyalizm de değildir. Komünizme gitmek istiyoruz. Komünizme gitmek için bugünden ve her şeye BPKD'mi rehberlik etmelidir. Bugünden Komünist Kareket ancak bu rehberlikle yani Maoizm'le inşa edilebilir. Aksi halde komünist stratejik devrimcilik terk edilmiş, konjektürel burjuva devrimcilikle yetinilmiş olur. Partizan dergisi bu meseleleri anlamamaktadır. Parti tarihimizde 1. MK'sinin sistemleştirdiği ve BPKD'ni evrensel görmeyen sadece bir "Çin" özgüllüğü ve sadece ancak belli koşullarda "geçerlidir" şeklinde sunan yaklaşımla hareket etmektedir. 9. toplantısında 1. MK'si şöyle diyordu: "mesela Çin'in özgül şartlarının ürünü olan, Çin'deki geliştiği şekliyle BPKD'nin evrensel bir ilke imiş gibi ortaya koymak teorik doğma yaratmaktır." Partinin kuruluşunun ideolojik temeline bu karşı koyuş doğal olarak Maoizmi reddetti. Sol ve sağ savruluşlar Maoizm'in reddi temelinde cereyan etti. 1. MK'sinin sağ ve sol siyasetlerine itiraz ederken bile, Partizan dergisi onun ideolojik temellerimize meydan okuyan yönelimini paylaşmaktadır. Böyle olmaz, olmamalıdır. BPKD'mi "bir özgül şartlar" meselesi değildir. "Bir özel koşullar ilkesi" değildir. Evrensel ve her durumda yürüyüşümüze yön vermesi gereken proletaryanın rehber ideolojisidir. Yani Marksizm Leninizm Maoizm'dir. Parti tarihimizde, 1.-2. MK- Konferans-DABK-sonrası önderliklerin bu konudaki kırılmalarına MKP kongresi Maoist bir neşter vurdu. Silahlı mücadele, Halk Savaşı bu ideolojik temele oturtulamazsa Maoist yönelim temsil edilemez. Devam edeceğiz. Maoist parti, iki çizgi mücadelesi ve Partizan dergisi üzerinde duracağız. Partizan dergisinin yanlış çizgisinin toplumsal ve parti tarihimizdeki kökleri, partizan dergisinin eklektik oportünist enternasyonal çizgisini ve diğer başka meseleleri ele alacağız. Partimizin ismi, Halk Savaşı, kitle çizgisi gibi meseleler üzerinde de duracağız.

YÖNELİM DERHAL KÜLTÜR DEVRİMİ!

Şu barbar kapitalist dünyaya meydan okumak devrimci olmak çok zor değil. Gerekli olan Komünist olmaktır. Mistisizm, Din ve Allah'ın hikmetine, insan doğasının bu dünya gerçekliğinde değiştirilemeyeceğine inanan geleneksel devrimciliğide yıkmanın zamanıdır. Öncelikle kendimi yıkma gereği duyuyorum. Kendini yıkmayan başkalarını değiştiremez, Komünizme yürüyemez. Ahlakçı, aileci, partici, devletçi kişiliği(tarihsel zorunlulukları atlamadan) yıkmak zamanıdır. Koşullarla ilişkili her bir süreci siyasetin iç bağlantıları kavranılmadan nereye gideceğiz. Baş mesele şudur; Komünizm nedir, ne yapılmalıdır? Komünizm yarına mı ertelenmeli, bugünün her bir pratiğine rehberlikmi yapılmalı. Bugün değilse yarınki komünizme ne gerek var ki. Yarınki komünizm bugünün hayatına rehberlik ederse kurulabilir. Böyle olmayan hiç kimse ne komünizmin üyesi ne de taraftarıdır. Bunun için gerekli olan komünist çizgiyle birleşmiş bir önderlik örgütü ve kitle hareketidir. Komünist hareket yoksa komünizm yoktur. Bir örgütsel öncü mürfeze olmaması zayıflığıyla paris komünü derslerinden elbette öğreneceğiz. Ama komün fikrini öldürmeden öğreneceğiz. Ekim devrimi bundan öğrenmeye çalıştı. Eski devleti kullanma olmaz. Yeni bir devlete ihtiyacımız var. Çin devrimi ve onu takip eden Büyük Proleter Kültür Devrimi bu kapıyı açmaya çalıştı. Ama yetmez. Paris komünü, Ekim devrimi, Çin devrimi olarak adlandıracağımız birinci evre kapandı. Onlardan sonra emekçiler yeni bir iktidara sahip olamadılar. Şimdi her yerde Allah ve kapitalizm iktidarda. İncil'ci ve Kuran'cılardan geçilmiyor. Komünizm, Kapitalizmden net olarak ayrılmak durumundadır. Bu bir beyan değil, taşınılırsa anlamlı olacaktır. Dolayısıyla yeni bir senteze acil bir ihtiyaç var. Komün devrimini ileriye taşımak için gerekli olan budur. Hem gericilikle hem sınırlamalarla ilişkili teorimizle keskin bir boy ölçüşme ihtiyacı içerisindeyiz. İnkarcılığa tasfiyeciliğe yervermeye gerek yok. Komünist ideoloji ve teori vardır. Bunun, gelişmelerin ışığında yeniden inşa edilmesi ihtiyaçtır. Toplumsal gerçekler komünizmin bilimselliğini yeterince ispatlanmaktadır. Ama buna kendi kendine kaçınılmaz bir şekilde gidilemeyecektir. Bu basit formüllüklerden kurtulma, komünizmi bugünden ele almak durumundayız. Slogancı, dar belirlemeciliklerle hiçbir şey kavranmayacak ve açıklanmayacak. Kültür devrimine öncelikle kendimizden başlamak zorundayız. Bütün dünya komünist hareketlerinin ihtiyacıdır bu. Hiyerarşik oylamalı resmi toplantılarla, reformistler cemiyeti olmaktan kurtulamayız. Komünist tabelası assak bile kendimizi böyle kurtaramayız. Tabi ki mevcut sorunlar ideolojik değil, politik yenilginin yarattığı sonuçlardır. Komünizm amacı bu görelide durumda kirletildi. Liberal cennah yükseldi. Komünizme ideolojik saldırılar daha cüretkar hale geldi. En radikal politik devrimci hareketler bile emperyalist dünya ile mutabakat çizgisine çekildi. Bu kaybedişin yıkılması, bu burkulmuşluğun aşılması bu şüphenin darmadağın edilmesi için gerekli olan komünist ideolojidir. Çoğunluğa bakmayın. Çoğunluk kendiliğindencilığe savrulmaya meğillidir. Çareyi burjuva hak ve hukuk çevresinde arıyorlar. Bu felsefe rolatizmin devrimci komünizmle aşılması acil ihtiyaçtır. Devrim mi komünizm mi? Temel mesele budur. Komünist partisini komünist siyasetmi, anda geçerli olan yürüyüşümü? Hareket herşey değil. Komünizm yoksa halk savaşı yoktur. Gerekli olan mümkün olan değil, geleceğe bilinçli yürüyendir. Komünizmi gömerek yarına yürünemez. Çok çalışıyor olmak doğru çalışmak demek değildir. Bu bir ekonomizm biçimidir. Kapitalizm ufuklarına hapsolanlar, devrime gidemezler. Tamda bunun içindir ki Ergenokon, AKP kapışması içinde devrim kirletilmektedir. Ekonomizm, pragmatizm, amprisizm, bilinmezcilik büyük bir beladır. Biz bir müzmin muhalefet gurubu değiliz. Biz bir sistem içi kavga gurubu değiliz. Kalitemiz nedir? Var olmak mı, bu düzenin dışına çıkmak mı? Bir keşiş ve din ideolojisine sahip olmak mı dünyayı değiştiren komünist bir ideolojiye sahip olmak mı? Ezilenlerin zihnini parangalamak mı, tüm bu zincirleri kırmak mı? Hak ve hukuk burjuva demokrat yönelimlerle idare etmek mi, komünizme sahip olmak mı? İşte mesele budur. Bunlar için kültür devriminin zamanı gelmiş ve geçmektedir. Önce kendimden başlamak üzere kültür devrimine çağırıyorum. Bütün etiketlerin hükmü bitmeli, komünizm konuşmalıdır. Komünistlerin, komünist partilerinin komünizme yönelen devrimcilerin öncelikle kendilerinde kültür devrimine ihtiyaçları var. Bunu gerçekleştirmeden geleceğe yürümek mümkün değildir.

DERHAL-HEMEN ŞİMDİ BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ!

Büyük Proleter Kültür Devrimi`nin rehberliğini her durumda savunmak, uygulamak, her somut ve yaratıcı bir tarzla birleştirmek hayati önemdedir. Proletarya diktatörlüğü altında Komünizm'e kadar devrimin devam ettirilmesini anlatan bu rehberlik aynı zamanda Proletarya devriminin her bir aşamasında da yolumuzu aydınlatan bir meşaledir. Bu meşalenin kilit rolünü gerçekleştirdiğimiz uluslararası Maoizm Konferansı ve parti kararıyla sürdürülen Maoizm'i Kavra-Kavrat kampanyasında pratik olarak bir kez daha görmekteyiz. Parti ve devrimci kitlelerin eğitilmesinde atılan ileri adımlar sarılmamız gereken temel silahı berrakça göstermektedir. Bu silah, Büyük Proleter Kültür Devrimidir! Büyük Proleter Kültür devrimi sadece gelecekte ele alınması gereken bir silah değil, Maoist Komünist Partisi`nin doğuşundan partisiz ve sınıfsız topluma kadarki mücadelesinde kuşanılmalıdır. Devrimci proletaryanın mücadelesine her durumda önderlik etmelidir. Dolayısıyla sadece sonra değil, derhal-hemen şimdi ve her zaman KÜLTÜR DEVRİMİ! Partimiz, Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünüdür diyoruz. Doğuşumuzu yaratan Kültür Devrimi ise, Doğru yolda ilerleyerek Komünizm'i kazanmamızın silahıda o'dur. MLM şimdi değil geleceğin ele alınması gereken sorunudur di-

yebilirmiyiz? MLM `yi bazan savunulup uygulanan, bazende es geçilen bir silah şeklinde ele alabilirmiyiz? Hayir! Her durumda savunulması ve uygulanması gerektiği bilinci ve pratiğine sahip olmalıyız. Öyleyse BPKD `nide her durumda savunmalı, uygulamalı, somutla birleştirerek ilerlemeliyiz. Bilimimiz MLM `ye BPKD ile ulaştığı konusunda sağlam bir bilince sahip olanlar yani MLM `i rehber alanlar, bu seviyeye ulaşmamızı sağlayan ve proletarya devriminin en ileri tecrübesini oluşturan Kültür Devrimi'nin dersleriyle her zaman kuşanmamazlık edemezler. Görev Kültür Devrimi'nin dersleriyle donanarak Halk Savaşı'yla ilerlemektir. Bunu soyut bir akademizm ve totolojiye hayati yönlendirmeye taşıma yerine mekanik bir pedagojiye hapsedmemek için gerekli olan Kültür Devrimini her somuta taşıyarak devrimi esas halka olarak ele alıp sürdürmektir. MLM ideolojinin rehberliğinde Maoist siyaseti kumandaya geçirerek örgütü azami ve asgari amaçlarımızın bir silahı haline getirmektir. Kültür Devrimi kendilendenciliği reddeder. Yeni burjuvaziye ve her tür bürokrasiye karşı Maoizm'in rehberliğinde Maoist çizginin ideoloji-siyasi-örgütsel çizgi önderliği ile birleşmeyi şart koşar. Kuyrukçu değil bilinçli isyan, MLM bilimin rehberliğini, bu rehberliği somut koşullarla birleştirmeyi ifade eden doğru Maoist çizgiyi, bu çizginin yöneticiliğinde parti ve kitlelerle birleşmeyi gerektirir. Hedefe Komünizm için gerçek anlamda böyle vurulur. Vurmak, Komünizm perspektifiyle iktidar bilinci yönelimiyle karşıdevrimin yararlandığı gurup bilincini yıkarak parti bilinci ile yüklenmektir. Bu bilinçle doğru ve yanlış ayırt ederek Parti'yi Maoist temelde birleştirip seferber etmek, örgütsel olarak bölünmek değil, hataları düzelterek ilerlemektir. MLM `nin rehberliği ve Komünist Partisi'nin yönlendiriciliğinde Halk Savaşı'nı ilerletmektir. MLM temelde öncünün sınıfla birliğini derinleştirmektir. Dost ve düşmanı kesin olarak ayırt eden bir sınıf çizgisiyle devrimci proletarya önderliğinde tüm dostları birleştirmeye özen göstermektir. Devrimi askıya alıp partiyi kısır çekişmelerle kendisiyle meşgul eden her tür yönelimi yıkıp, Partiyi devrimin silahı haline getirmektir. Böyle bir silah haline getirmek için gerekli olan Maoist önderliğin önemini kavramaktır. O'nu hertür sıradanlaştırmaya karşı koymaktır. Önderliği kitlelerle birleştirmektir. Sınıf düşmanlarımıza karşı düşmanlığı unutturan, devrime sarılarak kenetlenmeyi rafa kaldıran anlayışları yıkmaktır. Tüm dostlarla devrimci proletarya önderliğinde birleşirken, ideolojik netlik için amansız bir ideolojik savaşta yadsıyamayız. Sınıf düşmanlarımıza karşı günün siyasal görevlerinin icraasında ne-niçin-nasıl sorularına doğru cevaplar veren, doğru bir ittifak ve eylem birliği çizgisinde tüm siper yoldaşlarını birleştirmeye azami gayreti göstermeliyiz. Aynı zamanda hiç bir şekilde bir olmayacak ikinin net ayırım çizgilerini de temsil etmeliyiz. Görülen odur ki, devrimci hareket içinde politik olarak gereksiz muazzam kısır rekebete rağmen, ideolojik alanda bir barış var. Olması gereken tersidir. Düşmana karşı devrim mücadelesinde politik ittifak ve eylem birliği, ideolojik alanda ise ikna-egitim ve dönüştürme perspektifiyle ısrarlı mücadele. Gerekli olan budur. ABD `nin dünya emperyalist gerici dünyasının merkezi olduğu açıktır. Bunun dünya çapında emperyal imparatorluğunu en geri kitleler dahi görme durumundadırlar. Devrimci mücadelenin etkili darbesini ona indirirken, diğer emperyalistler ve uşaklarının halk içerisinde iyimser gösterilmesi hatası devrimci harekette fazlasıyla mevcuttur. Sınıf işbirlikçisi Perinçek çizgisine meydan okunmalıdır. Gerici çıkarları temelinde ABD ile didişen, hakim sınıf klikleriyle ayırım çizgileri net olmalıdır. Davos `ta, Irak'ta yada başka yerlerde işbaşında olan emperyalistler, sadece dünya proletaryası ve halkının baş düşmanı ABD `den ibaret değildirler. Tüm emperyalistler ve uşaklarının hesabı açık bir şekilde deşifre edilmelidir. Devrimci proletaryanın bağımsız, ideolojik, siyasal çizgisini yükseltirken, proletarya stratejisinin hizmetinde an'daki görevlerle ilişkili taktik planları reddetmiyoruz ama hiç bir şart altında nasıl geçmişte Kemalizm'e iyimser bakmayı eleştirdiysek ve hatta Komüntern `in halk cephesi taktiğini stratejiye dönüştürme eğilimini reddettiyssek, şimdi de aynı duyarlılık içinde olmalıyız. Kongremizin ısrarı buydu, bu yolda yürüdük, bu yolda yürüyeceğiz. Devrimi sonuna kadar sürdürmek, burjuvaziye yem olmamak için gerekli olan budur. Önemli bir tecrübeye dikkat çekmek isteriz. Parti birinci konferansımız nitelik olarak MLM idi. `Mao Zedung Düşüncesini` reddeden çizgisi ve gerekçeleri ise Konremizin işaret ettiği gibi hatalıydı. Deng Siao Ping `in karşıdevrimci üç dünya teorisini savunan Doğu Perinçek Modern revizyonizmini partimiz formülasyon olarak Mao Zedung düşüncesini redderken, sözde Mao Zedung düşüncesini savunuyordu (!). Böyle sahte Mao'culuğu biliyoruz. Türk devletinin yedeğindeki bu tür sözde Mao'culuk, şimdi Saddam'cılık, Molla'cılık olarak sahnededir. Atatürkçü Düşünce Dernekleriyle birlikte ve Milli Güvenlik kumandasında bu yönelimi parti kongremiz yırttı. Başta ABD ve diğer emperyalistler desteğinde kullanılan Samdam rejiminin uşaklığının zulmünün halklara saldırısını herkes bilmektedir. Şimdiki durumda gerici çıkarlar zeminindeki didişmesiyle Samdam rejiminin yıkılmış olması dolayısıyla tarihsel karşıt ABD'ciliğini de bilme durumdayız. Bunuda önemseriz. Taktik siyasette dikkate alırız. Durumu Saddam'ın anti emperyalistliği biçiminde formüle etmek tamamıyla yanılgıdır. Kemalizm gibi. Tarihsel süreçteki anti-işgalciliğini görürken, onu anti-emperyalizm katına çıkarma gaflettir. İşgalciliğe karşıt Kemalizm'i anti-emperyalistlikle övmek ne kadar yanlıştıysa Saddam'ı öyle göstermekte yanlıştır. Kemalizme koyrukçuluk ne kadar yanlıştıysa, Saddam'a yedeklenmekte o kadar yanlıştır. Kürt komprador feodal sınıflarının emperyalizmle işbirliğini eleştirirken, Kürt ulusunun proleter menfaatlerine aykırı olsada taleplerini esgeçemeyiz. Uşaklığı teşhir eder, yönelimimizi söyler, ancak emperyalist parmak gerçek olsa dahi (ki öyledir) Kürt ulusunu tümünden karşıya alamayız. Saddam'cı kesilemeyiz. Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin değil, Barzani ve Talabani'nin değil, Kürt ulusunun özgürlüğü, kendi kaderini tayin etmesi yolunun açılması, proletaryanın devrimci iktidarı ile mümkündür. Proletarya iktidarı ve tam hak eşitliği temelinde ezilen ulus ve halkların kaderlerini eline almaları yolu, proletarya enternasyonalizmidir. Proletaryanın kendi bağımsız programatik çözümünü bayraklaştırmaktır görev. Bu yolda yürüyoruz, bu yolda yürüyeceğiz.

Böyle bir siyaset, MLM rehberlikle tesis edildi. Burjuva feodal toplumdan kopmayan eski fikirler, eski alışkanlıklar sosyal sovenizmle damgalı eski davranışları yıkma talimatıydı Kongre. Devrim ne istiyor ihtiyacını açıkça formüle etti. Düzenin terbiyesine meydan okudu. Bu meydan okuyuşla yakılacak bir ateşle revizyonizmi ezmek için kitleleri sarsmak görevdir. Temsil edilmesi gereken rol budur. Sosyal sovenizmin geleneğini yıkmış, yıkan partimizin Munzur gibi asi coşkusu konuşturma çabamız sonuna kadar devrim çılgılığıyla yükselmektedir. Şimdi ve derhal Maoist yangını baslatma-kitleleri sarsma-mücadele-elestiri-dönüşümle, seferber etmeye derhal girişmeliyiz. Kızıl bayrağı yükseltmek emirdir. Bu emrin gereği Maoist görünmek, Maoist geçinmek değil, Maoist olmaktır. BPKD `nin ürünü olan partimiz, BPKD ile donanarak BPKD ile hemen şimdi yüklenme durumundadır. Uluslararası Maoizm konferansı ve sonrasında yürütülen kampanyanın anlattığı budur. Yani Mao `nun dediği gibi "yol meşakatli olsada gelecek parlaktır". Parti Kültür Devrimiyle doğdu, Parti Kültür Devrimiyle ilerler, Parti Kültür devriminin önderliğinde kitlelerin yaratıcı gücüyle kazanır.. Demokratik devrimde çakılmamak sosyalizmimizi aşmak komünizme yürümek için gerekli olan Kültür Devrimidir. Ve o bize şimdiden gereklidir....

DEVLET VE DEMOKRASİ

Elbette sınıflar üstü devlet ve onun demokrasisi yoktur. Proletarya ve emekçilerin devleti, devrimi Komünizme kadar sürdürmenin aracıdır. Proletarya iktidarı bir amaç değil, araçtır. Bunu söylemek yeterli değil görev, gereğini yerine getirmektir. Toplumun Komünizm doğrultusunda dönüştürülmesine, iktidarı yaratan tarihsel koşulların değiştirilmesine, sınıfları-parti ve devleti ortadan kaldırma koşullarının yaratılmasına hizmet etmeyen bir devlet ve partiye, proletaryanın ihtiyacı yoktur. Proletarya, parti-devlet-yönetimi amaç haline getirmiş bir sevdaya sahip olmamalıdır. Sınıflı toplumların tarihsel koşulları gereği tarihsel bir zorunluluk olarak bu silahların vazgeçilmez önemini bilir ve onları kullanırken, Komünizm amacından asla sapmamalıdır. Sapmayanlar onları kullanırken bile, onlara nihai düşmanlığını gösterme, örgüt- politika ve pratikte bunları ortaya koyma durumunda olmalıdırlar. İktidarın, önderliğin kilit önemini bilmek, onu Komünizme gidişte bir araç olarak kullanmak demektir. Kitleleri komünizme seferber etmenin, devrimin sürdürülmesinin öznesi haline getirmenin, doğru çizgi temelinde siyasetin- kararların alınması- uygulanması sürecinin izleyicileri ve basit uygulayıcıları değil, katılımcısı olmalarının hizmetinde olmayan, kitlelerin denetleme, görev verme- görevden alma, iktidarı bizzat icra etmelerinin hizmetçisi olmayan bir önderliği, ona asılmış hiçbir marka kendiliğinden Komünist kılmaz. Temel almamız ve daha da ileriye götürmemiz gereken Büyük Proleter Kültür Devrimidir. Onunla ulaşılmış proletaryanın evrensel öğretisi, MLM bilimidir. Bu evrensel dersler unutulduğunda proleter karakterli de olsa, zaten burjuva bir yön de içeren Proletarya Devleti ve Partisi ve önderliği niyetlere rağmen doğası gereği, proletarya ve emekçilere yabancılaşan, onlara da bela olan bir burjuva sopaya dönüşür. Devrimin hizmetinde olan devlet, kitleleri yönetilmeye muhtaç kılarak kendini yüceltmez. Devrimi sürdüren devlet ve önderlik, yöneten-yönetilen çelişkisini kutsayarak, kendini pekiştirmez. Devrimin sürdürülmesinde Parti' nin öncülük rolü, motor olan kitlelerin devrimi ele almalarına, iktidarı Komünizm için devrimi sürdürme görevi doğrultusunda bizzat kullanmalarına aracı olmaktır. Toplumun komünizm doğrultusunda dönüştürülmesi için, komünist çizgi yön vermiyor-uygulanmıyorsa, bununla donanarak komünist çizgi ve önderlikle, komünizm amaçlı birleşmiş kitlelerle bir komünist hareket yok ise, Komünizm' değil, başka bir yere gidilir. Hiçbir isim, hiçbir biçim, hiçbir tüzük kendi başına kimseyi Komünist kılmaz. Esas halka çizgidir. Sosyal emperyalistler, kamu mülkiyeti adına, mülkiyeti yeni burjuvazinin malı haline getirmediler mi? Nasyonal sosyalistler, bürokratik kapitalistlerde devlet mülkiyetini savunmaktadırlar. Burjuva partiler, Sosyal faşistlerde demokratik merkezîyetçiliği savunduklarını söylüyorlardı. Demek ki mesele biçim değil özdür. Biçim önemsiz değil ama öze göre şekillenmelidir. Esas çizgidir, neyin uygulandığıdır. Komünizm' e gidiş, uygulanmıyorsa hiçbir biçim veya proletarya öncülüğü beyanı, durumu kurtarmaz. Proletarya devleti, proletarya devrimini sürdürmek içindir. Komünist önderliğin gereği budur. Bunu yapmayan bir devlet ve önderlik sınıf karakteri başta proleterde olsa kaçınılmaz olarak, sosyal faşist-oligarşik bir mekanizmaya dönüşür. Kötülükler, devlet ve partinin doğasında kaçınılmaz olarak vardır. Yönetiyor olmanın kendisinde vardır. Bu kirli yan, komünist çizgi-(önderlik için önderlik, devlet için devlet değil) bu araçları komünizm bilinciyle ele alan bir öncülük anlayışıyla geriletebilir. Yoksa kir, tüm bünyeyi sarar. Yozlaştırır. Parti, iktidar,yönetim; sınıflı bir geçiş toplumu olan sosyalizmde gerçekleridirler. Toplumun nesnel çelişkilerinin sonucudurlar. Aşılması gereken sınıflı toplumların yarattığı ve yine aşılması gereken iş bölümünün ifadesidirler. Komünist çizgi önderliğinde, iş bölümünü-yönetimi- partiyi-devleti zorunlu kılan toplumdaki nesnel çelişmelere ve bunların bu türden sonuçlarına karşı devrimi sürdürmede kitleleri bilinçli seferber etmeye araç olmaktır komünist öncülük...

Burjuvazi ve bürokrasiye karşı kitlelerin seferberliğine yardımcı olmaktır. kitlelerin parti ve devleti denetlemelerine, görevlerine bilinçli sahip çıkmalarına aracı olmayan, onların kendilerini özgürce ifade etmelerine tahammül göstermeyen, doğru çizgide devrimi sürdürmelerine engel olan iktidar ve önderlik yeni burjuvadır. Maoizm bunları da öğretti, bunlardan bırakalım bir milim geri gitmeyi, Maoizm referansıya daha ileri nitel sıçramalara ulaşmalıyız. Görev budur. Uluslar arası komünist hareket saflarında teorik sorunlar çözülmüştür. Görev bunları devam ettirmektir diyen yaklaşım bilginin diyalektik gelişimini teorimizin bilimsel özünü gelişmelere bağlı olarak sıçramalı ilerleme dinamizmini anlamaktan uzaktır. Teorimizde her şey gibi ikiye bölünür, oda onun rehberlik ettiği UKH' da "birlik mücadelesi veya hatta yeni temelde birlik" (çkp polemikleri bakınız) gelişeceğini hatırlatmak isteriz. UKH ve onun her bir yerdeki mevzileri saflarında maoist parti anlayışın prensipleri temelinde ve sınıf mücadelesinin görevlerini askıya almadan, bu görevlerin üstesinden gelmenin hizmetinde bir tartışma her zaman gereklidir. Maoist iki çizgi mücadelesinin gereğidir. Bu doğru anlayışı yanlış ve geleneksel manüpülasyon tutumlarıyla ve "biz tartışma kulübü değiliz" gerekçeleriyle reddetmek yanlıştır. Maoizm'i savunmak, uygulamak uygulayarak geliştirmek değildir. Diyalektik materyalizm savunulup uygulanıyorsa bilginin tekrarla yetinemeyeceğini, sıçramalı ilerlemelerle yürüyeceği gerçeğini görebiliriz. 1. Kongremiz bunu anlattı. Kongremizin mantığı budur. MLM'ler akli sosyal pratikten koparan Dühring değildirlar. Marksizm, Dühring'in artık her şey bu, yanına başka bir taş konamaz diye kutsadığı Dühring'in "evrensel-adil" ilkeleri değildir. Diyalektik metaryalizm belli seviyedeki bir bilgiyi kesin, sonsuza kadar mutlak ele almaz. Pratik içinde gelişeceğini bilir. Bilgi hep aynı devam trendinden yada en fazla nicel yığılmalardan ibaret bir kaba devam-tekrar değildir. Pratiğe bağlıdır ve onun gelişimine bağlı olarak ilerler. Bunları ele almıştık. (Bkz. İdeoloji belgesi ve Partizan Dergisine Bir Kez Daha Genel Eleştiri) Ani sıçramalar her şey gibi bilgi sürecinde de geçerlidir. Metafizik

düşünce, şeylerin özü olan çelişkiyi ve bundan kaynaklanan mücadelede hareketi, dönüşümü yadsır. MLM'de karşıtların birliğidir. İki çizgi mücadelesi yoluyla (Pratiğe bağlı olarak) ilerler. MLM, fasit daireler biçiminde bir kaba tekrar, niceliksel değişimler yürüyüşü değildir...

Partiyi kısır didişmeler, suçlamalarla meşgul edip gerilere çeken tartışmaya "entegre olmayacağız" anlayışına karşı çıkıyoruz. İki çizgi mücadelesi ile ilerleyeceğimizi, yanlışlarımızı aşip daha ileri seviyelerde birlik oluşturula bileceğini, yoksa çürüyeceğimizi düşünüyoruz. Bu tartışmalara aktivistleri ve kitleleri de seferber etmenin gerekliliğini söylüyoruz. Gelişmek için öğreneceğimiz yeterince pratik, nitel sıçrama için yeterince tecrübe sadece var değil, çok! Şimdi pratikte bilimimizin eski seviyesini bile uygulama bir yana ona da yabancılaşma parti saflarında halen aşılması gereken bir problem olarak mevcuttur. Komünizm öğretisi, Marks'ın kafasında toplumsal pratiğe rağmen kendi başına çıkmış bir şey değildi... Komünist Partisi de öyle. Onunda gözlemlediği cereyan eden hareketin, bilimsel analiz ve senteziydi. Evet beklendiği gibi "Yaşlı Köstebek" kapitalizm kısa sürede ölmedi. Ama Komünizm öğretisinin bilimselliğini de yaşanan pratik ispatladı. Şanlı Ekim ve Çin Devrimi ve onların izinde diğerlerinin gösterdiği buydu. Mao'nun işaret ettiği gibi, siyasal iktidarın ele geçirilmesi işimizin sonu değildir. Kaybetmekte mümkündür, buda görüldü. Kazanmanın yolunu da SBKP dersleri gösterdi. Kongre bu dersleri özetlemişti. Temel almalı ve ileriye götürmeliyiz. Şunu da tekrar vurgulamak durumundayız. Yaşanmış devrim ve sosyalizm pratiklerinin tarihsel zorunluluk olarak örgüt-politika ve önlemler gibi alanlarda söylenen ve yapılanları sorgulamadan, hataları aşmadan, pratiğin gösterdiği tecrübeler ışığında ilerlemeden, geldiğimiz noktadaki eksikliklerini görmeden teorik bir fazilet haline getiremeyiz. Tarihsel koşullar itibarıyla hata-zayıflık ve eksikliklerini anlamamız gereken, ama hiçbir şekilde meşrulaştırıp kutsayamayacağımız esasta olumlu mirasımızı müdafaa etmeye devam ederken, işe yine aynı seviyede başlayalım diyemeyiz. Şimdi bazı şeyleriyle bu miras eksik bazı yönleriyle hatalı. Kongre bu konuda önemli bir başlangıç değerlendirmesi, eleştirisi yaptı.. İlerlemeliyiz.. şimdi partimiz saflarında olduğu gibi, UKH' da ve geçmişinde, burjuva cumhuriyetçi devlet ve parti anlayışlarından kopmayan (tali) hatalar vardı. Temsile dayalı hükümet anlayışlarından kaynaklanan hatalar vardır. Araçlarda, amaçlarımıza ters yine tali hatalar vardır. Bilimimizde nitel ilerlemelere rağmen, Marks'tan geriye gidişler, ona bazı yönleriyle yabancılaşmalar vardır. (Stalin gibi) Bakününce değiliz. (Bazıları gibi bilmeden küfürde etmiyoruz. İnceleyip, anlayarak yanlış çizgisini kavrama, bilinçli eleştirmeye çalışıyoruz.)

Marks, yön veren çizginin hatalarına rağmen Paris Komünü'ne Proletarya İktidarı dedi. Önemsemediği şeyler, Komün'ün Parlamenter değil, yürütme ve yaşamayı üstlenmiş olması, komünal konseylerdeki vekilleri başka değil, görevli kıldığı gibi denetleme ve geri çağırma hakkı, bunların maaşlarının işçi aylığından fazla olmaması, ve profesyonel ordu değil, halkın silahlanmasına v.b dayandırılmasıydı. Sonra Marksizm temelinde hem nitel ilerleme bazı (tali) yönlerde de, Stalin'de olduğu gibi kırılmalar vardır. Ve yine sadece Stalin'de değil, proletarya ve emekçileri gerçek yönetici bir sınıf olarak örgütleme ve devrimi sürdürmeye ters hatalar vardır. Parti ve kitleleri siyasetin kolektif tespit ve uygulanmasından dışlayan, seçilmiş ve geri çağırılabilen (kitleler tarafından) görevliler değil, işleyiş onlar adına, onlara rağmen vekillere, profesyonel bürokrasiye dönüştüren komünist çizgi-komünist önderlik değil, devrimin kaderini bu tür atanmış yürütme erkinin insafına bırakan türden tali hatalar vardır. Proletarya devleti yönetimini kendi toplumsal koşullarının hukuku üstünde gören, keyfiyete, imtiyazlara hizmet eden uygulamalar vardır. Kitlelerin kontrolüne kapanma onlara yönetilme rolü biçmeler vardır. Proletarya iktidarını parti ve hatta Merkez Komitesi yada sekreteri iktidarını çağırıştıran yine tali hatalar mevcuttur. Bunlar aşılmak durumundadır. Aşmada Maoizm öğretisi nitel bir ilerlemeyi temsil etti. Temel olarak ileriye gitmek ise bizim görevimizdir. Komünün tecrübesini körce tekrar edemeyiz. Evet proletarya bilimi açısından bu tecrübe büyük bir hamledir. Söz konusu tecrübe Lenin ve Mao ile yeni aşamalara ulaştırılmıştır. Buradan geri gidiş olmaz. Mesela Komünün Fransa bankasına el koymadaki ve Versaille karşı devrimine karşı bir saldırı başlatmadaki başarısızlığı onun programındaki zayıflığın tezahürüydü. Komün kelimesi kendi başına her şeyin halli olmaz. Örneğin, Blenkui nezdinde de görüleceği gibi Komüne yön veren çizgide vatanseverlikle (ki bu milliyetçi bir eğilimi ifade etmekteydi) sosyalizmin kaynaştırılması biçiminde bir eklektizm mevcuttur. Bu sahte ulusal fikirlere ve yarattığı yanılsamalara Marks dikkat çekmişti. Ki devrimden sonra daha köklü değişiklikler ortaya çıkmıştı. Proletaryanın ezen sömürücü sınıflara karşı ve emeği burjuvazinin boyunduruğundan kurtarmak asli işiydi. Bu görev hiçbir ulusalcılık eğilimiyle bulandırılmazdı. Bulandıran burjuva vatanseverliliğin Prusya ile anlaşması rezaleti çok net gösterdi. Versaille hükümeti hiçte hayret edilmeyeceği gibi proletaryaya karşı saldırı başlattı. Komün bu saldırıya karşı devrimci iç savaşıyla meydan okuyuştu. Demokratik görevlerin burjuva ulusalcı bir yaklaşım değil. Ancak komünist perspektif gerçek anlamda çözebilir. Komünistler bunları ulusalcı, yurtsever dar görüşle değil, proleter enternasyonalizmi yönelimiyle üstlenirler. Komünde proletarya yarı yolda durdu. Mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmeyi başaramadı. Ulusalcılık yöneliminin sonucu olarak yüksek bir adalet tesis etme şeklindeki prodhonist teorilerle burjuvaziye karşı burjuva mekanizmaya karşı ali cenap davrandı. Burjuva mekanizmayı parçalamak, düşmanını imha etmek yerine, onlara karşı ahlaki baskılardan adilane ilkelerden medet umdu. Karşı devrimci Versaille hükümetine karşı kararlı bir saldırı gerekirken tereddütlü yola girildi. Mesela bunlar tekrar edilebilir mi? Komünün bu yönüne sevdalanabilinilirmi? Yada Komün tecrübesi "silaha sarılmamalıydılar" şeklindeki yüreksizce bir çılgılık olan oportünistçe bir yönelimle tesis edilebilir mi? Burada Plahano gibi şimdi de parlamenterist oportünistler Marks'ı tahrif etmektedirler. Deme-ktedirler ki; aslında Marks Komünü savunmadı, Komünü frenledi, o silahları kullanmayı öğrenmeyi ve hazırı önerdi.

Dolayısıyla komünarların silaha sarılmasına karşıydı. Tüm bunlar tamamıyla çarpıtma ve tahrifattır. Evet, Komünden 6 ay önce Marks işçileri muhtemel bir ayaklanma noktasında uyarmıştı. Böyle bir ayaklanmanın umutsuz bir çılgınlık olacağından bahsetmişti. Milliyetçi hayalleri deşifre etmişti. Bu başka, ancak 1871'de ayaklanmak pratik olarak patlak verdiğiğinde söylediği ise başkaydı. Komünü yöneten Blanki'cilere rağmen o bu tarihi olayı selamladı, bürokratik askeri aygıtı parçalama atılımı "kahraman" bir tarihi gelişme olarak övdü. Diyordu ki, "ne esneklik, ne tarihi cesaret ne fedakarlık gücü var şu Paris'lilerde, tarihte bu büyüklüğe benzer bir örnek daha yok" selamlanan övgüye değer verilen tarihi yaratan kitlelerdir. Kazanma azmi ve inisiyatifiydi. Daha 6 ay önce ayaklanmanın bir yenilgiyle sonuçlanacağı gerçeğini görmesine rağmen, kitlelerin bu tarihi inisiyatiline gösterilen saygıyı, ruhsuz, ukala, "silaha sarılmamalıydılar" kuyrukçuluğu tabi ki anlayamazdı. Gökyüzünü fethetmek için ayağa kalkanların cesaretini mahkum etmek için iş başı yapan bu sosyal pasifistlerin, Menşeviklerin, ekonomistlerin hayatta anlayamayacakları bir ruhtur Komün. Ayaklanma değil, ayaklanmadan sonra Versaille karşı devrim hükümetinin üstüne yürümedeki tereddütleri Marks eleştirdi. Ayrıca ayaklanmanın teknik problemlerini, zayıflıklarını ele aldı. Prodhon ve Blanki'nin yanlış teorilerine rağmen hareketi yüksek seviyelere çıkaran kitlelerin kahramanca eylemini taktir etti. Şu açıktır, hiçbir zaman mücadeleye lehimize olan koşullar içerisinde cereyan etmez. Tarih eğer böyle yapılıyorsa Marksın dediği gibi bu çok kolay olurdu. Öyleyse Marks'tan öğrenmeliyiz. Kitleler ayaklandığı zaman, görev, onunda dediği gibi bürokratik nasihatler vermek değil, hareketin bizzat içinde olarak, onlarla beraber, onlardan öğrenmesini bilerek ve öğretmek yürümesini bilmektir. Ezilenlerin ve emekçilerin dünya tarihini yaratma inisiyatifi ahlak dersleriyle geriye çekmek şarlatanlık olurdu. Patlayan ayaklanma ortamında savaşı göze almayıp yenileceğiz diye boyun eğmek proletarya açısından daha büyük bir yenilgi olacaktı. Burada kadınlar meselesine de özel bir vurgu yapmak istiyoruz. Kadınların devrimdeki enerji ve inisiyatifi konusunda Komün muhteşem ve öğrenilmesi gereken bir örnektir. Bir burjuva gözlemcisi dahi bu rolü şöyle ifade ediyordu "eğer Fransız ulusu tamamen kadınlardan meydana gelseydi ne müthiş bir ulus olacaktı. Parti içerisinde bu noktada da doğru yanlış mücadelesini kongrede ulaştığı tarihi sentez sonuçlarını kongre sonrasında da göstermiş. Doğruluğunu ispatlamıştır. Devam ettirilmesi gereken budur. Özetle Marksın Paris komününde çıkardığı proletaryanın hazır devlet mekanizmasını ele geçirmek değil, onu parçalayıp dağıtarak yerine kendi mekanizmasını kurmasını önemli, bilimsel ve ispatlanmış bir derstir. Elbette Marksın eksiklikleri de vardı. Eğitim, din ve kültür meselelerini ele alınırlarında sorunlar vardır. UKH bunları tartışmaktadır. Mesela rahiplerin cemaat destekleriyle ayakta kalmalarına imkan tanımak tartışılabilir bir sorundur. Yine ulus sorununu ele alış ve enternasyonalizm meselesi de bugün UKH'da bir tartışma konusudur. Kautsky gibilerin emperyalizm öncesi dönem olan söz konusu kesitte Marksın bazı söylemlerini lafız olarak alıp kendi sosyal yurtseverliği ve ihanetine dayanak yapmaya çalışmıştır. Marks ve Engels dönemi çatışan burjuvazinin hangi kesiminin zaferi ve hangi kesimin yenilgisinin proletarya açısından olumlu ve olumsuz olacağı tartışması vardır. O tarihsel koşullarda bu tartışmanın siyaseten (ideoloji ve teori açısından değil) ama kesinlikle bilimsel ideolojik teorik rehberliği yönlendiriciliğinde anlamı vardır. Teorik ideolojik rehberlik meselesine söz konusu siyasetler izlenirken ne kadar dikkat edilmiştir sorusu tartışılabilir. Emperyalizm öncesi dönemde yani proletarya devriminin güncel bir alternatif haline gelmediği bir ortamda uluslar arası proletaryanın çıkarları açısından söz konusu koşullarda Marks ve Engelsin burjuvazinin hangi kesiminin zaferinin proletarya açısından olumlu olacağı tartışması elbette anlamsız değildir. Yer zaman ve koşulları yok farzedemeyiz sorunları nihilist yada emperyalizm dönemindeki Kieski'ci ulusal demokratik sorunları bu konudaki eşitsizliklerden kaynaklanan ve proletaryanın komünist bir perspektifle üstlenip çözmesi gereken sorunları emperyalist ekonomistçe bir anlayışla yadsıyamayız. Fakat Marks ve Engelsin söz konusu zaman ve koşullarda ifade ettikleri siyasetleri teorize de edemeyiz. Ayrıca mesela Çar'a karşı savaştan (1891) Almanya'da Engelsin anavatan savunması fikri gibi kesinlikle değerlendirilmesi gereken sorunları yutamayız. Yada Hindistan'ı işgal eden İngiliz emperyalizminin sömürgeciliğine esasta doğru tutum almasına rağmen tali olarak ona ilerici sıfatlar atfeden Marksın yaklaşımını da es geçemeyiz. Nitekim gerek 2. enternasyonal ve gerekse de aynı soyun sürdürücüsü üç dünyacı revizyonizmin karşı devrimci siyasetlerine dayanak bulmada bunlara el attığı da bir gerçektir. O dönemlerde Almanya'nın bir ulus olarak kendini toparlayamaması gerekçesi bir anayurt savunmasının gerekçesi yapılabilir mi? Sorununu UKH tartışmaktadır. Burjuva Jakobenci ulusçu cumhuriyetçi etkiler Paris Komününde de mevcuttu. İnkarcılığa düşmeden tarihsel koşullarla bağı içerisinde bu sorunlarla sebeplerini irdelemeli ancak koşullar bahanesiyle meşrulaştırma tutumu içerisinde olmamalıyız. Mao'nunda dediği gibi Paris komünü yenilmeseydi bile taşıdığı zayıflıklar burjuva mekanizmayı paramparça etme fikrini fikrinde ısrar etmemesi gibi hatalardan ötürü, eğer bu hatalar aşılmazsa büyüyüp egemen olacağı gerçeğinden ötürü yine burjuva bir komüne dönüşürdü. Mesele niyet meselesi değil çizgi meselesidir. Mao ve Mao'nun Çin Halk Cumhuriyeti Lenin'in Sovyetleri aynı adlar kullanılarak yeni burjuvazi tarafından gasp edildi. Komün fikri prensip olarak doğrudur. Ama bunu tarihsel koşullar içerisinde alacağı somut biçimler vardır. Mesela Çin'de de bir Şanghay Komünü tecrübesi vardır. Teorik olarak kesinlikle önemli bu yönelim meselesinde Mao diyordu ki tarihsel koşullarla bağı açısından baktığımızda bu oldukça ileri bir biçimdir. Bu açıdan devrimci komiteler aracılığıyla kitlelerin iktidar organları oluşturup icra etmelerini doğru görüyordu. Komünün önemli bir zayıflığı olan partinin yönetici rolünü tarihsel zorunluluğuna dikkat çekiyordu. Doğrudur tekrarla yetinilmemeli bu fikirler ileri letilmelidir. Parti ve önderliği kitlelerin komünizme yürüyüşte dört kökten devirme perspektifiyle donanmış kapasite ve inisiyatifte komünist bir çekirdek önderliği olmazsa kitleler kendi

kendine komünizme gitmenin yoluna giremezler iktidarı böyle bir yolun ilerletilmesinin aracı olarak kullanamazlar. Dolayısıyla iktidar meselesinde kesinlikle parti, kendisini kitlelerin yerine koymadan onları yönetime katmanın aracı olarak, öncüsü olarak gereklidir. Sosyalizm deneylerindeki genel fikre rağmen profesyonel ordu uygulamaları kesinlikle teorik bir ilke haline getirilemez. Silahlı kitlelerin ve milislerin yerine geçirilemez. Ancak tarihsel zorunluluklar itibarıyla sosyalizmde buna gereksinim duyulması anlaşılabilir. Bu gereksinimin yada siyasetin teorize edilmesi şeklinde tali hatalarda mevcuttur. Tarihsel zorunlulukların komünist çizgi önderlik etmezse toplumdaki nesnel çelişkileri komünizm aleyhine nasıl büyüttüğü kitlelerin üzerinde nasıl bir ayrıcalıklı imtiyazlı kesimler yarattığı uluslar arası komünist hareketin mirasının da problemidir. Çözümün ne Anarşizm, ne burjuva demokratizm ve nede Revizyonizm, Postmodernizm olmayacağı açıktır, açığa çıkmıştır. Ancak bunlarla köklü ideolojik hesaplaşmada atlanamaz bir görevdir. Fikrini bilip, bilinçli meydan okumadan sadece isimleriyle damgalama ve kaba tanımlamalarla sonuç alınamaz. Kitleler eğitilemez, donatılamaz. Şimdi düzene "alternatif" havasıyla tüm bu post-yapısal- modern, neo liberal, 3. alancı, feminist, anarşist Anarko Sendikalist sivil toplumcu kesimler yine konuşmaktadırlar, konuşacaklardır. (ki bu hiçbir zaman yasaklanamaz) yapılması gereken cereyanı göğüsleme ilkesi temelinde burjuva ideolojik saldırıya meydan okumaktır. Kongredeki meydan okuyuş kongre sonrası yayınlarımızda ve kampanyalarımızda sivil toplumculuğun onun bir varyantı durumundaki Öcalan gibi "demokratik konfederalizm" anlayışlarının göğüslenmesinde ileriye götürüldü. Daha da ilerlemeliyiz. Bazı itirazları olsa da sistematik olarak düzene hiçbir şekilde köklü bir alternatif olamayan burjuva ideolojinin bu her bir biçimi göğüslenmelidir. Burjuva liberal ideologların MLM devlet-devrim öğretisine saldırıları yeni değildir. Devletten bağımsız bir sivil toplum yada bir üçüncü yol ne olmuştur nede olacaktır. Üçüncü alanda devlete rağmen özgürlük düşleyenler burjuvazinin egemenlik aracı olan devleti kabul edilebilir göstermekten öteye gidemezler gitmemektedirler. Burjuva toplumda ayrıca birde sivil toplum olarak adlandırılan şey aslında burjuva toplumun ta kendisidir. Böyle bir toplum içerisinde ondan ayrı kendi başına bağımsız bir alan savunusu burjuva toplumu aklamaktan başka bir anlam ifade etmez. Burjuva egemenlik koşullarında bu gerçeğe rağmen devlet müdahalesinin dışında özerk alan özerk yurttaşlar argümanları bir sivil toplumcu burjuva yanılsamasıdır. Burjuva liberalizmidir. Burjuva topluma sözde alternatif olma adına ortaya konulan bu görüşler burjuva statükonun korunmasından başka bir şeye hizmet etmezler. Sınıflı toplumların niteliğini gerçekliğini ve burada devletin yerini tahlil etme zahmetine katlanmayıp bazı formel kurallarla onlardan bağımsız bir sivil toplum bir hukuk oluşturulabileceğini zannedenler ve buradan burjuva siyasal iktidarın devrimci zorla ele geçirilmesi fikrini reddedip sivil itaatsizlikten medet umanların yolu tasfiyeciliktir.

POSTMODERNİZM

Marksizm'in geçerliliğini yitirdiği söylemiyle kapitalizm sözde alternatif olduklarını belirten postmodernizme karşı köklü bir mücadele gereklidir. Fukayama gibi "sınıf mücadeleleri tarihinin sonunun geldiğini" ilan eden anlayışlara şimdi olup-bitenleri "medeniyetler savaşı" şeklinde gösteren teorileri kongreye sunduğumuz yazılarda kısaca ele almıştık. Marksist tarih anlayışına karşı gelen yaklaşımları da irdelemeye çalışmıştık. Derinleştirilmesi ihtiyaçtır. Postmodernizm'de "Marksizm'in sonunun geldiği"ne karar verenlerdir. Komün, Ekim ve Çin devrimi onlara göre artık sadece müzede kaldı. Şimdi onlar artık basit bir "nostalji" olabilir miş(!) Artık tarih-çağ post döneme gelmiştir. Dolayısıyla geçerli olan postmodernizm miş(!) Yaşanmışlara, yaşananlara yani gerçeklere, pratiğin bilimselliğini ispatladığı (devrimler ve yaşanmış daha ileriye götürülerek yaşanacak sosyalizm deneyleri) MLM felsefesine rağmen, kendileri (Postmodernistler, Troçkistler v.b) yerkürenin bir milimetresinde bile ispatlanmamış bu "büyük teorisyenler" şöyle diyebilmektedirler. "İdeolojilerin sonu geldi" Spekülasyonların temeline oturtulmuş, bu teoriyle uğraşmaya değmez diyemeyiz. Sadece aydınlar, üniversite kürsülerinde değil, başka alanlarda da küçümsenemez bir etkinliğe sahip bu teoriyle hesaplaşmak şarttır. Bunlar özellikle teknolojik değişiklikler itibarıyla, Marks'ın politik-ekonomi yaklaşımı geçersiz hale geldi diyorlar. Marksizm objektif dünyanın sürgit rutin bir tekrar olduğunu zaten söylememiştir. Değişmelere bağlı olarak, kendi teorilerinin de gelişeceğini, gelişmesi gerektiğini belirtmişti. Marksizm dokunulamaz teorik bir doğma değil, bir eylem kılavuzudur. Dolayısıyla hiçbir eleştiriye kendimizi peşinen kapatma durumunda değiliz. Ancak her lapa yutulamaz da.. Örneğin postmodernistler diyorlar ki, bilgi ve mali işlemler teknolojisi, Marksın metafetişizm öğretisinin geçersizliğini gösteriyor. Artık meta üretiminin hakim olduğu bir dünyada yaşamıyormuşuz. Mal üretiminin yerine bilgi geçti. Artık bilgi ekonomisine geçildi. Böylece emek değerini yitirdi. Öyleyse neymiş? Politik ekonominin sonu gelmiş miş(!) Teknolojik gelişmelerin hiçbir değişikliğe yol açmadığını söyleyemeyiz. Teorimizin bu gelişmeleri dikkate alarak ilerletilmesi ihtiyacını reddedemeyiz. Ancak hiçte postmodernistlerin söylediği gibi "sanal bir ekonomi çağında yaşıyor" değiliz. Hiçte metaların değişim değerinin yerini "işaret değeri" almıyor. Artık gerçek yok-her şey sanal ekonomi ve onun işaretleri tayin ediyor diyorlar. Görünürdeki gerçeklik her şeyin yerini aldı diyorlar. Bunun için "hiper gerçek" dünyada yaşadığımıza karar veriyorlar. Teorisyen, Baudrillard bunu "tarih sahnesinin, siyasi sahnenin sonuna gelmek"le sentezleştiriyor. "Post kapitalist bilgi toplumu çağına ulaşıldığı" zemininde bir sonucu ilan ediyor. Ve diyor ki "artık sermayede spekülattır, üretimden özerktir." "Para yegane yapay uydu ve hakikat bu" diyor.. Teorisyen Derrida "Parasal işaret olarak değer çağı" dır, diyor çağımıza! Para artık gayri maddileştirildi. Şifreli imza biçimlerini aldı. Artık bunlar sosyo- maddi üretime dayanmıyorlar. Dolayısıyla sermaye, emek dışında gelişebiliyor, kendisi içinde kendisini yaratabiliyor, diyorlar. Evet borsadaki gelişimde sermayenin-paranın spekülatif vurgularını v.b görmüyor değiliz. Fakat meta ve paranın yabancılaşmasının kökleri yine de somut emektedir. Olan, emeğin yarattığı zenginliğe yaratıcının kontrolünden çıkarak ona yabancılaşması, fetişleşmesidir. Yabancılaşma ve fetişin kökünde insanın somut emeğini görmeyip, gerçeği kendi başına fetiş ve emekten tümünden kopuk, yapay işaretlerle izah etmek ve gerçek sadece budur deyip, emeği devre dışı bırakmak şeklindeki postmodern yaklaşım, emekçilerin "yaratmadıkları" için onu geri isteme durumunda olmayacağı sonucuna çıkacaklardır. Bunun için devrim, sosyalizm nostalji görülüyor. Elbette meta-para üreticilere yabancılaşmayı ifade eder. İşçilerin ürettiği ve bizzat onların somut emeklerinin sonucu olan zenginlik onlara yabancılaşır. Fetiş, kapitalizmin dünyasının sonucudur. Sermayeyi yaratan işçidir. Ve kapitalizmin ona yabancılaştırdığı sermaye, onun celladı haline gelir. Durum bu ise bu sorunu işçiler niçin çözemesin? Devrim niye nostalji olsun? Politik ekonominin sonu niçin gelmiş olsun? Fabrikalarda, tarlalarda, teknoloji dünyasında, her şeyde zenginliğin yaratıcısı olan çalışanların emeğinin hiçbir şey yaratmadığını söyleyip, her şeyi hayaletlerin-kendi başına fetişlerin yarattığına hüküm kesenlere gerçekler hayır diyor. Gerçekler, bugünde Marksın metaların karakterlerinin iki yönünün (kullanım ve değişim değeri teorisinin doğruluğunu gösteriyor.. Para, kapitalist toplumun yarattığı emeğe bir yabancılaşmadır. Onunda temelinde insanın somut emeği vardır. Soyut emeğin maddi biçimi olarak, hayata hükmeden, somut emeğin yabancılaşmış biçimi (soyut biçimi) olan para insan emeğinden bağımsız, kendi başına bir şey değildir. Marks fetişizmi izah etmişti. Paranın getirdiği faiz ile uçlaşan fetişizm işçilerin yarattığı artı değerden kopuk değildir. Sermayeyi yaratan kimdir? O nasıl yaratıcısına yabancılaşıyorsa, faizle çoğalmasının biçiminde fetiş durumu daha da uçlaşıyor. Yani özerk bir kategori olarak her şeyden bağımsızmış gibi kendisi kendisini yaratmıyor. Kökünde insanın somut emeği var. Gerçek hayattan kopuk, gelişmenin insan pratiğinin gelişme sürecinin dışında spekülasyonlarla açıklanmasına Marks'ta kendi döneminde meydan okumuştur. Postmodernistlerin bir bakıma o günkü bazı biçimleriyle hesaplaşmıştı. "Bilgi ekonomisinde" insan emeğinin rolü yok mudur? Orada da bedenleriyle çalışan insanlar olgusu somut gerçektir. Mühendisler, hizmetliler gibileri de bedensel çalışmadan muaf değildirler. Yani gerçekler, "emeğin ve sınıf mücadelesinin sonu" şeklindeki, postmodern teorisinin çürüklüğünü gösteriyor. İnsanın pratik faaliyetlerinden bağımsız, (üretim koşullarına göre şekillenen) başlı başına bağımsız, kendi başına bir gelişme yoktur. Ondan kopuk, gerçek olmayan, kendi başına bir sanal uydurma dünya yoktur. İnsanı ekonomi ve siyasetin dışında ele alan, sanal ekonomi ve siyaset projeleriyle gerçeğe rağmen insanın rolünü dışlayan, dolayısıyla insanın dünyayı yorumlama ve değiştirme eyleminin anlamsız olduğunu ilan eden postyapısalcılık'ın "hayaletler dünyası" gibi, kendiside, gerçeklerden kopuk boş bir hayalet teorisidir. Onun, toplumsal koşullardan kopuk hayalet işaretler-

le bezeli teorisi, bırakalım dünyayı değiştirmek (ki kendilerinin de iddiası meydan okumak gereksizdir. Kapitalizmi yok farz ederek denetime alabilirdik) dünyayı yorumlamaya dahi bir milim yaklaşmamaktadır. Evet ciddi teknolojik devrim anlamında bir gelişme ve maddi hayatta önemli değişiklikler vardır. Teorimiz, bu gelişmeleri kavramak, her bir trendin sorunlarını çözerek ilerler, ilerlemelidir. Temel sağlamdır, bilimseldir. Somut gelişme ve değişimlere bağlı olarak, toplumsal dönüşüm projemizde ilerlemek durumundadır. Teknolojik gelişmeye Marks'ta işaret etmişti. Kapitalizmin rekabet ve kar dürtüsünün emek maliyetini düşürerek teknik ilerlemelere yol açacağını belirtmişlerdi. Fakat şu gerçektir ki onu hizmetine alırlar (teknik) olanda budur. Şimdiki mucitlerin "yeni keşiflerimiz" dediği kapitalist küreselleşmeye de Marks dikkat çekmişti. Sermayenin sürekli genişleme-yayılma eğiliminin Pazar gereksiniminin, burjuvaziyi "dünyanın dört bir yanına koştur"duğu, "her yerde barınmak, her yerde yerleşmek, her yerde bağlantılar kurmak" bıraktığı ve dolayısıyla "dünya pazarını sömürmekle" "her ülkenin üretimine, tüketimine, kozmopolitlik bir nitelik verdiğinden" söz etmişlerdi. Bunu kısaca "tek sözcükle, kendi hayalinde benzer bir dünya yaratıyor" diye tanımlamışlardı. Fakat gerçekten onların dediği gibi sermaye "en barbar ulusları uygarlığın içine mi çekiyor"? Uygarlığı böyle alma anlayışı üzerinde tartışma ihtiyacı içinde olmamız gerektiği düşüncesindeyiz. Evet, sermayenin sürekli genişleme eğilimi, bir dünya ekonomisi yaratır, yarattı. Kendi başına tecrit, biri birinden kopuk "ulusal sanayiler"i yıktı. Yıkar.. Sermayenin uluslar arası örgütlenmesi, emperyalizmle daha da derinleşti. Şimdi daha da ilerlemiş durumdadır. Ama sermaye gerçekten her bir yerde (mesela emperyalizme bağımlı ülkelerde) söylendiği gibi "kendi süretinde bir dünya yarattı mı"? "Barbarlık" denilen feodalizmi tasfiye etti. Ulusal sorunlarımızı çözdü? Sermayenin kendi iradesi dışında, feodalizmde çözümlere yol açtığı, bu temelde bir dinamizme sahip olduğu doğrudur. Ancak, dünyanın ezen ezilen uluslar şeklindeki bölünmesi de bir gerçektir. Her yerin benzer dünya süreti göstermediği de gerçektir. Ve yine, sermayenin hareketi tahlillerinde ona atfedilen "devrimci rol" de ele alınmalıdır. Peşin fikirler öne sürme durumunda değiliz. Bir tartışma ihtiyacının altını çiziyoruz. Avrupa merkezilik, Sivil Toplum gibi yazılarımızda bunları bazı yönleriyle ele almaya çabalamıştık. Şimdi başka diğer yönlerinde tartışılması gerektiğine dikkat çekiyoruz. Mesela, Komünist Enternasyonalin Genel Kriz teorisi!. Teori havadan gelmedi. 1920'li yılların dünya koşulları Kriz gerçeğini içeriyordu. 1. 2. dünya savaşı koşulları bu kriz gerçekliği ile ilişkiliydi. Hitler, Mussoloni, faşizmi de söz konusu koşulların sonucuydu. Fakat kapitalizmin kriz özelliğini genelleştirme temelinde mutlaklaştırmanın doğru olmadığı düşüncesindeyiz. Sık sık görülen, şimdide yaşanan yaşanacak olan kriz özelliğine rağmen böyle bir genelleştirmeye gidemeyiz. Nitekim, genelleştirmeci, mutlakçı yaklaşımın beklediği gibi kısa sürede kapitalizm yeryüzünden silinmedi. Tabi aynı zamanda onun ebedi zaferini ilen eden "istikrarlı" olduğunu söyleyerek, meydan okuma değil kötülüklerini "insanileştirmeye" salık veren burjuva görüş açısının iflası da yaşanmış, yaşanan pratik tarafından da ortaya konmuştur. Bernştein'ci, Kautsky'ci burjuva teorilerin iflası, MLM teorisinin bilimselliğini pratik ispatladı. Tartışmak istediğimiz bu burjuva teoriler değildir. Genel kriz teorileriyle kapitalizmin kısa sürede çöküşünü öngörmüş tali yanılgıların nedenleri ve aşılmasıdır. Şimdiki UKH saflarında, dünya devriminin Stratejik saldırı aşamasında olduğu şeklinde anlayışlar vardır. (Halk Savaşının) Söz konusu anlayışlar tartışmak istediğimiz bu meselelerden ayrı şeylerdir. Yani patolojik değil, görevleri daha iyi kavramak ve doğru ele almak için bu tartışma gereklidir. Marks ve Engels o günkü tarihsel koşulların bir sonucu olarak Avrupa'dan devrim bekliyorlardı. Haklıydılar. Bu teorik öngörü gerçekleşmedi. Avrupa'da burjuva iktidarlar öngörüldüğü gibi çökmedi. 1848'lerin sonrasında Avrupa'da kapitalizmin çöküşü bir yana, bir kaç on yıllık iktisadi bir yükseliş sürecide yaşandı. Devrimin merkezi doğuya kaydı. Bunu sebepleriyle Lenin ve Mao izah etmişlerdi. Yani "Genel Kriz" teorisi, sorgulanmak durumundadır. Şu açık... Kapitalizmin istikrarsızlığı onun dünyasının sonucudur. Kriz onun özelliğidir. Fakat bu onun hiçbir şekilde çare bulmayıp, kısa sürede çöküşe gideceğini de göstermedi. Şunu da belirtelim. Emperyalist dünya sistemi bugünde bir kriz içindedir. Dünde defalarca böyleydi. Ancak devrimin alternatif olamadığı, objektif devrimci dalgada kumandaya geçirilemediği koşullarda, emperyalizm iktidarını koruma çarelerini de bulmuştur. Kendiliğinden çöküş bekleyemeyiz. UKH saflarında dün ve bugün böyle hatalı anlayışlarda vardır.

DOĞA, DEPREM VE "İLERİ DEMOKRASİ"

Yapı stokunun %67 şının çürük ve sadece istanbul da 5 milyon konut ünitesinin 2 milyonunun yıkılması bizzat devletçe kabul edilen T.C.gerçekliğinde deprem sonrası ortaya çıkan sonuç hiçte şaşırtıcı değil..Türkiye'de 18 milyon konutsuz en az %45 i çürük ve yıkılması gereken diğer kalanının çoğu da depreme dayanıksız durumdadır. Konutların %89'nun problemli olduğu da bir başka olgudur . Fay hatları üzerindeki Türkiye'nin istatistikler gerçeği de deprem sonrası adeta bir katliam görüntüsü. Bu tablo şaşırtıcı değildir.. Burada son derece doğal ve bir doğa olayı olan deprem yada hareketi anlaşılır doğa mi suçlanacaktır. Türkiye açısından heran beklenmesi gereken deprem mi öldürmektedir. Bir doğa olayıdır deprem: Onu afete dönüştüren sistemin kendisidir. Vaaz edileceği gibi bir (takdiri-ilahi) yada (afetlerin kaçınılmaz sonu) değildir.. Güvenli yaşanılır çevreyi tahrip edip yaşanılmaz kılan, kapitalist sömürü düzeninin kör hırsıdır. New Orleans, Fukuşima, Düzce; insan-çevre, hayvan düşmanı emperyalist kapitalizmin, ekosistemi tahrip eden vahşiliğidir .. Onun büyük bir rant oluşturan (sömürücülere) doğanın varlıklarının insanın hiçe sayıldığı (imar), (plan ve denetim) anlayışının kapitalist toprak rantı, (kentsel dönüşüm) adlı vurguncu -mafyacı istilacı ve bilimi- mühendisliği çıkarları gerektirdiğinde bir kenara iten vahşiliğidir.. Karadeniz, Munzur gibi nice yerlerde güvensiz ve kar eksenli dağ ve dereleri mahvetme, aslında halkları teslim alma operasyonudur.. Su kaynaklarını yağmalayarak, dere-vadi-orman ve canlıları yok edenler artık itiraf etmek durumundadırlar.. Barajla <Irak sınırı>nı koruyacaklarmış.. Bunun için insan ve çevreyi önemseyenlere sömürücü egemenlik sistemlerinin bekası doğrultusunda <güvenlik> eksenli devreye sokulan yıkımlara karşı isyan edenlere saldırmaktadırlar. Sadece insan değil, doğayı da katletmektedirler. Sömürücü düzenlerin mal ve mülk dünyasında, insanın-çevrenin yeri olmaz ..Hersey kara tabidir. Yaşanabilir barınma'nın yeri yoktur.. Yaşam kar içindir, kapitalist kalkınmacı uygarlık modernitesinin ruhu olan kar, insan ve doğayı öldürür. Bu uygarlık, doğal toplum-doğal yaşamın, sınıflarla reddi, ezen-ezilenler biçiminde bölünmesiyle başlamıştır. Dolayısıyla gerçek çözüm, bu durumun alışılmasıyla mümkündür. İşte devrim-burada, devrim anlaşılmak durumundadır. Çareyi <hamaset> sürdürülemezliği her açıdan açık kapitalizmi <islah etme > yi, <umar> gösterme, gerçeği tamamıyla ters-yüzetmektedir.. Bir kırık fay hatları gerçeği olarak Türkiye jeolojisinde öldüren, doğa olayları değil, onları katliama dönüştüren sistemdir. Siyaset, muteahhit, bürokrasi üçgenli sistemin katliam silahı artık gizlenemez durumdadır.. Doğa olaylarında insanlık hiçte çaresiz değildir.. İnsan, hayvan, çevre merkezli bir felsefe ve toplumda böyle doğa olayları afete dönüşmez. Daha dün denilebilecek bir zamanda, Türkiyede: Çaldıran-muradiye-Erzincan- Elazığ-Düzce-Gölcük"le sistemin yarattığı felaketler vardır. Bunlara rağmen bir ders alma ve gerçek tedbir yoktur. Zira sistemin ruhu-doğası buna yabancıdır ..Yoksa, yüz milyarlarca dolarla finanse edilen halklarınıza yönelik haksız savaş bütçesinin bir bölümü bile konut sorununu çözmeye yetebilir. Ama bina, sistemin özü olarak tanımaz- tanıyamaz., Deprem vergisi diye toplanan 30 milyar dolar bile yeşil burjuvaziye peşkeş çektilmiştir. Sömürü düzeni ilaç olmadı, olamaz, olmayacaktır . İçte ve sınır ötesi kara ve hava hareketleriyle halklara karşı topyekün haksız savaş seferberliği depremlerde de hız kesmedi .. Gulen gibi cemaat liderleri katliam fermanları vermeye devam ettiler. Bu güne kadar <eşkiyanın kökü niye kazanmadı> diye ceberrut devlete daha da hızlı olun talimatı verdiler. Şoven- ırkçı propaganda makinalarını, Türk-Islam sentezli ideolojik hegomenyalarıyla tek mil seferber ettiler..Tam da buralardan beslenenler, bazı tv.programcıları, medya kalemşörleri ve sosyal medya askerlerinin <kürtler belasını buldu> misali yayınlar, bu açıdan hiçte <marjinal> ve <munverit> ayrıntılar değildir..Haksız savaş temelinde medyayı başbakanlık toplantılarıyla askeri operasyonlara göre mevzilendiren, Din-Vatan argümanlarıyla kitleleri mitinglere sevkeden ,camileri ayağa kaldıran, kürt mahallelerini kusatmaya alıp linçlere zırh sağlayan, KCK operasyonlarıyla sürekliliği avını derinleştiren sistemin kendisi iken, insanlık dışı sivri ırkçı söylemler neden munferit olsun ki? Irkçılık, rejimin kendisini üretmedi başlıca alıkoyma ve aldatma silahıdır ..Egemenlerin zehirleme atmosferidir. Deniz feneri gibi yağmalamalarını örtme perdesidir. Katliamlarınız, Tekçi-Şoven anayasalarının hukuki meşrutiyetidir. Burjuva feodal modern neo liberal tensili demokrasili çağdaş faşist rejimlerinin ruhudur ırkçılık. <millet ve vatan bütünlüğü> ile pazarlanan egemenler, kutsanan-yüceltilen şoven Türk egemen ulus devlet olgusunun dayanağıdır ırkçılık. Onun devrimci savaşla parçalanmayı hak eden ve yerine emekçilerin doğrudan iktidarını geçirmeyi gerektiren göreviniz yerine, düzen içi sözde <çözüm>leri çağırınların yaptığı, bir tür idare-i maslahatçılıktır ve bu İttihat Teraki -kemalist cumhuriyet vari, güncel bir Türkçülük projesidir. Ve bir osmanlıcılıktır.. EK=3= Ezilenleri gerici düzene enteğre amaçlı "Tek Yürek" kampanyaları, aldatıcı burjuva hümanizmi ile pekiştirilmeye çalışılıyor. Bedevadan reklam bir yana, ayrıca "bağış" diye vergiden bizzat düşerek, üstelik yeniden inşa planlamasının mütahtiliğindeki vurgunlarla genişleyecek sermayeleriyle, burjuvalar, emekçilere hayat öpücüklerini gönderiyorlar. Kimyasal silahlı katliamlarıyla, cesur ilan edilmemiş fiili olağanüstü hal {OHAL} uygulamalarıyla topyekün seferber olmuş "sivil" 'yeni 12 Eylül rejiminin, kemalistleri, aratmayan neo İstiklal mahkemeleri bir kez daha gerçeği teyit etmiştir. Cemaat'e taraf gazeteli liberalizme "demokrasie katkılarını" dolayısıyla selamlar sunan yanlış anlayışlar, artık açık değildir? Mc Carthy misali teyakkuza, AKP kumandalı özel imam devletinin "sivil"leri "demokrasi"sinin< demokratik Anayasa> surecinin nasıl yürüdüğü belli değildir? Sömürücü düzeninin dinci-Türkçü- cinsiyetçi-ırkçı üretim sahasına da komünizm'e karşı mücadelede ezelden bir gayretle öne çıkmış ve şimdi de emperyalist sistemin yapılandırma stratejisinde, Türkiye'yi dizayn vizyonu ile, okyanus otesinde, Fethullah kurmaylığı savaş komutanlığını devr almıştır. <30 yıldır> neden kökü kazılmadı> diye anti Kürt

seferberliği emriyle, imamlar ordusu da askeri, siyasi-ekonomik-propaganda v.b her alanda işbaşındadır. Depremleri <kentsel dnsm> dedikleri talan planlarının meşruiyet için fırsata dönüştürme, acıları sahte göz yaşları ve ilhakci <kardeşlik> edebiyatıyla yedeklenmeye çalışmaktadırlar..

DÜŞMANI TANI, MAOİST BİRLİK TEMELİNDE DEVRİMİ İLERLETMEDE ISRAR ET!

Ölümsüz 17'ler sonrasında düşman, Maoist komünist partisinin maneviyatı da dahil her şeyi kırılmış, bedbaht-perişan bir hale sürüklenmiş, düşman oyunları ile yaratılacak güvensizliklerle dedikodular ekseninde birbirilerine düşürülmüş iradesi kırılmış duruma getirilebileceğini düşünüyordu. Bugünde bu planından zerrece vazgeçmiş değildir. Ancak, partinin Maoizm temelinde kenetlenerek devrimin görevlerine sarılmadaki ısrarı düşman planının yenilgisine yol açtı. 17'lerin anısı ve büyük acılarımız büyük bir güce dönüştü. Düşmanın özel harp siyasetiyle sonuç alması boşu çıkarıldı. Doğru çizgide ve günün görevlerinin bilinciyle kenetlenen, dost devrimci güçle, kitlelerle birliğini ilerleten parti karşısında ideolojik olarak yenilen düşman sinsi planlarıyla yine iş başındadır. Hile ve dedikodularla ortalığı zehirlemek, kitleleri güvensizliğe sürükleyerek partiyi spekülasyonlarla birbirine düşürmek düşmanın psikolojik harp senaryosunun önemli bir unsurudur. İdeolojimiz karşısında yenilen düşman bu psikolojik saldırıdan sonuç almaya çalışmaktadır. Düşmanın topyekün imha ve psikolojik yıkım operasyonunun bilincinde olmalı, ezilme tehlikesini Maoizmle göğüslemeliyiz. Maoist parti anlayışını- ruhunu ve tarih bilincini daha keskin ve ilerlemiş olarak kuşanmalıyız. Devrime mi yada başka bir şeye mi hizmet edileceği noktasında özellikle şimdiki durumda bu çok keskin bir ayırım çizgisidir. Devrimci Enternasyonalist Hareket ve bileşenlerinin de mesajlarında önemle altını çizdiği bir meseledir bu. Nepal Komünist Partisi (Maoist) başkanı Prachanda ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist) başkanının mesajları sınıf düşmanlarımızı MLM'ye sarılarak yenilgiye uğratabileceğimize, zorlukları aşacak gerçek bir meydan okumanın böyle mümkün olabileceğine işaret ediyor. Ve diyorlardı ki: "Böylesi bir acı zamanında Türkiye'deki devrimci halk kitlelerine ve şehitlerimizin ailelerine acılarını ve kederlerini sınıf düşmanlarımız ve onların efendileri ABD önderliğindeki emperyalizme karşı güce dönüştürmek için MLM'yi derinden kavramış Maoist Komünist Partisi (Türkiye-Kuzey Kürdistan) etrafında sınıksız birleşme çağrısında bulunuyoruz. Enternasyonal sınıfımızın her bir yerdeki öncü müfrezelerinin özenle dikkat çektikleri bu görevi derinden kavrayarak uygulamalıyız. Komünizmin silahı MKP'nin önemini birliğini kitlelerle birleştirilmesini kavramamak kabul edilemez. Kavramak kuşanarak uygulamaktır. Düşman, spekülasyonlar ve basit dar hesaplarla partiyi karıştırma, yoldaşları birbirlerine düşürme oyunu içerisinde. Buna asla ve de Maoizmden aldığımız güçle geçit verilmeyecektir. 17'lerin bıraktıkları görevleri tamamlamanın, devrimi ilerletmenin yolu budur. 1. Kongre şöyle diyordu: "Doğru yanlış mücadelesinin sürekliliği, toplum ve partinin kaçınılmaz bir gerçekliğidir. Yanlış gerekçe gösterip, Maoist parti ve halka hizmetten kaçanın dünyayı değiştirme iddiası boş bir söz olur." (İdeoloji MLM Sf.52) Bu basit bir emir değil, uygulanması gereken derin bir sentezdir. Maoist temelde enternasyonal Proletaryanın Komünizm için birliği davasının savaşçıları, karşıdevrimi besleyen ve karşıdevrimin yararlandığı burjuva dar gurupçuluğun bilincinde olacaktırlar. Burjuva dar gurupçuluğu açtığı dar rekabetlerin halka hizmetten kopan çıkarıcı benciliğine karşı savaşacaklarıdır. Doğru ve yanlış ayırt etmek yani iki çizgi mücadelesiyle ilerlemekten asla vazgeçmeden Maoist Parti ve halkın birliği görevinin bilincinde olacak, hatalı olan yoldaşlarına düşmana davranır gibi davranmayacaklardır. Onları doğru çizgi temelinde dönüştüren ve birleştiren olacaklardır. Dar çıkarılarla bölünenler değil tarihinden ve tüm yoldaşlarından olumlu ve olumsuzluklarıyla sorumluluk duymayan, yanlışları aşmak için yoldaşlarına ve kitlelere yardımcı olup onlarla birleşmeyenler Maoist değillerdir. Karşıdevrimci Hücre tecrübesi bu konularda bilincimizi daha da keskinleştirmiştir. Partinin, sınıfın, halkın birliğini devrime sarılarak siyasal iktidarın ele geçirilmesi bilincine yabancılaşmış çete ve gurup ideolojisiyle yol almaya çalışan düşmana Kongre şöyle meydan okudu. "Değeri kendinden menkul zayıf kişiliklere şef olma tarzı olsa-olsa çete yaratır. Reis ve dalkavuk ekseninde yürüyen bu tarz gidişatların tümündeki birlik, çıkar nitelikli, pamuk ipliği tarzı birliktir (...) buradaki övgü ve saygı gösterileri sadece sahte bir bağlılık olan şamata. (...) oyun-gösteri ve sözde keskinlik karşıdevrimci hücrenin de kullandığı posası çıkmış bir taktiktir. BPKD ile Maoizm'in rehberliğinde kaderlerini ellerine alan devrimci kitleler, kapitalist yolcuların yakalarına astıkları, "sosyalizm" maskesini yırttı. Satın alınabilecek bir patent değil, bilimimizin hiç kimsenin üzerinde oyun oynayamayacağı, proletaryanın dünya görüşü olduğunu bir kez daha ispatladı" (İdeoloji MLM Sf. 53) Bu sentez Maoist parti, Parti ile sınıf-halkın birliği ile oyun oynayanları tanımak için yeterlidir. Sözde hiçbir "kızıl" vizyon tersi bir pratiği örtemez. Kongremiz şunları ifade ediyordu. "İki temel noktaya dikkat çekmek istiyoruz. Birincisi gurup zeminli parti bilincidir. Parti hangi ideolojinin ürünüdür, tarihsel kaynağı nedir sorusuna bu çarpık bilincin verdiği cevap sözde bağlı olduğu klik ve şefiyle ve tarihi kendisiyle başlatan kesite yataklıdır. Buna, parti bilinciyle karşı durulabilir. Kültür Devrimi yaradığımız, 72 doğum tarihimizdir bilinci (lafta değil) dönem insancıklarıyla temel ayırım noktasıdır. (Age Sf 54) Demek ki Maoist partide de, doğru yanlış her zaman vardı, vardır olacaktır. Ama örgütsel kamplaşma biçiminde "biz ve ötekiler yoktur" dirsekleme oyunları yoktur. Yanlış düşünen yoldaşları doğruya kazanma ruhu vardır. Öyleyse Parti bilinci ve ruhuna yabancılaşmayı anlamak, aşmak hiçte zor değildir. Parti ve halk içerisindeki doğru ve yanlış mücadelesi her zaman vardır. Ve bu daha ileri birlik için bir dönüştürme gerekçesidir. Böyle değil de sorunu şahsi teşhir ve bu zemindeki kamplaşma ve yoldaşları düşmanlaştırma vesilesi yapanları tanımak kolaydır. Düşman dün karşıdevrimci hücre aracılığıyla partimiz ideolojisine yabancı zayıflıklara oynadı, oynayacaktır. Parti ruhuna yabancılaşmış malikane ruhunu teşkil etti edecektir. Partiden sorumluluk duymayı kişisel rekabetlerle dejenere edip düşmanlaşmayı dayattı, dayatacaktır. Partiyi önderlik edeceği halkın iktidar bilincinden ve bu bilinçle birleştireceği yoldaşlar ve halk ile bütünleşmekten men etmeye çalıştı, çalışacaktır.

Doğru çizgi ile birleşilmediğinde iyi niyetli ve devrimci olursa bile düşman yönlendirmesine açık hale gelmek mümkündür. Devrimci özelliklerine rağmen kongre hazırlık konferansımızda karşıdevrimci hücreye yardımcı olma pratiği tamda böyleydi. Öğrenmeliyiz, yetmezliklerimizi aşmaya kazanmak için cüret etmeliyiz.

MAOİST PARTİ BAŞARACAKTIR

Doğru-yanlış, başarı-başarısızlık hiçbir şey gibi karşıtlardan muaf düşünülemez. Partinin de gerçekliğidir. Zayıflıklar, bizi ancak aşılması gereken mücadele görevlerine çağırır. Hiçbir sorun parti'yi önemsememe, partiden uzak durma ve yakınmanın gerekçesi olamaz. Böyle olmamak için yıkılmamak ve kazanmak için gerekli olan BPKD bilincidir. Hile ve dedikoduyu, her tür eski fikir ve gerici alışkanlıkları aşacak bilinç budur. Bu bilinçle Maoizmin rehberliğinde seferber olmuş bir partinin birliği ile oynayanlar her seferinde deşifre olmuşlardır, olacaklardır. Maoist Parti başaracaktır. Zira yenilmez MLM ideoloji ve ondan kaynaklanan stratejik üstünlüğe sahiptir. Biliyoruz ki, parti, yek pare monolitik bir ölüm diyarı değil, canlı bir organizmadır. İki çizgi mücadelesi onun sürekli ve ilerletilmesinin gereğidir. Öyleyse, hiçbir hata düşmanın partiyi yıpratıp yıkmasına hiçbir şekilde gerekçe edilemez. Edenler, Maoist değildir. Doğamın toplumun ve partinin yani her şeyin evrensel gerçeği olan çelişkinin bilincindeki Maoistler, düşmanın hiçbir sorunu partiyi güvensizlik ortamına düşürmesinde şaşkın olamazlar. Her şeyi ve her yerde birin ikiye bölüneceğinin bilincindeyiz. Partide farklı fikirler yoksa parti ölü bir neslin toprağıdır. Öyleyse parti içindeki hangi farklılık düşmanlarımız tarafından bizi yıkma operasyonuna dönüştürebilir ki? Maoist parti anlayışı hile v entrikayla sonuç almaya çalışan burjuva operasyonlarının panzehiridir. 1. Kongre diyordu ki: "Toplumsal gelişmenin itici gücü çelişkidir. Çelişki evrenseldir. (...) Diyalektik sosyalizm ve Partide askıya alınamaz. (...) seviyesi değişik aşamalar gösterse de partide iki çizgi sürekli olacak. Bunu anlamalıyız. Bunu anlamak yanlış çizgi ile anlaşmak bütünleşmek değil, dönüştürmek amacıyla alt etmek perspektifiyle mücadele etmek partiyi ilerletmektir. Kaçarak, ayrılarak, atarak, keserek v.b çizgi mücadelelerinden kimse kurtulamaz. Mücadeleyi kabul etmek parti prensipleri temelinde koordine etmektir görev. İlerlemenin yolu da budur. (Age. Sf 122) Böyle düşünen bir partiyi düşmanın kişiselleştirilmiş ve skandal sınırları hiçbir sözde tartışma ve yalanı yıkamaz. Böyle düşünen bir partinin hiçbir çelişkisini düşman partiye yük edemez. İki çizgi mücadelesini, birlik-mücadele daha yüksek birlik temelinde ele alan maoist parti yaklaşımını hiçbir güç hiçbir tuzakla birbirlerine düşüremez. Yanlışları dönüştürme yönelimindeki bir partinin hiçbir sorunu düşmanın işini kolaylaştırılmaz. Partimiz sebepsiz olmasa da Maoist partinin hiçte kaderi olmayan 1987 gibi gereksiz ayrılıklar süreci yaşadı. Böyle süreçlerin pekiştirdiği yoldaşlara karşı sorumsuzluk ve kişisel alt etme kültürü ile yüz yüze geldi. Bunun mazur görülecek hiçbir yanı yoktur. Kongre bunu öğretti. Kongre kişisel cebelleşmeye meydan okumayı öğretti. İdeolojik mücadeleyi doğru yanlış ayırt ederek ele almayı öğretti. Bu tecrübe asla unutulamaz. Bu tecrübeden öğrenenler düşmanın oyunlarına asla alet olamaz.

17'LER KOMÜNİZMİ KAZANMA ÇAĞRISIDIR!

Parti önderimiz Kaypakkaya gibi, başkan Mao önderliğindeki kızıl Çin ve 17'lerimizin ağır bir kayıp olduğunu belirtmek durumundayız. Yenilen ideolojimiz değildir. Ağır kayıplar versek de düşmanın bu saldırısı onun stratejik korkusunun ifadesidir. Elbette her darbe, yenilgi ciddiyetle ele alınmalıdır. Kongre Muhasebemiz böyle hareket etmeye çalıştı. Partimizin 1. taktik yenilgisini değerlendirirken ifade ettiği şu sözler öğreticidir. "Yenilgi alan kim partimiz. Başarı sağlayan kim? Düşman. O halde iki hasım gücün çatışmasından birinden birisi yenilgiye uğrayacağına göre burada da yani yenilginin ardında da birinin eksikliği ve hataları yatmaktadır. (...) Burada başarısızlığa uğranan senin düşman için stratejik olarak söylediklerinin de yanlış olduğu söylenemez. Stratejik fikirleri ortaya koymak önemlidir. Ama bu zafer için tek başına yeterli değildir. Bu stratejiyi besleyecek doğru taktik politikalar geliştirilmediğinde yanlış taktik politikalar adım adım stratejinin hizmetinden çıkmaya yol açar. Örneğin Vartınik çatışmasındaki kaybımızı sadece ağır nesnel koşullara bağlayabilmeyiz. Veya doğru politika ve doğru bir hareket tarzı izlememize karşı bu kaybın önüne geçilebilir mi? (...) burada bir hata vardır. Savaş kurallarına uygun hareket etmek, eğer zamanında tedbir alınsa ve oradan yer değiştirilmiş olsaydı büyük olasılıkla örgüt darbeye o koşullarda tanışmayacaktı." (Muhasebe Sf. 39-40)

17'lerin ölümsüzlüğünde aldığımız darbeyi bu perspektifle ele alacağız. Suçlayıcı ve kaderci olmayı kabul etmeyeceğiz. Öğrenecek ve ilerleyeceğiz. Kongremizin dediği gibi "Sınıf mücadelesinde darbe alınır mı? Alınır. Hatta yenilgiler (örgütsel) dahi alınır. Kavrılması gereken asıl nokta darbe ve yenilgilerin ardındaki siyasi-örgütsel-askeri ideolojik nedenleri doğru-bilimsel bir şekilde tahlil etmek ve bundan gelecek için birikim ve deneyim sağlamaktır. (Age. Sf 41) Partimizin öğrendiği sentez budur. 17'lere sahip çıkmak onların kongremizdeki bu katkılarını yaşatmak ve öğrenmektir. Partimiz Vartınik gibi süreçlerde olduğu gibi fiziki olarak merkezi önderliğini esasta darbe hatta yenilgi alma gerçekliğiyle de yüz yüze kaldı. Parti bu ağır kayıpları aşma cüretine de sahip olabildi. Partimizin bölgesel dönem olarak bilinen tecrübesini özetleyen Kongre muhasebemiz öğreticidir. Bölgelerin iradesiyle oluşturulan örgütlenme komitesi tecrübesi öğreticidir. Parti kendiliğindencilığa mahkum edilmedi. Merkezi bir önderliğe kavuşturuldu. Şimdi daha ilerideyiz. Nitel olarak kongre çizgisinde de gösterildiği gibi güçlü dinamiklere sahibiz. Partimiz bölgelerinin

iradesiyle merkezileşmeyi üstlenmemiz büyük bir iştir. Bunu MKP 1. Kongresinin muhasebesinin öğrettiği derslerle başarmak durumundayız. Bölgesel döneme ilişkin 1. kongremizin Muhasebe dokümanı şöyle diyordu: "Bu dönemde merkezi görev baştan itibaren bölge temsilcilerinden oluşan geçici bir merkez oluşturmaktır." (Muhasebe Sf52) Parti bu tecrübeden öğrenerek ilerliyor. Ama kendi başına bağımsız bölgelerin koalisyonu fikrini reddediyor. Kongremiz ideoloji ve siyasetinin merkezileşmesini ısrar ediyor. Merkezileşiyor. 1. kongre Muhasebe dokümanımız bölgesel dönem merkezileşmiş ÖK pratiğimizi şu noktada eleştiriyordu. "Geçici bir merkez oluşturulması konusunda tutucu ve cesaretsiz davranıldı. ÖK, başlangıçta 'bölgelerin iç işlerine karışmama temelinde kuruldu. Bu yanlış. Sanki bir partinin çeşitli bölge teşkilatları değil de ayrı gurupların koalisyonu gibi ele alınıyordu." (Age Sf 52) bundan öğreniyoruz. Partimizin merkezileşmesi ihtiyacını kavrayan Parti görevini üstlenmiş durumdadır. 17'lerin düşman saldırısıyla kesintiye uğramış görevini tamamlamayı üstlenmiş bu yürüyüş başaracaktır. "Ben sen", "biz-öteki" tarzı gurup ruhu değil, parti bilinciyle kazanılacaktır. Biz, önderimiz Kaypakkaya' nın katledilmesini de zafere dönüştürmesini bilebildik. En zor koşullarda önderliğimizi tesis edebildik. Biz hiçbir küçük hesap tanımayacak devrimin kurmayı olarak parti önderliğini tesis etme coşkusuyla ileriye atılmaya devam edeceğiz. Düşman bu görevimizi baltalamaya çalışıyor. Görevimizi bilecek ve üstesinden geleceğiz. Kilit mesele olan başarılı komünist merkezileşme düşmanı korkutuyor. Düşman bunun önünü kesmek istiyor. Bize durmak yok komünist yolda yürüdük, yürüyoruz, yürüyeceğiz.

Şimdi daha güçlüyüz.

Başaracağız.

Ülke, bölge ve en başta da dünyadaki gelişmelere bağlı olarak bazen nispi istikrar durumu göstermesi muhtemel olsa da, kriz, Türk egemenlik sistemini esasta yapısal bir gerçekliğıdir. Geçmiş hükümeti batıran Şubat 2001 krizi gibi bir tablo bugün içinde söz konusudur. Egemen sınıf klikleri arasında derinleşen çatışma, ordunun müdahaleleri, egemenlerin sözde yeni alternatif arayışları, erken seçim tartışmaları, egemen sınıfların cephe projeleri gibi sonuçlarda bu durum yeterince açıktır. Halklarımızın ekonomik-sosyal yıkımlarını, resmi istatistiklerinde bile yüzde 15leri gösteren işsizlik çöken tarım ve bir seansta 40 bin esnafa kepenk kapattıran, emekçiler açısından alım gücünün muazzam düşüş gösterdiği, milyonlarca insanın açlık sınırına mahkum edildikleri gerçeklerine rağmen, çizilen iyimserlik tabloları çöktü. Yüzde 20'lere varan (fiilen) devalüasyon, ekonomi-siyasi sistem açısından tehlike alarmıdır. ABD imparatorluğundaki finans kapital egemenliğinde "yerli ekonomi" söylemleri zaten bir palavradan öteye anlam taşımayan, mali sermaye makro politikalarla tümünden denetlediği, şekillendirdiği, uluslar arası sermayenin ihtiyaçlarına göre yapılandığı sözde "Türk ekonomisi" çaresiz teslim olduğu kapitülasyonlar ekseninden çıkamaz. Alınan "yeni" stopaj kararlara, emperyalist sermayeye sıfır vergi uygulamaları ülkeyi emperyalizme peşkeş çekmenin derin boyutlarını göstermektedir. Sömürge koşullarını aratmayan bu gerçeklikte, sistem ve sözde hükümet, emperyalizmin memurları, emir erleri durumundadırlar. Para politika kurulu ve merkez bankası, İMF ve dünya bankasının talimatlarını uygulama askerleridir. Faiz arttırımı, döviz satma kararları ve yabancı sermayeye vergi muafiyeti, haklara zaten değil ama piyasalara da can vermedi. Borsadaki deprem sürdü. Emperyalist talan ekonomisinin yönettiği, her şeyi onun ihtiyaçlarına göre şekillendirdiği bu gerçeklikte, hiçbir para-faiz politikası çare olamaz. Aksine yüksek faizli borçlanma politikasının halklarımıza çıkarılan faturasıyla, ezilenlere dayatılan daha büyük bir yıkımdır. 170 milyar dolayısında ki dış borç bu para-faiz politikalarıyla daha da büyümüş. Borcun faizini ödemekle memur sistem, bunu bir de "büyüyen ekonomi" vizyonu ile pazarlamakta geri durmamıştır. Dış ticaret bütçe açıkları, dış borç ve faiz ödemeye endekli talan ve rant ekonomisini bunalımı yapısaldır. Çalışanları mahfeden vurguncu kapitülasyoncu ekonominin düze çıkma şansı yoktur. Sürekli genişleme ve yayılma özelliği ile her bir yeri zapt eden emperyalist sermayenin İMF ve dünya bankası koordinatörlüğündeki operasyonları tasfiyeci-tefecici mali spekülasyoncu borsa vurgunları karşısında halklarımıza karşı Türk Özel Savaş rejimini emperyalizmin daha dizginsiz bir savaş karakolu haline getirebilir. Yaşanan budur. Diğer hükümetlerde olduğu gibi görevini iyi yapmayan uşak gider. Emperyalizmin uşak olarak memur tayin edilen Erdoğan'a verilen mesajda budur. Emperyalizm ve uşaklarının stratejik top yekün karşı devrimci saldırısına direnmeye devam ediyor. Nepal, Irak, Filistin, Afganistan, Türkiye- Kuzey Kürdistan, Latin Amerika ve bizzat emperyalist metropollerde de sömürü ve zulme isyan dalgasının anlattığı budur. Merkezi Halk Savaşı görevine bağlı olarak Maoist öncüyü kitlelerle birleştirme, halkların birleşik devrimci eylemini tesis etme bugün çok daha yakıcı bir görevdir. Bu noktada, Maoist Komünist Partisi 1. Kongresinin de özenle dikkat çektiği Dünya Halkları Direniş Hareketi'ni devrimci kitleler içinde tesis edilmesi önemli görevdir. Maoist aktivistlerin bizzat içinde yer alarak, sorumluluklarına sahip çıkarak anti emperyalist temelde dünya çapında kitleleri birleştirme eylemi ihmal edilemez. Dünyanın her bir yerinde Maoist Aktivistlerinde içinde yer aldığı politik kitle örgütleri dünya çapındaki böyle bir örgütlenmenin bileşenleri bilinciyle öne atılmalıdırlar. Mesele bir koalisyon yaratmak değil, anti emperyalist temelde ve bizzat eylem içinde, dost ve düşmanı ayırt eden sınıf çizgisiyle, kitlelerin devrime seferber edilmesi için birleştirilmeleridir. Şimdiki durumda güney Asya ve Avrupa merkezli yürüyen çalışmaların, Türkiye-Kuzey Kürdistan ve genelde Ortadoğuda da tesis edilmesine seferber olmalıyız. Bu politik kitle hareketi, değişik devrimci güçlerin eylem birliği değildir. Ulusal ve uluslar arası planda eylem birlikleri de bir ihtiyaçtır. Bunun bilinciyle Maoistler, Balkanlar ve Ortadoğuda bazı anti emperyalist güçlerle eylem birliği yapmakta, bölgesel koordinasyonlar içinde yer almaktadırlar. Uluslar arası politik kitle hareketi olarak Dünya Halkları Direniş Hareketi böyle eylem birlikleriyle karıştırılmamalıdır. Bu örgütler bloğu ve koalisyonu değil, uluslararası politik bir kitle hareketi olarak DHDH'nin her bir yerde tesis edilmesi görevimize sahip çıkalım.

GÜNDEM DEVRİMDİR, DEVRİME SARIL!

Darbeler tarihi "T.C." faşist diktatörlüğünün 12 Eylül 1980 cuntasından bugüne 25 yıl geçti. Cunta yada "Parlamento"lu özü aynı olan faşist diktatörlük gerçeğini pratik hayat göstermeye devam etmektedir. MGK kumandalı AKP "Hükümet"li devlet, 12 Eylül'ün 25. yıldönümü vesilesiyle düzenlenmek istenen protesto gösteri ve mitinglerini "güvenlik" gerekçesiyle yasakladı. Majestelerinin iktidarı yerine majestelerinin yönetiminden de beklenebilecek bir sonuçtur bu. Faşist diktatörlüğün maskelenmesinin aracı olan parlamento ve sözde "sivil hükümet"lere tav olanların, emekçilerin toplumsal hafızalarını yitirmeleri için yürüttükleri tasfiyeci operasyon "Hükümet"in gösterileri yasaklama uygulamaları ile birlikte icra edilmektedir. Cuntası ve parlamentosuyla faşist devleti unutmayacak, unutturmayacağız. Faşist zulüm sopasının şu veya bu biçimini tercihle yetinen devrim tövbekarlarının tasfiyeci rüzgarına da, devletin her biçimine de cevabımız; Yeni Demokrasi perspektifiyle yürüyen-yürüyecek olan Halk Savaşıdır! 12 Eylül'ün 1982 Anayasasını bayrak edinmiş şimdiki egemenlik sistemi, temellerine meydan okumaya tabii ki "olur" diyecekti. 50 gerçekleştirilmiş idamın, kendi verileriyle 229 kişinin "gözaltında kayıp" denilen işkencelerde katledilmesinin, 7000 kişinin idamla "yargılanması"nın, 100.000 kişinin "yasadışı örgüt üyesi" gerekçesiyle zindanlara tıklılmasının, 650.000 kişinin tutuklanarak, 230.000 kişinin "mahkemelere" çıkarılmasının kaynağı devlettir. 12 Eylül'cüler sadece icracıdırlar. Hesabı devrim sorabilir, devlet kendisinden hesap sormaz! Çuvala sığmayan mızrak misali "olmamalıydı" sözleriyle tüm egemen sınıf klikleri emekçilere "unutun gitsin" telkininde bulunuyorlar. "Kan davası haline getirilmemeliymiş" diyorlar. 12 Eylül anayasasının hukuku ile yaşayanlar başka ne diyeceklerdi ki? Balans ayarcısı 28 Şubat pratikleri de, 12 Eylül-12 Mart-27 Mayıs gibi darbelerin münferit değil, Faşist diktatörlüğün bir geleneği olduğunu göstermektedir. Türk devletinin ve kontrolündeki medyasının medarı iftihar cuntası başı Evren şimdi bir "Marmaris sakini" olarak yaşananları "artık unutulmaz" diyormuş. O dönemlerde, "asmayıp ta besleyecek miyiz" diyerek, 17 yaşındaki Erdal Eren gibi canlarımıza kıyanlar kumanda ettikleri giyotin canavarlığı pratiğini unutmamızı istiyorlar. Vietnam'ın Saygonlarını aratmayan Metris-Diyarbakır ve diğer zindanlardaki zulmü kim nasıl unutabilir? Şimdi de, ölümsüz 17'lerin katledilmesinde de uygulanan aynı zulümdür.

12 Eylül 1982 Anayasasının "geçici 15. maddesi" ile "mali-hukuki dokunulmazlık" zırhına sığınanlar şimdiki "dokunulmazlık" yasalarıyla da ortadadırlar. Onlardan ancak devrim hesap sorabilir onlara ancak Halk Savaşı dokunabilir, süpürmek için dokunacaktır.

HALKLARA SALDIRI DALGASI AZGINLAŞIYOR..

Egemenler "Teröre karşı mücadele" adına Halk Savaşının önünü kesmek istiyorlar. Halklarımızı durdurmak istiyorlar. "Yeni" kanunlarıyla, sıkıyönetim ve OHAL'e hukuki meşrutiye kazandırmaya çalışıyorlar. Daha önce sahtekarca kaldırdıklarını söyledikleri 141-142-163'cü maddeleri "yeni" TMK yasalarıyla resmileştirmektedirler. Her zamanki gibi ama şimdi çok daha keskin düşünmek konuşmak davranmak devlete göre yasaktır. Sözlü yada nasıl olursa olsun devlete her tür itiraz "terör" suçudur. Dayatılan 12 Eylül uygulamalarıdır. Terör ile mücadele yasasında zaten kaldırılmamış 8. madde çok daha keskin bir şekilde resmileştirilmektedir. "Devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü" ne karşı her söz- gösteri-propaganda resmen yasaklanıyor. Ezilen Kürt ulusu ve azınlıkların inkarına dayanan soykırımcı milli zulüm makinası devlete hukuki bir meşrutiye geçirilmek isteniyor. "Önleyici tedbirler" bahanesiyle her muhalif cezalandırılacaktır. "İzlenim" bahanesiyle öteden beri zaten hapis haneye çevrilmiş coğrafyamızın zindanlaştırılmasına "hukuki" bir kılıf geçirilecek. Osmanlı İmparatorluğunun doğuşunun ilan edildiği Söğüt'e "kan ve can kardeşiyiz" aldatmacalarıyla ezilen ulus ve azınlıklara saldırı mesajı verildi. Bölgesel-ekonomik bir eşitsizlik değil, ezilen bir millet meselesi olan Kürt sorununa devletin geleneksel inkar-imha-soykırım siyaseti iyi anlaşılmalıdır. "Kürt sever" (!) Erdoğan'ın Söğüt'te yükselttiği ses, "tek millet-tek devlet" denilen milli baskıda ısrar sesidir. Bu Türk şövenisti ısrara "T.C" tek millet olma kararıdır. Söylemiyle Perinçek gibi Kızıl Elma'cı karargahta sarılmaktadır. Egemen sınıflar ve şövenist suç ortakları milliyetçi bir toplum projesinin savaşçıları olarak Kürt-Türk ve diğer halklarımızı kamplaştırarak bölme ve birbirilerine kışkırtmak için iş başındadırlar. Sokaklar onlara bırakılmamalıdır. Halkların kardeşliği bayrağı altında zulme meydan okuyan savaş siperlerine dönüştürülmelidir. Türk şövenisti cephe, 12 Eylül'ün 25. yılını sistemlerini sürdürebilmek için darbe ihtimalini de dikkate alarak karşılıyor. Linç ve benzeri eylemler bu planın bir parçasıdır. Egemenler sistemi savunucusu analistlerin fikir egzersistlerinin bu doğrultuda kamuoyu yaratma çabaları önemsiz meli ve karşı devrimci planlarının stratejisi deşifre edilmelidir.

EYLÜL 1955 ŞİMDİDE VAR!

1955 6-7 Eylül'ü Türk devleti tarafından planlanmış azınlıklara saldırı operasyonuydu. Yönetme krizi içindeki egemenler, Türk şövenizmi bayrağı altında kışkırtılmış kitleler, hem düzenlerine bağlama, hem de milli-sınıfsal baskı makinalarına alet etmeye çalıştılar. Medyalarında "Atatürk'ün evi bombalandı provakasyonu"yla misak-ı Milli dedikleri ezilen ulus ve azınlıkları inkar bayrağı altında pervasız bir saldırı ve yağma hareketi başlattılar. 6-7 Eylül 1955 resim sergisini

basan MHP ve "İşçi Parti"li Kızıl Elma Koalisyonu aynı senaryonun figüranı durumundadırlar. Evet olaylara "katıldım" ama "elebaşı değildim" zorunlu itirafıyla boy veren "9. Cumhurbaşkanı " Demirel'in derin devleti, "derin" aklıyla yine sahnededir. Özkök'ün "Halis Millici Ordusu" kaptan rolünde yine sahnededir. Zorunlu itiraflar kitlelerin bizzat karşıdevrimin sahiplerinden gerçekleri öğrenmesine yardımcı olabilir. Irak'ı işgal eden ABD emperyalistlerinin savaş kabinesinin o günkü Dış işleri Powel sömürgeleştirme operasyonların gerekçesi haline getirilen Irak'ta "kitle imha silahları var" sözlerinin "kara bir leke", yalan olduğunu söyledi. Vietnam'a emperyalist saldırı komutasının konseyi de yalanlarını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Her zamanki gibi şimdi Türkiye'de de egemenlik sisteminin hegemonyasının aracı işlevi üstlenmiş sarı sendika ve "sol" vizyonlu burjuva liberal tasfiyecilik, halklarımıza "sakin olun" çağrısı yapıyor. ücretli kölelik sisteminin hegemonyasının bu ideolojik aygıtları devlete hizmette kusur etmiyorlar. Bizde çözüm olan Halk Savaşında kusur etmemeliyiz. Sınıf düşmanlarımız, devrim ve ezilen Kürt ulusunun kendileri için "tehlikeli" olduğunu itiraf ediyorlar. "Derin kaygılar" duyduklarını belirtip, "parlamentolarını" göreve çağırıyorlar. Maoist Komünist'ler de emekçileri, ezilen ulus ve azınlıkları devrim görevine sahip çıkmaya çağırıyor. Devrimin görevleriyle uğraşmayı bir kenara bırakıp bizi ondan alıkoyacak tuzaklara düşmeme bilinciyle görevlerimize sarılacağız. Düşündüğümüz devrimdir, devrimi kazandıracak Halk Savaşıdır. Davamızı unutmayacak, 17'lerin anısını kazanma perspektifiyle yaşatacağız. Emperyalizme aldanarak gönül verenler, "demokratik" çözüm bekleyenler var. 12 Eylül, kriz içinde debelenen Türkiye'yi emperyalist dünyaya yeniden adapte etme operasyonuydu. Emperyalist ve emperyalist sermayenin Koç-Sabancı gibi şubelerinin 12 Eylül'e destekleri bunu gösterdi. Yinede emperyalizme gönül verenler var. Yine de "çözüm"ü oradan bekleyenler var. Bizde dünya çapında düşünüyoruz. Proleter Dünya Devriminin bir parçası olarak Yeni Demokratik Devrime sarılıyoruz. Burjuva "küresel" emperyalizm ve uşaklarına karşı Proleter Enternasyonalist Komünizm bayrağına sarılıyoruz. 12 Eylül'e emperyalizm ve uşaklarına meydan okuyan Halk Savaşı ile gerçek anlamda karşı çıkılabilir. Yaptığımız bu, yapacağımız budur.. Halkın tek bir çöpüne bile zarar vermemek Maoist bir ilkedir. Şahsi bir "kusur-günah" değil, tarihsel süreçle ilişkili ve toplumda derin kökleri bulunan bir yanlış çizgi sonucu olarak, halka yaklaşımda baskıcı metotlar devrimci hareket saflarında da mevcudiyetini korumaktadır. Kökleri, emperyalist burjuva-feodal toplumun derinliklerinde olan ve orada beslenen yanlış çizginin olabileceği ve mevcudiyetini koruyacağını anlama durumundayız. Halk üzerinde baskıcı metotların bir şeklini de "devrime katkılarını sağlamak" adına "vergileendirme"ye tabi tutma, "bağış" adına kendilerini karar verici görenlerin belirledikleri rakam ve yaptırımları kitlelere dayatma pratiği ciddi bir sorundur. Maoistler olarak bu anlayışlara kökten karşıyız. Bu yanlış anlayışlara karşı ideolojik alanda tavizsiz olacağız. Cereyanı göğüsleyeceğiz. Nasıl olsa devrimcilerdir hoş göreceğiz demeyeceğiz. Bu devrime ve halka karşı sorumluluktur. Kitlelerin doğruyu yanlıştan ayırt etmelerine kesinlikle yardımcı olacağız. Komünist hareketin ayırım çizgilerini net olarak ortaya koymak açısından devrimci hareket ve halk saflarında bu yanlış anlayışlara karşı mücadele (başka değil) bir ideolojik mücadeledir. Yükseltme silahı eleştiri özeleştirmedir. Yönelimi, mücadele-ikna ve dönüştürmedir. Hedefi, halk ve devrimci hareket saflarında birlik-mücadele-birlik temelince devrimi ilerletmek için kenetlenmektir. Mesele basit bir kampaşma ve alt etme değil, yanlış sebepleriyle göstererek dünya görülünü göstermektir. Eleştirimizin amacı budur. Şu veya bu şahıs, grup, örgüt meselesinin ötesinde savunulup uygulanan yanlış anlayışlardır. Susurluk- Şemdinli ve daha nice kaçınılmaz olarak patlamış bir çok olayda Maoistler açısından zaten öteden beri bilinen burjuva-feodal toplumun çürümüşlüğü, devletin mafya-çete karakteri geniş kitleler nezdinde de bir kez daha açığa çıktı. Onun yasama-yargı-yürütme, savunma-emniyet- güvenlik kurumlarının, hukuk-adalet sisteminin yani mekanizmasının tüm bileşenlerinin münferit değil, özsel ve karakteristik bir nitelikteki mafya içeriğiyle toplumu nasıl zehirlediği bir kez daha görüldü. Bunları süpürmeye meydan okuyan devrim icra edildiği koşulların saflarına da yansımaları kaçınılmaz etkilerine karşı uyanık, mücadeleciler olmazsa, komünizmle bu koşulları devrimle değiştirmeye çalışmazsa tüm iyi niyetlere rağmen halka yabancılaşır. Düzenin geleneksel fikir-alışkanlık-değer ve kültüründen örgütlenme ve siyaset tarzından yani köküne kadar her şeyinden köklü kopmak için MLM bir donanım gereklidir. Komünist devrimciliğin olmazsa olmaz koşuludur bu. Burjuva-feodal düzenin sömürü ve baskısına karşı çıkmak ona karşı örgütlenmek elbette iyi ve devrimci bir niteliği ifade eder. Fakat bu seviye, komünist devrimcilik için yeterli değildir. Belirli tarihsel koşullarda siyasal bir devrimciliği içerse de bu tür devrimcilik yinede sistemi burjuva çerçeveyi aşamayan konjektürel niteliktedir. Komünizm için stratejik konumlanma ve nitel bir örgütlenmeden uzaktır. Bundan ötürüdür ki, kitleleri kurtarma niyetiyle yola çıkan bazı dostlar kitlelerin efendisi olma anlayışından kopamamaktadırlar. Adeta cezaevi gardiyanı rolünü aşamamaktadırlar. Kitleleri doğru bir bilinçle değiştirme, dön dönüştürme seferber etme yerine objektif olarak koşu kültürüyle idare etme pozisyonuna düşebilmektedirler. "Halka demokrasi" vaadinde bulunan bazı dostlar daha şimdiden onlara sopa gösteriyor, daha şimdiden onlar adına onlarsız bir avuç yetenekli-akıllı-uzman yöneticinin talimatları, kuralları ve yasaklarına boyun eğmeye çağırıyorsa sorun büyüktür. Böyle anlayışlarda devrimci kitlelerin iktidarı çıkmaz. Baskıcı bürokratik bir elitin imtiyaz sevdasıdır bu. Bu sevdada bir kötü niyet meselesi değil, bir çizgi sorunudur. Gazetemiz sayfalarında nasıl bir devrim, nasıl bir parti-devlet-demokrasi, nasıl bir toplum, nasıl bir önderlik ve bunlarda tarihin gerçek yaratıcısı kitlelerin rolü meselelerini başa tartışmadık, tartışmıyoruz. Derinden anlaşılmalıdır. Bu tartışmalarda ifade ettiğimiz bu yaklaşımlar burjuva devrimciliği sınırlarını aşmayan dolayısıyla yıkacaklarını beyan ettikleri eski devlet ve toplumun objektif olarak yeniden üretimini ifade eden anlayışların her türüne karşı köklü bir meydan okuyuştur. Onları sindiremez ve pra-

tikleştiremezsek bizimde kirlenmememiz kaçınılmazdır. Kirlenmek değil, toplumu komünizm doğrultusunda değiştirmek için gerekli olan MLM ideoloji ile bizzat onunda ilerletilerek birleşilememişse her tür kötülüğe açık hale gelinecektir. Komünist ideoloji-teori-bilim-siyaset geleceğe ertelenecek yada ileride bakarız şeklinde bir kenara bırakılacak bir vitrin değil, devrimci örgütlenme ve eylemin her gün ve anının yönlendirici rehberi olmalıdır. Olmazsa örgüt ve eylemi yozlaşır. Olmazsa, adına "devrimci" denilse de düzen kişiliği ve düşman kültürü devam ettirilir. Düşmana sadece politik alanda düşman olmak yetmez. Öncelikle ideolojik alanda düşman olmak ve bu ideolojinin yönlendirdiği politikayla meydan okumak düşmana benzememek için şarttır. İdeolojik alanda dünya görüşümüz değişmemiş, sadece baskı ve sömürüye uğramaya meydan okumayla sınırlı yani komünist ideolojinin yönlendirmediği bir duruş nihai anlamda düşman kapılarının dışına çıkamaz. Emperyalist-gerici dünyanın pragmatist felsefesinden, dar bir azınlığın çıkarlarını temsil eden çeteci örgüt anlayışından her şey bu temeldeki çıkarlar için diyen siyaset anlayışından komünist ideoloji dışında kopmak mümkün değildir. Biz devrimciyiz, yaptığımız her şeyi devrim için yapıyoruz, öyleyse kullandığımız araç, yaptığımız işin mahiyeti ne olursa olsun doğrudur demek proletarya devrimi değil, ideolojik açıdan pragmatizm savaşçılığını ifade eder. Komünizm amacına ters hiçbir araç adına proletarya, sosyalist yada ne denilirse denilsin, hiçbir örgüt-devlet-toplum kiri temizleyemez. Devrim adına halkı aba baskıcı yöntemlerle zorla sözde hizaya getirmek gönüllü seferberlik değil vergilendirmelerle boyun eğdirmek, devrimci bir politika değildir. Bu şimdiki burjuva feodal düzenin baskısına, ona karşı çıksalar da bu anlayışların eklediği halka yönelik ikinci bir zincirdir. Devrim, halka yeni bir zincir takma eylemi değildir. Halkın enerjisini zincirlerinden boşandırarak, halkın inisiyatif yaratıcılık ve yönetme kapasitesini doğru çizgi önderliğinde şahlandırma yürüyüşüdür. Yeni iktidarda vergi olmayacak mı? Tartıştığımız bu değildir. Sosyalizmde emeği kadar alanların yarattığı değerlerin diğer bölümü eğitim-sağlık-sosyal hayat v.b tüm meselelerde halkın ihtiyaçları için koordine edilmesi bazı eşitsizlikler içerse de zorunlu bir siyasettir. Şimdiki durumda yeni bir iktidar yaratma mücadelesine halkı katmak değil de onu vergi adı altında bir başka yüke çivilemek adına ne denilirse denilsin zalimane bir tutumdur. Halk devrimci düşünceyle birleştiğinde, beyni örgütlendiğinde her şeyini vermiştir vermektedir. Ama bunu değil de şu veya bu etiketi göstererek onu şu veya bu duruma mecbur bırakmak devrimcilik değildir. Çok açık söylüyoruz, halkın muhtemel ve çoğunluklada olan-olacak şu veya bu hatasını devrime karşı şu veya bu seyirciliğini ona baskıyı mazur göstermenin gerekçesi haline getirmek halka yabancılaşmaktır. Bu gerekçelerle halkı düşünme eleştirme ve itiraz etmekten men etmek gerici bir uygulamadır. Bu uygulamayı yapanların patenti ister sosyalist isimli örgüt yada devlet isterse başka olsun fark etmez. Böyle uygulamalar burjuvaziye temsil eder. Komünist ideolojide halka baskı uygulamanın, düşünmekte yasaklar cenderesine almanın hiçbir gerekçeyle meşrutiyeti olamaz. Sabotaja- ajanlığa-tertibe "gül atın" diyen yok. Düşünmek, eleştirmek, yanlış olsa bile ideolojik temelde itiraz etmek yasaklanamaz. Bu ve benzer meseleler baskı metotlarıyla karşılanamaz.

HALK VE PARTİ

Bir soru sormak istiyoruz. Mesela şimdi halk devrimci ve komünistlere "biz sizin düşüncelerinize inanmıyoruz, bu işte yokuz" yada her hangi bir çağrı ve talebimize "biz bunu benimsemiyoruz" dediklerinde ne yapacağız. Devrim meşru çağrımız haklı diye onlar buna gerekli cevap vermiyorlar diye baskı altına mı alınacaklar. Yada şu veya bu uygulamaya zorla mecbur mu edileceklerdir. İşte bu burjuvalıktır. Görev halkın davalarının bilincine varması için önderlik sorumluluğunu ikna temelinde ısrarla yerine gerilmesidir. Halkın tecrübeleri temelinde eğitilmesidir. Yoksa biz sizin çıkarlarınız için yola çıktık, bu kadar zorluk üstlendik, dediklerimizi yapmaya, ekmek-para-asger vermeye mecbursunuz mu diyeceğiz? Halk yerleşim birimlerine burjuva üniformalı operasyon timlerinin korku gösterileri mi diyeceğiz. Burjuvazinin Vatan-Millet-Sakarya adına yaptıklarını sadece üzerlerine bir devrim etiketi geçirilerek yapabilmeyiz. İşte bunlar olmaz. Olmamalıdır. Halkın gönüllü katılım ve seferberliği değil de aslında bir zor alım yöntemi olarak dayatılan vergilendirme ve fiş kesme, vermiyorlarsa halkı cezalandırma komünizmin mantığı değildir. Böyle bir para-asger yada hiçbir değere komünistlerin zerrece ihtiyacı yoktur. Böyle kazandığını zannedenler aslında stratejik olarak kaybedenlerdir. Halk zorla kazanılmaz. Halka boyun eğdirenler, halkın beyni ve vicdanında yenilmişlerdir. Zorla hizaya getirilmiş, yapmaya mecbur bırakılmış hiçbir şey (halk içerisinde) gerçek anlamda bir güç değildir. Böyle bir güç hiçbir şeydir. Kitlelerin neredeyse yüzde yüzünün desteğine sahip olduklarını söyleyen modern revizyonist burjuva diktatörlüklerin bunu deklere eder gösterilen seçim oyunlarına rağmen bir anda tepe takla olmaktan kurtulamamış, aslında baştan itibaren yenilmiş iktidarlarından gerekli dersler çıkarılmalıdır. Çıkaracak, kazandıracak Maoizmdir. Doğru çizgi her şeyi yaratır, yanlış çizgi her şeyi kaybettirir, sentezinin hayati önemiyle silahlanma durumundaki Maoistler, Halk Kurtuluş Ordularına Maonun üç temel disiplin kuralı ve dikkat edilecek sekiz nokta talimatını veriyorlar. Değil yerindeyse devrimci savaşın tüzüğü budur. Bu yönerge; halkın tek çöpüne zarar verme. Ödünç aldığın her şeyi geri ver. Halka ve özellikle kadınlara karşı kibar ol. Halkı sev. Kültürünü bayraklaştırır. Halka Maoist savaşçılara "bizim çocuklarımız" dedirtir budur. Gerillaların kendilerine uğrama zamanı uzadığında "nerede kaldılar" dedirtip özleten budur. Çocukları "ah bir gelseler de sohbet edip oynasak" diye bekleten budur. Kadınları "ah bir gelseler de şu sorunlarımızı tartışıp çözecek" diye bekleten budur. Halka, hangi zor taburu bunu başarabilir. Halk Kurtuluş Ordusu komutanları ile savaşçılar ve onlarla bağrından çıktıkları halk arasında korkunun yarattığı sözde saygı değil yoldaşça gerçeğe hürmet ruhunun temelinde Maoizm vardır. Maoistler bu çizgide devam edeceklerdir. Salt askeri bakış açısına, gezginci asi çete ideolojisine, darbeciliğe, bürokratik buyrukçuluğa, savaş ağalığına karşı çıkan bilinç ve pratiklerini keskinleştireceklerdir. Böyle bir rehberlik ve siyasetin yön verdiği tüfeğin mermisi ışıktır, umuttur, gelecektir. Başkası çürümedir. Yozlaşmadır. Halk için zalim olmaya aday değildir. Emperyalistlerin uşaklarının her tür gericiliğin korku-yıldırma- sindirme-sömürme amaçlı büyük silah gücü doğru çizgi önderliğinde halkın darısı ile birleşmiş komünizmin tüfekleri karşısında yenilmeye mahkumdur. Parti ve önderliğindeki Halk Kurtuluş Orduları halka rağmen halk adına temsil yetenekli bir savaş profesyonelliği, halk ise yardımla görevli geri hizmetler yada bir iase mutfağı değildir. Devrim ikna temelinde halkın kendi eserine bizzat sahip çıkmasını ister. "Vergi" yada "bağış verin" "gerisi bizim işimiz" çizgisinde yürümez. Maoistler halktan kendi davalarına sahip çıkmalarını talep eder. Bu talebi onları bilinçli bir önderlikle birleştirme görevi olarak ele alır. Halk olmadan devrim olmaz. Parti devrim yapmaz. Devrimi gerçekleştirecek halka önderlik göreviyle yardımcı olur. Biz, halktan zorla parasını yada şu veya bu katkısını değil gönüllü devrim için yüreğini, ruhunu, her şeyini istiyoruz. Devrim her şeyini istiyor. Bizde halkı bilinçlendirme temelinde bu işe seferber etmede yardımcı olmaya çalışıyoruz. Devrimci ordu bir paralı askerler taburu değildir. Devrim ordunun, halk ise orduya iase temin etmenin mevzisi değildir. Halkı devrime seferber etme yerine, para ve destek vermeye mecbur bırakma, halka zor kılıcı sallasa da devrim için halktan hiçbir şey istememe çizgisidir. Böyle bir çizgiden devrim çıkmaz. Maoistler halktan her şeyiyle devrime-eserlerine sahip çıkmalarını istiyorlar. Halka dayanmak, güvenmek budur. Devrim için fedakarlığın ölçüsü kimin bu davaya ne kadar para aktardığı meselesi hiç değildir. Yoksulların hiç parası yoktur. Canlarını, yüreklerini kattıkları devrim davasında onlar daha çok para verenlerden kıyaslanmayacak ölçüde önemlidir. Bu diğer müttefikleri bir küçümseme meselesi değil ki Maoistler dostlarının devrime katkısına saygı duyarlar. Bu her şeyi para ekseninde ele alan burjuva yaklaşıma bir itirazdır. Para, mal işin eksenine girdiğinde ona sevdalanmış araç kolay istila edilir. Parti komünizmin silahıdır. Öncülük, önderlik sınıflı toplumlar gerçekliğinin olmazsa olmaz tarihsel zorunluluklarıdır. Amaçlarımıza bağlı ele alınmak durumundadırlar. Her şey ikiye bölünüyorsa, bunlara da öyle bakacaksak Liu-Siao-Si gibi Konfüçyus'çü bir yaklaşıma karşıda donanımlı olmalıyız. Konfüçyüs, Nietzsche'yi yaklaşımlara göre doğuştan eşitiz. İnsanlar tarihsel değil, mutlak olarak yetenekli yeteneksiz, yönetici ve güdülenlerdir. Dolayısıyla Liu, partiyi onurlu ve seçkin, halkı itaatle görevli görüyordu. Devlet, parti kutsaldı, amaçtı. Yönetim böylece halka hizmet değil, seçkin bürokrasinin başka hiç kimsenin malik olamayacağı, profesyonel ve üstün insana nasip bir ayrıcalıktı. Mao bunun tam ve komünistçe karşıtıydı. Halka biçilen ve inisiyatifi dışlayan, tanrının kulu anlayışın her varyantına Mao meydan okudu. Olgulara tarihsel neden ve nasılları dışında bakarak ebeleştirilenlerin particiliğinde devrim hiçbir şeydir. O sadece partinin tek basma mücadelesinin halka rağmen bir yan ürünüydü...

Öyleyse gerçek kahraman kitleler değil, parti, önderlik açısından da partinin kolektif tecrübesi değil, seçkin ve kendilerinin kendiliğinden dahi beyinleri sayesinde kutsal şahsiyetleridir. Mao bu tür görüşlere, "beygir tezeği kadar bile

değeri olmayan" görüşler diyordu. İnsani tarihsel koşullar içerisinde ele almayan, eşitsizlikleri ve sınıf, parti, önderlik gerçeğini bu temelde çözmeyen, bilinçli kavrayıp amaçlar için doğru bir silah haline getirmeyen sözde komünistlerin "üstün ve alt tabaka insan" teorileri, önderliği, egemenliği, devleti, partiyi ebedi ve tartışılmaz bir hak görüyorlardı. Tabi ki Mao'da (kuyrukçu değil, bilinçli) gerçek kahramanlar kitlelerdir sentezini sınıf çizgileri gereği anlayamıyorlardı. Dolayısıyla niyetleri öyle olsun olmasın Liu ve Weng Ming'ler su veya bu dönemdeki devrimciliklerine rağmen nihai olarak ideolojide, siyasette, kültürde, örgütte, yönetimde Çin imparatorluklarını üretiyorlardı. Bunlardan doğru bir iki çizgi mücadelesi beklenemezdi. Şiddet, bastırma, yasaklama merkezli, keyfi temizlikler, idamlar beklenirdi ve öyle oldu. Egemen olmak için entrika, arkadan vurma, tuzak, dedikodu beklenirdi ve öyle oldu. Açık yüreklilik değil, fırsatçılık beklenirdi ve öyle oldu. Mao doğru çizgi yolunu, hem merkezîyetçilik hem demokrasi, hem disiplin hem kişisel gönül rahatlığı, amaç birliği ve kenetlenmiş yoldaşlık ve dar-bencil değil, kafasını kullanan özgür birey, halkın efendisi değil devrime sarılarak halka doğru çizgi önderliğinde hizmet eden savaşçı, kitlelerin öğrencisi ve öğretmeni gibi kültür- kişilik-tüzük haline gelmiş bir yolu gösteriyordu. Liu'lar, kadro toplantıları, kitle eleştirilerini yasaklarken, Mao yüz çiçek fikriyle teşvik ediyordu. Yüz çiçek fikrine açıktan meydan okuyamayınca onu sınırlamaya çalışan, yada akademik patoloji ile içeriğini boşaltanlara karşı Mao doğru ve yanlış ayrıştıran iki çizgiyi esas alıyordu. İki ayak üzerinde yürüme, düşmana ve yanlış çizgiye karşı meydan okumak cesaretiyle kitleleri zincirlerinden koparıp, enerjilerini patlatmaya çağırıyordu. Hamasi değil, zirveler böyle fethedilir. Sular, dağlara böyle tırmanır, "cennete" böyle çıkılır. Büyük ileri atılım, komünler böyle gerçekleşir. Sosyalist eğitim kampanyasında da yapıldığı gibi doğru çizgi ve önderlik altında esas olan kitle seferberliğidir. Kitleler onları esas almayan salt yukarıdan yönetme, talimat yağdırma, onları dahil etmeden onlar adına yukarıdan çözümler (!) sunma planıyla ele alınıyorsa, eğer partide kolektif bir silah değil, bir uzman-üstün insanlar mevzisi olarak kavramıyorsa komünist değil, burjuva-bürokratik metoda sarılmış demektir. Mao'cu ruh, "bin yıl sürse de tartışma ile gök yüzü yarılmaz" ruhudur. Yalnızda kalsa bilimsel gerçeği, doğruyu savunma ruhudur.

HUKUK VE ANAYASA

Öncelikle belirtelim ki, burada vurgulayacaklarımız stratejik bir yönelimdir. Konuştuğumuz taktik siyaset değildir.. Toplumsal bir varlık olan insan, yaşamında, doğa ve tüm varlıklarla ilişkide, verili koşullardaki ilişkileri düzenlemede, hukuk elbette gereklidir. Komünistler açısından sosyalist devlette de hukuk- yasalar olacaktır. Bunu yadsıyan ve ne adına olursa olsun, kendisini hiçbir yasa ile sınırlamaya tabi tutmayan bir yönetim biçimi savunulamaz. Koşullardan bağımsız, soyut, değişmez bir hukuk yoktur, olmamıştır. O, her bir toplumun ekonomik, sosyal, siyasal kültürel ilişkileri temelinde yükselen toplumsal yaşamın bir düzenleniş biçimidir. Buna bakmadan, her hukuk karşısında secde edilemez. Zira, Hamurabi"ninde, tüm gerici faşist devletlerinde, dinin de bir hukuku, kuralları vardır. Fiili toplumsal yaşam ilişkilerini, mulkiyet biçimini, üretim ve dağılım ilişkilerini bir kenara bırakıp, 1789 İnsan Hakları Bildirgesi ve sonrası insan hakları beyannamesi ile insanların esit hak ve hukuka sahip olduğunu vaaz edenler yine revançta. Ezilenler devrim görevi yerine, haksızlıkları adeta "adalet tanrısı"na havale etmelidirler. Sömürücü düzenleri ve onun bir yürütülüş biçimi faşizm, yada teokratik rejimlerde salık verilen şudur. Devlete itaat et! layik ol !.. Kamu-özel tüm hukuk, bu destura göre şekillenir. Neo liberal "demokratik, uygarlık" paradigmasının seçimler, genel oy hakkı - parlamento ve temsili hükümet retoriği ve idolojik hegomanya manipilasyonlarının demokratik cephe savaşçılarının yaptıkları şey, burjuva devleti yüceltmedir. Şimdi de, sıfır kilometre -sivil anayasa- için saf tutmuşlardır. Varolmayan söze özgürlükler -anayasal-hukuk düzeni aldatmacası ile pazarlanmaktadır. Halk kitlelerini yanıltmalar stratejisiyle devrimden koparıp, düzene entegre etmeye karşı durulmalıdır. Burjuva devlet devrimle parçalanıp, halkın eğemenliği tesis edilmeden Halk Anayasası olmaz. Kitleleri kontrolde tutma, sürdürülemez eski statikoyu yürür duruma getirme planı, anayasal oyunlar ile icraa edilmektedir. Parlamenter -laklakane-gevezeliği, ile halkın devrimle gerçekten eğemen olması önlenmeye çalışılmaktadır. Anayasal hayalleri gerçeğin yerine koyan tasfiyecilik, formel-biçimsel eşitlik hukuk yalanı ve faraziyelerle, burjuva eğemenliğin hizmetindedirler. Burjuvazi tarafından ezilen çoğunluk yokmuş gibi, burjuva partiler çoğulculuğunu, burjuva devlet durumunu, halk için demokrasi olarak gösterenlar büyük bir dolandırıcılığın oyuncağı durumundadırlar. Silahlı ordusu bürokrasisi -özel mülk dünyası, sömürüsü ile burjuva devlet varken, bu ortamı aşamamış, kitlelerin özgürlüğünden nasıl bahsedilebilir?

Tüm toplumsal sorunları, devrimle birleşmiş ve bizzat onu sürdüren ve temsili değil ikdidarı bizzat icra eden kitlelerin iradesi çözer. Hukuksal beyanlar ve anayasal hayaller değil. Devrim ile burjuvazi arasında yalpalayan, bağımsız devrimci bir alternatif değil, düzen sınırları içinde özgür toplum düşleyenler, "ikili iktidarcılar" "yamalı demokratlar", devrimden vazgeçişlerini zaten beyan etmiş durumdadırlar. Burjuva rejisörlerin hazırladığı siyaset sahnesinin burjuva liberal füğüranlarının çağrısı, özünde burjuva devlet çiftliğinin artıklarıyla beslenme, boyun eğme durumudur. Neo liberal Türk İslam oligarşik devletin yeniden yapılandırılmasına reformist ceset demokrasi diye selam durmaktadır. Devletin burjuva-feodal niteliğine rağmen onun koşullarında halk için Anayasal bir ham hayaldir. Sivil anayasa ile demokratik cumhuriyet'e ortak vatan ve kurucu meclis ile özgür topluma, gitme mühendislerinin konsepti, kitleleri oyalamadır. Kulis odaları, burjuva eğemenliğin "demokratik" deklarasyonu parlamenterizm lafazanlığı, ordunun demokratikleştirilmesi! ustalığından halkın anayasası çıkmaz. Türk eğemenlik sisteminin rötüşünden, Kürt ulusu ve azınlıklara özgürlük çıkmaz. Emperyalist stratejik yeniden yapılandırma çerçevesindeki sitatiko ameliyatları, burjuva düzenin sürdürülebilir duruma getirilmesi çabasıdır. Koşullar zaten bunu zorlamaktadır. TESEV, müzakereler, Oslo görüşmeleri ile eğemenler, Kürt silahını kırma- kürdü tasfiye etme peşindedirler. Olayları kriminal bakış açılarıyla ele almanın, spekülasyonlarla karşılaşmanın, skandallar mantığıyla izah etmenin, hayretle şaşırmanın gereği yoktur. Görüşmeler yıllardır sürüyor. Müzakerelerde, herşey, belli-açık çizgilerin mecraasında yürüyor. Uzlaşma- antlaşma, bu çizgiler temelinde yükseliyor. Dönem-dönem "baris" ve bazen de "savas" söylemlerinin yoğunlaşması, genel doğrultuyu görmeye hiç te engel değildir. ABD himayesinde Pensilvaya"lı Gülen"in projesi bellidir. ABD'nin stratejik bir kartı olarak bölgede güç olmak bunun için şoven bazı sivrilikleri törpüleyerek, Kürdü tavlama..İlimli denilen emperyalist İslam demokrasisi ile, fırtınaların devrime esmesinin önünü kesmek. Rejimi reorganize etmek.. Polis, ordu, yargı, bürokrasi"deki gelişmeler, AKP Kürdü ve Alevisi açılımları bu plan doğrultusundadır.

Kitlelerin demokratik haklar mücadelesini devrime bağlı olarak savunacağız. Siyaset sahnesinde meydanı boş bırakmayacağız. Kitlelerin geriliklerini, onların mücadelesine seyirci kalmanın gerekçesi yapanlar skolastik lafazanlardır. Devrimsiz dönüşümcü liberallere ve tüm eğemenlere devrimin sözü şudur. Kim ne derse desin, biz yolumuzda yürüyeceğiz! Türk demokrasisi için, silahsız-legal siyaset kapılarına, meclise buyur davetlerine, sukünet çağrılarına neden olan halkın başkaldırısıdır. Bu başkaldırı, köhnemiş kurumsal statükoyu çöpe yolcu etmiştir. Yerine burjuvazinin yeniden üretimini sağlama alma planlarının kılıçlarına "boynumuzu vurmaları" için uzatamayız.. Kim ne derse desin sen bildiğin yolda yürü..

Devrim ile!..

KISACA İDEOLOJİ TEORİ SİYASET ÜZERİNE

İdeoloji teori bilim ve siyaset elbette tamamıyla aynı şeyler değildir. Strateji taktikte öyle. Örneğin devrimde genel yolu, hedefleri, görevleri gösteren strateji tüm bir devrim dönemi boyunca değişmezken ondan kopuk düşünülemez, ona hizmet etmesi gereken, kendi başına apayrı bir yolda yürüyen değil, stratejik başarıyı yakınlaştıracak taktik somut koşullardaki değişikliklere bağlı olarak değişebilir. Kısaca söylemeliyiz ki ideoloji-teori- bilim-siyaset bir ve aynı olmasalar da birbirleriyle ilişkilidirler. Bir ve aynı tutmakta, ilişkili olduklarını anlamamakta hatalı bir çizgiyi ifade eder. Mesela ekonomistlere, reformistlere göre proletaryanın evrensel ideolojisi akılda tutulması kaydıyla sadece bir ideolojidir. Bilim değildir, teori ve siyaset alanında karşılığı yoktur. Bu yaklaşımlarıyla onlar burjuvaziye yedeklenmeyi, devrimci proletaryanın ve emekçilerin komünizm doğrultusunda bilinçlendirmesine karşı durmayı, proleter devrimci sınıf tutumunu bulandırmayı teorileştirdiler. Her siyasal mücadelenin, örgütlenmenin bir içeriği vardır. Her siyasal mücadelenin bir niteliği vardır. Bu onlara hangi ideoloji ve teorinin yönlendirdiği meselesiyle ilgilidir. "Doğmacılık ve doktrincilik" gerekçesiyle proletaryanın siyasal mücadelesine rehberlik etmesi gereken proletarya bilimi ve teorisinin önemini yadsıyan revizyonizm ve reformizm her zamanki gibi bugünde devrimci hareket açısından baş tehliktir. Devrimci proletaryanın siyasal, iktisadi ve teorik mücadelede faal olması revizyonist reformist akımlarla teorik, siyasal, pratik ve iktisadi alandaki keskin ayrılıklarını her sürette ortaya koyması ve rehber aldığı bilimin bu açıdan farkını ortaya koyması her zaman bir gerekliliktir. MLM tekrar ediyoruz, evet ideolojidir ama sadece bununla sınırlanamaz. Ve o aynı zamanda teori ve bilimdir de. Siyasete kumanda etmesi gereken rehberdir de. Her bir şeye bugünden kumanda etmelidir. Aksi halde siyasal mücadele sistem sınırlarını aşamaz ve devrimin temel meselesi olan siyasal iktidarın devrimci zorla ele geçirilmesi burjuva devlet makinasının parçalanması hedefine giremez. Revizyonist siyasetin zaten gerçeği budur. Proletaryanın evrensel ideoloji teori ve bilimi bugünden örgüte kumanda etmezse, yozlaşma burjuva düşünce sistematığının bir parçası haline gelme kaçınılmaz olur. MLM kumanda etmezse, pragmatist, ekonomist taktikler stratejiyi yer. Burjuva kirli siyaset teoriyi yer. Devrimin silahı olması gereken partiyi dar çıkarlar yarışındaki çetecilik anlayışı yer. Sınıfsız, devletsiz toplum proletaryanın nihai amacıdır. Bu amaca ulaşmada proletarya elbette siyaset yapacaktır. Mesela siyasal iktidarın ele geçirilmesi zorunlu bir geçiş dönemi olarak proletarya diktatörlüğü atlanarak devim Komünizme ulaşabilir mi? Mesela burjuva devletin devrimci savaşla parçalanması söz konusu olmadan komünizme giden yol açılabilir mi? Dolayısıyla komünizm için mücadelede siyasetin, siyasi stratejinin, onun hizmetinde taktığın rolü vardır. Bilinir ki sınıf mücadelesini Marksistler keşfetmedi. Bu vardı. Marksın gösterdiği bunun tarihin belli bir gelişim evresinin sonucu olduğu ve bu mücadelenin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği, proletarya diktatörlüğünün de sınıfsız bir topluma ulaşılmasında tüm bu geçiş döneminde devrimi sürdürmenin aracı olduğu idi. Bu konuda BPKD ile bilimimizin kat ettiği MLM yeni aşaması dikkate alındığında proletaryanın siyasi mücadele anlayışı çok daha ilerlemeler kaydetmiştir. BPKD'nin evrensel dersleri lafı edilerek bir kenarda tutulacak şeyler değil, her bir somutta anlamı olan diri yaşayan olgular durumundadır. Olmazsa, araç amacı yer. Olmazsa, siyaset burjuva sınırlar ufkunu aşamaz. Olmazsa devrimci savaş basit imtiyazlar kapışması yada kirli alavere dalavere cebelleşmesi ile dejenere olur. Olmazsa, gerici fikirlerden değer yargılarından, geleneksel ahlaktan kopmuş komünist gerçek bir alternatif olunamaz. Yani, ideoloji teori ve bilimimiz her bir somuta hükmünü geçirmek durumundadır. Hükmünü geçirmesi kuru sıkı bir tekrar değil ki bu pedagoji ve patoloji olur, her bir somuta yaratıcı uyarlanmayı anlatır. İdeoloji teori bilim, program ve genel siyasal çizgi komünist birliğin üzerinde yükseleceği ve devrimin sürdürülmesini yönlendiren başlıca saç ayaklarıdır. Rehber ideoloji teori ve bilimdir, genel siyasal stratejik çizgiyi yönlendiren elbette başta gelen bu rehberliktir.

Zulme ve Sömürüye Karşı İsyan Etmek Meşrudur!

Emperyalizm kumandalı Türk egemen sınıflarının proletarya, ezilen Kürt ulusu ve her milliyetten halklarımıza yönelik topyekün özel savaş seferberliğinin bir halkası da Şemdinli saldırısıdır. Katliamlar kontra eylemleriyle birlikte sürdürülüyor. Şemdinli'de kitap evinin bombalanması olayı somut bir örnektir. Devlet, bu karşıdevrimci eylemlerini ezilenlere mal etme uğraşı içinde oldu. Kullandığı tetikçi itirafçıları ile gerçekleştirdiği bu eylem ile JİTEM, halk tarafından suçüstü yakalandı. Taşeron eylemcileri, JİTEM otosuna binmek üzereyken halk tarafından yakalandı. Otomobilde "Mutki'li Ali" diye bilinen ve bölgede tanınan ünlü işkence sorgucusu ve itirafçılaştırma uzmanı ile birlikte JİTEM elemanları halk tarafından yakalandı. Türk egemen sınıfları polis ve jandarması, kontra eylemcilerini halka silahlı saldırıyla sözde kurtarmış olsalar da, JİTEM otomobilindeki 300 sayfalık belge ve tüfeklere halk el koydu. TC'nin sözde savcılarının keşifleri Türk ordusunun saldırılarıyla öldürülen halktan bir kişi bedeliyle durduruldu. Oysa mızrak çuvala sığmıyor. Halk tarafından fotokopisi çekilen JİTEM belgelerinde 105 kişilik ölüm listesi ve halkı hedefleyen krokiler ele geçirilmiş durumdadır. Evet JİTEM bir kez daha suçüstü yakalanmıştır. Kontrgerilla lokal, münferit bir olay değil, Türk egemen sınıflarının stratejik bir silahtır. Kontra eylemlerinin bizzat planlayıcı ve uygulayıcısı olarak devlet ve yine bizzat halk tarafından yakalanmıştır. "Derin devlet" yani Genel Kurmay özel savaş örgütü sistemin kumanda merkezidir. Susurluk gerçeğinin gösterdiği de buydu. Kontrgerilla bizzat devletin kendisidir. Onun özel savaş politikası

dönemsel değil, stratejik plandır. Genel Kurmayın halklarımıza topyekün dayattığı savaş konseptinin açıklamasının pratik sonuçlarıdır yaşananlar. Halklara yönelik cinayet şebekeleri devlet kumandalıdır. Yani kontrgerilla devlettir. Kara Kuvvetleri komutanı Büyükkarın JİTEM elemanı Akkaya'ya ne dedi? "Tanırım, iyi bir astsubaydır. Kuzey Irak Çevik operasyonunda yanımdaydı." Özel kuvvetlerine devletin kumanda ettiğinin somut bir örneği değildir bu? Uyuşturucu Baronları ve tacirlerinin bu sevk ve idare merkezlerinin rantları öteden beri biliniyor. JİTEM bu rantla beslenen Genel Kurmayın özel silahlarından biridir. Mecliste görüşeceklermiş! Susurluğu nasıl ele aldıklarını da gördük. Rize, Trabzon linç girişimleriyle tezgahladıkları Kontra planını bilmiyor değiliz. Devletten merhamet bekleme, olayı açığa çıkarma şeklinde hiçbir tutuma devrim asla sahip olamaz. Katliamları, hile ve tuzakları ile bu devlete Halk Savaşı ile merhamet darbesi vurulacaktır. Zulme, sömürüye isyan etmek meşrudur. "entegrasyon" adına azınlık gurupların reddi, vahşi saldırganlıklara maruz bırakılmaları, ayrımcılık ve dışlanma politikaları Fransa'da da karşılığını biliyor. Bu ezilenlerin haklı bir isyanıdır. Sarkozy'ler "ya sev, ya terk et" diyorlar. Bu dünya ezilenlerindir. Hizaya getirilmesi gerekenler, emeğin toplumuna entegre edilmesi gerekenler ezenlerdir. Çünkü haksızlığın temsilcisi onlardır. Bu isyan, esasta bir Müslüman başkaldırısı değil, ezilen ve horlanan en yoksul tabakaların, öteki görülen siyahların haklı başkaldırısıdır. "Eşitlik- kardeşlik-özgürlük" vizyonu ile kimlikleri, kültürleri, dışlanmışlıkları reddedilen statükocu Emperyalist Cumhuriyet'e isyandır. Banliyölerde (varoşlarda) adeta hapsedilmiş ezilenlerin dışlanmışlığına karşı "biz de varız ve bu dünya bizim" sesidir. İnançlarından, kültürlerinde, kimliklerinden ötürü dışlanan ezilenlerin Hıristiyan ırkçılığına, onun faşizan zulmüne bu başkaldırısını selamlıyoruz. Fransız egemenlerine "ayaktakımı-haydut" gördüğü bu ses objektif olarak bir devrim çığlığıdır. Varoşlarda diğer yerlere nazaran üç kat fazla olan yüzde elli seviyesine varan işsizliğin, konut sorunu cehenneminin hedeflenmesidir bu isyan. Devrim, ezilenlerin bu alt tabakasının nasıl bir sosyal taban dinamizmi içerdiğini görmek durumundadır. Sarkozy "pislik" diye devrimi hedeflemektedir. Devrim de tüm egemen klikleriyle emperyalist burjuvaziye hedefleyecektir. Cezayir'e emperyalist işgallerinden, çıkmazlarından dolayı halklara 1955'lerde sıkıyönetim dayatmışlardı. Şimdi de 50 yıl sonra aynı uygulamayı dayatıyorlar. Dün kaybettiler yine kaybedecekler. Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) 1984'teki kuruluşu ile birlikte varoşların köklü bir devrim için isyan merkezi olacağını söyledi. Yaşananlar bunu gösteriyor. Zulme ve sömürüye karşı isyan etmek meşrudur. İsyân Avrupa varoşlarına da sıçradı. Türk egemenlerini de bu korkutmaktadır. Tüm egemenler korkmakta haklıdırlar. İsyânın ihtiyaç duyduğu Maoist öncüdür. Görev, öncüyü ezilenlerle birleştirmektir. Dünya halklarının birleşik devrimci direniş hareketinin önemi bu noktada yakıcı bir şekilde öne çıkmaktadır. Onu Devrimci Enternasyonalist Hareketin rehberliğinde ezilenlerin gönlünde tesis etmek için seferber olmalıyız. Maoist Komünist Partisinin 1. Kongresinin özenle dikkat çektiği bu görevin icrası ertelenemez. Dünya Halkları Direniş Hareketi bu görev doğrultusunda ileriye atılmış bir adımdır. Bu adımı sahiplenmeli dünyanın her bir yanına, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'a taşımalıyız. Şemdinli'nin, Yüksekova'nın yani her bir yerdeki kitlelerin haklı öfke ve isyanının ihtiyacı budur. Göreve sahip çıkalım.

KISACA TÜRKİYE TARIMI

Tarıma dayalı ezilen ülke ekonomileri emperyalist boyunduruğun önemli alanları durumundadırlar. Sömürge yarı sömürgelerin ham maddelerinin her türlü kaynağını gasp yoluyla mali ve sanayi tekellerine bağlama özellikle 80'ler sonrası küresel emperyalizmin bir yedeği olarak revanşa bir uygulama olageldi. Köylü, çiftçi aile işletmeleri daha derinlemesine çöktü. Kesilen sübvansiyonlarla tarım alanları ezilen ülkelere çok dha büyük yıkımlara sürüklendi. Daha önceleri emperyalizmin dayattığı iş bölümü çerçevesinde ezilen ülkelere biçilen sanayi hammaddesi ve besin üretme görevi, yerini uluslar arası şirketlerin tarımı da engelsiz kontrol altına alma planlarına bıraktı. Genetik değiştirmelerle tarımda doğallık adına ne varsa küresel emperyalizmle tamamıyla yıkılmaktadır. Artık tarım ülkeleri denilenler bizzat tohumlarının merkezi lan küresel kapitalizmin köleleri durumundadırlar. Türkiye-Kuzey kürdistan gibi ülkeler tarımda da uluslar arası tekellerin marabalarıdır. Köylü, çiftçi bunların kısılcacında nefes alamaz durumdadır. Hiçbir özerklikleri yok. Sözleşmeli tarım projeleri ile çiftçilerin neyi ne kadar ekip biçecekleri, hangi tohumu kullanacakları, hangi makine ile ilaçla hareket edecekleri emperyalist tekeller tarafından kararlaştırılıyor. Bütün bu hizmetlerinin karşılığı olarak ta köle düzeyde bir ücrete mahkum ediliyor. Toprak üzerinde çiftçinin hiçbir söz hakkı yok. Kredi ve borçlarla tam bir köle hukukuna hapsedilmiş ürününü pazarlamada hiçbir inisiyatifi olmayan köylülük emperyalist tarım politikalarının şimdiki gerçekliğidir. Sadece ezilen ülkelere değil, tarım çalışanları emperyalist metropollerde de müthiş bir yıkım içindedirler. Elbette buna dünyada ciddi bir karşı koyuşta söz konusudur. Seatlede Dünya Ticaret Örgütünün toplantısının ertelenmesine, Fransa ve Danimarka'da büyük işgal eylemleriyle meydan okumada bu gerçeği görürüz. Emperyalist büyük şirketlerin kontrolü de "enstantif" denilen tarımla darbelenen köylülük muazzam bir yıkımla yüz yüzedir. Adına verimi artırma amaçlı yada ensantif tarım dedikleri uygulamalar deli dana gibi bol miktarda hastalık, ve yoğun işsizlik, göç üretmektedir. Uluslararası özel tekellerin engelsiz tahakkümleriyle köylülük devrim alternatifi hariç derin bir girdabın çıkmazında olmaya mahkumdur. Geçmişteki nispi destekleme politikalarının tümü kamuya yüksek maliye getirdikleri gerekçesiyle kaldırılmaktadır. Bu durum muazzam potansiyel güçlerine elverişli koşullarına rağmen Türkiye gibi ülkelerin tarım ürünleri açısından da emperyalizmden ital etmeye muhtaç duruma gelmelerine yol açmaktadır. İtalat her tür koruma politikaları emperyalizmin direktifleri doğrultusunda aşılarak engelsiz zorunlu bir uygulama haline getirilmiştir. İMF ve dünya bankasının dayattığı borsa fiyatları ile bağımlılık oldukça derinleşmiştir. Emperyalist ortak tarım politikalarıyla uluslar arası şirketler ihracatçı köylü ülkeleri tarım ürünlerine dıştan çare arayan ithalatçılar konumuna düşürülmüşlerdir. Avrupa Birliği dünya Ticaret Örgütü ve İMF direktifleriyle destekleme kapsamı daraltılan, dış ticareti özendiren taban fiyat uygulamalarını kaldıran, tarımsal KİT'leri özelleştiren, kredi faizlerini özelleştiren emperyalist politikalar bugün Türkiye'yi zengin kaynaklarına rağmen çok daha tarımsal dışalımci durumuna getirmiştir. Bu emperyalist Neo Liberal politikaların sonucu olarak sözde Ticaret Özgürlüğü denen emperyalist piyasa AB'nin dış ticaretinde Türkiye'nin payı yüzde birdir. Ve üstelik Türkiye ve benzer ezilen ülkelere getirilen tarımdaki kısıtlamalar buraların doğal zenginlik ortamında bile ciddi bir açlık tehlikesi yaratmaktadır. Dünya Ticaret Örgütünün "yeniden yapılanma" dediği emperyalist dayatmasında, yine dayatılan patent zorunluluklarında ezilen ülkeler kırı büyük bir çöküntüye sürüklenmektedir. Tarım buralarda kendine dahi yeterli olmama durumundadır. Elbette bu emperyalist bağımlılık ve onun yönlendirdiği toprak sitemi ile ilgilidir. Üretim tüketim çerçevesini, teknoloji bunalımını ve benzeri tüm öğeleri yönlendiren dışa bağımlılık köylülüğü uluslararası şirketlerin daha çok yarıcısı durumuna getirmektedir. Tütün, çay, pamuk, buğday, pancar v.b çiftçisi, köylüsü ve tarım emekçisi bu kısaçtan yeni demokratik devrimle kurtulabilir.

KARŞI DEVRİMİN PSİKOLOJİK HARP PLANI VE GÖREVİ

Emperyalist dünya sisteminin proletarya ve ezilen halkların devrim mücadelesini boğma amaçlı, katliam-işgal gibi stratejik saldırılarının önemli hususlarından biride stratejik- psikolojik harptir. Karşı devrimci saldırılarına; kamuoyu yaratma, kitleleri yanıltarak karşıdevrimci savaş makinalarına alet etmekte başvurdukları yalana dayalı propaganda, dalavere; son Irak saldırısında da şimdi itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi açığa çıktı. "Yanlış istihbarat" gibi argümanlarla, işi geçiştirmeye çalışıyorlar. Oysa yalana dayalı propaganda ve haber, karşıdevrimci psikolojik savaşın temel özelliklerindendir. ABD yanlış haber, ABD stratejik saldırısı lehinde, kitleleri motive etmek için, Pentagon aracılığıyla dünyanın dört bir yanında mevzilendirdikleri sözde "gazeteci" ve sözde "Sivil toplum örgütleri"nin durumu açığa çıktı. Bu münferit değil karşıdevrimci savaşın klasik psikolojik savaş siyasetidir. Aynısı MİT'li JİTEM'li Türk egemenlerinin' de politikasıdır. Topyekün seferberlik konsepti çerçevesinde bu politikaya gerekli hassasiyeti göstermeleri için medya defalarca ve bizzat Genel Kurmay tarafından uyarılmadı mı?

Komünist ve devrimci hareketi marjinalleştirme ve imha politikaları açıktır. 1. Kongre ile Maoist Parti'nin attığı nitel adımla kendileri açısından derinleşmiş stratejik tehlike anlayışıyla, her yönlü taaruza geçtiler. Halk Savaşını boğmak için öncelikle kırsal alanda gerilla güçlerine yöneldiler. Karşıdevrimci stratejik saldırı operasyonlarını gerillaya karşı kitlelerde güvensizlik yaratma amaçlı spekülasyonlarla birlikte yürüttüler, yürütüyorlar. Fiziki imha saldırılarını yalana dayalı propagandalarla, kadroları gözden düşürme hedefli psikolojik harple birlikte sürdürdüler, sürdürüyorlar.

Böylelikle, partinin önderlik potansiyelini biçmeye çalışıyorlar. Aynı saldırı şehirler ve yurtdışında da sürdürülüyor. Genişletilerek sürdürülecektir de. Fiziki imha, güvensizlik yaratma, bölüp parçalayarak etkisiz hale getirme siyasetiyle birlikte yürütülüyor. Karşı devrim stratejisi rast gele değil, bilinçli-planlı istihbarata da dayalı ve zayıflıkları kullanma temelinde devam ediyor. Yıldırma, tehditle ihanet ve işbirliğine zorlama, yada devrim gündeminden uzaklaştırarak, karşıdevrimci siyasi yönlendirmeye, birbirilerine düşürmeyle san derece planlı ele alıyorlar. Maoist partinin Kardelen Hareketi sonrası da aynı siyaseti yoğun olarak devreye sokmuşlardı. İnternet, spekülatif sözlü propagandalar, devrim gündemini saptırma amaçlı karşı devrimci siyasi müdahalelerle yine iş başındadırlar. Komünistler, devrimciler bilinçlerini keskinleştirmek, Öncünün-sınıfın-halkın birliğinin stratejik yakıcı öneminin gereği bir pratikle, topyekün haksız savaşa karşı, yoldaş ve siper yoldaşlığı kenetlenmesi içinde olmak durumundadırlar. Maoist parti, düşmanın beklentilerini boşa çıkarma azmindedir. 17'ler devrime kazanmak için sarılın, çağrısıydılar. Yapılmaya çalışılанда budur. Düşmanın partiyi önderliksiz, stratejik palandan yoksun, belirsizliğe sevk etme siyaseti, parti iradesi ile bir kez daha kazanan parti bilinciyle boşa çıkarıldı. "Her şey mükemmel" demiyoruz. Hataları, zayıflıkları parti bilinciyle aşmaya devam edeceğiz. İlerlemek için, parti terbiyesiyle düşünme, davranmaya cüret ederken, parti planı ve önderliğinde kenetleneceğiz. Karşıdevrimin uluslararası istihbarat örgütleri devrime karşı ortaklık içerisinde dirler. Bunda yadırganacak bir şey yok. CİA uçaklarının her bir yeri istasyon olarak kullanmaları, her bir yerde sorgu-işkence evleri kurmaları bunu teyit etmektedir. Karşıdevrim, halklara karşı askeri-istihbari her yönlü ortaklık durumundadır. CİA, MİT görüşmelerinin anlattığı da budur. Ankara'nın CİA şefi, Goos ile "yeni Kürt siyaseti" oluşturma projesi emperyalizme koruculaştırılmış Kürt egemenlerini de planlarına entegre ederek, ezilen Kürt ulusunun devrimci sesini de boğma hedeflidir. Görüşmeler, sadece teknoloji-istihbari paylaşım değil, ABD stratejik planına göre, herkesin rol ve görevine göre mevzilendirilmesidir. Ulusal hareketin devrimci dinamiklerinin kontrole alınması zor potansiyel önderlik taşıyan öğelerini, fiziki imha da dahil diğer bir çok yöntemi boşa çıkarma üzerinde mutabıktırlar. Barzani, Talabani gibiler, böyle bir plana göre konuşlanmaya feodal-burjuva sınıf karakterleri gereği son derece müsaittirler. T.C ile birlikte ABD güvenlik palanının zaptiyeleri olmaları şaşırtıcı değildir. T.C ve Kürt egemenleri, ABD şemsiyesi altında, karşılıklı alverlerle buluşturulabilirler. Büyük Kanıt'ların ABD'ye çağırılması bu ödevin gereklerinin öğretilmesinide içermektedir. Aynı zamanda ve özellikle ABD'nin stratejik planı doğrultusunda, İran'la Suriye'nin hizaya getirilmesi ihtiyacına cevap olabilecek konumlanmaya hazırlanmasıdır. ABD'nin stratejik koç başı İsrail'de her zamanki gibi işinin peşindedir. İsrail Genel Kurmayının Türkiye "ziyaret"inde "uydu" anlaşması gibi ipuçları, amaçları anlamak için az değildir. Devrim de kendi görevlerini bilecektir. Emperyalist plan ve ona endekslenebilecek feodal- burjuva pragmatist çıkarların mahiyetini bilerek, "barışçıl çözüm" denilen emperyalist-gerici siyasetleri kavrayarak ilerleyecektir. Devrim için halka hizmet edenler, emperyalizm ve gericiliğe karşı öncünün-sınıfın-halkın birliğinin önemini bilirler. Yeni yıl, gericiliğin bir nüksedişi olan şu veya bu gerekçeyle halk içi sorunları bahane edip, geleneksel eski fikir, yani geleneksel mülk dünyasının bencilliğinde, küçük ağa malikaneleri misali "bende varım" demek değil, dünya devrimi perspektifiyle kazanmada kenetlenmektir. Öncü-sınıf ve halk içindeki sorunlar, geleceği kazanma azmiyle daha ileri birliktelikler için tartışmayı yadsımaz. Bu bilinçle yeni yıl, yeni ileri atılımlara vesile ve özel mülk dünyasının köhne eski fikirlerini süpürme ve yeniyi kurmaya cüretin adı olmalıdır. Yeni yıla, komünizmi kazanma cüretiyle dolu daha nitel ve nicel yeni insanları kucaklama ruhuyla merhaba! Vurun eskiye yıkılsın, omuz verin yeniye yeşersin!

Devrim için yeni ilda, öncü, sınıf, halka silah olacak;
BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER!

KAZANACAĞIZ!

Başta ABD olmak üzere emperyalizmin stratejik uşağı Türk egemen sınıflarının proletarya ve emekçilere ve ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara yönelik topyekün haksız savaş seferberliği, hükümetin son ABD gezisinde de destek almıştı. Dünyada emperyal bir imparatorluk çerçevesinde ABD egemenlikli Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde Türk egemenlerinin stratejik uşak görevlerinin altını çizen ABD emperyalizmi desteğiyle Faşist diktatörlük, topyekün haksız savaş seferberliği konseptini daha sıkı devreye soktu. Türk egemen sınıflarının devrimci Komünistlere, halklarımıza yönelik operasyonları konjektürel geçici bir eylem değil sistematik, stratejik bir plandır. Onlar için tabii ki Komünizm baş tehlikeydi. 16-17 Haziran 2005 tarihindeki kuşatma ve imha operasyonlarıyla katledilen 17'ler, bu plan çerçevesinde anlaşılmalıdır. Aynı plan 2000'lerde cezaevlerine yönelik emperyalizm destekli stratejik saldırı ile de icra edilmişti. O dönem "Canımız Halk Savaşına Feda Olsun" bayrağı altında sömürü ve zulme meydan okuyanların önderleri, aynı bilinç ve ruhla 16-17 Haziran 2005 deki düşmanın kuşatma ve imha operasyonuna da meydan okudular. Ölümsüzleşen 17'ler 1970'leri başındaki aynı günlerin yani şanlı 15-16 Haziran işçi direnişlerinin büyük Proleter Kültür Devrimi ile bütünleşmiş ve halklarımızı Maoizmle yaratan sesiydiler. Komünizm için Maoizm rehberliğinde devrime sarılan parıldayan bu savaş siperlerimiz neslimizin önder bayrak taşıyıcılarıydılar. Maoizm rehberliğinde Türkiye Kuzey Kürdistan coğrafyasında Kaypakakaya ile açılan yeni nitel çığırın bu Maoist haleflerinin düşman için neden en tehlikeli görüldükleri anlaşılabilir. BPKD'ni yani bilimimizin Maoizmle ulaştığı yeni üçüncü nitel aşamanın proleter dünya devrimini hızlandırmaya cüret eden önder kadro ve savaşçıların yükseltilmesine önderlik ettikleri Halk Savaşı mücadelemiz düşmanın 16-17 Haziran imha operasyonu ile evet geçici bir büküntüyle yüz yüze kalmıştır. Bu büküntü onların rehber aldığı ideoloji ile mutlaka aşılabacaktır. Ve hem de onların bayrakları taşınırken daha nitel ilerlemelere ulaşarak, Kaypakakaya yoldaşın Mustafa Suphi mirasını savunarak nitel olarak yeniden ilerleterek yaratma çizgisiyle temsil edilecektir. 17'ler ideolojik siyasi çizgi ve pratikleriyle devrim tarihimizde bir devrimdiler. Onlar, komünizme ulaşmaya sürekli devrim çağrısıydılar. Cevap olacağız. 17'leri yaratan tıpkı Kaypakakaya gibi BPKD' dir. Onların önderlik ettiği eylemin başlıca içeriği Komünizmdi. Proletarya enternasyonalizmiydi. 17'lerin ideolojik-siyasi-örgütsel ve organik bir devamı olurken, onların yolunda nitel sıçramalarla doğruluşların halefi olacağız. Biz Maoizmin rehberliğinde büyük ileri atılımlar ruhuna sahibiz. Maoizmin rehberliğinde halklarımızın enerjisini toplayarak, akıntılara karşı yüzerek, spekülative küçük derelerde boğulmayıp büyük okyanuslarda, büyük bir dava için kanat açarak, büyük düşünerek, büyük zaferlere ulaşacağız. Bu hiçbir şekilde kolay zaferler peşinde koşmak değildir. Görevlerimizin zorluğunu biliyoruz. Yolumuzun meşakkatli olduğunu da biliyoruz. Körü körüne değil, geleceğimizin parlak olduğuna inanıyoruz. Boş bir düşün değil, geleceğe güvenmemizin nedenleri vardır. Rehber ideolojimiz MLM vardır. Onunla birleşerek her mucizeyi gerçekleştirmeye muktedir kitleler vardır. Öyleyse başarı niye zor olsun. 17'lerle yükselen devrimi, sürekli ilerleten devrimlerle sahnede olmaya devam edeceğiz. 17'ler devrimimizin parıldayan önder savaş siperleridirler. Sınıf mücadelesi devrim ve parti onlardan öğrenerek yeni önderlerini yaratacaktır. İstisnasız tarihsel bir kuraldır bu. BPKD'nin ürünü olarak Kaypakakaya, onun halefleri olarak 17'ler kendiliyendenci değil, Maoist bilinçle doğmuş, Maoist pratikle benimsenmişlerdir. Onlar devrimimizin benimsenmiş bilimsel otoriteleriydiler. Onların yolunda ilerleyeceğiz. Maoizm temelinde ve Kaypakakaya çizgisi önderliğinde görevlerine sahip çıkan 17'ler komünist geleceği kazanma manifestosudurlar. Onlar bürokratik, ayrıcalıklı, elitist bir topluluk değil, bilmek yapmaktır pratiğiydiler. Maoisttiler. 17'ler için önderlik, kutsanmış ayrıcalıklı bir şöhrat vizyonu değil, dünya devrimi için halklara hizmet etme siperiydi. 17'ler hiçbir zaman bu köhnemiş dünyanın iktisadi-siyasi sosyal koşullarına sığmadılar, boyun eğmediler. Maoizmin rehberliğinde yeni bir dünya çağrısıydı onlar. Karanlıklar dünyasının onlara düşmanlığı bundandı. Onlar sözlerinin hem Komünist önderi hem de eriydiler. Nam-şan ve şöhrate zerrece tenezzül etmediler. Efendi ve memurlar dünyasının şöhratından uzak, komünizm savaşçılarıydı 17'ler. 17'ler bu gerici sistemden köküne kadar kopmuş Komünist neslin bayrağıydılar. 17'ler bir intikam ve öç alma değil, dünyayı Komünizm doğrultusunda değiştirmek için sürdürülen Halk Savaşı meşalesidirler. Gök yüzünü fethetmiş çıkanların bu bilinçli yürüyüşündeki eksiklikler Marks ve Engelsin Liebnich'e mektuplarında belirttikleri gibi "gerçekten pek çok ve pek büyük bir namusluluktan öte bir anlam ifade etmez." 17'lerden öğrenerek ilerleyeceğiz. 17'lerin yılmaz bir ruhla Komünizm için siyasal iktidarı ele geçirmeye önderlik etme perspektifiyle parti, sınıf ve kitlelerle birleşmeye cüret edeceğiz. Vartınik'te Diyarbakır zindanlarında Mercanda bedenlerimiz katledilmiş olabilir. Ama davamızın stratejik zaferi de açıktır.

17'ler Komünist diriliş manifestosudurlar.

Cevap olacağız.

Cafer'leşeceğiz, Aydın'ca cüret olacağız, Aris'çe savaşacağız ve kazanacağız.

KISACA İDEOLOJİ TEORİ SİYASET ÜZERİNE

İdeoloji teori bilim ve siyaset elbette tamamıyla aynı şeyler değildir. Strateji taktikte öyle. Örneğin devrimde genel yolu, hedefleri, görevleri gösteren strateji tüm bir devrim dönemi boyunca değişmezken ondan kopuk düşünülemez, ona hizmet etmesi gereken, kendi başına apayrı bir yolda yürüyen değil, stratejik başarıyı yakınlaştıracak taktik somut koşullardaki değişikliklere bağlı olarak değişebilir. Kısaca söylemeliyiz ki ideoloji-teori- bilim-siyaset bir ve aynı olmasalar da birbirleriyle ilişkilidirler. Bir ve aynı tutmakta, ilişkili olduklarını anlamamakta hatalı bir çizgiyi ifade eder. Mesela ekonomistlere, reformistlere göre proletaryanın evrensel ideolojisi akılda tutulması kaydıyla sadece bir ideolojidir. Bilim değildir, teori ve siyaset alanında karşılığı yoktur. Bu yaklaşımlarıyla onlar burjuvaziye yedeklenmeyi, devrimci proletaryanın ve emekçilerin komünizm doğrultusunda bilinçlendirmesine karşı durmayı, proleter devrimci sınıf tutumunu bulandırmayı teorileştirdiler. Her siyasal mücadelenin, örgütlenmenin bir içeriği vardır. Her siyasal mücadelenin bir niteliği vardır. Bu onlara hangi ideoloji ve teorinin yönlendirdiği meselesiyle ilgilidir. "Doğmacılık ve doktrincilik" gerekçesiyle proletaryanın siyasal mücadelesine rehberlik etmesi gereken proletarya bilimi ve teorisinin önemini yadsıyan revizyonizm ve reformizm her zamanki gibi bugünde devrimci hareket açısından baş tehliktir. Devrimci proletaryanın siyasal, iktisadi ve teorik mücadelede faal olması revizyonist reformist akımlarla teorik, siyasal, pratik ve iktisadi alandaki keskin ayrılıklarını her sürette ortaya koyması ve rehber aldığı bilimin bu açıdan farkını ortaya koyması her zaman bir gerekliliktir. MLM tekrar ediyoruz, evet ideolojidir ama sadece bununla sınırlanamaz. Ve o aynı zamanda teori ve bilimdir de. Siyasete kumada etmesi gereken rehberdir de. Her bir şeye bugünden kumanda etmelidir. Aksi halde siyasal mücadele sistem sınırlarını aşamaz ve devrimin temel meselesi olan siyasal iktidarın devrimci zorla ele geçirilmesi burjuva devlet makinasının parçalanması hedefine giremez. Revizyonist siyasetin zaten gerçeği budur. Proletaryanın evrensel ideoloji teori ve bilimi bugünden örgüte kumanda etmezse, yozlaşma burjuva düşünce sistematığının bir parçası haline gelme kaçınılmaz olur. MLM kumanda etmezse, pragmatist, ekonomist taktikler stratejiyi yer. Burjuva kirli siyaset teoriyi yer. Devrimin silahı olması gereken partiyi dar çıkarlar yarışındaki çetecilik anlayışı yer. Sınıfsız, devletsiz toplum proletaryanın nihai amacıdır. Bu amaca ulaşmada proletarya elbette siyaset yapacaktır. Mesela siyasal iktidarın ele geçirilmesi zorunlu bir geçiş dönemi olarak proletarya diktatörlüğü atlanarak devim Komünizme ulaşabilir mi? Mesela burjuva devletin devrimci savaşla parçalanması söz konusu olmadan komünizme giden yol açılabilir mi? Dolayısıyla komünizm için mücadelede siyasetin, siyasi stratejinin, onun hizmetinde taktığın rolü vardır. Bilinir ki sınıf mücadelesini Marksistler keşfetmedi. Bu vardı. Marksın gösterdiği bunun tarihin belli bir gelişim evresinin sonucu olduğu ve bu mücadelenin zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceği, proletarya diktatörlüğünün de sınıfsız bir topluma ulaşılmasında tüm bu geçiş döneminde devrimi sürdürmenin aracı olduğu idi. Bu konuda BPKD ile bilimimizin kat ettiği MLM yeni aşaması dikkate alındığında proletaryanın siyasi mücadele anlayışı çok daha ilerlemeler kaydetmiştir. BPKD'nin evrensel dersleri lafı edilerek bir kenarda tutulacak şeyler değil, her bir somutta anlamı olan diri yaşayan olgular durumundadır. Olmazsa, araç amacı yer. Olmazsa, siyaset burjuva sınırlar ufkunu aşamaz. Olmazsa devrimci savaş basit imtiyazlar kapışması yada kirli alavere dalavere cebelleşmesi ile dejenere olur. Olmazsa, gerici fikirlerden değer yargılarından, geleneksel ahlaktan kopmuş komünist gerçek bir alternatif olunamaz. Yani, ideoloji teori ve bilimimiz her bir somuta hükmünü geçirmek durumundadır. Hükmünü geçirmesi kuru sıkı bir tekrar değil ki bu pedagoji ve patoloji olur, her bir somuta yaratıcı uyarlanmayı anlatır. İdeoloji teori bilim, program ve genel siyasal çizgi komünist birliğin üzerinde yükseleceği ve devrimin sürdürülmesini yönlendiren başlıca saç ayaklarıdır. Rehber ideoloji teori ve bilimdir, genel siyasal stratejik çizgiyi yönlendiren elbette başta gelen bu rehberliktir.

KISACA MENŞEVİZM

Menşevizm kendiliğindencilikten kopmamadır, önderlik anlayışını sıradanlaştırmaktır. Partinin nitel inşası değil, nice-lik üzerinde yoğunlaşmaktır. Legalist anlayışlarla Halk Savaşının sözde kitle temelini yaratma hayalidir. Çizginin tayin edici rolünü görmemektir. Proletaryanın devrimdeki ideolojik- siyasi-pratik önderliğini ve bunun KP yöneticiliğiyle yerine getirilebileceğini anlamaktadır. İlegal parti anlayışının tasfiyesidir. Proletarya devriminin asgari- azami programının yerine burjuvazi ile geçici hükümetleri geçirme, emperyalist ve uşaklarının politikalarını yedeklenmektir. Parlamenterist seçim oyunlarından medet uman bir stratejik yönelim içine girmektir. Kitleleri parti önderliğinde devrimi yapmayı yasaklamaktır. Buna karşı dikkatli olmalıyız.

NASIL BİR PARTİ-DEVLET!

Bu ve diğer tüm konularda çizgi mücadelesini mahiyetleri itibarıyla ciddiye alma yerine küfür-damgalama-suçlamalarla pragmatistçe sonuç alma pragmatizmine düşmemeliyiz.. Parti bunalımının nedenlerini tartışmak yerine, tarihimize yanlış çizgilerin metodu seçilen yol kişisel suçlamalar olmuştur. Bu metot Maoist Parti kültürü olamaz. 1. Kongremiz bu yanlış anlayışlara karşı önemli nitel bir adım attı. Maoist üç yap-üç yapma senteziyle hareket etmeliyiz

ve bu prensibi tüzüğümüze koymalıyız. Hatalı çizgiyi görme yerine, hataları erdem haline getirip kişisel saldırılardan medet umanlar Doğruyu yanlıştan ayırtan değil, kişiselleştirilmiş tartışmalar, kaba suçlamalar yöntemiyle parti ortamını zehirleyen, maneviyatı bozan, gladyatör misali dövüşler ve kısır didişmelerle Parti güçlerinin dağılmasına yol açmış tecrübeden ders çıkarmak bir yana, aynı hataları aynı türden kılıç çekerek tekrar edenlerin metodu, yine de Ne Yapılmamalı konusunda Parti'yi eğitip, bilincimizi keskinleştirmek için bir olumsuz öğretmen olarak değerlendirilmelidir. Yürüttüğümüz bir çizgi mücadelesidir. Onu basit bir kariyer çatışmasına dönüştürenler, tarihi yozlaştırmak durumunda olurlar. Ucuz heyecanlara seslenmeyi, pragmatistçe sis bombaları ve skandal simsarcılığıyla, NT kumandalı KDH karargahının Parti'ye verdiği zarardan öğrenmek durumunda olmalıyız. Bilmek yapmak ise bu pratikte gösterilmelidir. Parti bunalımının ideolojik-politik sorunlarını tartışma yerine, suçlamalar, ithamlar yoluna girmek, İlke ve çizgi tartışmalarını gizlemeye, yoldaşları kısır rekabet ortamına davet ederek vuruşturmaya çalışan bu tür sözde bir tartışmaya payanda olmak, Parti'ye, Halka zarar vermenin tarafı haline gelmektir. MLM çizgi ve kültür bu metotlara zerrece tenezzül etmez. MLM'den ayrılmanın, bölücülük yapmanın, Parti'yi dağıtmanın ne olduğu defalarca parti gündemine getirildi. Görüş ayrılıklarının Maoist iki çizgi mücadelesi metoduyla açığa çıkarılması, doğrunun yanlıştan ayırt edilmesi, yanlışın ikna ve dönüştürme yoluyla düzeltilmesi Maoist parti anlayışının gereğidir. Nasıl bir Halk Savaşı, Nasıl bir gelecek toplum projesi- Devlet-Demokrasi, Nasıl bir Parti-önderlik, Nasıl bir kitle çizgisi ve bir çok temel noktada doğru çizgiyi tecrübelerin yardımı ve iki çizgi mücadelesi yoluyla yeni nitel bir seviyeye çıkararak, sentezleştirme ihtiyacını vurguluyoruz. İlerlemek istiyoruz. Birliği, iki çizgi mücadelesi yoluyla yeni nitel bir seviyeye çıkarma gereğine dikkat çekiyoruz. Eski seviyede çakılıp kalamayız diyoruz. Dünyayı nasıl kavıyor, nasıl değiştirmeye çalışıyoruz meselesini tartışalım istiyoruz. Sınıf mücadelesini askıya alarak, pratik görevleri savsaklayarak değil, onların hizmetinde ve onları daha nitelikli yerine getirmek, devrimi ilerletmek perspektifiyle yapmak istiyoruz. Yazılarımızın söylediği de bunlardır. UKH'nın da tartıştığı bu sorunları, enternasyonal proletaryanın ve onun bir parçası olan partimizin de bu sorunlarını tartışma taleplerine ülke devrimimizin ağır sorunları var gerekçesiyle seyirci kalamayız. Çizgi meseleleri lokal değil, enternasyonal karakterlidir. Şunun bunun özel meselesi değil, ortak ideolojik problemlerimizdir. DEH'in tartışma çağrısını Komite ülke devrimi sorunlarından uzaklaşma talep ediyormuş gibi göstermek tamamıyla yanlış ve keyfi bir yargıdır. Komite'nin ne dediği hem 2. plenum raporunda, hem EİB raporlarında mevcuttur. Halk Savaşını stratejik saldırı aşamasına ulaştıran NKP(M) şöyle diyor... "MLM'nin tüm bölümlerinin (Marksist felsefe-politik ekonomi ve bilimsel sosyalizm) geliştirilmesi için görevler kabul etti. Bununla bağlantılı olarak uluslar arası Komünist Hareket, esas olarak ta (şanlı partimizin de üyeliğinin devam ettiği) Devrimci Enternasyonal Hareket Komitesi tarafından başlatılan ideolojik tartışmaları, memnuniyetle karşılayarak (.....) Parti'nin birleşik inisiyatifinin önemle altını çizdi" (NKP(M) Plenumu)

Sevgili yoldaşlar!

NKP(M) önderliği ideolojik-teorik ve bizzat pratik Nepal Halk Savaşına önderlik etmektedirler. Tartışmaları "memnuniyetle karşıladıklarını" söylerken "ülke devriminden uzaklaşma" yoluna mı giriyorlar? Hayır, sadece devrimi, dünya devriminin hizmetinde ele aldıkları, kendilerini UKH'nın bir parçası olarak gördükleri, proletaryanın evrensel ideolojisi ve teorisini "biz ve yabancılar" şeklinde kavramadıkları, dar ulusal-milliyetçi bir çizgiye sahip olmadıkları, proleter enternasyonalist oldukları için memnuniyetle karşılıyorlar. Kim hangi ucuz heyecanlara seslenerek, NKP(M) liderliğinin bugün Nepal devriminin de bizzat pratik önderliğini yaptığı, Nepal Halk Savaşını birkaç yılda stratejik saldırı aşamasına ulaştırmadaki yoğun katkısını reddedebilir. Ki bu başarılarında UKH'nın sorunlarını önemseme, UKH ile birlikte yürüme, temel mesele olan evrensel öğretimizle (MLM) donanmada yoğunlaşma ciddi bir katkı sağlamıştı. Bunu her seferinde kendileri de belirtmektedirler. İki çizgi mücadelesini suçlama-damgalama temelli ve düzey-üslup olarak hiçbir şekilde Maoist anlayış ve metodun itibar edemeyeceği bir linç kampanyası- yargısız infaz şeklindeki ele alış, iki çizgi mücadelesine parti disiplini ve gönül rahatlığı, canlı bir tartışma atmosferi içinde yoldaşları dönüştürmeye hizmet etmez. Maoist olmayan anlayış veya metotla tartışma bir zulme, bıkkınlık yaratma operasyonuna dönüşür. UKH' te geçmişte de bugünde acılara yol açmış hatalar vardır. Evet tarihsel bir olgu, tarihsel bir zorunluluk olarak proletarya partisi ve devletinde hiyerarşi, merkeziyetçilik, yönetim dolayısıyla bir yönüyle bürokrasi vardır. Ama bu burjuva ve feodallerin er-onbaşı-çavuş ve subaylar erat ve üstler, ağa ve kullar ilişkisi şekline hiçbir gerekçeyle dönüştürülemez. Kendi evlatlarını yiyen, giyotinleriyle ünlü burjuva devrim değildir proletarya devrimi. Jakoben Robespier'in kendisini de yiyen burjuva merkeziyetçilik değildir bizim merkeziyetçiliğimiz. Tarihsel ileri rollerine rağmen biz bunlardan ideoloji-siyaset-amaçlar ve araçlarımızla kökten ayırırız. Bizim devrimciliğimiz proletarya ve emekçilerin örgütlenmesi, proletarya devrimlerinin öznesi haline getirilmelerine yardımcı olunmasının aracı olarak bir hizmetkarlığı asla unutamaz. Onlara efendi olmayı, yanlış iseler onlara zulüm uygulamayı asla düşünmemelidir. Yani burjuva cumhuriyetçi ihtilalcilik ve uygulamalar asla bizim örgüt ve politika tarzımız olamaz. Tarihsel zorunluluk olarak parti ve devleti Komünizm için bir silah olarak ele alırken, asla onları amaç görerek, amaçlaşmış bir teoriye dönüştüremeyiz. Burjuva cumhuriyetçiler, Narodnik kahramanların Narodnik profesyonellik ve Narodnik merkeziyetçiliğine düşemeyiz. Proletarya ve halkın birliği ve seferberliğinin değil de, devrimin ilerletilmesinin aracı değil de, önderliği- merkeziyetçiliği bir ölçüde zorunlu bürokrasiyi, Parti'yi elitin kontrolünde tutma (sınıfı dışlama, Parti alt organlarını memur görme) durumuna dönüştürme merhametsizlikleri, emekçi vicdanından kopmayı davet eder.

Devrimi yönetme ve iletmede tarihsel koşullar itibariyle önderliğin kilit rolünü anlarken, çizgisi doğru olsa bile varsa yoldaş ve halklara merhametsizlikleri (ideolojik mücadelede basit şefkatlerden bahsetmiyoruz) bunlar hiçbir şekilde fazilet gösterilemez. İdeolojik mücadelede yeri olmayan kaba uygulamalar, fiziki- psikolojik baskılar kabul edilemez. Evet Axelrad, Martov, Troçki'lerin çizgileri yanlıştı. Fakat Stalin'in Kamenev ve Zinoviyev'lerle oluşturduğu Troyka'nın yöntemleri de hiçte masum değildi. Hiçte temiz değildi. Genelde doğru çizgiye rağmen düzeltme kampanyalarında şiddet ve kaba zorlama yöntemler doğru değildi. Mao'da bunları belirtti. Kongremizde onayladığını söyledi. SB'nun şimdi yaptıklarına bakıldığında bu kabulün beyandan öteye gitmesi bir yana, DHİ ve Sosyalizmde Parti ve devlete böyle bir çizginin yön vermesi durumunda, Parti ve Halk içerisinde demokrasi, yöneticilerin tekeli olur, proletarya devrimini sürdürmeye seferber etmeye hizmet etme çıkmaz. Yanlış olanlara da kendilerini ifade etme, onları dönüştürmeye yardım etme atmosferi çıkmaz. Düşünce, örgütlenme özgürlüğü çıkmaz. İşçilerin kendilerini, kendi parti ve devletlerine karşı koruma, onları denetleme hakkı çıkmaz. Giyotinler, yasaklar, hapisler çıkar!... Program bugünden pratik duruş uygulamalarla temsil edilmiyorsa, gerçek anlamda savunulmuyordur. Komünizm, ona yürüyüşte tarihsel bir zorunluluk olarak parti, devlet ve önderliğin rolünü tanıır. Ama komünizmin ufku bununla sınırlı değil, nihai olarak onları ortadan kaldırma koşullarını onları kullanarak yaratmayı, nihai, onlara düşmanlığı da içerir. Kendilerine yanlış olsa bile eleştirilere şimdiden tahammül etmeyenlerin ellerindeki Parti ve devlet gelecekte bir zulüm mekanizmasına dönüşür. Devrimi komünizme kadar sürdürme değil engelleme barikatına dönüşür. Bazı komünistler sosyalizm koşullarında proletarya iktidarı adına devletçi oldular. Emekçilerin eleştirisini bastırdılar. Proletarya devletinde emekçilerin çıkarlarını savunması gereken hukuku tanımadılar. Kendilerini proletarya hukukunun da üstünde gördüler. Proletarya devletini çıkarları adına siyasal özgürlükleri önceki programlarına rağmen lağvettiler. Örgütlenme, seyahat, toplu sözleşme, grev-gösteri hakkını çiğnediler. Allah proletarya ve emekçileri, böyle kurtarıcılardan kurtarsın!.. Bu tür sözde kurtarıcılara karşı ideolojik mücadeleyi "disiplinsizlik, tasfiyecilik, Martov'culuk, Menşeviklik" gibi ithamlarla karşılayanları, ideolojik mücadele yürütmeye çağırıyoruz. Damgalamıyor, çizgilerinin yanlış olduğunu söylüyoruz. Şimdi Partiyi tekeli gören her tür anlayış yarın devleti, polit büronun ve hatta onun tepesinde duranların bürokratik mülkiyetine dönüştürür. Bu bir iyi-kötü niyet meselesi değildir, çizgi sorunudur. Doğru çizgiye sahip olmama bir yana tartışmaya dahi tahammül etmeyenler, kaba suçlamalar, komünist siyaset ve kültüre yabancı üslup ve yöntemlerle hareket edenler, Parti ve halk içerisinde birlikte çalışma hatta diyalog imkanlarını bile ortadan kaldırmaya objektif olarak hizmet etmektedirler. Yine bir iyi-kötü meselesi değil, araçlar-metotlar-siyaset komünist amaçlarımıza bağlı olmazsa dalavereye dönüşür. Bu genel bir sentezdir. İki çizgi mücadelesi, doğru-yanlış meselesi değil basit bir iktidar hesaplaşmasına dönüştürüldüğünde proleter devrimci vicdan bırakılır, düzey dejenere edilir, her yol mübah anlayışına çıkılır. Hepimiz devrimin değiştirmek istediği toplumsal, siyasal koşullar içinde bulunuyoruz. Alternatif olarak ondan her yönlü kopmazsak, iyi niyet ve tarihsel devrimci rollerimize rağmen ona benzeme durumundan kopamayız. Bolşevik devriminin önder kadrolarının önemli bir çoğunluğunun yaşamın doğal bir sonucu doğal bir ölüm değil de, çizgileri yanlış olsa da ölümle v.b cezalandırılarak fiziki yaşam sahnelerinin dışına itilmeleri normal kutsanacak bir durum değildir. İki çizgi mücadelesinde yanlış bir metot ve bakış açısı sorunudur. Maoist parti anlayışı bu hatalardan nitel bir kopuş, Leninist parti anlayışının nitel iletilmesini temsil etti, uyguladı. Sabotaj-tertip v.b değil, geleceğin toplum projemizde düşünmek, onu ifade etmek, Sosyalist anayasa çerçevesinde bu ifade temelinde örgütlenmek yasaklanamaz. Bazı tarihsel zorunluluklar dolayısıyla bu konuda uygulanmış yasaklar siyaseti, sebepsiz olmasa da 141-142 gibi ceza yasalarını çağırıştıran bu anlayışlar savunulamaz. Mesela idam cezası geleceğin toplum projemizde esas olarak savunulamaz. Düşünce, davranma anayasa çerçevesinde örgütlenme, hapse-sürgüne tabi olamaz. Kişi, konut v.b hakların dokunulmazlığı, siyaset, çalışma, eğitim v.b özgürlükler kısıtlanamaz. Sosyalist hukuk, ceza yasaları dışında Parti yada hiçbir vitrin keyfiyetle karşılanıp meşrulaştırılamaz. Şimdi küfrü, keyfi teşhiri mübah görenlerin ruhu yoldaşça tartışma, proletarya demokrasisi değildir. Eski hataların sistemleştirilip, şimdiden bir kültür haline getirilerek proletarya ve halk için geleceği boğma bayrağıdır. Bu bayrak altında toplanamayız, toplanmamalıyız. Böyle bir bayrak, Parti-proletarya ve emekçileri birleştirmez böler. Devrimi sürdürmez boğar. Kongremiz Maoist Parti, parti anlayışında Marksist-Leninist temelini yeni-nitel bir aşamaya ulaştırılmasıdır dedi. Bunu ne kadar kavradık ve uyguladık. Parti'yi homojen değil, karşıtların birliği olarak görenler iki çizgi mücadelesini memnuniyetle karşılar, yürütülmesine katkıda bulunur. Kongre sonrası bunu ne kadar yapabildik. Açıktır ki iki çizgi mücadelesini "Parti'yi tartışma kulübüne çevirmek" şeklinde ele almak Menşevizm, disiplinsizlik şeklinde telakki etmek, çelişkiyi gelişmenin motoru olarak görmemektir. Şimdi Parti'yi böyle yekpare olarak ele alanlar, yarın sınıflı bir geçiş toplumu olan sosyalizmi de homojen ele alırlar. Sosyalizmin doğasına ters salt birliğin olmayacağı, antagonist çelişkiler gerçeğini, devrimi sürdürme değil, "devrimin çıkarları" adına görmezden gelip, baskı-zulüm ve yasaklarla bastırma yoluna gideceklerdir. Yoldaş Stalin'de bu hatadan muzdaripti. Evrensel çelişkinin sosyalizminden gerçeği olduğunu, metafizik anlayış sonucu göremedi. Gördüğü durumda da, toplumsal nedenlerini anlayarak, proletarya iktidarı altında devrimi sürdürme yerine proletarya ve halk içi çelişkilerle diğerlerini ayırt etmeyerek, monolitik yaklaşımla hepsini düşman çatışması şeklinde ele aldı. Karşı devrimi bastırma adına, Parti ve halk içi çelişkilerle şiddeti karıştırdı. Bugün Parti içi iki çizgi mücadelesini hiddetle karşılayıp, tartışma değil, suçlayıp alt etmeyi amaç haline getirerek sonuç almaya çalışanların, yarın bu şiddet hatasını katmerleştirmeyeceğinin garantisi yoktur. Troçki'nin,

Kamenev-Zinovyev-Buharin'in ve diğerlerinin yanlış çizgilerini biliyoruz. Fakat bu Stalin'in genelde doğru çizgisine rağmen amaçlarımıza ters, tali hatalı çizgisi ve yöntemini aklamamızı, yanlışla ne yapılırsa doğrudur anlayışını savunmamızı gerektirmez. Yanlış çizgi sahibi diye Troçki'ye Meksika'da indirilen baltaları, yanlışlıklar diye Moskova duruşmalarında verilip icra edilen ölüm cezalarını Maoist Parti anlayışımız gereği savunamayız. Beyanla yetinemeyiz. Maoizm'i savunmak uygulamaktır. Komünist devrimci olmayanların, Mao'yu burjuva çizgiye meydan okuyup, devrimi sürdüren pratiğini atlayarak muhaliflerini anı yöntemlerle aşmamış olmasını, "liberalizm" şeklinde suçlamaları, Parti ve Sosyalizmi anlamamalarıdır. Devrimi sürdürmek değil, ceza ve yasaklarda medet ummalarıdır. Sosyalizm sınıflı bir geçiş toplumdur. Toplumdaki nesnel çelişmeler Parti'ye de yansır. Görev, devrimi sürdürmektir. Karşıdevrimle, Parti ve halk içi çelişkiler titizlikle ayırt edilmelidir. Parti ve halk içi mücadelede düşmana davranır gibi bir politika hiçbir şekilde benimsenemez. Doğru ve yanlış mücadelesine (iki çizgi) dedikoduyu, spekülasyonu, komploculuk ve darbeciliği, şiddeti bulaştıranlar burjuva ideoloji ve siyaset tarzından kopmayanlardır. Yöntem, Birlik-Mücadele-Daha Yüksek Birliktir. Amaç, yanlışlığı değiştirmek-dönüştürmektir. Alt etmek sadece bir araçtır. Ters çizgiler Parti'yi krize sürükler. Kongre'nin de önemle özetlediği doğru anlayışlardan kopuşa götürür. Bu, Parti'nin irade ve eylem birliğiyle oynamaktır. Saflarımızda bazı yazılara tepkiler oldu. oysa bu yazılar Kongre çizgisinin savunulması ve derinleştirilmesiydi. Suçlanan bu yazıları ekte sunuyoruz. (Bkz. Bir ikiye bölünür, Önce Kızıl v.d) Burada Parti'nin Kongre çizgisine ters ne var?

KİTLELERİ CESARETLE SEFERBER ETMEK!

AB üyeliği projesi zulme-yoksulluğa ve işsizliğe "çare" olarak gösterilerek, Türk egemen sınıflarının halklarımızı yanılsamalara sürüklemeye önemli bir aracı olarak kullanıla geldi. Azgın sınıfsal sömürüye, katliamlara varan milli zulüme isyan eden emekçiler, ezilen ulus ve azınlıklara dayatılan haksız savaşın yanısıra bu aldatmaca propagandasıyla da durdurulmaya çalışıldı, çalışılmaktadır. Kemalist faşist diktatörlüğünün emperyalizm uşağı "muassır medeniyetler" masalı ve Türk egemenlerinin 50 yılı aşkın "Avrupa üyeliği" yürüyüşünün ezilenlere ne getirip götürdüğü sır değildir. 340 milyar dolarlık borçla kriz içerisindeki ekonominin gelir dağılımındaki eşitsizlikler, yoksulluk ve muazzam işsizlikle emekçilere nasıl fatura edildiği görülmek durumundadır. Ezilen Kürt ulusu ve azınlıkların maruz kaldığı milli zulüm ortadadır. "İmparatorluk mirasçısı vakar" çabaları kitleler aldatılmaya çalışıldı, çalışılmaktadır. AB gibi emperyalist birlik projeleri ve onun "Gümrük Birliği" siyasetleri, pazarları emperyalist sermayeye engelsiz açma planlarıdır. Uşak rejimlerin tarım ve sanayilerinin emperyalist sermayeye "entegrasyon" temelinde "yeniden yapılandırılması" özelleştirme denilen talan, işsizlik zaten göstermelik sosyal hakların pervasızca budanması sonuçlarıyla ortadadır. AB, Doğu Avrupa'yı böyle yağmaladı. Ona gerekli olan itirazsız uşaklıktır. Ucuz işgücüdür. Bunun halklar açısından anlamı ise yıkımdır. 3 Ekim müzakerelerine başlanıp, başlanmayacağı ekseninde sürdürülen tartışmalarla egemenler, emekçileri oyalamaya çalışmaktadırlar. Emperyalist gerici dünyanın proletarya, ezilen ulus ve halklara karşı "terörizme karşı mücadele" adına sürdürdükleri topyekün stratejik saldırı, Irak-Filistin ve diğer yerlerde işgal ve sömürgeleştirme operasyonlarıyla devam ediyor. Felluce'den sonra Telaffer'de kitleler emperyalist- gerici katliamlara maaruz bırakıldılar. İşgalci güçler tam bir bataklık içerisinde. İşgal ettiler ancak derin bir güvenlik boşluğu içerisinde. Halkları teslim alamadılar, alamazlar. Emperyalistlerin kurdukları sözde Irak ordusu ve polisi de çare olamazdı, olamadı. Dayatılan sözde "Anayasa"lar istikrarsızlığı hiçte aşmaya götürmedi, götüremezdi. Taktik büyük askeri güçleri ve teknolojileriyle Irak'ta batağa saplanmaktan kurtulamamış işgalci ABD emperyalistleri, ABD'yi vuran kasırgalar karşısındaki, emekçilerin açlık ve evsizliğe, ölüme terk eden çözümsüzlüğüyle de, deşifre oluşturun. ABD'den merhamet bekleyen, Kürt feodal ve burjuva güçleri, emperyalistlerin halkları bölme ve birbirilerine boğazlatma siyasetlerine çanak tutmaktadırlar. Kaderini emperyalist işgale bağlamış sözde "kazanım"lar, çok daha büyük tehlikelere kapı açmaktadırlar. ABD, stratejik uşağı Türk devleti'ni gönderdiği "yüksek" düzeydeki görevli ziyaretçileriyle emperyalist kontrol ihtiyacına zaptiye olarak mevzilenmeleri için yine "stratejik ortaklık" okşamasıyla emirleri rolüyle seferber etme çabasıdadır. Karşılık olarak Kürt ulusal hareketine de saldırı planı içerisinde. Emperyalistlerin katliamlarıyla dolu pratiğini burjuva sınıf hareketleri itibarıyla görmemekte direten ulusal hareket önderliğine rağmen, ezilenlere ortak tarih belleği ısrarla hatırlatılmalıdır. Emperyalist karşıdevrimci saldırının baş stratejik hedefi, dünya çapındaki Maoist Hareket. Nepal, Hindistan, Filipin, Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinin gösterdiği budur. Ölümsüz 17'lerin anlattığı budur. Maoistler önderliğindeki kitlelerin devrimci savaşını yani Halk Savaşı'nı düzenlerine entegre edemeyeceklerini bilen emperyalistler ve uşakları, stratejik tehlike gördükleri halkların bu gelecek vadedenden umut dalgasını boğmaya çalışmaktadırlar. Kitlelerin efendisi değil, devrim için hizmetkârı ve dostu olan Maoist'ler bürokrat politikacılar değil, halka hizmette yorulmaz devrim savaşçılarıdır. Kitlelerin eseri olarak devrime sahip çıkmalarına öncülük etmesi gereken Maoist'ler devrimin güçlerini birleştirmede cüretkar olacaklardır. Parti, sınıfın azınlığıdır. Öncüsüdür. Devrime önderlik mevzisi. Parti kendi başına devrim yapmaz, yapamaz. Öyleyse parti, Maoist önderlik temelinde kitleleri birleştirmek durumundadır. Parti dışındaki ilerici güçleri, kitleleri "işe yaramaz olarak görenler" kibirli-bürokratlardır. Parti, "kapalı kapıcılığı" kararlıca reddeder. 17'lerin kaybıyla çok daha hassas bir dönemden geçtiğimiz açıktır. Düşman sızmalarına karşı son derece uyanıklılık şarttır. Kimin ne olduğu tarihsel süreçler içerisindeki rolleri ve pratikleriyle, kimin yoldaş ve devrimci olup olmadığını bilme durumundayız. Bu açık bilinçle, yoldaşları parti önderliğinde kenetleme, Parti'yi devrimci kitlelerle cesaretle birleştirme görevidir. Yoldaşlara ve devrimcilere, devrimin kapıları "kapalı" tutulamaz. Yoldaşları ve devrimci kitleleri cesaretle birleştirme pratiği aynı zamanda Parti'yi devrim dışı uygunsuz tek bir kişiye bile açmama duyarlılığıdır. Maoist Önderlik altında Parti ve Parti'li olmayan kadroları devrimci güçleri diplomatik antlaşmalarla değil, devrimin görevleri ve Maoist sentezler doğrultusunda birleştirmek görevine sarılacağız. Bireycilik, dar gurup zihniyeti, müdür ve memurlar zihniyetinden uzak durarak, sınıf düşmanlarımıza karşı politik hücum ruhuyla doğru-yanlış mücadelesini yadsımadan kitleleri birleştirmek görevidir. "Sadece kendi bulunduğu dağın tepesini görme" Birlik Eleştiri Birlik siyasetini anlamamaktır. Devrime sarılan halkı sever, birleştirir. Dünyayla yüzleşmek durumunda olan, kitle fırtınalarını devrimin kumandasında kucaklar. Halk Savaşı Maoist parti önderliğinde devrimci kitlelerin savaşlarıdır. Kitlelere rağmen bir savaş değildir.

KOMÜNİST ÖNDERLİK Mİ, BÜROKRASİ Mİ?

Devrimci proletarya örgütlenmesine burjuva bakış açısıyla yaklaşamaz. Komünizm amacına göre biçimlenmesi, komünist çizgi önderliğinde komünizm mücadelesinin hizmetinde ve proleter enternasyonalist olması olmazsa olmazdır. Proletaryanın devlet örgütlenmesine de böyle yaklaşılmalıdır. Paris Komünü ve başlangıçta İşçi Temsilcileri Sovyetleri, giderek işçi-köylü-asker temsilcileri Sovyetler böyleydi. Mao'nun önderliğindeki ÇHC böyleydi. Elbette hiç birisi problemlerden, hatalardan muaf değildi. Anarşistlerle, sadece birbirinden bağımsız küçük üretim taraftarları olmaları ile sınırlı değil, tarihsel bir zorunluluk olarak proletarya devletin bir gereklilik olduğuna karşı çıkmaları v.b noktalarında da ayrılıyor. Fakat bu burjuva yaklaşıma dönüştürülmemelidir. Polis, profesyonel ordu, memur sınıfı olarak bürokrasi temelindeki proletarya ve halk yabancı hükümet sistemi çizgisiyle hareket edilemez. Bu konuda geçmiş uygulamalarda hatalar vardır. Diyalektik-materyalist yaklaşmalıyız. Uygulamalar tarihsel koşullardan bağımsız değildiler. Hatalarda! Fakat bunları dokunulmaz rehber teori haline getiremeyiz. Getirenler vardır. Bununla hesaplama durumundayız. Daha şimdiden önderliği-parti, Parti'yi kitlelerle birleştirmede doğru bir çizgiye sahip olmayanlar partiyi şeflerin-önderliğin erat'ı, kitleleri tebea ve işe deposu, onlara rağmen alınacak kararlara itaat ordusu gibi bakanlarla proletarya ve emekçilerin iktidarına yürünemez. Biz sözde demokratik burjuva parlamenter bir cumhuriyet savunmuyoruz. O zaman sürekli ordu, bürokrasi, polis gücü, meselesinde net bir tavra sahip olmalıyız. Yıktıklarımızın yerine sosyalizm adına yine bunları çıkarmak olmaz. Burada Engels'in tam anlamıyla devlet olmayan, devlet fikri oldukça önemlidir. Paris Komünü, Rusya'da 1905 ve 1917'de yaratılmak istenen devlet ve Çin devriminin, BPKD'nin sonrası yaratılmak istenen devlet böyleydi. Peki yaratılan devrimlerde her şey iyimiydi? Hayır... Hayır derken öndelikle burjuva parlamenter cumhuriyetçi, "Sosyal demokrasi" denilen saçmalıklara da karşı olduğumuzu belirtelim. Burjuva çıkarların, burjuva diktatörlüğün sürekli ordu, polis, bürokrasi zemininde sürdürülmesini emekçiler kendileri için demokrasi diye yutamazlar. Bu mekanizma devralınamaz, devrimle köklü parçalanır- ortadan kaldırılır. Ortadan kaldırmak, "Proleter" markayla eski biçimleri, yeniden restore etmek değildir. İktidarın proletarya ve emekçiler tarafından icra edilmesine önderlik yerine, parti iktidarı ve onu koruyan bürokrasi-polis gücü zeminine oturamaz. Partinin yadsınamaz öncü ve yönetici rolü, onun aracılığıyla hayatı kitlelerin kontrolü değil de, onlar adına Parti ve liderler iktidarına dönüşüyorsa sorun vardır. Neo liberalizm, sosyal demokrasi ve diğerleri tarihimizin bu konudaki hatalarını kullanarak, emekçileri yanılsamaya sürükleyip, peşlerine takmayı çalışıyorlar. Burjuva aldatmalara meydan okumak, aynı zamanda varsa hataları da içtenlikle ve devrimi daha güçlü sürdürmek için kabul etmek durumundayız. Emperyalist kuşatmayı-saldırganlığı, tarihsel zorlamaları biliyoruz. Fakat bu, sosyalizmde halk milisleri, halkın silahlandırılmasını temel almak değil de sürekli ordu ve polis gücüne dayanmayı mı gerektirir. Bu türden siyasetleri teorileştirme hataları yok mudur? Teorileştirenler en fazla burjuva devrim ufkuna varırlar. Öteye geçemezler. Parçalanması gereken burjuva mekanizma yerine "proletaryanın demokrasi savaşımının kazanılması ve egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın geçirilmesini" savunurken Marks somut biçimlere kesin-değiştirilemez- ilerletilemez son noktayı koydu diyemeyiz. Devrimci Proletarya, Ekim ve Çin Devrimiyle her alanda nitel ilerlemeler kaydederken şimdi görebileceğimiz kaçınılmaz eksikliklere (objektif sınırlamaları anlamalıyız) tali hatalara da sahipti. Egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin iktidarı farklı koşullarda değişik özel biçimler alır. Ama her halükarda hangi biçim alırsa alsın proletarya iktidarı kendisi de bir sınıf egemenliği iken bile bu egemenliği ortadan kaldırmasında aracı olmalıdır. Eğer birde sınıf egemenliği yerine onlar adına hareket eden profesyonellerce iktidar icra ediliyorsa durum daha da kötü olur. Bu konuda her şey iyi değildi diye düşünüyor. İki çizgi mücadelesi ile kolektif tecrübeyi, kolektif konuşturmaya ihtiyaç var diyoruz. Komünist çizgide, komünist önderliğin rolünü yadsıyan burjuva liberal yorum üzerinde durmayı burada esas almıyoruz. Bir çok yazımızda bunu yaptık, yapacağız. Şimdi başka bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyoruz. Önyargısız kolektif tartışalım diyoruz. Profesyonel ordu-polis, bürokrasiyi ortadan kaldırmanın gereğini ne kadar yaptık. Ki bunu yapmak bile tek başına yeterli değil, esas mesele komünizm için devrimi sürekli devam ettirmektir. Marks'ın belirttiği gibi, burjuva devrimlerde "ucuz devlet" için ordu ve memurlar gibi "iki büyük pahalılık kaynağını" ortadan kaldırma parolasını seslendirirler. Ancak sınıf karakterleri bunu gerçekleştiremez. Bunu, komünizme yürüyen proletarya başarabilir. Proletarya iktidarı, parlamenter organa indirgenemez. Proletarya iktidarı yürütme ve yaşamayı içerir. Bunu bürokrasiye devretmez. Proletarya ve emekçilere rağmen, onlar adına-onlara karşı sorumlu olmayan, onlar tarafından denetlenmeyen, her zaman geri çağrılacak görevliler değil, onlara yabancılaşmış elitler gurubu hükümet ve parlamento anlayışını savunmaz. Proletarya ve halk belli periyotlarla kendilerini kimlerin yöneteceğini söylemeleri şeklindeki biçimsel seçim ve oylarla, bu burjuva aldatmayla hesaplasmak durumundadır. Hesaplaştı. Burjuva demokratizmi zehrinin panzehiriydi bu. Temsili kurumlar, seçim olacaktır. Ancak burjuva parlamenter değil ilke onların çalışan organlar olmasıdır. Bu organlar kendilerini seçenlere karşı doğrudan sorumludurlar. Doğrudan denetime açıktırlar. Orada, seçenlere imtiyazlı bir parlamentarizm olamaz. Seçimler imtiyazlı parlamenter belirleme oyunu değil, yönetime bizzat katılmak, denetlemek, (imtiyazlılar tespit etmek değil) görevlileri (her an geri çağrılabilir) belirlemek içindir. Proletaryanın komünizme yürüyüşte yeni bir devlete ihtiyacı vardır. Sovyetlerin rolünü anlamayanlar Rusya'da da mevcuttu. Bunlara karşı mücadelede Lenin mücadele ederken aynı zamanda burjuva devletin "parlamenter demokratik" şeklini de halkın üzerinde yükselen imtiyazlı ve pratikte değiştir-

ilemez "sürekli ordusu, polisi ve bürokrasisi gerçeği ile deşifre ediyordu. Halktan ayrılmış polis ve sürekli ordunun yerine kendisini doğrudan doğruya silahlandıran, halkın geçtiği Paris komünü tipinde bir devlet" savunuyordu. 1905 ve 1917'de Rus devriminde böyle bir devlet tipini yaratma durumunda olduğunu, Sovyetlerin devrimin yarattığı bir iktidar biçimi olduğunu vurguluyordu. Hem anarşizmden hem de Kautsky gibi sosyal demokrat burjuva devlet anlayışına karşı Lenin Marks'a dayanarak emeğin ekonomik kurtuluşunu sağlayan bir politik şekil olarak proletarya iktidarı devlet biçimi üzerinde duruyordu. Halk milisinin polisin yerini alması, burjuva polis kurumunun yeniden örgütlenmesini önlemede halk milisinin rolünü sürekli ordunun bütün halkın silahlandırılmasıyla yer değiştirilmesi meselesinin önemine vurgu yapıyordu. Uygulamalarda tarihsel koşulların sınırlamaları açısından ve zorunluluklar itibarıyla uygulanan siyasetleri anlama durumunda olsak ta hataları es geçemeyiz. 1847'de Mark komünist manifestoda parçalanmış burjuva mekanizmanın yerine neyin konulacağına soyut önemli cevaplar verse de bu durum Lenin'inde belirttiği ve gayet anlaşılabilirliği gibi (somut tecrübe olmaması v.b açısından) halen somut yolları göstermekten uzaktı. Manifestoda verilen cevap "demokrasi savaşının kazanılması" sayesinde "egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya" idi. Bunun çeşitli tarihsel koşullarda hangi özel şekiller alabileceği açık olamazdı. Proletarya devriminin deneyleri bu biçimleri yaratacaktı. Komün, Sovyetler halk cumhuriyetleri biçimleriyle yaratıldı da. Bunlar keyfi tasarlanmadı proletarya önderliğinde mücadelenin seyri içinde doğdular. İçerik aynı olsa da bu biçimlerin hiç biri kendi başına daha başka şekil olamaz tarzından olduğu gibi popülize edilemez. Monarşinin sınıf egemenliğini ortadan kaldıran ve ilk kararnamesiyle sürekli orduyu kaldırıp yerine halkın silahlı kuvvetlerini geçiren Komün önemli bir gelişmeydi. Bu proletarya iktidarının bir biçimi olarak nicel değil, proletarya demokrasisiydi. Burjuvazi üzerinde diktatörlük yanlış değil, aksine burada ikircikli bir tutum içinde bulunması komünün zayıflığıydı. Bu zayıflığı demokrasi adına teorize etmek olmaz. Sınıfsız sömürsüz devletsiz bir topluma ulaşmada komünist önderlik ve onun yönetici rolünü önemseyen bir çizgide değil de formel, biçimsel, seçim özgürlüğü gibi uygulamalarda gelecek aramak doğru değildir. Elbette seçimler fikirlerin kendilerini örgütlenme özgürlüğü olacaktır, olmalıdır. Proletaryanın yönetici rolü adına iktidarın kitlelere rağmen bir tekele dönüşmesi tepeden buyruklarla idare edilmesi kabul edilemez. Profesyonel bürokratik yönetime götüren biçimler savunulamaz. Mesela devlet memurlarının uzmanların v.b rolü kitlelerin onları gerektiğinde geri çağırma ve azletme hakları ellerinden alınarak dayatılamaz. Böyle yapılırsa zorunlu olarak komünizmin silahı olarak proletaryanın gereksinim duyduğu ama devrimin ilerletilmesi yoluyla tedricen sönme yolunda olması gereken devlet kitleler üzerinde sallanan bir sopaya dönüşür. Berştain'ci, Kautsky'ci sosyal demokrasiye karşı çıkarken, Enver'ci, Brejnev'ci, Kastro'cu, Çavuşesko'cu modern revizyonist burjuva diktatörlük anlayışlarına da karşı durulmalıdır. Komünizm doğrultusunda toplumun dönüştürülmesini öz ve biçimde içermeyen bir devlet, adına ne denirse densin gerçek anlamda proletarya iktidarı olamaz. Devletsizliğe geçişi öz ve biçimde somutta diri hale getirmeyen bir devlet komünizmin silahı olamaz. Bu ruhla tecrübelerimizi cesaretle kolektif olarak gözden geçirmek durumundayız. Aynı Marks Engels ve Lenin gibi gelecek dönemin yeni devletin politik biçimlerini elbette keşfetmekle çözemeyiz. Mücadele içerisinde bu biçimlerin çok yönlülüğünü anlamak durumdayız ve hiçbir biçim önünde secde etme tutumuna girmeme durumundayız. Sosyal şovenler bugün Mao'ya yaptıkları gibi geçmişte de proletarya enternasyonalistlerini de anarşizmle itham etmişlerdi. Mark ve Engelse'de öyle demişlerdi. Evet biz daima sınıfların ortadan kaldırılması, dolayısıyla devletin ortadan kaldırılması fikrini diri tutacağız. Politikayı reddetmeden devrimle yeni iktidara ulaşma fikrinde ısrar ederken bunun sadece tarihsel bir geçiş niteliğini de bileceğiz. Devrimi anlayacağız. Centilmenlerin aksine devrimin otoriter olduğunu bileceğiz. Yer ve zamana bağlı olarak bu otoritenin altını çizirken devletsizliğe geçişi de asla unutmayacağız. Gereklerini yapma durumunda olacağız. Proletarya devleti hiçbir gerekçeyle toplumun efendisi olmaya dönüştürülemez. Zorluklar gerekçelerle efendiliği meşrulaştırmak yıkılan eski sömürücü devletlere yekinkemektir. Bürokrasi ve yönetme zorunluluğunu sürekli sınırlamayan, yönetme işini geniş emekçi çoğunluğunun her bir ferdinin faaliyeti ve kitlelerin kontrolü haline getirmeyen bir proletarya demokrasisi olamaz. Bunu tarihsel koşullar itibarıyla imkansız gösterenler olmuştur, olacaktır. Bunlara kültür devrimi ruhuyla köklü karşı çıkılmalıdır. UKH'nın mirasında bu tür hatalarla boy ölçüşme çerçevesinde hareketimizin Nepal ve Amerika'daki partileri ve diğer yoldaşlar gibi bizde büyük bir boy ölçüşme çabası içerisinde olmalı iki çizgi mücadelesiyle ileri birlikler yakalayıp tecrübelerimizi özetlemeliyiz. Şu çok açık, Fransız burjuva devrim ve Fransız burjuva cumhuriyet insanlığın tarihsel ilerleyişinde önemli bir adımdı. Tarihsel rolü ve yerinin altını çizerken, onun yönelimi ve değerlerini ortaya çıkmış komünizm öğretisine rağmen yük edinemeyiz. Marksizmin üç başlıca bileşenlerinden birinin önemsedığı Fransız sosyalizmi evet Fransız "Jakoben sol ve parlamentoculuktan" müzdaripti. Sosyalizmde bu ütöpik sosyalizmde bu geleneği eklektik birleştirilmesi durumundan kurtulamamıştır. Marksizm diğerleri gibi bunlarla hesaplaştı. Onların örgüt, demokrasi, darbecilik, parlamentarizm siyasetlerinin mahiyetlerini açıkladı. Bu açıdan devrimi komploya indirgeyen Blankist anlayışlar Marksizmi kuyrukçulukla itham ediyorlardı. Yönetimi, devrimi kitlelere rağmen bir komiteler diktatöryası ve eylemi telakki edenler elbette yanılıyorlardı. Proletarya diktatörlüğü fikri bu anlayışa bir meydan okuyuştu. Ne darbeler yoluyla devleti fethetmek nede parlamentoda çoğunluk vesilesiyle devleti ele geçirmek doğru değildir. Marksist leninist Maoist devrim fikri buna karşı durur. Aynı şekilde MLM fikri Almanya'daki Lassalcı parlamenterist yola da köklü göğüs gerdi. Lassel düşü ikinci enternasyonal oportünizminin dayanaklarından biriydi. Bunların işçiciliği ekonomist aynı zamanda proletaryanın müttefiklerinden soyutlayan üretici güçler teorisiyle damgalı

burjuva bir politikaydı. Siyasal bir devrimcilik olan Blankizm elbette halkın çektiği acılara karşı sempatisi ve tutumuy- la engelsin dediği gibi sosyalistti ama komünist teoriyi anlamayan , bu teori önderliğinde kitlelerin tarihi yaratan gerçeğini anlamayan onların yerine iyi örgütlenmiş küçük bir azınlığı geçiren ve devrimi ani bir darbe gören yönelimi- yle tabi ki proletarya iktidarını çözemezdi. Özü bir kenara bırakıp yönetme sevdası ve hiyerarşiden medet uman bu anlayışlarda Lasselcilerin devletçi sosyalizm anlayışı da Marksizm'e yabancısıdır. Devlete karşı onu kutsayan ilahi saygı bir Lasselcilik hastalığıdır. Gotha programının eleştirisinde hem bu anlayış hem de proletarya iktidarının ne olduğu bir kez daha gösterildi. Tabi ki Bilankizmin bu Alman sosyal demokrasisi tipi reddiyle formüle eden biçimi iradeciliğe ve ikameciliğe karşı mücadele adına yutulamaz. Yutulmadı. Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht tamda bu konudaki hata- larından ötürü Lenin'i Jakobenlikle suçlamışlardı. Burada onlar değil Lenin doğruydı. Kautsky vari "ilerleyen" sosyal demokrat ihanet bugünde temel tehlikelerden biridir. Türkiye Kuzey Kürdistan tarihinde yine enternasyonal burjuva ideolojinin bir türevi olarak bu anlayışları tanıma durumundayız. Örneğin Aybar, diyordu ki; Ekim devrimi sosyalizme nasıl geçileceğinin değil geçilemeyeceğinin yoludur. Demokratik bir geçiş ve çoğunluk iradesi yerine halka "bir demir korse" giydirdi. "Özgürlükçü olmadı" "Leninist parti burjuva bir modeldir" v.s. devrimin bir silahı olarak partinin öncülüğünü yadsımak onu ve proletarya devrimini kapitalizm koşullarında imkansız ilan edip devleti içten dönüştürme siyasetine savrulmak kuyrukçuluğunu yerden yere vuran Lenin'in ne yapmalı eseri ilerletilmesi gereken önemli cevap- tır. Merkezîyetçiliği reddeden Aybar elbette Marksın Rodon'a karşı merkezîyetçiliği savunduğunu pekala biliyor. Pro- letarya partisi ve devletini reddederken sözde yine de Marksı dayanması tam bir komedidir. Şu çok açık, parti önder- liğinde proletarya devrimiyle emekçiler burjuva iktidarı parçaladıklarına da hemen alt yapıda hazır bir sosyalist üretim tarzına sahip olamazlar. Onu kendileri kitlelere dayanarak proletarya iktidarı altında yaratmak durumundadırlar. Ne var ki madde bilinç, alt yapı üst yapı konusunda mekanik materyalist yaklaşım burada bilincin üst yapının tayin edici rolünü görememektedir. Bu kaba ekonomist mantık devrim dışında ekonomik temelin evrimle kendi kendine elveriş- li duruma gelmesi ve proletaryanın da bu temelde çoğunluk sağlayarak sözde başa geçeceğini zannetmektedir. Otoriteye karşı olma adına sergilenen bu kuyrukçu yaklaşım iradeciliği reddetme adına bugünde salık verilmektedir. Kautskylerin Berştaincilerin tüm Tuşune kaçaklarının bu karanlık dehlizlerinde geleceğin ışığı değil, sömürücü ege- menlerin kör tünellerinin karanlığı fıskırmaktadır. Geçerken sosyalizmde şu ünlü tek ve çok partililik meselesine de değinmek istiyoruz. Sosyalizmde proletarya partisi dışında başka partilerin olup olmayacağı meselesi başlı başına bir ilke meselesi değildir. Yada başlı başına demokrasinin olup olmadığının kriteri de değildir. Bu tamamıyla somut koşul- lara bağlı ve bir biçim sorunudur. Sosyalizmi çok partililikle bağdaştırmayan anlayışlarda onun varlığını tek başına çok partililikle ifade eden yönelimlerde yanlışır. Asıl mesele içeriktir. Toplumun komünizm doğrultusunda dönüştürül- mesi için proletarya devriminin sürdürülüp sürdürülmediğidir. Proletarya ve halk için demokrasi proletarya devriminin tüm sosyalizm dönemi boyunca sürdürülmesiyle mümkündür. Kitleleri yönetime katmak devleti, orduyu yaratan koşulları dönüştürmeye çalışmak yöneten yönetilen çelişmesini geriletme bu yolla mümkündür. İktidar komünizmin bir silahı olarak komünizmin fethedilmesi için kullanılmıyorsa iktidar komünizm rehberliğinden döne döne kitleler tarafından fethedilmiyorsa yetkiler bir gurubun, azınlığın tekelinde toplanıyorsa, devlet komünizm rehberliğinde kitlelerin denetiminde, kitlelerin haksızlığa isyanında örgütlenmelerine, protestolarına açık değilse, emekçiler açısından demokrasiden bahsedemeyiz. Yani sosyalist demokrasi kendi başına çok partililik yada tek partililikle tanımlanamaz. Bu tamamıyla bir biçim sorunudur. Biz sosyalizmde çok partililiği reddetmiyoruz. 1.Kongremizde bunu pro- gramımıza da aldık. Bu noktadaki uluslar arası komünist hareketin mirasının değerlendirilmesinde elbette Stalin'in hataları değil, BPKD ile bilimimizin ulaştığı yeni aşamanın dersleriyle silahlanmalı ve ilerlemeliyiz. Preudhan'cu feder- alizm yanlışır. Komünal kuruluşlar temelinde merkezileşme elbette gereklidir, doğrudur. Fakat bu komünal kuru- luşların inisiyatifini, katılım ve denetimini boğan, onlardan kopmuş bürokratik merkezîyetçilik şeklinde ele alınamaz. Burjuvazinin, halkın üstünde sopa olan, ona yabancı, ona rağmen Marks'ın deyimiyle "ur" olan devletini parçalarken, proletarya adına biçim olarak onu yeniden üretemeyiz. Proletaryanın merkezileşmesi, toplumun üstünde yer alan bir amirler topluluğu durumundaki burjuva otorite gibi olmaz. Görevliler toplumun üstünde değil, sorumlu hizmetçiler olmalıdırlar. Hayalci değiliz. Yönetim mekanizması ve alt organları biz istediğimiz için değil, nesnel koşulların sosyal- izmde de zorunlu sonuçlarıdır. Olacaklardır. Belli bir bürokraside koşulların zorunlu sonucudur. Ancak bunları pe- kiştiren, büyüten böylece kutsayan anlayış yanlışır. Görev, kitleleri yönetime katarak bunları sınırlamaktır, onlara gereksinimi sürekli azaltmaktır. Tepeden emircilik sistemini aşmaktır. Bu, büyük Proleter Kültür Devrimi, devrimi mütemadiyen sürdürmeyi gerektirir. Kapitalist devlet tekeline göre örgütlenmiş ekonominin (burjuva mekanizmayı parçalayarak) halkın üzerinde yükselen gerçeği vardır. Proletarya yönetimi, devlet görevlilerinin ücretlerinin işçi maaşını geçmemesini sağlarken, bu ekonomik mekanizmalarını doğrudan işçilerin denetimine-işletmesine vermek durumundadır. Proletarya adına yeni bir parazitler ordusuna geçit verilemez. Çin'de komünistler tecrübesi de özellikle önemlidir. Bunun üzerinde UKH ile birlikte durmak, dersleri özetlemek, tecrübelerden öğrenerek, daha da ilerletilmiş bir toplum projesi ortaya koymak önemli bir görevdir. Proletarya ve emekçilerin özgürce komünistler içerisinde örgü- tlenerek ve tamamıyla bu temelde özgür komünistlerin hareketini birleştirmek, mülkiyet ve her şeyde kontrollerini sağlamak içeriğinde merkezileşme, yetkileri onlar adına profesyonel bürokrasiye devretme şekline sokulursa, bürokratik bir merkezîyetçilik oturtulmuş olur. Proletarya devletini, egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve

emekçilerin politik bir cihazı değil de, emeğin başka biçimde yeniden gaspı, emeğin kurtuluşunun zincirlenmesinden başka bir şey olmayan yeni burjuva tarzda örgütlenme durumundaki sosyal emperyalist, sosyal faşist uygulamaları Kruşçev pratiklerinde yaşadık. UKH'nın da tali hataları vardı. Yeni burjuvazi doğası gereği doğrularımızı değil, sınıf çıkarlarına uygun bu hatalarımıza dört elle sarıldı. Teorilerinde kötü yönlerimizi ustalıkla temsil etti. Gerçekten biz gönül rahatlığıyla yaşanmış sosyalizm tecrübelerimizde pürü-pakız diyebilirmiyiz. Biz demiyoruz. Emeğin, üretim araçlarının mülkiyetini kamulaştırırken, bunun gerçek anlamda toplumsallaştırma olmadığını (parti ve devlet koşullarında) Mao söyledi. Zira üreticiler arasındaki ilişkiler hala problem. Yöneten-yönetilen, kafa-kol, kır-kent ilişkileri problem. Ki olacakta. BPKD, bunları geriletmek, komünizme yürümede tayin edici bir silahtır. Daha ileri gitmeliyiz. Nitekim Engels'in mülkiyeti kitlelerin kontrolüne ilişkin görüşleri, devletçi sosyal şoven enternasyonalciler tarafından "anarşizm" olarak itham edilmişti. ACG yoldaşı bu sosyal yurtseverler gibi görmüyoruz. Sosyalistliğinden, komünist eğilimli devrimciliğinden şüphemiz yok. Ancak çizgi problemleri var. Parti, devlet, önderlik, disiplin gibi konulardaki anlayışlarımıza kâh "anarşizm" kâh "Martovculuk" şeklinde saldırması, söz konusu yanlış çizgilere karşı olsa da (sosyal şoven enternasyonalcilerin v.b çizgilere) onlardan köküne kadar kopamamayla da ilgilidir. ACG, proletaryanın devlete-partiye geçici ve zorunlu ihtiyaç duyduğu meselesini kalıcılaştırıyor, teorileştiriyor. Tartışmada, parti ve kitleleri dışta tutan şimdiki tartışma süreci projesi, yürüttüğümüz tartışmada çizgimizin mahiyeti ile uğraşma yerine, proleterce değil, burjuva çizgilerden kopmayan parti-disiplin argümanlarını her şey bilmesi, ucuz heyecanlara seslenmesi, çizgi ile değil, önderliği elde bulundurmaya imtiyaz olarak sonuç almaya çalışması, söz konusu yanlış teorik yaklaşımın sonuçlarıdır. Evet biz hedef olarak, devletin ortadan kaldırılması noktasında "anarşistlerden farklı değiliz" diyordu Marks. Devletin-partinin kutsanması değil, tarihsel bir zorunluluk olarak geçici gerekliliğine dikkat çekiyordu. Otorite ve iktidara tapınmıyor, tarihsel bir zorunluluk olarak ele alıyordu. Bazıları ne ekonomistlerle tartışmasında Lenin'in fabrika fikrini, nede Engels'in gemi örneğini anlamamıştır. Fabrikanın disiplin-dayanışma gibi yarattığı sonuçlarının yanı sıra (Kapitalizmde) kapitalist niteliğini, işleyişini de yüceltmektedir. Anarşistlerin örgütü reddeden anlayışlarla hemfikir olmadığımızı anlatmaya ihtiyacımız yok. Tartıştığımız bürokratik devlet-parti- önderlik anlayışıdır. Devleti, otoriteyi, örgütü toplumsal koşulların kaçınılmaz kıldığı sınırlar içinde değil de, başlı başına sanki bir amaçmış gibi sarılmaktır eleştirdiğimiz. Biz, sosyalizm adına devleti "tanrının yeryüzündeki krallığı" olarak ele alan anlayışlara karşıyız.

KUDRETLİ OLALIM, CÜRRET EDELİM, DAHA İLERİ ÇIKALIM!

Şahin böyle söyledi. Çünkü, gerçek kahramanın kitleler olduğunu, ezilen kitlelerin öfkesinin mayalandığını, bugünün emperyalist gerici hegemonyasının manipüle etmeye çalıştığı toplumsal çelişkilerin bir volkan misali patladığını, bilinç ve örgütlülük açısından zayıflıklardan ötürü sonuca gitmese de çok elverişli bir objektif zemin olduğunu devrimin güncel bir ihtiyaç olarak kitleler nezdinde de embriyonik te olsa bir bilinçlenmeye yol açtığını görüyordu. Çünkü, her verili düzenin tarihsel koşullar itibarıyla varlığını sürdürürken çarlık, Napolyon, Hitler, Missoloni, Osmanlı v.b gerçeklerde olduğu gibi değişeceğini tüm taktik üstünlüklere rağmen stratejik kuvvetin ezilen emekçiler olduğunu biliyordu. Realist değildi, pozitivist değildi. Hangi zalimler yenilmedi ki. Hitlerin sonu ne oldu? Cezair’de Fransızların sonu ne oldu. Balkanlarda Osmanlıların sonu ne oldu. Kürtler Ararat’a gömülmüştür diyen Türk egemenlerinin, Halepçe kimyasal zehirleriyle katledilen Kürtlerden sonra baasçıların bugün karşı karşıya kaldığı halkçı tehlike bir gerçek değil mi? Gerici ideolojiler de taktik hegemonyalarını sürdürseler de dayandıkları stratejik ideolojik zayıflıkları itibarıyla yıkıldılar, yıkılırla. Kemalizm baasçılık yıkılmıyor mu? RTE sultan ideolojisi de yıkılacaktır. İşte o bilimsel bir devrim ütopycısıydı. Tarihsel materyalistti ama kaba değil diyalektik materyalistti. Belli gerçekleri atlamıyor, kitlelerin tarihi, tarihsel koşullar içerisinde öncülükle birleşmiş bilinçli bir eylemle yaratacağını biliyor, devrim rüyaları görüyordu. Bunun için cüret et diyordu. Gerçek üstü yaşanacak hakikatlere gericiliğin dayandığı durumun Sebenlerini anlayarak ve nasıl değiştirileceğini bilerek ulaşıyordu. Zaten böyle düşünmeyen, gerçek üstü düşünmeyen devrime yelken açamaz. Realist bir fotoğrafçılıkla dünyayı resmedenlere karşı dünyayı değiştirmenin büyük eylemcisiydi şahin. Bu açıdan ` bu dünya böyle gelmiş böyle gider ` demedi. Stratejik üstünlüğü ve nitel örgütlenmiş bir geleceği derinden kavradı yüzünü dağlara dondu. Artık her şey bu. Sınırlar çizilmiş, tarih sonlanmış hiç bir şey değişmez diyen ve verili taktik güç üstünlüğünün ötesini düşünemeyen anlayışlara karşı tarihin akışının özgür Kürdistan ve birleşik demokratik sosyalist Kürdistan’a yöneleceğini 2. Ve 3. Kongre ile bayraklaştırmıştı. Çünkü var olanın nedenlerini biliyor, kitlelerin öfkesini görüyor geleceğe uzanan boyutlarını kavıyordu. Gelecek var olanın içindeydi. Onu formüle edip onu örgütlenme çabası içindeydi. Ezilenler ezilendir. Kadın kadirdir. Amale amaledir demiyordu. Bu şimdiki tarihi bir olgudur. Sebepleri vardır, aşılabilmesinin yolu da bellidir diyerek bir gelecek imgesi olarak yükseliyordu. Kavramların ve tüm düzenlerin sosyalizmde dahil tarihselliğini derinden fethediyordu. Onun için sosyalizme dairde ` değişmez tanrı ` sözleri yoktu. Çünkü diyalektik düşünüyordu. Bir dönemler dünya yuvarlaktır, donuyor diyenleri ateşe atıyorlardı. Ve yine hallacı Mansur gibi kutsal tanrıya ` dine karşı çıktık ` diye yok edileceğini bile bile ` yaşam olumdur ` diye gerçekten ölümsüzlüğü seçenlerin mirası Şahin ` de komünist tarzda yükseliyordu. Su gerici emperyalist hegemonyayı yaşamak yani biat ederek yaşamak onun için korkunç bir teslimiyetti. Sahip olduğu ideolojik temel, teorik yörünge genel stratejik, siyasal ve askeri çizgi onu cüret etmeye, dağların zirvelerine çıkmaya oturuyordu. İşte onun mutluluğu, ölümsüzlüğü buradaydı. Yol gösteren komünizm ufku önce sosyalizm diyordu. Ama o, sosyalizmin zayıflıklarından da öğrenerek ufkun gerektirdiği kararlılıkla geleneksel tarihsel muhafazakarlığı aşıyor ilerliyordu. Kavramları ve uygulamaları tarihselliği içerisinde ele alarak, anlayarak bilimde aynı zamanda devrimci temelde kopuş çizgisinde yürüyordu. Kudreti, cüreti ileri atılması buradan geliyordu. Bu, mistik ve mitolojik bir hikaye değil. Bilinçli komünist bir duruştur. Paris komününün komünarlığı, Lenin ` in Sovyet kültürü, BPKD’nin Şhangay bayrağı onda biçim olarak ta burjuva ideoloji ve devletten koklu kopuşu gürül gürül akıtmıştı. Burjuvazinin sahte demokrasisinin kitleleri hiçleştiren temsili devlet dedikleri hilelerle kitleleri siyasetten sözden, karardan dışlayan gerici egemenliğine parlamenter oyunlarına karşı sözün kararın, doğrudan emekçilerde olduğu, doğrudan demokrasi bayrağını almıştı. O, komünizm için tekçiliğe Nomentclantura ` ci (yeni burjuva) bürokratik yeni burjuva sosyalist maskeli iktidarlara karşı, tekçiliğe karşı komünal toplumun komünal yürüyüşün, tekçi ve inkarcılığın her yönünün inkarıydı. Ana ve zamana bugünden hükmünü geçirme bayrağıydı ` zamanın ruhu ` deyip, ideolojik gerici modalara uymadı. Gerçekteki değiştirici özneleri birleştirmek için ileri çıktı. Sosyalizmi de bir kutsal ayinler gibi ele almadı. İnsanın, doğanın kozmosun, komünist şarkısı olarak çelişkilerin bilinçli kavranışı ve bilinçli müdahaleyle değiştirilmesi oncusu olarak bir meşale yaktı. Bunun için cüretkardı. Gerçekçi pozitivist devrimciler, haklin gerçek gücünü anlayamazlar. Bunun için bu atılımcı ruha ` akilci olun ` diye karşı çıkarlar. Gericilikte gerçekçidir. Onlarda bilimi kullanırlar. Ama verili durumu kutsamak, muhafaza etmek, tanrılaştırmak için kullanırlar. Başka bir tasavvur imkansızdırlar. Evet şahin bir devrimci romantizm bayrağıdır. Vartinik atılımı onda sosyalist halk savaşı bayrağı olarak yükseldi. Halkların gerici hegemonyalarla yitirilmiş özelliklerinin fethine çıktı. Onu daha çok anlatacağız. Anlatmalıyız. O, geleceği mercan gibi isledi, tufan gibi ezdi. Savaşçıları Fırat oldu, Şiar oldu. Bugün savaş çığırtkanlığı ve ablukayla ilhakçı ve işgalci statükolarını tezkere, savaş bombardıman uçakları vb ile muhafaza etmeye çalışanların taktik üstünlükleri olsa da kurt ezilenleri zincirleri kırma iradesi olarak ortaya çıkmışlardır. Önderliklerin çizgi sorunlarının tartışılmasının yeri bu küçük makale değildir. Kaldı ki arkalarında hangi parmak olursa olsun, hangi gerici plana karşı zayıf durumda olurlarsa olsunlar ki zaten biliyoruz. Buradan gerçek bağımsızlık çıkmaz. Ama en uçtan soyluyoruz bir bağımlılık durumunda dahil ezilen kurdun milliyetlerin iradesine saygısızlık yapılamaz. Bu güney Kürdistan için de böyledir, ondan çok ileri Rojava federalizm ilanı için de böyledir, tarihi ileri bir adımdır bu. Hayat herkesi hizaya getirir. Dun Kürdistan demek bir ` bölücülük ` ve suçlanma gerekçesiydi. Bugün birleşik demokratik sosyalist demek yine ` olmaz rüyalar görüyor-

sunuz `` ayılın gerçeğe gelin `` diye itiraza uğruyor. Şahin birleşik demokratik stratejik Kürdistan stratejik yöneliminin ve Ortadoğu'da eşit özgür ulus milliyet ve inançların birleşik ortak evinin inşa edilmesinin embriyonlarını özgür dersim, özgür Ezidistan'ı görüyordu. Halkların birliği eşit özgürlerin ortaklığı ile olur. Kardeşliği de öyle. Bu açıdan ulus merkezli bir bakış açısıyla değil, birleşik halklar konfederasyonuna Kürdistan üssünden Ortadoğu'ya uzanan bir çizginin hiçte ihtimal dışı olmadığını görüyordu. Bir mozaik olan Kürdistan ve Ortadoğu gerçekliğinde ulus merkezci, tekçi yaklaşımlara karşı bölgesel özerklik, özerk yaygın yönelim çizgisiyle halkların birleştirilmesine kendini hast etmiş bu devrimci komünist önderi daha çok yazacağız. Onun yazdıklarını sizlerle paylaşacağız ve onu anlamak için bu görev ve sorumlulukla onun yolunda yürüyeceğiz.

Latin amerika'da Chavez ve Morales'ler!

Latin Amerika'daki gelişmeler emperyalizmin keskinleşen başlıca çelişmelerinin ve özellikle emperyalizm ile dünyanın ezilen ulus ve halkları arasındaki şimdiki baş çelişkiyi teyit etmektedir. Brezilya, Peru, Bolivya, Venezüella, Meksika, Kolombiya ve diğer yerlerde halkın güçlü anti-emperyalist öfkesine, kitlelerin muazzam direnişlerine tanık olmaktadır. Yükselen devrimci durumun sonucudur bu. ABD emperyalistlerinin "arka bahçe" ve emperyal imparatorluklarının tartışılmaz nüfus alanı olarak gördükleri Latin Amerikanın dünya devrimi açısından önemi büyüktür. Latin Amerika; Asya, Afrika gibi dünya devriminin fırtına merkezlerinden biridir. Şimdiki durumda, kitlelerin anti emperyalist direnişlerinde Marksizm-Leninizm-Maoizm'in kumandaya geçirilememiş olması (Peru dışında) Komünist partisi öndeliğinden yoksun oluşu en büyük dezavantajdır. Bu, kitleleri suçlamayı değil, Komünistlere sorumluluklarını ve önderlik zafiyetlerini süratle aşma görevlerini hatırlatır. Ne Brezilya devlet başkanı ve nede Venezüella'da Chavez, Bolivya'da Morales'leri kaba basit suçlamalarla ele alamayız. "Uşak" yada benzeri tanımlamalarla kolaydan damgalamak marifet değildir. Problem temsil ettikleri program ve izledikleri çizgidedir. Bu burjuva reformist program ve çizgi tarihsel süreçle ilişkili olarak burjuva demokratizminin hegemonyasındadır. Komünist hareketin dünyadaki taktik güç zayıflığı bunların daha da olumsuz bir savruluş içinde olmalarında emperyalizmle uzlaşmalarında önemli bir faktördür. Chavez'lerin ABD emperyalistlerine itirazları vardır. Fakat bunlar sistemin özüne dokunmayan, onun içinde sözde "alternatif" yaratmaya çalışan reformist nitelikli itirazlardır. Bunların reformizmi devrimin yan ürünü çerçevesinde bir mevzilenmeyi ifade etmemektedir. Populist söylemlerle yoksulların öfkesini, ezilenlerin düzen değiştirme özlemlerini peşlerine takan burjuva reformist bir yörünge durumundadırlar. Brezilya'da Lula'nın işçi partisi, İMF ve dünya bankası planlarının dışına çıkmadı, savundukları programla çıkamazdı da. Neo liberal politikaları Lula çizgisi aşamazdı. Sınıf karakteri gereği emperyalist kuşatma ve saldırganlığa köklü meydan okuyamazdı. Nitekim büyük mülk sahipleri ve rantçıları sahiplenilen, büyük toprak ağaları ile ittifakta karar kılan Lula yönetimi, geçmiş "sol" söylemleri de bir kenara bırakmıştır. Yoksulların büyük öfkesiyle karşı karşıyadırlar. Neo liberalizme karşı olmaz söylemiyle devlet başkanı seçilen Morales daha görevi devralmadan ABD ile uzlaşma siyaseti içinde olacağını açıkladı. "Barış-diyalog-sosyal adalet" söylemleriyle emperyalist Thomas Cook'ların taktirine de (!) şayan oldular. Görüldü ki, Morales'ler "Amerikan kabusu" değil, bazı tavizler ekseninde onlarla buluşmaya adaydırlar. Venezüella lideri Chavez için de bu böyledir. Yoksul köylü kitlelerinin taleplerini seslendirmiş olmaları da bir realitedir. Ancak söz konusu talepleri reformist çizgiyle ele almaları, bir kişisel günah yada ihanet meselesi değil, reformist programlarının sonucu olarak onları sistem dışına çıkaramazdı, olanda budur. Zaten baştan anti ABD söylemi içindeykenler bile emperyalizme kökten bir itirazı olmadıklarını da göstermekteydiler. Latin Amerika ezilenleri ve özellikle Kızıl Dereli yerli halklar 18. yy'da İspanya, 19. yy'da İngiltere tahakkümü ve Fransa rekabetinin, 20. yy'da ABD hegemonyasının kendileri açısından sefalet-zulüm- parçalanma-inkar dolu acı tecrübesini yaşamışlardır. Bu tarihsel derslerinde yardımıyla kitleler, emperyalizme karşı her seferinde isyana cüret etmişlerdir, etmektedirler. Ve yine görüldü ki; halkların düşmanı emperyalizm ve uşaklarını köklü tasfiyeye yönelmeyen (üç büyük dağı) burjuva iktidarı kökünden parçalamayan bir yürüyüş kurtuluşa götürmüyor. Nikaragua devrimi, Şili Allende yönetim tecrübesinin öğrettiği budur. Her yer gibi Latin Amerika'yı da, MLM'nin rehberliğinde KP önderliğinde gerçek bir Halk Savaşı sonuca götürebilir. Bazı sivri kötülüklere aleyhtarlık ve törpüleme amaçlı silahlı-silahsız reformist yürüyüşlerle kurtuluşa çıkılmaz. 4-5 Kasım 2005'te Arjantin'de yapılan Amerika kıta zirvesinde Busch'a gösterilen muhalefet elbette iyidir. Zayıflığı gerçek devrimci bir çizgi mahiyetine sahip olmamasıdır. Öyle olunca da, kitlelerin haklı ve selamlanması gereken öfke ve mücadelesi kontrole alınabilmektedir. ABD'nin Monroe'ci "arka bahçe" ve Roosevelt'lerin onu ileriye taşıyan planlarının şimdiki Busch'cu devamına karşı direnen kitlelerin ihtiyacı, önceikle komünist önderliktir. Bunu tesis etmesi gerekenler Maoistlerdir. Kendiliğinden mücadele ile ona ulaşılması mümkün olmayan kitlelere bunu götüremiyorsak problem komünistlerdedir. Kitlelerde devrim ve sosyalizm için güçlü bir mücadele azmi vardır. Bunu şimdi, "21. yy sosyalizmi" söylemleriyle Chavez'ler, "Sosyalizme Doğru" hareketi projeleriyle Morales'ler reformist programlarına eklemeyi başarabiliyorlarsa düşünmek durumundayız. Aynı dalga Şili ve Meksika'nın da gerçeğidir. Şili'de "Halk Hükümeti" parolasıyla Bachelet, Meksika'da başka kampanyalar planıyla Zapatista'lar (diğerleri gibi) yanı başlarındaki Peru'da Halk Savaşına, Peru Komünist Partisi'ne neden ilgisizdiler. Sistemi aşmayan düzeni onarma hedefli reformist çizgilerinin yol açtığı bu bilinçli tercihi anlamak durumundayız. Ama onların yinede Sosyalizm argümanlarıyla yol almaya çalışmalarının gösterdiği gerçek

şudur. Latin Amerika'da güçlü bir anti emperyalist, dalga var. Kitlelerin devrim ve sosyalizm için mücadele cüreti var. Chavez ve Morales'leri ABD emperyalistleri elbette sevmiyor. Ancak kitlelerin devrimci potansiyelinin kontrollerini köklü aşması tehlikesini de bilerek onları kullanmakta istiyorlar. Sistem içinde kalmaları kaydıyla tavizler verebilirler. Bir yandan işgal-tehtid planları içinde olurlarken, diğer yandan dünyanın başka bölgelerinde yuvarlandıkları çıkmazlar gerçekliğinde diyaloga kapalı olmayacaklardır. Şu kesindir ki, sistem içinde kalınarak emperyalizme ve gericiliğe karşı gerçek alternatif olunamaz. Devrim tehtidinden korunmak için emperyalistler gerektiğinde Chavez gibi "alternatiflere" rıza gösterebilirler. Katledip yağmaladıkları Kızıl Derili uygarlığına sözde "saygılı" oldukları yanılsaması yaratmak için, Kızıl Derili "Başkan'ları kabul etme oyunları da oynarlar. Lula, sözde Neo-liberal politikalara sözde karşıydı. Ve bu söylemiyle, dünya sosyal formunun "kahramanı" olarak sivrildi. Şimdi dünya bankası planları içerisindeki mevzilenmesiyle ümitmiş gibi görülen bu "kahramanlık" çöktü. ABD, dün devirmek istediği Lula'yı, elbette daha sıkı hegomanya planlarından vazgeçmeden, koşullarını yarattığında devre dışı bırakmayı unutmadan kabul ediyor. Chavez, Morales için de aynı siyaseti izlemesi hayret verici olmaz. Petrolünün yüzde 15'ini Venezüella'dan karşılayan Amerika, Chavez için bir çok taktikle işbaşında. Chavez'in anti ABD'ciliği ve toprak dağıtım projesi; reformist girişimlerin ötesine geçmeyen, ve koka bitkisine ilişkin politikası kitlelerin kuşatmasına verilmiş reformist taviz gerçekliğini aşmayan çerçevededir. Latin Amerika'nın kaderini gerçek bir devrim değiştirebilir. Bu MLM'nin rehberliği ve komünist partisi önderliğini şart koşar. Başka kurtuluş yok.

Maoist birlik temelinde, yeni ileri atılımlar için seferber olalım !

Maoist temelde, yeni büyük ileri atılımlar için mevzilenmiş, komünist perspektifle devrimi ileriye götüren politik hücum ruhunu çalışmalarının karakteristik stili haline getirmiş, Maoist stratejik planın irade ve eylem birliğini, inisiyatif ve yaratıcılığını, her bir zaman zafere kilitlenerek yükseltme acil ihtiyacının, bilincini pratikte uygulayan kadro ve aktivistler olmalıyız. Böyle bir kadro ve aktivistin olmazsa olmaz özelliklerinin hayatiyetini, tecrübelerimiz gösterdi. Bölücü değil Maoist temelde birleştirici, yakınmacı değil çözümücü, dedikoducu-hileci değil devrimin görevlerini icra edici, umutsuz değil devrimci iyimserci, halkı, yoldaşları ve dostlarına karşı yıkıcı değil olgun, güven verici ve birleştirici, dönemsel değil devrim için halka hizmet ruhuyla kuşanmış, stratejik konumlanmış, nitel örgütlenmeci, gösteriş yapan değil devrimi meslek bilici, artçı değil öncü, seyirci değil politik hayata ve sorunların çözümüne aktif katılımcı, yalan-önyargı, kişisel sürtüşmeye düşman bilimsel tutumcu, parti kuralları içinde iki çizgi mücadelesinde sebat ederken, parti talimatlarının uygulayıcısı, parti disiplininin proletarya ve halkın çıkarları temelinde bilinçli koruyucusu olmak kuşanılmış başlıca özelliklerimiz olmalıdır. Sınıflı toplum gerçeği, başka özelliklere sürekli kaynaklık edecektir. Anlayacağız, mücadele edeceğiz, stilimiz haline gelmesine asla müsamaha etmeyeceğiz. Tarihi fırsatlar, önderlik ihtiyacını ve ezilenlerin safında her alanda tesis etmek zorunluluğunu yakıcı olarak dayatmaktadır. Maoist çizgi, başta gelen husustur. Tarihi tecrübelerimizde göstermiştir ki, savrulmalara götüren, bölen, grup ruhunu kamçılayan, iktidar mücadelesinden yoksun kılıp, kişisel suçlama ve rekabetlerle insanlarımızı birbirine kırdırtan, çözümücü değil yakınmacı kılan, Maoist çizgiden kopuştur. Her alanda sağlam bir Maoist önderliği Maoist çizgide tesis etmek, belaları aşmanın temerküz noktasıdır. İki çizgi mücadelesi, kişisel rekabetler değil, ama Maoist işleyiş zemininde devrimi daha ileriye götürmek, Maoist birliği ilerletmek için, neyin-nasıl yapılması gerektiğine, komünist yürüyüşü güçlendirmek için, aynı zamanda bir proje ve planlar yarışmasıdır. Bu yarışmada amaç halka daha iyi hizmet, daha güçlü birleştirme eylemidir. Örgüt sınıf mücadelesini sürdürmenin aracıdır. Amaçtan alıkoyan hiçbir anlayış, hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Örgüt öncüdür ve tüm organlarının bütünüdür. Hiçbir kişi ve organ, bu bütünlüğün dışında olamaz. Demokratik merkezîyetçilik örgütün temel iç işleyiş kuralıdır. Bunun dışında hiçbir tutum benimsenemez. Yanlışları ikna ile dönüştürme görevini yerine getirirken, keyfiyette ısrara iyimser davranılamaz. Örgüt tüzük ve disiplini okşamak için değil, uygulamak için vardır. Uygulamak, her örgüt organının, kadrosunun görevidir. Proleter devrimci faaliyet, kendiliğindenci değil bilinçli bir faaliyettir. Plan başlıca özelliğidir. Hem sınıf mücadelesini sürdürmenin aracı oması, hem bu hedeften asla kopmama zemininde kendi iç işleyiş temelinde şekillenir. Başka planlar, örgütün iç kuralları içinde tartışılabilir. Ancak örgütü yönlendiren, hareket birliğini sağlayan merkezi tek planı, tek örgütsel stili-tüzüğü, tek yönlendirici çizgisi olur. İki çizgi, örgütün sürekli, kaçınılmaz gerçeğidir. Nasıl ele alınacağı ise bellidir. Tüzük dışı ve kuralsız, ayrı plan ve gruplar zemininde bir yürüyüşle değil! Partinin tek bir merkezi vardır; ademi merkezîyetçilik, merkezi güçlendirme perspektifiyle, özgül koşullar gereği, yerel inisiyatifleri, yaratıcılıkları, teşvik etme amaçlıdır. Ayrı grup biçiminde hareket etmek değil! Federalizm ve anarşizmi, Maoist örgüt anlayışı kabul etmedi, etmez. Maoist örgüt kesinlikle bir keyfiyetçiler topluluğu değildir. Maoist örgütün çizgisi, yükümlülükleri ve kuralları nettir. Yönetiminden, en alta kadar, örgütün her bir mensubunun mutlak bağlı olduğu kuralları vardır. Taşınan hiçbir etiket, bu kuralların üstünde değildir. Zira Maoist örgüt, bir imtiyazlar ve imtiyazsızlar topluluğu değildir. Alt ve üst örgütler, sadece görevlerin ayrıştırılmasını ifade eder. Ayrıcalığı değil! Evet, irade ve eylem birliği, örgüt kuralları içinde, tartışma özgürlüğü zemininde yükselir. Özgürlük, kurallar içerisinde herkesin kendini ifade etmesini garantiye alırken, kolektifin iradesini uygulanmak üzere de görev verir. Yapmayan bencildir. Örgüt ruhuna sahip değildir. Devrim için, devrimci Maoist partide birleşmek için sebep çok. Her komünist için, özgürlüğe çıkmak için bir zorunluluktur bu. Ben-

cil-dar grup çıkarlarından kopamayanlar, anlamamaya, sınıf özelliklerinin gereği olarak, grupsal, bireysel rekabetler çizgisinde yürümeye devam edeceklerdir. Maoistler doğruyu göstermeye devam ederlerken, bu tür yükü üstlenmek, devrimi ileriye götürme görevi yerine, bunlarla meşgul bir gündem içinde debelenme durumunda olamazlar. Grupçu-rekabetçi-hileci-zorba- parti ve halka yabancılaşmış, Parti'yi varlık gerekçesinden uzaklaştırmaya çalışan, kendi bireysel dayatma ve keyfilikleriyle uğraştıran, bölücü, pragmatist, yoldaşları-dostları ve kitlelerle devrim ve komünizm için birleşme yerine dar çıkarlar eksenli ikinci anlayışların neye mal olduğunu, Maoist parti daha derinden kavramış durumdadır. Oldukça ileri sentezleri çıkmış, muazzam bir olgunlaşma sürecine girmiştir. 1987-1994 yanlış ama sebepsiz olmayan ayrılıklarından en ileri düzeyde öğrenmiş, Maoist temelde yoldaşlarla birlik, Maoist öncüyü kitlelerle birleştirmede, nitel önemde kararları pratikleştirmiştir. Maoist rehberlik altında, iki çizgi mücadelesi yoluyla, tarihi tecrübelerini muhasebe ederek, olumlu ve olumsuz ayırdederek öğrenmiş, güçlü silahlarla kusanmıştır. Bataklık olan apolitik ortam cebelleşmesine yarattığı canlı politik ortam, iktidar bilinci, çizgi berraklığı ile neşteri vurma sürecine girmiştir. Sınıf mücadelesinin sorunlarını çözme üzerinde yoğunlaşmış, gerek dünya gerekse de coğrafyamızda, işlevsel bir rolle, sahnedeki yerini alma kararlılığına yürümüştür.

Maoist birlik temelinde, yeni ileri atılımlar için seferber olalım !

Sadece, Dünya'nın objektif koşullarının devrim için yarattığı elverişli fırsatlar değil, partinin bizzat kendi tarihi muhasebesi zemininde de yükselen Maoist tecrübe ve sentezle, tüm parti-aktivist ve ileri kitleler birleştirilebilirse, dayatılabilir her sahte gündem ve her umutsuzluk ablukası parçalanabilir. Birçok yazıda, dünyada proleter dünya devriminin yeni bir dalgasının mayalanmakta olduğu gerçeğine bilimsel verilerle işaret etmiştik. Karamsarlar bunu görmeyebilir. Emperyalist-gerici manipülasyon, başta Nepal olmak üzere, Peru, Türkiye, Kürdistan, Hindistan ve Filipinler'de 21. yüzyılı kazanmak için Halk Savaşı ile Maoizm'i kumandaya geçirme ışığını karartmak çabası içerisindedirler. Taktik değil, stratejik üstünlüğümüzü görmeliyiz. YDD sözde "solcu"luğundan, postmodern zehirlenmeden şaşırınlar, umudun değil umutsuzluğun cadı kazanında can verme (!) gayretindedirler. Bu gayret, karanlık medyanın karamsarlık saldırısının, taktik "büyük" gücünün ortaklığıyla, halk kitlelerini olumsuzluğa sevk etme işlevi gösterilmektedir. Devrimci saflarda da, çözüm gücü, değiştirme dinamiği olma yerine, dedikodu ve yakınma kültürüne sarılanlar, Yeni Dünya Düzeni'ne objektif olarak güç vermektedirler. Değiştirme, öğretimin baş harfidir. Olumsuz olsa da, koşullara teslim olma değil, koşulları kavrayıp esas olarakta değiştirmeye yönelmek devrimciyim diyenin vazgeçilmez görevidir. Sistemin topluma dayattığı egemen kültür, insana yabancılaşmış çürüme, komplo, çetecilik, oportünizm, bencilik vb.dir. Sistemden kopmadan, sistemin mecrasına bırakılalım meydan okuma, figüranı olunur. Ki zaten, görülen problemler bir niyet meselesi değil, tarihsel sürecin olumsuzluklarının tezahürü ve bir bakış haline getirilmesidir. İnsanlığın acısına sırtını dönmüş, parçalandıkça parçalanarak birey, her yüce kavramı kirletmektedir. Böylesinin kültüründe, insan ilişkilerinin eşit-özgür-paylaşımçı geleceğinin sınıfsız toplumunun sembolü yoldaşlık ilişkisi, "eski"dir. Sözde "özgür" denilen burjuva birey tarafından bir metaya dönüştürülmüş , satma-karalama marifeti(!) övgüye değer görülebilmektedir. Devrim-sınıf, sınıfsız toplum için kenetlenme, bireyin özgürlüğünü yadsıma olarak gösterilebilmiş, örgütsüzlük yüceltilmiştir. Proleter ve emekçi sınıf dayanışması, örgütlülüğü ve kardeşleşmesinin yerine geçirilen bencil çıkarlar, proletarya ve halka karşı suç ortaklığıdır. Proletarya ve halkın olmazsa olmaz kolektif birliğinin önüne geçirilen bu safsata yıkılmalıdır. Sistemin Susurluk kültürü, emperyalist gerici sözde "sol" maskeli çeteci veryantlarla devrimin örgütlenmesini tehdit etmektedir. İlkeler aşağılanmakta, keyfiyet bunlar tarafından teorize edilmektedir. Yeni Büyük İleri Atılımlar için gerekli olan Maoist çizgi, neo-liberal-postmodern karanlıkları, onların dayatacakları gündem ekseninde kısır bir cebelleşmeyi değil, sistemden köklü koparak devrimi örgütlemeyi, halklarımızı seferber etmeyi dayatmaktadır. Çöken hükümetleri, her seferinde boşa çıkan stratejik planlarıyla devlet tepe takla! Aşiretler ve klikler dalaşı sistemin kültürüdür. Ezilenlere gerekli olan devrimdir. Komünist ve devrimci örgütler asıl işleri olan devrim görevine, tam bir motivasyonla yoğunlaşarak sarılmalıdırlar. Devrim birleştirir. Devrim ona ulaşmak istemeyen her cüceliği süpürür. Grupçu-rekabetçi-bölücü-yakıncı-komplocu kişilikler, bir tesadüf ve niyetlerle alakalı, bir günah meselesi değil, toplumsal sebeplerden beslenen, toplumdan soyut olmayan, komünist-devrimci örgütler toprağında da kökleri bulunan, yani tarihsel bir sürecin ürünüdür. Parti tarihimiz açısından konuşursak, Maoist parti anlayışı-tarihi ve parti bilincinden kopuş çizgisi ve kişiliğini, gereksiz ayrılıklar dönemi beslemiştir. 1987-1994 gibi ayrılıklar sebepsiz değil, ama aynı zamanda hiçte gerekli değildi. Birin mütemadiyen ikiye bölüneceği parti gerçeği anlaşılsaydı ve sorunlar iki çizgi mücadelesi gereği, ideolojik temelde, doğru-yanlış saflaşması olarak kavransaydı, kişiselleştirilmiş sürtüşmelerle birbirlerini alt etme yarışının dışına çıkarılmış, Birlik-Mücadele- Daha Yüksek Birlik zemininde hareket eden, aynı kolektifin devrimi ilerletmek amacıyla ele aldıkları dönüştürme perspektifli bir çizgi mücadelesi olarak yürütülseydi; örgütsel ayrılıklar değil, daha ileri ideolojik-örgütsel birliklere ulaşılırdı. Niteliği Maoist olan bir partiden ayrılmanın, böyle bir partide ayrı grup ve grup disiplinleri çerçevesinde hareket etmenin, aynı partideyken bile, örgütsel alanda aslında fiilen bölünmenin, kolektifin değil grup ruhuyla hareket etmenin parti bilinci olmadığı açıktır.

Maoist birlik temelinde, yeni ileri atılımlar için seferber olalım !

Felsefi pragmatizm ve örgütsel grupçuluk yörüngesiyle tahrip edilen Maoist parti anlayışının yarattığı boşluklarda, sözde partici, aslında klikçi anlayışlar serpilmeye elverişli toprak buldu. Parti ideolojisine bu yabancılaşma zayıflığını düşman oldukça iyi kullandı. Ticaret ve KDH karargahları, bu vesileyle partide cirit atma imkanına sahip olabildiler. Bölücülük icraatını başarıp, parti sahnesini gruplar düellosuna çevirmede önemli adımlar atabildiler. Maoist çizgiyle birleşmeyip grup kültürü içinde debelenenler niyet olarak samimi olsalar dahi, partiyi baltalama faaliyetinin dışına çıkamadılar. Pratikte uygulanan çizgi yerine, asılan vitrinler yeter zannedildi. Bu zayıflıktan yararlanıp hareket edenlere Maoizm her zaman karşıdır. Karşı olmayı, daha bilinçli ve güçlü rüzgara dönüştürerek ilerlemeli, grup bilincine merhamet darbesini indirerek, kazanılabilecekleri en büyük ihtimamı göstererek birleşirken, hür tür çeteciliği de yenmeliyiz. Maoizmle birleşmesi mümkün olmamış, Maoizm konusunda hiç kimseyle kayda değer bir münakaşa yürütmemiş, aksine kavgalı olduğunu söylediği karagahların Maoizm'e saldırılarını onaylamış, Maoist Halk Savaşı ve Maoist silahlı mücadele değil fokoculuktan malul ve bu niteliği itibarıyla da çabuk yorulan, keskin silahlı mücadele taraftarlığı gösterisinin, gerek Vecdi Tapşın ve gerekse Bektaş'larla nelere dönüştüğünü hep birlikte yaşadık. Kaypakkaya'yı var eden Maoist ideolojiyi yadsıyarak, onun bilimsel güzergahını bir devrimcilik karükatürüne dönüştüren yolun çıkmazlarını, Maoist'ler çok daha derinden görüyor, kazanmanın Maoizm'le yüklenmekten geçeceğini biliyorlar. Kaypakkaya sonrası, Maoizm'den uzaklaşma pozisyonları tarihimizin yığınağında yapılan temel hatasıydı. KK savrulmasına, I. MK ve sonraki kırılmalara götüren budur. Her şeyi yerli-yerine oturtmakla sınırlı değil, devrimi sonuna kadar sürdürebilmenin rehberi Maoizm'dir. Bilimsel dürüstlük Maoizm'in sonucu olabilir. Halk Savaşı böyle pratikleşir. Grupçuluk Maoizm'le aşılır. Maoist temelde birlik böyle sağlanır. Maoizm'de kırılma, partimizin tarih serisindeki kopuşların da temel nedenidir. Sadece örgütsel olarak ayrılanların değil, aynı örgütle birlikte görünürken bile, tarih serisindeki bu kopuşun fiili örnekleri durumundaki yoldaşları Maoist çizgiye entegre ederek, Maoist temelde birleştirme çabasını herkes anlamalıdır. Diplomatik birlik ve ittifaklara değil, Maoist temelde birliğe çağrıdır çabamız! Parti ve kitlelere güvenme çağrıdır!

Yoldaşlar, komünizm yürüyüşü için, yeni iktidarlar yaratmada, iktidar bilinciyle birleşerek, zafer kültürüne kilitlenerek kitlelerle birleşmeliyiz. Vartınik mirası tüketilme, otoritesiyle idare edilmeyi değil, yeni-nitel çıkışlarla yükselmeyi haykırıyor. Parti bunu yapmaya muktedirdir. Partiyi yaratmaya Kültür Devrimi muktedir oldu. Yeniden ve yeniden Kültür Devrimleri güzergahıyla sadece direnmek değil, komünizmi kazanmaya ulaşabiliriz. Sadece öncülük değil, sınıfın ve halkın gerçek önderi olabiliriz. Ulaşılamaz bir ütopya değil, komünizmi parti hayatında yaşanır kılabiliriz. Sadece asgari program hedefi değil, aynı zamanda parça-parça yeni iktidarları yaşanır kılabiliriz. Halkı Halk Savaşı'yla iktidara hergün taşıyabiliriz. Alternatif olabiliriz. Kendi kendimize propaganda örgütü veya bir muhalefet olarak varolma örgütü değiliz biz! Halkın iktidarı, sosyalizm ve sınıfsız toplum için, bir önderlik mevzisiyiz. Öyleyse, halkın saflarında, her alanda önderliği tesis edelim. Bundan alıkoyacak her tür küçük hesabı yeneelim!

24 Nisan 1972, 10 Eylül 1920 Suphi TKP'sinin mirası ile idare değildi. Savunulan bu miras, nitel olarak yeniden yaratıldı. 10 Eylül ve 24 Nisanlar, şimdi, bugün, acil, hemen şimdi; Maoizm'den gerilemeye değil, Maoizm'le birleşmeye çağırıyor. Ulaşılan şimdiki sentezde Maoist çizgi de budur. İdeolojik-siyasi öncülük çizgisi, her alanda ve derhal pratik önderlik seviyesine çıkarılmalıdır. Devlete ve emperyalistlere saldırmayan, bu devrimci saldırı zemininde kitleleri birleştirip seferber etmeyen, kendilerini partiye yük etme meşguliyeti ile iştigal eden yürüyüş, partinin cevap olması gereken önderlik ihtiyacını katletme çizgisidir. Kabul etmemeli, her alanda devrim için önderleşmeliyiz!

Umut safağı söküyor, bu safağı selamlayalım, birleşelim...

Maoist Parti birliğinde ısrar!

Maoist temelde birlik, stratejik görevdir. Stratejik bir plan ve çabayı gerektirir, yok farzedilemez. Tarihi muhasebesi ile tecrübelerini Maoizm ekseninde özetleyen, MLM rehberliğinde genel siyasal, askeri ve örgütsel çizgisini kavrayışını derinleştirmesinin yanı sıra, pratiğinden de öğrenerek ilerleten, nitel önemde bir birlik zeminin ileri adımları atılmış durumdadır. Maoist ideolojik temel ve bunun coğrafyamıza yaratıcı uygulaması olan Kaypakkaya güzergahında, kırılmaya götürecektir sözde birlikler, aslında bölücülüktür. Maoist ideolojiye niyet ne olursa olsun saldırdır. Maoist partiye, tarihinde sebepsiz değil, ama izlenen yanlış çizgiler itibarıyla büyük kayıplar verdikten gereksiz ayrılıkların, tekrar tekrar davetidir. Bölücülükleri tescilli yanlış çizgilerle, birlik adına kucak açamaz. Maoistlere gerekli olan, yekünü nicel çoğaltma değil, Maoist nitel bir birliktir. İki çizgi mücadelesi yoluyla doğru ve yanlış ayırtmak, hataları yenmek, dönüştürmek, Maoist birlik yürüyüşünün baş görevidir. Tarih serimizdeki kopuşlara yol açan çizgiler deşifre edilip, yoldaşlar dönüştürülmeden, objektif mecburiyetlerle sözde biraraya gelişler, Maoist birlik değil, gruplar anlaşmasıdır. İki çizgi mücadelesini, Maoist parti anlayışını yeterince kavrayamadığımızı bugün daha iyi görebiliyoruz. Geçici olarak ertelense dahi, Maoistlere rağmen bir bakıma kaçınılmaz olan ayrılıklarda dahi, bu böyledir. 1976 ayrılığı o gün olmasaydı da, olacaktı. Parti hukukunu hiçe sayarak darbeci bir yöntemle oportunist-tasfiyeci çizgisini dayatan dönemin önderliğine karşı, Kaypakkaya çizgisini savunmak hak ve görevdi. Yine açıktır ki isyan karşısında,

önderlik gerilemiş, darbeci dökümanını geri çekebileceği tutumu içine girmişti. Güçlü Maoist kavrayışa sahip olanlar, bu durumu görmezden gelemezdi. Parti hiyerarşisi temelinde iki çizgi mücadelesini sonuna kadar sürdürmek, kazanılabilecek herkesi kazanmaya çalışmak, yanlış çizgiyi tüm partiye göstermek gerekirken, dayatılan ayrılık, önderliğin attığı geri adımlara rağmen benimsendi. 1957-60 dönemi, SBPKP revizyonistlerinin UKH'daki egemenliğine, 20. Kongre'nin hile ve iftira dolu Kruşçev gizli raporuna, bölücü girişimlerine karşı, Mao'nun ilkelerde ve genel çizgide taviz vermeyen, ısrarlı ancak yeterli bir iki çizgi mücadelesi verilmeden, durum partiler nezdinde açığa çıkarılmadan, ortaya çıkabilecek zamansız bir ayrılığa karşı hassasiyeti bilinmektedir. Tartışmayı, diğer partilerle anlaşma zemininde bir yönetime bağladı. Tartışma içte yapılacaktı, yapıldı. Nitekim Mao kazandı. 20. Parti kongresinin revizyonist hattına, Sovyetlerin eski prestijinden gelen otoritesine rağmen, iki çizgi mücadelesini daha da ileriye götürmek, Kruşçev'i tamamıyla açığa çıkarmak, düşman saldırısını kolaylaştırmamak vb. gibi sebeplerle verilen kısmi tavizler olsada, 57-60 bildirisi deklarasyonları esasta ML belgeler olarak, SBKP revizyonizmine indirilmiş bir darbeydi. 1976'da biz bu dersten öğrenemedik. Tasfiyeci oportünizminin dayattığı ayrılığı kabullendik. Çizgi mücadelesinde ısrar ederek partiyi eğitemedik. Önderliğin yanlış çizgisine yol açan Maoizmdeki uzaklaşmayı da kavrayamadık. Silahlı mücadele, "kaçkınlık" gibi sonuçlar üzerinde cereyan eden münakaşa ile, 1. Konferans'a gittik. Yapıyı, Kaypakkaya'yı savunma beyanıyla merkezileştirdik. Tarihi bir adımdı. Nitelik olarak ML idi. Ancak temel, yani Maoizm tahrir edilmişti. En nitel katkılarıyla, Maoizm'den kuşkuya düşülmüştü.

Lenin yoldaş; II.Enternasyonal oportünizmine, Kautsky'e karşı aynı uluslararası örgüt içindeyiz bahanesiyle sessiz kalmadı. Sosyal şöven bayrağı yırttı. Komünist niteliğini ve yoldaşlığını bildiği Rosa Lüksembourg ile de çizgi mücadelesinden geri durmadı. Maoist partide de, doğrular etkili olmasa da vardılar. Şimdiki kavrayışımızın tarihimizdeki bu köklerini elbette atlayamayız. Maoizm, Maoist parti ve iki çizgi mücadelesi, yanlış dönüştürmeye hizmet etti. Maoizm, Maoist parti ve iki çizgi mücadelesi hiçbir zaman bölmez, birleştirir. Damgalayıp, suçlamaz, dönüştürür. 1921-1971 ÇKP'nın 50 yıllık tarihinin muhasebesinde Mao, 10 büyük çizgi mücadelesine, partiyi bölmek isteyenlere rağmen, partinin bölünmemesinin sırrını, partinin proletarya ve halkın çıkarlarını istemesi olarak izah eder. (Bkz. Seçme eserler-6, sf.409,410,411,412) Temel mesele Maoizm'i uygulamaktır. Bölünmelerin üstesinden Maoizm gelebilir. Maoist temelde iki çizgi mücadelesinde ısrar gelebilir. Parti çelişkidir. Çelişmenin olduğu her yerde mücadele vardır. Önüne geçilemez. İki çizgi mücadelesi, "asın-kesin-atın-öldürün" değil, kazanmak için ilerletin, dönüştürün, birleştirin yönelimiyle ele alındığında zafere götürür. Çizgi, ilke meselelerinde Mao'dan öğrenmeliyiz. Üç yöntem kullanılıyordu. Birincisi; taş atmak, ikincisi; toprağa kum karıştırmak, üçüncüsü; surları alttan çökertmek... Taş atmak herkesin tartışmasını sağlamaktır. Kitlelerin seyirci olduğu, bürokratik siyaset, Maoist siyaset değildir. Kitleler, parti önderliğinde siyasetin izleyicisi değil, öznesidirler. Tartışmanın yöntemi koşullara göre biçimlenebilir. Ancak kitleler tartışmadan asla menedilemezler.

Maoist Parti birliğinde ısrar!

Maoist parti şimdiki durumda imkanlarını yaratarak tüm savaşçı ve fonksiyonerlerini tüm hayati meselelerinin tartışılmasında faal olarak görmek istemektedir. Gerekli olanda budur. İttifak ve eylembirliği değil, gerçek Maoist birlik muhatapları, kendi saflarını bu temelde cesaretle seferber etmelidirler. Aksi halde birlikler dönemsel olmaya, küçük krallıkları içermeye, yeniden ve yeniden bölünmeye aday olmaktan öteye gidemeyeceklerdir. İdeoloji-siyaset-program üzerine tartışma anti- Maoistlerin en büyük korkusudur. Kişisel saldırılar, sözcükler düellosu, iftira ise temel gıdaları... MLM bir bilimdir. Bilim tartışmayı sever. Önyargısız, gerçeklere hürmet eder. Kibirden uzaktır, çıplaktır. Gerek parti ve gerekse de dışında rehber ideolojimiz Maoizm'e karşı çıkışlara, kendi "iç sorunları" anlayışıyla sessiz kalınmaz. Maoizm, proletaryanın evrensel ideolojisidir. Maoizm ve proletarya enternasyonalizminden savruluşlara kayıtsızlık, kendi varlık gerekçemize saygısızlıktır. Hiç kimsenin Maoistlerden bunu beklemeye hakkı yoktur. Hem partide, hem parti dışındaki komünistlerle her zaman birlik sorunumuz olacaktır. Parti bir çelişki olduğuna göre, birlik, parti oldukça her zaman vardır ve tamamlanamaz. Sadece partiyi birleştirmekte yetmez. Devrim bütün halkı birleştirmeyi de gerektirir. Grup ruhu bunu anlamaz. Kendine sevdalı bireysel ihtirasın gözü kördür. Devrimi ve devrimin ihtiyacını görmez. Parti disiplinine saygılı tüm yoldaşların düşünme, davranma ve konuşmalarından asla rahatsızlık duyulamaz. Gerçek bazen parti çoğunluğunun değil, Mao'nun dediği gibi, küçük bir azınlığın elinde olabilir, olmuştur. Yanlışları sabit yoldaşlara karşı tutumda açıktır. Yanlışla rüşvet vermeden, mavi boncuk dağıtmadan, yanlışlara meydan okurken, devrime katılmalarını da teşvik ederek, stratejik planın mevzileri olarak seferber olmak isteyenlere yolu açarak birleşeceğiz, birleşmeliyiz. Kokteyl çizgilerle ne Maoist parti, ne de onun önderliğinde Halk Savaşı birliği gerçekleştirilemez. Gerilikler okşanarak değil, iki çizgi mücadelesi yoluyla dönüştürülebilir. İlerlemek isteyenlere cesaretle elimizi uzatmalı, diretenlerle, dönüştürmek için mücadeleye devam etmeliyiz. Nepal Komünist Partisi (Maoist)'nin gerçekleştirdiği birlik öğreticidir. 2002-17 sayılı İşçi genelgesi ile NKP(M) şöyle diyor: "Bu birlik geçmişte yapılan anlaşmalı gruplar birliğinden tamamen farklıdır. Bu birlik ideolojik ve politik çizgi ile duygu gibi bütün perspektiflerden devrimcilerin gerçek birliği olmuştur." Gerçek birlik temeli budur. Birincisi; ideoloji (MLM), ikincisi; genel siyasi-askeri çizgi (Kaypakkaya güzergahı), üçüncüsü; program (Yeni Demokratik-asgari, Sosyalizm-Kültür Devrimi ile

azami program komünizme yürüyüş). Maoist partiye gerekli olan birlik budur. Yoldaşlar arası ve halk içi mücadelede, "yakın-yıkın- ateşe verin" bizim tarzımız değildir. Siyaset, birlik-mücadele-daha yüksek-birliktir. Devrimci katılmak her devrimcinin hakkıdır. Bu hakkı doğru kullanmak, yanlışlardan arınmak, özeleştiriyeye açık olmak, devrimci temelde kendimizi sürekli değiştirmekle olur. Kaypakkaya sonrası yığınaktaki hata Maoizm konusundaki kırılmamızdır. Bu kırılma aşılardan diriliş olmaz. İstedığımız birlik, yeni dirilişlere götürecektir Maoist birliktir. Tarihimiz önderlikleri öğretici olmalıdır. Sonuçlar üzerindeki sekte ve yıkıcı kavgalarla, düşünce ve tutumlarıyla birarada duramayanlar, temel mesele üzerinde hem fikirdirler. (Maoizmi savunmama konusunda) Nitekim bu savunmama, uygulamamanın sonucudur ki, deyim yerindeyse birbirlerini yemektende geri durmamışlardır. Mao'nun dediği gibi; "Bilmek yapmaktır" Maoizmin bilimsel otoritesinden gelen haklı prestiji karşısında ses edemez duruma düşenlerin sözde savunma biçimli çizgilerini de ayırtedebilmeliyiz. Lin Biao'yu bilme durumundayız. "Mao'nun bir kelimesi on bin kelimeye bedel. Onun gibi bir dahi yüzyıllarda bir gelir" biçimli, kof ve dondurulmuş sözcüklere aldanacak değil. Öyle ya, "Mao Zedung Düşüncesi" diyen özde Kruşçev'ci Lin Biao, "Yüce Ordumuzun Kurucusu" dediği Başkan Mao'nun Orduya kumandasına izin vermiyor, kumandanlık mevkinin kendi tapusunda görüyordu. Maoizm her alanda kumandaya geçirilmelidir. Maoist çizgiyle birleşmiş nitel örgüt ve pratik... Kazanmanın yolu bu! Bu temelde tüm komünistleri ve halklarımızı birleştirmek yüce bir görevdir.

Önce Kızıl!

TKP(ML) Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak doğmuştur. Onun devamı ve ileriye taşınması olan Maoist Komünist Partisi'ni yaratan, özellikle de Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir. BPKD, proleterya ideolojisinin yeni-nitel-üçüncü aşamasını, yani Maoizm'i ifade eder. Maoist Komünist Partisi'nde Maoizm'in rehberliği başta gelen husustur. Temel meseledir. Tarihi tecrübelerimiz de göstermiştir ki; bu temel meseledeki kırılma, kriz ve savruluların kaynağı olmuştur. Maoist Komünist Partisi kongresinin tarihi muhasebe temelinde formüle ettiği bu sentez hayati öneme sahiptir. Temel meseleyi kavrama, Halk Savaşı ile ilerlemenin yerine, başka hiçbir şey konulamaz. Temeli anlama yerine sonuçlar üzerinde sürdürülen kavgalar, Maoist iki çizgi mücadelesi yerine kısır çekişme ve rekabetler, Maoizm'i gerçekten savunmak ve uygulamak yerine lafızla idare eden gösteri devrimciliğinin nelere mal olduğunu yaşadığımız acı tecrübeler gösterdi. Oluşan bu tünelden gülümseyen ışığa uzanmayı; ancak Maoizm'i rehber olarak sağlayabiliriz. Maoizm'le birleşmemiş hiçbir örgüt, kişi, karakterin kendini beğenmişliği, onu nitelik olarak küçük-zayıf-yenilgiye mahkum durumdan kurtaramaz. "Bu tarih bizim" formülasyonumuzda da ifade ettiğimiz gibi, tarihi kendileriyle başlatan inkarcılığa meydan okurken, olumlu-olumsuzluklarıyla tarihimizi sahiplenirken, hataları da kendimize yeni yürüyüşümüzde yük etmeyeceğiz. Bu ancak Maoizm ile mümkündür. Spekülatif siyaset tarzının, geleneksel "kenar mahalle" kültürünün, dedikodunun, kısır çatışma ve bölünmenin Maoizm'de yeri yoktur. Şöyle veya böyle bir örgüt, kişilik değil; Maoist Komünist Partisi ve onun mensubu Maoist Komünist, Maoizm'le donanmış yeni insandır. Bunu her yönüyle göstermek, öncü-önder olmak durumundadır. Farkı herkes net olarak görebilmelidir. Gösterebilmeliyiz. Önderlik dayatmalarla değil, Maoizm temsil edilip-uygulanarak benimsetilecektir. Uygulayıp, temsil etmeyenlerin niyetlerinden bağımsız nasıl bir yabancılaşma külfeti haline geleceklerini de tecrübelerimiz gösterdi. Mücadelemizin her bir safhasına, devrimimizin her bir aşamasına Büyük Proleter Kültür Devrimi (Maoizm) rehberlik etmezse, Maoist Komünist Partisi'nin de ifade ettiği gibi, özel-geneli, taktik- stratejiyi, siyaset-teoriye ve ideolojiyi, örgüt-amacı yer! Maoist ideoloji yönlendirmezse, devlet ve parti yeni burjuva ayrıcalıklar topluluğuna, yönetim tekele, sorumlu mevkiler malikaneye, parti ve halk içi mücadele düşman kamplara bölünmeye, küçük krallıklar cebelleşmesine dönüşür. Nasıl olursa olsun değil, öncelikle Maoist ideoloji temelinde örgütlenmeliyiz. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin öncüsü Maoist komünistlerin anahtarı budur. Yetenek, uzmanlık Maoist komünist örgütlenmede esas değildir. Esas olan Maoist çizgidir. Öncelikle kızıl! Teknik, uzmanlık, yetenek kızıl çizgiden sonra gelir. BPKD nesli, her tür devrimcilikten nitel farkını, komünizm perspektifiyle stratejik konumlanma, şöyle ya da böyle değil, komünist nitel örgütlenme, şu veya bu teknik disiplin-tüzük değil, Maoist- komünist disiplin ve örgütsel prensipler çizgisiyle gösterme durumundadır. Maoist komünistler, objektif koşulların kendiliğinden bir sonucu değildir. Esas olarak Maoizm'in yarattığı bilinçli, subjektif bir öğedirler. Elbette subjektif öğeyi objektifle, geneli özelle birleştireceklerdir. Kendiliğindenci ekonomizme de, objektif koşulları yadsıyan idealizme de karşıdırlar. MLM'yi esas alırlar. Onu her somut duruma uyarılama önder çizgisinde yürürler. Maoizm'e rağmen bir particilik olmaz. Maoist Komünist Partisi kongresinin anlattığı da budur. Maoizm'i atlayan sözde kongrecilik, sadece kongre'cilik(!) olur. Kongre, kuru sıkı sözde parti savunucularını mahkum etti. Bununla da yetinmedi, "Maoizm'i kavra-kavrat" görevine işaret etti. Maoizm'le bütünleşmeyen Kaypakkayacılık'ı(!) gösteri ve tahrifat olarak değerlendiren kongrenin mantığını anlamalı ve uygulamalıyız. Maoizm'le birleşmeyen, Maoist Komünist Partisi kongresi ile ne yeminler ederse etsin gerçek anlamda bütünleşemez. Parti isminin değiştirilmesi, teknik bir düzenleme değil, Maoist özün ifadesidir. Bir biçim-dizayn değil, Maoist içeriktir. Maoizm'i savunup uygulamayan komünist olamaz. Vasat duyguları okşamayı, çizgi mücadelesi değil kısır çekişmelerle kışkırtmayı ideoloji-siyasi ortamı şahsileştirilmiş kavgalarla dejenere etmeyi reddeden kongrenin talimatı, Maoizm'i savunmak ve uygulamaktır. Maoist iktidar bilinci küçük hesapları, bencil ihtirasları süpürür. Yoldaşları, halkı birleştirir.

Maoist parti bilinci, gruplaşma ruhunu yıkar, Maoist kenetlenmeyi sağlar. İki çizgi mücadelesi, cadı kazanına son verir. Ortamı siyasileştirir. Maoist önderlik sahte otorite gösterilerini yıkar. Proletarya, halka hizmet yolu açar. Kongre, parti ve halk içinde doğru ile yanlış ayırt etme, mevcut sınıf çizgisini uygulama, iktidar bilincine sahip olma konularında da herkesin üzerinde oynayamayacağı keskin bir bilinç ortaya koymuştur. Bu bilinç, Mao'un üç yap-üç yapma dediği bilinçtir. Mevcut komünist örgütsel prensiplerin özüdür. Hata yapanları dönüştürme, kazanma, devrime katılmaya teşvik etme bu öyle mümkünleşir. Yoldaşlarıyla birleşemeyen halkla birleşemez. İnsanları kazanmak ne lafzı bol bol yapılan gösterilerle ve ne de rüşvetçi mavi boncuk dağıtma pragmatizmiyle olmaz. Birlik zeminine tutunacaksın, iki çizgi mücadelesi yoluyla daha ileri bir birliğe yürüyeceksin. Hastayı kurtarmak için tedavi edeceksin. Pusula Maoist sınıf çizgisidir. Maoist komünistler, Vang Ming-Lin Biao'ları çok iyi tanımaktadırlar. Hoşlarına gitmeyen kişileri suçlayarak, damgalayarak partiyi kaosa sürükleyen çizgileri çok iyi bilmektedirler. Doğru-yanlış net olarak ayırt edilemezse parti eğitilemez. Maoist parti anlayışı ve iki çizgi mücadelesi prensipleri temelinde, eleştiri-özeleştiriye evet! Dedikodu ve hileye ise asla!

Kongre geleceğe bilimsel inancı teyit etti. Daha geriye düşmemek için, Maoizm'e sarılarak, "rüzgarlarla kanatlan ve dalgaları aşarak ilerle" perspektifiyle her bir cereyana göğüs gereceğiz. Sadece olumsuzluklar değil, büyük olumluluklar, muazzam tecrübelerle dolu şanlı bir geçmişe de sahibiz. Maoizm'i kavrayışıyla kongre, parti ve halklarımızın birleştirilmesi yolunu gösterdi. Örgütsel prensipler temelinde parti her zaman iki çizgi mücadelesi yoluyla konuşacaktır. Halkın konuşması teşvik edilecektir. Partide konuşmanın elbette bir sınırı vardır. Sınır demokratik merkezîyetçiliktir. Prensipere uydukları durumda partide konuşmayı, düşünmeyi, davranmayı yasaklamak yasaktır! Kongre parti ve halkın yüzde 95'ine güvenmeyi bir kez daha öğretti. Düşünmeyi yasaklamayı yasakladı. Dedikoduyu yasakladı, Maoizm'i uygula, bölünme birleş dedi.

Maoist komünistler sadece bir düşman uygulaması diye değil, 141-142. gibi T.C. yasalarında var olan düşünce yasaklarına karşıdırlar. Düşünmek ve örgütsel prensipler çerçevesinde onu ifade etmek, davranmak serbest, yasaklamak yasaktır!

Doğrular kimsenin tekelinde değildir. Gerçeğe hürmet etmeyenin geleceği yoktur!

KURULUŞUNUN 18'İNCİ YILDÖNÜMÜNDE DEH

Devrimci Komünist Enternasyonal, ulusal sınırlar içinde hiçbir zaman kazanılması mümkün olmayan, dünya çapında ve nerede olursa, olsun enternasyonal bir sınıf olan proletaryanın, ortak mücadelesiyle kazanılacak komünizm yürüyüşünün, vazgeçilemez stratejik silahıdır. Tek ülkede sözde "Komünizm", modern revizyonist Kruşçev'ci bir safstadır. Çağımızda, devrimin emperyalizmin zayıf halkalarında, tek tek ve muhtemel bölgesel zincirlerin koparılması temelinde seyir izleyeceği bir gerçektir. Böyle bir seyir izlemesi, her bir yerde farklı özgül koşullara sahip olması itibarıyla biçimde ulusal, özde enternasyonal olan, devrimci proletarya önderliğindeki mücadelenin çarpıtılmasına götürmemelidir. Aynı şekilde, enternasyonalizmi soyut cinler savaşı şeklinde telakki ederek, bulundukları halkalarda, dünya devriminin bir parçası olarak devrimi gerçekleştirme görevine sırt çeviren anlayışlara da karşı durulmalıdır. Birçok proletarya enternasyonalizmi yoktur. Yoldaş Lenin'in ifade ettiği gibi, o bir ve sadece tektik. Herkesin kendi ülkesinde, proleter dünya devriminin ilerletilmesi perspektifiyle, devrimi gerçekleştirmeye çalışmasıdır. Yine, Maoist rehberlikte, komünizme kadar sürdürmesidir. Proletaryanın öğretmenleri, proletarya ideolojisinin ustaları, komünizm mücadelesinin zorunlu ihtiyacı olan enternasyonal örgütlenmelere, bizzat önderlik ettiler. Mark, Engels 1. Enternasyonal'e bu ruhla katılıp, rehberlik ettiler. Maks'tan sonra Engels 2. Enternasyonal'in örgütlenmesinde özel olarak yoğunlaştı. 2. Enternasyonal'in ihanetine yön veren, Kautsky'e karşı yoldaş Lenin'in bayrağı altında, Yeni Komünist Enternasyonal kuruluyordu. Çünkü ustalar netti. Her ülkedeki devrim, komünizm mücadelesinin çıkarlarına tabi idi. Lenin, Sovyet devrimini dünya devriminin üstünde değil, sadece bir parçası olarak gördü. Yoldaş Stalin, esasta Lenin'in yolunda yürüdü. Hayatını komünizm ve onun bir aracı olan Komünist Enternasyonal'e adarken, bazı tali hatalara da düştü. Tersisi yapılması gerekirken, yer yer dünya devrimini Sovyetler Birliğine bağlı ele alma biçimindeki pozisyonlara düşüldü. Çin Komünist Partisi'ne dayatılan yanlış kararlar bu hatalı anlayışların sonucuydu. Mao haklı olarak itiraz etmişti. İtiraz etmeyip harfiyen uygulayanların sorumluluğu, tabi ki tek yanlı Komüntern'e çıkarılamaz, ancak payı da görülmek durumundadır. Enternasyonal örgütlenme elbette sadece bir çeşit koordinasyon derekesine düşürülemez. Siyasal merkez rol inkar edilemez. Dünyanın birçok karmaşık sorunu ve proleter dünya devrim seyrinde birleşmeler de, karmaşık devrimci süreçleri içerdiği de somut olgudur. Emperyalist ezen-ezilen ülkeler, ezen-ezilen uluslar biçimindeki bölünmüşlükte bir gerçektir. Dünyanın bu karmaşık sorunlar ihtiva eden durumunda, enternasyonal komünist siyasi merkez, bir ülkedeki devrime önderlik meselesiyle aynı şekilde ele alınamaz. Tek tek ülkelerdeki devrime önderlikte, partilerin bağımsız kapasite ve inisiyatifleri, kendi kararlarını kendilerinin almaları sorumluluğu özel bir önem taşır. Bu konuda, komüntern'de aşırı merkezileşme durumundan ve çeşitli olumsuzluklarda aynı durumun oynadığı rolden öğrenmeliyiz. Öğrenmek, dünya devriminin enternasyonal siyasi merkez ihtiyacını reddetmek değildir. Enternasyonal siyasi merkez gereklidir. Enternasyonal merkez, kendini hiçbir yerdeki önderlik yerine geçirmemelidir. Dünyanın işaret ettiğimiz mevcut karmaşık süreci içinde, her bir ülkedeki partilerin olmasa olmaz önderlik ihtiyacı, MLM'nin her yerin somut koşullarına uyarlanması, devrimin önder çizgisinin yaratılması ve uygulanmasında partilerin tayin edici rolü açıktır. Mao bu çizgiyi savundu. Yeni bir komünist enternasyonal için temel ideolojik- siyasi çizgiyi ortaya koydu. Yeni komünist bir nesil yarattı. Evet bu neslin, enternasyonal örgütlenmesi tesis edilememiştir. Tek sebep, Komüntern'in aşırı merkezileşme hatasına karşı duruş değildir. Nepal Komünist Partisi (Maoist) başkanı Yoldaş Paraçanda, Kuzey Kore, Vietnam, Arnavutluk partilerinin eklektik, merkezci çizgilerinin yarattığı zorlukların, yeni komünist enternasyonal örgütlenmesini mümkün kılmadığından bahsetmektedir. Mao Zedung önderliğinde Maoist temelde yeni komünist enternasyonal örgütlenmesinde, bu faktör gerçekten de zorluklar çıkarmaktaydı. Ancak dezavantajlar, yine de böyle bir enternasyonalin yaratılamamış olması değerlendirmemiz varsa, sorunları açığa çıkarmamamızı gerektirmez. Böyle bir örgüt olsaydı, Dogmatik modern revizyonist AEP saldırısı, Çin'deki Deng-Hua karşı-devrimci darbesi, rahat manevra imkanı bulamazdı. Yine konumuza dönelim. Enternasyonal örgütlenme ve işleyişi, tek bir partideki önderlik ve işleyiş gibi olamaz. Karmaşıklığı kavrayan, genel siyasi bir merkez rolden bahsedilebilir. Genel prensip olarak, demokratik merkeziyeçilik, bu özgün role göre biçimlenecektir. Enternasyonal örgütlülük, ana-yavru, ya da abi-kardeş partiler anlayışını reddetmelidir. Enternasyonal'in eşit-kardeş mevezileri olarak, parti ve örgütleri, her bir halkada dünya devriminin hızlandırılıp- ilerletilmesine katkılarını sunma, özel sorumluluk ve önderlik rollerini oynama, çizgisini savunmalıdır. Peki bu, herkes, her yerde, istediği çizgiyi savunur, enternasyonale laf düşmez anlamına mı gelir? Hayır! Partiler kendi kararlarını kendileri verir. Rehber ideolojisi evrenseldir, tektir... Yani Marksizm-Leninizm-Maoizm!.. Nerede olursa olsun, revizyonizme karşı Maoistler, hiçbir gerekçeyle seyirci kalamazlar. Proletarya ve ezilenleri uyarır, seferber ederler. Revizyonizmi yıkmayı görev bilirler. Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) hedeflediğimiz Yeni Komünist Enternasyonal'in bizzat kendisi değil, bu hedefe yürüyüşte ileriye atılmış nitel bir adımdır. Öncelikli önemi, MLM temelde, tesis edilmiş olmasıdır. Maoist güçlerin köklü ilerlemeler kaydetmiş parti ve örgütlerini temsil etse de, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in tüm güçlerini henüz birleştirebilmiş değildir. Dolayısıyla uluslararası komünist hareketin genel merkezi değil, ona yönelen embriyonik bir merkezidir. 1984'de kuruluşu ilan edilmiş olan DEH'in 18. yıldönümündeyiz... DEH kendi dışında da MLM güçlerin olduğu bilincindedir. Bir koalisyon şeklinde değil, iki çizgi mücadelesi temelinde, MLM'nin tüm güçleriyle birlikte, Maoist zeminde, yeni komünist enternasyonal yaratma mücadelesine DEH, nitel katkılar sunma durumundadır.

Gelmekte olan proleter dünya devriminin yeni dalgasında, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, Halk Savaşları ile kumanda-ya geçirme çabası içindedir. Nepal Komünist Partisi (Maoist), Peru Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi (Marksist Leninist) gibi üyelerin yanısıra DEH, diğer güçleriyle de (Hindistan Komünist Partisi Marksist-Leninist (Nakşalbari), Hindistan'da Maoist Komünist Merkez, İran Komünist Partisi (Maoist) gibi Halk Savaşı bayrağını yükseltme pratiği içindedir. Diğer MLM güçlerle, Güney Asya'da, Maoist Parti ve Örgütler Koordinasyon Komitesi (CCOMPO-SA) pratiğinde olduğu gibi, birleşme çabasını göstermektedir. Düşmana karşı MLM güçlerle yakın karargahlarda dövüşmek, iki çizgi mücadelesi yoluyla MLM güçlerle birleşmek önemli bir tecrübedir. Nitekim doğru çizgi sayesinde, bazı Maoist güçler, uzlaşmalar yoluyla değil, doğru çizgi rehberliğinde ve hataları altilerilerek, Pracanda önderliğindeki NKP(M) saflarında kenetlenebilmişlerdir. Kiminle nerede birleşeceğiz çizgisi açıktır... MLM güçlerle yeni komünist enternasyonal hedefinde ve onun bir parçası olarak Maoist partide! Bugün DEH dışında, bizce hiçbir şekilde MLM niteliğe sahip olmayan bazı uluslararası, ancak, komünist enternasyonal fikrine karşı ya da mesafeli duran akımlar vardır. Birilerine göre, Mao ile Kruşçev arasındaki mücadele artık tarihte kaldı. "Eski bölünmeler getirebilir"miş (!) "Farklı akımlara bölünmüş ML partileri birleştirmek mümkün"müş (!) Bu anlayış, modern revizyonizme karşı Mao'nun enternasyonal tayin edici mücadelesini, bilimimize enternasyonal nitel katkılarını, Yeni Komünist Enternasyonal için temel çizgiyi yadsıyan, oportünist birlik anlayışıdır. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile bilimimizin ulaştığı Maoizm olmadan, komünist birlik olmaz. Belçika ve Rusya partilerinin bunu atlayan ve her yıl 1 Mayıs vesilesiyle gerçekleştirdikleri, uluslararası seminerler, sadece oportünist bir koalisyon projesidir. Filipin Komünist Partisi, MLPD eksenli ve TKP/ML'ninde "en olumlu eğilim" olarak gördüğü, diğer enternasyonal örgütlenmede, MLM'in bazı güçler mevcut olsa da, Maoist temelde birlik yadsınmakta, oportünizmle bir tür ittifak savunulmaktadır. Yanlıştır. Enternasyonal bir komünist örgütlenme için, gerekli ve elzem olan, öncelikli Maoizm'dir... Koalisyon başka, komünist örgütlenme ise daha başkadır. Müttefikle anti-empyralist birliklere karşı mıyız? Kesinlikle değil. Birleşik cephe siyasetimizi herkes bilme durumundadır. Neticelendirirken, bir olumlu habere de işaret etmek isteriz. Sağlam bir temelde ve halkları bilinçlendirmede, doğru bir çizgide uluslararası anti-empyralist bir kitle hareketi kuruluşunu ilan etti.

Adı: Dünya Halkları Direniş Hareketi. Selamlıyoruz. Dost-devrimci güçleri bu harekette birleşmeye çağırıyoruz. Türkiye'de Maoist öncünün kuruluşunun da 30. yıldönümündeyiz. Bu otuz yılın ısrarla istediği şudur. Maoizm!.. Başka değil, Maoist temelde yürüyüş, Maoist temelde birlik, Maoist Halk Savaşı! 30. kuruluş yıldönümünde Maoist öncüye böyle sahip çıkmalı, böyle kuşanmalıyız!..

MAOIST TEMELDE PARTİ VE HALK İÇİNDE BİRLİK

Doğru-yanlış mücadelesinin sürekliliği, toplum ve partinin kaçınılmaz bir gerçekliğidir. Yanlış gerekçe gösterip, Maoist parti ve halka hizmetten kaçınan dünyayı değiştirme iddiası boş bir söz olur. "Birlik bayrağı, son derece önemlidir. Marksist birlik sloganı dünya proletaryası birleşindir. Fakat bu onlara göre değil! Onlara bakılırsa ne kadar az olursak o kadar iyidir. Onlar kendi klikleri olmasını ve geniş kitlelerin isteklerinin aksine kendi bildiklerini okumayı isterler." Diyordu. Mao... Çete bayrağını omuzlayan Lin Biao gibilerine karşı, tarihimizde, dünyanın diğer parçalarındaki sınıf mücadeleleri tarihi gibi. Mao'nun işaret ettiği "Grupçuluk karşı-devrimi besler, karşı-devrim grupçuluktan yararlanır." Gerçeğini yetirence ispatlamıştır. Sınıflar, uluslar-azınlıklar, ezen-ezilen, cins ve inanç grupları gibi sorunları, yükseldikleri iktisadi-sosyal- siyasal temeli kavramaktan ve bunlara yol açan nedenleri ortadan kaldırma bilincinden uzak kişilik, yani düzen kişiliğinde, klik ruhu gayet anlaşılabilir bir şeydir. Hele-hele bizim gibi ortaçağ ilişkilerinin kuvvetle varlığının sürdürüldüğü coğrafyalardaki düzen kişiliğinde ağa ve dalkavuk kültür çok daha ciddi problemdir. Komprador, feodal düzen kısılcacında birey olma özelliği dahi kazanmama bilinen bir gerçektir. Grupçuluk bu iktisadi-sosyal zeminde çok daha kuvvetli olur. Maraba-aşiret, şeyh, ağa gibi eski kültür-davranış alışkanlık ve değer yargılarına karşı mücadele, grupçu-klikçi rüzgarı göğüslemede önemli bir noktadır. Parti ve halk içi birlikte ciddi mesafeler (nitelik olarak) katetmek için lafzını eden değil, bilicinde olmak şarttır. Bilicinde olan insanın pratiği de sağlam olur. Parti ve halk içinde ileri-faal unsurları birliğin motoru olarak devreye sokarak geride kalanları da kazanmak için, orta unsurları da birleştirir. Hata yapanlara daima çözüm yolu gösterir. Düzelmelerine yardımcı olur. Parti ve halk içerisindeki cezalandırma, gelecekte benzer, hataları önlemek, bunlara karşı insanları duyarlı kılmak içindir. Ve temel içeriği de eğitimidir. Tersî öç alma çizgisidir. Emekçiler için zafer kazanmaya kilitlenenler, Maoist birlik-eleştiri-birlik ilkesinde titiz olurlar. Mao şöyle der: "Yoldaşlarına düşmana davranır gibi davranmak, düşmanın davranışını benimsemek demektir." Devrim, düşmana benzemeyi asla kabul edemez. Bu devrimin kendisine yabancılaşması, tersine dönüşmesidir. Halk içi sorunların ele alınmasındaki şiddet çizgisine savrulanlar ne derlerse desinler böyle bir yabancılaşmadan muzdarip-tirler. Yığınlara güven deyip böyle bir çizgi izlemek kabul edilebilir mi? "Hangi mevkide olursa olsun kadrolarımızın her biri halkın hizmetkarıdır, bütün yaptıklarımız halkın hizmeti içindir" diyen Mao'nun öğrencileri devrimci hareketin önemli sorunlarından biri olan, halk ve devrimci örgütler arası sorunlarda şiddeti uygulayan yada davet eden ideolojik yozlaşmayla her yönlü ciddi bir ideolojik mücadele ile yükümlüdürler. Maoistler halkın öğrencisi olmaktan memnuniyet duyarlar. Halka önderlik ve öğretmenlik, öğrencisi olmayı bilmeyi de gerektirir. Diğerlerinden menkul "zayıf kişiliklere şef olma" tarzı olsa-olsa çete yaratır. Reis ve dalkavuk ekseninde yürüyen bu tarz gidişatların tümündeki birlik, çıkar nitelikli pamuk ipliği tarzlı birliktir. Her biri fırsatını bulduğunda diğerini kamalamaya adaydır. Buralardaki övgü ve saygı gösterileri sadece sahte bir bağlılık olan şamata. Kızıl bayrağa karşı kızıl bayrak gösterisiyle varolmaya ve yol almaya çalışmak Lin Biao'nun bilinen özelliklerinden birisiydi. Demek ki sorun icra edilen pratiğin içeriğidir. Kullanılan tabela değil, "Mao'nun bir kelimesi dünyaya bedeldir" gösterisiyle, hile-entrika ve komplolarını örtemeye çalışan Lin Biao'nun tarzı sadece, Çin'e özgü bir olgu değil, enternasyonal karakterli bir sınıf çizgisi idi. Oyun-gesteri sözde keskinlik "Karşı Devrimci Hücre"nin de kullandığı posası çıkmış bir taktiktir. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile Maoizm rehberliğinde kaderlerini ellerine alan devrimci kitleler kapitalist yolcuların yakalarına astıkları "sosyalizm" maskesini yırttı. Satın alınabilecek bir patent değil, bilimimizin hiç kimsenin üzerinde oyun oynamayacağı, proletaryanın dünya görüşü olduğunu birkez daha ispatladı

Üç yap, Üç yapma

Devrim ve sosyalizm mücadelesine "kötülükler rüzgarını defetme", "monolitik faciayı önleme" söylemleriyle barbarca saldıran emperyalistlere, "niye bize saldırıyorsunuz", "lütfen biraz merhamet", deme hakkımız yok! Emperyalist-sınıf çıkarları ve bilincinin gereğini yapıyorlar, yapacaklarda... Yakınma, sızlanmaya gerek yok. Çektiğimiz acıları anlatmaya sınırlı yürüyüş yetmez. Direnme hakkı ve görevimize sahip çıkmak, devrimci taarruz ruhuyla ezilenleri iktidar perspektifiyle harekete geçirebilmeyi becerebilmektedir mesele. "Vuruyorlar, katlediyorlar" sözcüklerinden ibaret bir siyaset tarzı, ancak bir acıma duygusu yaratabilir. Emekçiler acınacaklar ordusu olmayı asla kabul edemezler. Dünyayı yeniden ve yeniden yaratmanın kudretli ordusudurlar onlar. Stratejik üstünlük ve güçlerinin farkına varmaları ve rollerini oynamalarına hizmet etmeliyiz. Aksi halde kadere razı olma, sosyal çöküntü girdabında boğulmaktan kurtulunamaz. Sadece sömürücülerle ilişkiler meselesinde değil, halkın ve onun örgütlerinin kendi içindeki sorunları da, çözüm için sebeplerinin kavranması ve aşılmasını gerektirir. Yaşanan, sorunun çözümü örgütlenmedikçe yaşanılacak olan sorunları ve etkilerini sıralamakla devrime aday olunmaz. Devrim, çözüm gücü olmaktır. Tersî, sorunların çözümünü "tanrıya havale etme" çizgisidir. Havale ve yakınma çizgisi, elini kıpırdatmayan, sorunları tekrar pratiğiyle, bizzat kendisinde yük olur. Bitkinlik, umutsuzluk, çöküş böyle bir çizginin sonuçlarıdır. Kısır çekişme, bölünme, kaçış böyle bir yürüngenin ürünleridir. Devrimi esas alanın merkezinde kitleler vardır. Siyasal iktidarın ele geçirilmesi vardır. Varlık kendisini, Maoist rehberlik altında kitlelerin birleştirilmesi, seferber edilmesi pratiğinde gösterir. Bu sorumluluk duygusu ve pratiğine sahip olmayanların başlıca meşguliyeti kendi-kendisini yemektir.

Götüreceği yer entrika ve siyasal intihardır. Karşı-devrime karşı mücadele, devrim diye bir derdi olanların böyle bulvarlarda gezinmeleri doğru değildir. Söz konusu gezintilere, devrimden kopuşlar sürükleyebilir. Kopanın kitabında yoldaş ve kitleler aforoz edilmiştir. Yoldaş ve kitleler devrimin gereksinimidirler. En büyük değerlerdir. Eleştiri, bir yıpratma-dedi kodu-spekülatif senaryolar oyuncağı değil, sorunları-sebepleriyle kavratma ve aşma silahıdır.

Bencillikte buna ne gerek? "Sadece sen varsın, gerisi yalan, örgüt ve kitleler mi? O'da ne! Sen sadece seni unutma" meseleye böyle bakanın devrim sorunu ve vicdanımı olur. Orada etik değerleri "ben" olgusu yönlendirir. Kolektif ruh ve paylaşım mı? Hadi canım sende. "Beni, bana yarayan bir şey var mı ilgilendirir, başarı varsa evet sadece payıma düşeni değil, tümünü bana verin, sorunlara gelince bana onlardan ne, onlar başkalarının" der bencilliğin vicdanı (!)

Devrime, örgüte, kolektif sorumluluk ve duyarlılığa gelmez. Kaçışın, devrimin görevlerini kendince askıya alışı binbir gerekçesi bulunur. Sorunlar uzun listeler biçiminde sıralanmakla kalınmaz, binbir yalandanda medet umulur. Bilemiyorum hangi devrim mücadelesi sorunsuz bir dünya vaadetmiş? Hiçbir sorun devrime örgütlenmeye gelmeme gerekçesi olamaz. Devrim çözümdür. Sorunlarında, çözümünde sınırı yoktur. Her bir süreç kendine özgün sorunlar ve çözümler içerir. Çözümde var mısın, yok musun meselesi önemlidir. Yokum diyenleri kazanma derdimiz olmalıdır, olacaktır. Ama daha fazlası, Hele, hele kendilerini dayatan gündemi merkeze alan bir meşguliyet hiç değil. Çok kez söyledik, bir kez daha yineliyoruz. Tartışmak mı? Başımızın üzerinde yeri var. Devrimci hareket içerisinde kısır rekabet fazlasıyla var, ideolojik savaş ise son derece zayıf. Tartışalım!.. Nasıl, işte asıl önemli soru. Cevabımızda nettir. Mao'nun dediği gibi, 3 Yap-3 Yapma!

Bir: Revizyonizmi değil, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i uygula. İki: Hile ve entrikalarla uğraşma, açık ve dürüst ol.

Üç: Bölünme, Birleş.

Çelişki doğanın toplumun gerçeğidir. Kaçınılmaz, mutlak mücadeleye götüren temel budur. Kimlerle nasıl mücadele sorunu dost-düşman ayrımı ve koşullarla ilişki olarak yöntem sorununa önem vermenizi de gerektirir.

Örneğin hangi gerekçeyle olursa olsun, halk içi çelişkilerin ele alınmasında baskı ve şiddet kabul edilemez. Düşmana karşı mücadele fikirlerimizi hiçbir şekilde gizlemiyoruz, beyan ediyoruz. Devrimci zor düşmanlarımızın dünyasının dayattığı tarihsel bir zorunluluktur. Bizim tercihimiz değil. Onlarla mücadelede de hile ve yalana, ne adına olursa olsun insana yabancılaşmaya, kirlenme ve alçalmaya asla evet demeyeceğiz.

MAOİST TEMELDE KAZANMAK İÇİN İLERLEMELİYE CÜRET ETMEK!

Devlet, demokrasi, parti, gelecek toplum projesi v.b konularında Uluslar arası Komünist Hareketler çok önemli bir tartışma sürdürmektedir. Şu veya bu alanda bugün karşı karşıya bulunduğumuz sorunların sonuçlar itibariyle değil ideolojik-siyasi kökleri ve toplumsal nedenleriyle ele alınmasında bu tartışmada ulaşılabilecek Maoist sentezlerin önemi büyüktür. Bir başlangıç olarak ele aldığımız bu yazı tartışma konularına dikkat çekmek ve kısa bir giriş mahiyetindedir. Elbette sınıflar üstü devlet ve onun demokrasisi yoktur. Proletarya ve emekçilerin devleti, devrimi Komünizme kadar sürdürmenin aracıdır. Proletarya iktidarı bir amaç değil, araçtır. Bunu söylemek yeterli değil görev, gereğini yerine getirmektir. Toplumun Komünizm doğrultusunda dönüştürülmesine, iktidarı yaratan tarihsel koşulların değiştirilmesine, sınıfları-parti ve devleti ortadan kaldırma koşullarının yaratılmasına hizmet etmeyen bir devlet ve partiye, proletaryanın ihtiyacı yoktur. Proletarya, parti-devlet- yönetimi amaç haline getirmiş bir sevdaya sahip olmamalıdır. Sınıflı toplumların tarihsel koşulları gereği tarihsel bir zorunluluk olarak bu silahların vazgeçilmez önemini bilir ve onları kullanırken, Komünizm amacından asla sapmamalıdır. Sapmayanlar onları kullanırken bile, onlara nihai düşmanlığını gösterme, örgüt- politika ve pratikte bunları ortaya koyma durumunda olmalıdırlar. İktidarın, önderliğin kilit önemini bilmek, onu Komünizme gidişte bir araç olarak kullanmak demektir. Kitleleri komünizme seferber etmenin, devrimin sürdürülmesinin öznesi haline getirmenin, doğru çizgi temelinde siyasetin-kararların alınması- uygulanması sürecinin izleyicileri ve basit uygulayıcıları değil, katılımcısı olmalarının hizmetinde olmayan, kitlelerin denetleme, görev verme-görevden alma, iktidarı bizzat icra etmelerinin hizmetçisi olmayan bir önderliği, ona asılmış hiçbir marka kendiliğinden Komünist kılmaz. Temel almamız ve daha da ileriye götürmemiz gereken Büyük Proleter Kültür Devrimidir. Onunla ulaşılmış proletaryanın evrensel öğretisi, MLM bilimidir. Bu evrensel dersler unutulduğunda proleter karakterli de olsa, zaten burjuva bir yön de içeren Proletarya Devleti ve Partisi ve önderliği niyetlere rağmen doğası gereği, proletarya ve emekçilere yabancılaşan, onlara da bela olan bir burjuva sopaya dönüşür. Devrimin hizmetinde olan devlet, kitleleri yönetilmeye muhtaç kılarak kendini yüceltmez. Devrimi sürdüren devlet ve önderlik, yöneten-yönetilen çelişkisini kutsayarak, kendini pekiştirmez. Devrimin sürdürülmesinde Parti' nin öncülük rolü, motor olan kitlelerin devrimi ele almalarına, iktidarı Komünizm için devrimi sürdürme görevi doğrultusunda bizzat kullanmalarına aracı olmaktadır. Toplumun komünizm doğrultusunda dönüştürülmesi için, komünist çizgi yön vermiyor-uygulanmıyorsa, bununla donanarak komünist çizgi ve önderlikle, komünizm amaçlı birleşmiş kitlelerle bir komünist hareket yok ise, Komünizm' değil, başka bir yere gidilir. Hiçbir isim, hiçbir biçim, hiçbir tüzük kendi başına kimseyi Komünist kılmaz. Esas halka çizgidir. Sosyal emperyalistler, kamu mülkiyeti adına, mülkiyeti yeni burjuvazinin malı haline getirmediler mi? Nasyonal sosyalistler, bürokratik kapitalistlerde devlet mülkiyetini savunmaktadırlar. Burjuva partiler, Sosyal faşistlerde demokratik merkezîyetçiliği savunduklarını söylüyorlardı. Demek ki mesele biçim değil özdür. Biçim önemsiz değil ama öze göre şekillenmelidir. Esas çizgidir, neyin uygulandığıdır. Komünizm' e gidiş, uygulanmıyorsa hiçbir biçim veya proletarya öncülüğü beyanı, durumu kurtarmaz. Proletarya devleti, proletarya devrimini sürdürmek içindir. Komünist önderliğin gereği budur. Bunu yapmayan bir devlet ve önderlik sınıf karakteri başta proleterde olsa kaçınılmaz olarak, sosyal faşist-oligarşik bir mekanizmaya dönüşür. Kötülükler, devlet ve partinin doğasında kaçınılmaz olarak vardır. Yönetiyor olmanın kendisinde vardır. Bu kirli yan, komünist çizgi-(önderlik için önderlik, devlet için devlet değil) bu araçları komünizm bilinciyle ele alan bir öncülük anlayışıyla geriletilebilir. Yoksa kir, tüm bünyeyi sarar. Yozlaştırır. Parti, iktidar,yönetim; sınıflı bir geçiş toplumu olan sosyalizmde gerçekleridirler. Toplumun nesnel çelişkilerinin sonucudurlar. Aşılması gereken sınıflı toplumların yarattığı ve yine aşılması gereken iş bölümünün ifadesidirler. Komünist çizgi önderliğinde, iş bölümünü-yönetimi-partiyi-devleti zorunlu kılan toplumdaki nesnel çelişmelere ve bunların bu türden sonuçlarına karşı devrimi sürdürmede kitleleri bilinçli seferber etmeye araç olmaktadır komünist öncülük... Burjuvazi ve bürokrasiye karşı kitlelerin seferberliğine yardımcı olmaktadır. kitlelerin parti ve devleti denetlemelerine, görevlerine bilinçli sahip çıkmalarına aracı olmayan, onların kendilerini özgürce ifade etmelerine tahammül göstermeyen, doğru çizgide devrimi sürdürmelerine engel olan iktidar ve önderlik yeni burjuvadır. Maoizm bunları da öğretti, bunlardan bırakalım bir milim geri gitmeyi, Maoizm referansıya daha ileri nitel sıçramalara ulaşmalıyız. MLM'ler akli sosyal pratikten koparan Dühring değildirlere. Marksizm, Dühring'in artık her şey bu, yanına başka bir taş konamaz diye kutsadığı Dühring'in "evrensel-adil" ilkeleri değildir. Diyalektik metaryalizm belli seviyedeki bir bilgiyi kesin, sonsuza kadar mutlak ele almaz. Pratik içinde gelişeceğini bilir. Bilgi hep aynı devam trendinden yada en fazla nicel yığılmalardan ibaret bir kaba devam-tekrar değildir. Pratiğe bağlıdır ve onun gelişimine bağlı olarak ilerler. Ani sıçramalar her şey gibi bilgi sürecinde de geçerlidir. Metafizik düşünce, şeylerin özü olan çelişkiyi ve bundan kaynaklanan mücadelede hareketi, dönüşümü yadsır. MLM'de karşıtların birliğidir. İki çizgi mücadelesi yoluyla (Pratiğe bağlı olarak) ilerler. MLM, fasit daireler biçiminde bir kaba tekrar, niceliksel değişimler yürüyüşü değildir...

İLERLEMELİYİZ!

Komünizm öğretisi, Marks'ın kafasında toplumsal pratiğe rağmen kendi başına çıkmış bir şey değildi... Komünist Partisi de öyle.

Onunda gözlemlediği cereyan eden hareketin, bilimsel analiz ve senteziydi. Evet beklendiği gibi "Yaşlı Köstebek" kapitalizm kısa sürede ölmedi. Ama Komünizm öğretisinin bilimselliğini de yaşanan pratik ispatladı. Şanlı Ekim ve Çin Devrimi ve onların izinde diğerlerinin gösterdiği buydu. Mao'nun işaret ettiği gibi, siyasal iktidarın ele geçirilmesi işimizin sonu değildir. Kaybetmekte mümkündür, buda görüldü. Kazanmanın yolunu da Kültür Devrimi dersleri gösterdi. Kongre bu dersleri özetlemişti. Temel almalı ve ileriye götürmeliyiz. Şunu da tekrar vurgulamak durumundayız. Yaşanmış devrim ve sosyalizm pratiklerinin tarihsel zorunluluk olarak örgüt-politika ve önlemler gibi alanlarda söylenen ve yapılanları sorgulamadan, hataları aşmadan, pratiğin gösterdiği tecrübeler ışığında ilerlemeden, geldiğimiz noktadaki eksikliklerini görmeden teorik bir fazilet haline getiremeyiz. Tarihsel koşullar itibarıyla hata-zayıflık ve eksikliklerini anlamamız gereken, ama hiçbir şekilde meşrulaştırıp kutsayamayacağımız esasta olumlu mirasımızı müdafaa etmeye devam ederken, işe yine aynı seviyede başlayalım diyemeyiz. Şimdi bazı şeyleriyle bu miras eksik bazı yönleriyle hatalı. Kongre bu konuda önemli bir başlangıç değerlendirmesi, eleştirisi yaptı.. İlerlemeliyiz.. şimdi partimiz saflarında olduğu gibi, UKH'da ve geçmişinde, burjuva cumhuriyetçi devlet ve parti anlayışlarından kopmayan (tali) hatalar vardı. Temsile dayalı hükümet anlayışlarından kaynaklanan hatalar vardır. Araçlarda, amaçlarımıza ters yine tali hatalar vardır. Bilimimizde nitel ilerlemelere rağmen, Marks'tan geriye gidişler, ona bazı yönleriyle yabancılaşmalar vardır. (Stalin gibi) Bakünöncü değiliz. (Bazıları gibi bilmeden küfürde etmiyoruz. İnceleyip, anlayarak yanlış çizgisini kavrama, bilinçli eleştirmeye çalışıyoruz.) Marks, yön veren çizginin hatalarına rağmen Paris Komünü'ne Proletarya İktidarı dedi. Önemsemediği şeyler, Komün'ün Parlemlenter değil, yürütme ve yasamayı üstlenmiş olması, komünal konseylerdeki vekilleri başka değil, görevli kıldığı gibi denetleme ve geri çağırma hakkı, bunların maaşlarının işçilerden fazla olmaması, ve profesyonel ordu değil, halkın silahlanmasına v.b dayandırılmasıydı. Sonra marksizm temelinde hem nitel ilerleme bazı (tali) yönlerde de, Stalin'de olduğu gibi kırılmalar vardır. Ve yine sadece Stalin'de değil, proletarya ve emekçileri gerçek yönetici bir sınıf olarak örgütleme ve devrimi sürdürmeye ters hatalar vardır. Parti ve kitleleri siyasetin kolektif tespit ve uygulanmasından dışlayan, seçilmiş ve geri çağırılabilen (kitleler tarafından) görevliler değil, işleyişi onlar adına, onlara rağmen vekillere, profesyonel bürokrasiye dönüştüren komünist çizgi-komünist önderlik değil, devrimin kaderini bu tür atanmış yürütme erkinin insafına bırakan türden tali hatalar vardır. Proletarya devleti yönetimini kendi toplumsal koşullarının hukuku üstünde gören, keyfiyete, imtiyazlara hizmet eden uygulamalar vardır. Kitlelerin kontrolüne kapanma onlara yönetilme rolü biçmeler vardır. Proletarya iktidarını parti ve hatta Merkez Komitesi yada sekreteri iktidarını çağrıştıran yine tali hatalar mevcuttur. Bunlar aşılacak durumundadır. Aşmada Maoizm öğretisi nitel bir ilerlemeyi temsil etti. Temel olarak ileriye gitmek ise bizim görevimizdir. Bazı itirazları olsa da sistematik olarak düzene hiçbir şekilde köklü bir alternatif olmaktan uzak, onun çerçevesi dışına gerçek anlamda çıkmayan, burjuva ideolojisinin bir varyantı durumundaki Post modernizm üzerine şimdilik sadece bazı noktalarda kısaca durmadan geçmeyeceğiz.

KISACA POSTMODERNİZM

Marksizm'in geçerliliğini yitirdiği söylemiyle kapitalizme sözde alternatif olduklarını belirten postmodernizme karşı köklü bir mücadele gereklidir. Fukayama gibi "sınıf mücadeleleri tarihinin sonunun geldiğini" ilan eden anlayışlara şimdi olup-bitenleri "medeniyetler savaşı" şeklinde gösteren teorileri kongre vesilesiyle kamuoyuna sunduğumuz yazılarda kısaca ele almıştık. Marksist tarih anlayışına karşı gelen yaklaşımları da irdelemeye çalışmıştık. Derinleştirilmesi ihtiyacıdır. Postmodernizm'de "Marksizm'in sonunun geldiği"ne karar verenlerdir. Komün, Ekim ve Çin devrimi onlara göre artık sadece müzede kaldı. Şimdi onlar artık basit bir "nostalji" olabilir miş(!) Artık tarih-çağ post döneme gelmiştir. Dolayısıyla geçerli olan postmodernizm'miş(!) Yaşanmışlara, yaşananlara yani gerçeklere, pratiğin bilimselliğini ispatladığı (devrimler ve yaşanmış daha ileriye götürülerek yaşanacak sosyalizm deneyleri) MLM felsefesine rağmen, kendileri (Postmodernistler, Troçkistler v.b) yerkürenin bir milimetresinde bile ispatlanmamış bu "büyük teorisyenler" şöyle diyebilmektedirler. "İdeolojilerin sonu geldi" Spekülasyonların temeline oturtulmuş, bu teoriyle uğraşmaya değmez diyemeyiz. Sadece aydınlar, üniversite kürsülerinde değil, başka alanlarda da küçümsenemez bir etkinliğe sahip bu teoriyle hesaplaşmak şarttır. Bunlar özellikle teknolojik değişiklikler itibarıyla, Marks'ın politik-ekonomi yaklaşımı geçersiz hale geldi diyorlar. Marksizm objektif dünyanın sürgit rutin bir tekrar olduğunu zaten söylememiştir. Değişmelere bağlı olarak, kendi teorilerinin de gelişeceğini, gelişmesi gerektiğini belirtmişti. Marksizm dokunulamaz teorik bir doğma değil, bir eylem kılavuzudur. Dolayısıyla hiçbir eleştiriye kendimizi peşinen kapatma durumunda değiliz. Ancak her lapa yutulamaz da.. Örneğin postmodernistler diyorlar ki, bilgi ve mali işlemler teknolojisi, Marksın metafetişizm öğretisinin geçersizliğini gösteriyor. Artık meta üretiminin hakim olduğu bir dünyada yaşamıyormuşuz. Mal üretiminin yerine bilgi geçti. Artık bilgi ekonomisine geçildi. Böylece emek değerini yitirdi. Öyleyse neymiş? Politik ekonominin sonu gelmiş miş(!) Teknolojik gelişmelerin hiçbir değişikliğe yol açmadığını söyleyemeyiz. Teorimizin bu gelişmeleri dikkate alarak ilerletilmesi ihtiyacını reddedemeyiz. Ancak hiçte postmodernistlerin söylediği gibi "sanal bir ekonomi çağında yaşıyor" değiliz. Hiçte metaların değişim değerinin yerini "işaret değeri" almıyor. Artık gerçek yok-her şey sanal ekonemi ve onun işaretleri tayin ediyor diyorlar. Görünürdeki gerçeklik her şeyin yerini aldı diyorlar. Bunun için "hiper gerçek" dünyada yaşadığımıza karar veriyorlar. Teorisyen .Baudrillard bunu "tarih sahnesinin, siyasi sahnenin sonuna gelmek"le sentezleştiriyor. "Post kapitalist bilgi toplumu çağına ulaşıldığı" zemininde bir sonucu ilan ediyor. Ve diyor ki "artık sermayede spekülattıftır, üretimden özerktir." "Para yegane yapay uydu ve hakikat bu" diyor.. Teorisyen Derrida "Parasal işaret olarak değer çağı" dır, diyor çağımıza! Para artık gayri maddileştirildi. Şifreli imza biçimlerini aldı. Artık bunlar sosyo-maddi üretime dayanmıyorlar. Dolayısıyla sermaye, emek dışında gelişebiliyor, kendisi içinde kendisini yaratabiliyor, diyorlar. Evet borsadaki gelişimde sermayenin-paranın spekülattif vurgularını v.b görmüyor değiliz. Fakat meta ve paranın yabancılaşmasının kökleri yine de somut emektedir. Olan, emeğin yarattığı zenginliğe yaratıcının kontrolünden çıkarak ona yabancılaşması, fetişleşmesidir. Yabancılaşma ve fetişin kökünde insanın somut emeğini görmeyip, gerçeği kendi başına fetiş ve emekten tümünden kopuk, yapay işaretlerle izah etmek ve gerçek sadece budur deyip, emeği devre dışı bırakmak şeklindeki postmodern yaklaşım, emekçilerin "yaratmadıkları" için onu geri isteme durumunda olmayacağı sonucuna çıkacaklardır. Bunun için devrim, sosyalizm nostalji görülüyor. Elbette meta-para üreticilere yabancılaşmayı ifade eder. İşçilerin ürettiği ve bizzat onların somut emeklerinin sonucu olan zenginlik onlara yabancılaşır. Fetiş, kapitalizmin dünyasının sonucudur. Sermayeyi yaratan işçidir. Ve kapitalizmin ona yabancılaştırdığı sermaye, onun celladı haline gelir. Durum bu ise bu sorunu işçiler niçin çözemesin? Devrim niye nostalji olsun? Politik ekonominin sonu niçin gelmiş olsun? Fabrikalarda, tarlalarda, teknoloji dünyasında, her şeyde zenginliğin yaratıcısı olan çalışanların emeğinin hiçbir şey yaratmadığını söyleyip, her şeyi hayaletlerin-kendi başına fetişlerin yarattığına hüküm kesenlere gerçekler hayır diyor. Gerçekler, bugünde Marksın metaların karakterlerinin iki yönünün (kullanım ve değişim değeri teorisinin doğruluğunu gösteriyor.. Para, kapitalist toplumun yarattığı emeğe bir yabancılaşmadır. Onunda temelinde insanın somut emeği vardır. Soyut emeğin maddi biçimi olarak, hayata hükmeden, somut emeğin yabancılaşmış biçimi (soyut biçimi) olan para insan emeğinden bağımsız, kendi başına bir şey değildir. Marks fetişizmi izah etmişti. Paranın getirdiği faiz ile uçlaşan fetişizm işçilerin yarattığı artı değerden kopuk değildir. Sermayeyi yaratan kimdir? O nasıl yaratıcısına yabancılaşıyorsa, faizle çoğalmasının biçiminde fetiş durumu daha da uçlaşıyor. Yani özerk bir kategori olarak her şeyden bağımsızmış gibi kendisi kendisini yaratmıyor. Kökünde insanın somut emeği var. Gerçek hayattan kopuk, gelişmenin insan pratiğinin gelişme sürecinin dışında spekülasyonlarla açıklanmasına Marks'ta kendi döneminde meydan okumuştı. Postmodernistlerin bir bakıma o günkü bazı biçimleriyle hesaplaşmıştı. "Bilgi ekonomisinde" insan emeğinin rolü yok mudur? Orada da bedenleriyle çalışan insanlar olgusu somut gerçektir. Mühendisler, hizmetliler gibileri de bedensel çalışmadan muaf değildirler. Yani gerçekler, "emeğin ve sınıf mücadelesinin sonu" şeklindeki, postmodern teorisinin çürüklüğünü gösteriyor. İnsanın pratik faaliyetlerinden bağımsız, (üretim koşullarına göre şekillenen) başlı başına bağımsız, kendi başına bir gelişme yoktur. Ondan kopuk, gerçek olmayan, kendi başına bir sanal uydurma dünya yoktur. İnsanı ekonomi ve siyasetin dışında ele alan, sanal ekonomi ve siyaset projeleriyle gerçeğe rağmen insanın rolünü dışlayan, dolayısıyla insanın dünyayı yorumlama ve değiştirme eyleminin anlamsız olduğunu ilan eden postyapısalcılık'ın "hayaletler dünyası" gibi, kendiside, gerçeklerden kopuk boş bir hayalet teorisidir. Onun, toplumsal koşullardan kopuk hayalet işaretler-

le bezeli teorisi, bırakalım dünyayı değiştirmek (ki kendilerinin de iddiası meydan okumak gereksizdir. Kapitalizmi yok farz ederek denetime alabilirmişiz) dünyayı yorumlamaya dahi bir milim yaklaşılamamaktadır. Evet ciddi teknolojik devrim anlamında bir gelişme ve maddi hayatta önemli değişiklikler vardır. Teorimiz, bu gelişmeleri kavramak, her bir trendin sorunlarını çözerek ilerler, ilerlemelidir. Temel sağlamdır, bilimseldir. Somut gelişme ve değişimlere bağlı olarak, toplumsal dönüşüm projemizde ilerlemek durumundadır. Teknolojik gelişmeye Marks'ta işaret etmişti. Kapitalizmin rekabet ve kar dürtüsünün emek maliyetini düşürerek teknik ilerlemelere yol açacağını belirtmişlerdi. Fakat şu gerçektir ki onu hizmetine alırlar (teknik) olanda budur. Şimdiki mucitlerin "yeni keşiflerimiz" dediği kapitalist küreselleşmeye de Marks dikkat çekmişti. Sermayenin sürekli genişleme-yayılma eğiliminin Pazar gereksiniminin, burjuvaziyi "dünyanın dört bir yanına koştur"ttuğu, "her yerde barınmak, her yerde yerleşmek, her yerde bağlantılar kurmak" bıraktığı ve dolayısıyla "dünya pazarını sömürmekle" "her ülkenin üretimine, tüketimine, kozmapolitik bir nitelik verdiğinden" söz etmişlerdi. Bunu kısaca "tek sözcükle, kendi hayalinde benzer bir dünya yaratıyor" diye tanımlamışlardı. Fakat gerçekten onların dediği gibi sermaye "en barbar ulusları uygarlığın içine mi çekiyor"? Uygarlığı böyle alma anlayışı üzerinde tartışma ihtiyacı içinde olmamız gerektiği düşüncesindeyiz. Evet, sermayenin sürekli genişleme eğilimi, bir dünya ekonomisi yaratır, yarattı. Kendi başına tecrit, biri birinden kopuk "ulusal sanayiler"i yıktı. Yıkar.. Sermayenin uluslar arası örgütlenmesi, emperyalizm'le daha da derinleşti. Şimdi daha da ilerlemiş durumdadır. Ama sermaye gerçekten her bir yerde (mesela emperyalizme bağımlı ülkelerde) söylendiği gibi "kendi süretinde bir dünya yarattı mı"? "Barbarlık" denilen feodalizmi'ni tasfiye etti. Ulusal sorunlarını çözdü? Sermayenin kendi iradesi dışında, feodalizmde çözümlere yol açtığı, bu temelde bir dinamizme sahip olduğu doğrudur. Ancak, dünyanın ezen ezilen uluslar şeklindeki bölünmesi de bir gerçektir. Her yerin benzer dünya süreti göstermediği de gerçektir. Ve yine, sermayenin hareketi tahlillerinde ona atfedilen "devrimci rol" de ele alınmalıdır. Peşin fikirler öne sürme durumunda değiliz. Bir tartışma ihtiyacının altını çiziyoruz. Avrupa merkezilik, Sivil Toplum gibi yazılarımızda bunları bazı yönleriyle ele almaya çabalamıştık. Şimdi başka diğer yönlerinde tartışılması gerektiğine dikkat çekiyoruz. Mesela, Komünist Enternasyonalin Genel Kriz teorisi!. Teori havadan gelmedi. 1920'li yılların dünya koşulları Kriz gerçeğini içeriyordu. 1. 2. dünya savaşı koşulları bu kriz gerçekliği ile ilişkiliydi. Hitler, Mussoloni, faşizmi de söz konusu koşulların sonucuydu. Fakat kapitalizmin kriz özelliğini genelleştirme temelinde mutlaklaştırmanın doğru olmadığı düşüncesindeyiz. Sık sık görülen, şimdide yaşanan yaşanacak olan kriz özelliğine rağmen böyle bir genelleştirmeye gidemeyiz. Nitekim, genelleştirmeci, mutlakçı yaklaşımın beklediği gibi kısa sürede kapitalizm yeryüzünden silinmedi. Tabi aynı zamanda onun ebedi zaferini ilen eden "istikrarlı" olduğunu söyleyerek, meydan okuma değil kötülüklerini "insanileştirmeye" salık veren burjuva görüş açısının iflası da yaşanmış, yaşanan pratik tarafından da ortaya konmuştur. Bernştein'ci, Kautsky'ci burjuva teorilerin iflası, MLM teorisinin bilimselliğini pratik ispatladı. Tartışmak istediğimiz bu burjuva teoriler değildir. Genel kriz teorileriyle kapitalizmin kısa sürede çöküşünü öngörmüş tali yanılgıların nedenleri ve aşılmasıdır. Şimdiki UKH saflarında, dünya devriminin Stratejik saldırı aşamasında olduğu şeklinde anlayışlar vardır. (Halk Savaşının) Söz konusu anlayışlar tartışmak istediğimiz bu meselelerden ayrı değillerdir. Yani patolojik değil, görevleri daha iyi kavramak ve doğru ele almak için bu tartışma gereklidir. Marks ve Engels o günkü tarihsel koşulların bir sonucu olarak Avrupa'dan devrim bekliyorlardı. Haklıydılar. Bu teorik öngörü gerçekleşmedi. Avrupa'da burjuva iktidarlar öngörüldüğü gibi çökmedi. 1848'lerin sonrasında Avrupa'da kapitalizmin çöküşü bir yana, bir kaç on yıllık iktisadi bir yükseliş sürecide yaşandı. Devrimin merkezi doğuya kaydı. Bunu sebepleriyle Lenin ve Mao izah etmişlerdi. Yani "Genel Kriz" teorisi, sorgulanmak durumundadır. Şu açık...

Kapitalizmin istikrarsızlığı onun dünyasının sonucudur. Kriz onun özelliğidir. Fakat bu onun hiçbir şekilde çare bulmayıp, kısa sürede çöküşe gideceğini de göstermedi. Şunu da belirtelim. Emperyalist dünya sistemi bugünde bir kriz içindedir. Dünde defalarca böyleydi. Ancak devrimin alternatif olamadığı, objektif devrimci dalgada kumandaya geçirilemediği koşullarda, emperyalizm iktidarını koruma çarelerini de bulmuştur. Kendiliğinden çöküş bekleyemeyiz. UKH saflarında dün ve bugün böyle hatalı anlayışlarda vardır.

ÖNDERLİK SORUNU ÜZERİNE

Sınıflar, partiler, önderler sınıflı toplumların tarihsel bir olgusudur. Aralarında diyalektik ilişki olmasına rağmen bir ve aynı şey değillerdir. Her devrim, parti, sınıf mücadelesi; kendi önderliğini, önderler grubunu, önderini yaratır. Bakışımızda Çin'de de, Sovyetler'de de, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da (Kaypakkaya gibi) bu somut gerçeği görebiliriz. Sınıflı toplumlarda istisnası olmayan bir kuraldır bu. Sınıflı toplumların kendi objektif kanunlarının sonucu olarak bir tarihsel olgudur önderlik! Keyfi icat değildir. Parti içerisinde de öyle istediğimiz için değil, kavrayış-uygulama-inisiyatifte objektif bir dengesizlik vardır. Bu açıdan süreç bir önderler grubu ortaya çıkarır. Böyle bir grup içinde de dengesizlik objektiftir. Öne çıkan önder gerçeğiyle karşılaşırız. Bu, sınıflı toplumların tarihsel bir zorunluluğudur. Partimizin kendi tarihi tecrübesi de öğreticidir. Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü ve MLM'in somut koşullarımıza yaratıcı bir uygulaması olarak devrimimizin önder çizgisi Kaypakkaya gerçek bir Komünist önderdi. Basit bir burjuva seçim metoduyla önderlik bahsedilmemiştir. Tarihsel zorunluluk olarak bir dizi özgül koşul ve tesadüflerin ortaya çıkardığı Maoist önderlik, kendiliğindenci ele alınamaz. Burjuva seçim metotlarıyla çözülemez. Örgüt ve önderlik ideolojidir-siyasettir-bilinçtir, bilinçli görevdir. Bilinçli uygulamadır. Parti ve önderliği, ideoloji, program ve genel siyasal hat temelinde ve iki çizgi mücadelesi yoluyla inşa edilir. İki çizgi mücadelesi temeldir. Bunun dışında ne parti, ne önderlik inşa edilemez. Önderlik dayatılmaz. Tepeyi işgal yada seçimle ele geçirme meselesi değildir. Devrimci bilimsel otorite, bilimsel çizgi olarak benimsenme meselesidir. Teori ve pratikte ispatlanarak benimsenme meselesidir. Burada iki çizgi mücadelesi temeldir. Devrimi gerçekten temsil ederek önderlik etmeye doğru çizgi ve pratikle muktedir olmayı pratikte ortaya koyarak göstermek, benimsenmek önemlidir. Parti zıtların birliğidir diyoruz. Yekpare bakamayız. Fraksiyonlar keyfi değil, her şey gibi ikiye bölünen parti gerçekliğinin sonucudur. Fraksiyonculuğu savunma hatalı çizgisi başka, bu objektif gerçeği kavramak (yasaklamalar değil) iki çizgi mücadelesiyle doğru ele almak ise daha başkadır. MLM hat ve ilkeler temelinde entegre olmuş bir önderler ve onunla birleşmiş insanlar gurubu, gerçek Maoist Parti inşasında silahtır. Maoizm dışı fraksiyonlarda Parti'nin gerçeğidir. Bunların ele alınması, doğrunun ne olduğunun gösterilmesinde iki çizgi mücadelesi esastır. Bu yolla benimsenmiş Maoist önderlik gerçeği atmosferinde (hiçbir zaman kesin yok edilmeseler de) fraksiyonculuk aşılabacak, benimsenmiş Maoist önderlik tesis edilecektir. Lider, önderler gurubunu tarihsel bir zorunluluk olarak önemseyip, kendiliğindenci değil, parti gerçekliğinde bilinçli formüle etme durumundayız. Yaptığımız budur. Bu yapılsaydı, NT'ler-Bktş'lar gibi karşıdevrimci karargahları önder diye Parti'nin başına oturtmazdık. Devrimci niteliklerine rağmen, onlardan çizgi olarak kopmayanlar, Maoist önderlik, Maoist iki çizgi mücadelesi, Maoist nitel inşa esas alınsaydı, Parti'nin başına musallat olamazlardı. Önderlik anlayışı pratikte kendisini ispatlamış, çizgi olarak her dönemde genelde doğruyu temsil ederek uygulamış, dönemselsel değil komünizm için stratejik konumlanarak nitel örgütlenmiş önderler gurubunu parti gerçekliğinde somut analiz ederek, çizgi meselesinde Maoist temele entegre etme temelinde önderler gurubunu bilinçli formüle etme meselesidir. Hiçbir önderlik-önder çizgi meselesinden muaf olarak Parti'nin otomatikmen üstünde değildir. İki çizgi mücadelesi dışında kutsanacak değildir. Çizgi esastır, herkesin kantara çıkacağı yer budur. Çizgiyi atlayarak kutsanacak bir önderlik ve önder, Maoizm'e yabancısıdır. Esas olan kişiler değil çizgidir. Proletarya ve emekçilere karşı sorumsuz, ayrıcalıklı, bürokratik parti ve önderlik anlayışının karşısındayız. Tarihsel bir zorunluluk olarak, parti ve önderliğini Komünizm'e yürümede bir araç olarak önemseriz. Parti ve önderliği ortadan kaldırma anlayışındayız. Nihai olarak parti-devlet-önderlik düşmanınız. Tarihsel zorunlulukları bu amaca bağlı ele alıp biçimlendirmeliyiz. Aksi halde hiçbir iyi niyet bir yönüyle burjuva olan bu mekanizmaların (Maoist çizgi kumanda da olmazsa) proletarya ve halka yabancılaşmasını önleyemeyiz. Bürokrat-yeni burjuva bir karargaha dönüşmemesi için parti-önderlik dünya devriminin hizmetinde ayrıcalıklar değil, hizmetkarlar topluluğu olarak ele alınmalıdır. Nihai olarak sınıf, parti, sosyalizm, önderliğin tasfiyesini unutan bir komünist devrimcilik olmaz. Unutmamak, tarihsel zorunlu bu araçları amaçlara göre biçimlendirmek, amacın hizmetine sokmaktır. Her şey gibi Parti'de-önderlikte ikiye bölünür. Dolayısıyla çizgi meselesini atlayarak kutsanan bir parti ve önderlik anlayışına karşıyız. Parti ve önderlik kutsaldır, hata yapmaz anlayışına temelde karşıyız. Son sözü onlar söyler anlayışının karşıtıyız. Önderlik, karşısında parti ve kitleleri izleyici, ast topluluklar gören anlayış bizim değildir. Amacı, buna ulaşmada çizgiyi esas alırız. Her durumda doğru ve yanlış ayırt etme, yanlış hiçbir önderlik vitriniyle dokunulmaz kılmama durumundayız. Tarihte önderliğin, bireyin rolünü bilmek, gerçek kahraman kitleleri unutmak değildir. Unutmamak, bir yönüyle bir burjuva özellik taşıyan lider-liderlik olgusunu pekiştirmeyi değil, bu tarihsel yönetme zorunluluğunu ona nihai bir düşmanlık perspektifiyle ele almayı gerektirir. Kitleleri öncüleştirmenin hizmetçisi olmayı gerektirir. Maoist Parti müdür ve memurlar topluluğu değildir. Maoist önderlik, burjuva başbakanlık ve bakanlar sistemi değildir. Ayrıcalıksız-eşit-düşünen, düşüncelerini gönül rahatlığıyla belirten, kararların oluşumuna katılan-tartışan, kitlelerinde bu sürece katılmasına hizmet eden yoldaşlar birliğidir. Padişahın yalakası bir taife değildir. Parti, Maoist temelde bir yoldaşlar kolektifidir. MK'si bu kolektife karşı sorumlu ve yine kolektif bir önderlik olmalıdır. Parti kitlelerin efendisi değildir. Parti'nin de efendiler anlayışlı önderliğe ihtiyacı yoktur. Tekelci bürokratik parti anlayışı köklü olarak aşılmalıdır. Proletarya ve emekçilerin çıkarlarına rağmen, onların denetimine kapalı, onlar adına bir beyandan ibaret Parti ve Devlete karşıyız. Sadece bir biçim olarak üretim araçları üzerindeki, proleter olsa da, devlet mülkiyeti ile yetinebilmeyiz. Sorun çözülmüştür diyebilmeyiz. Hayır! Faşizmde, Asya Üretim Tarzı gibi

sömürücülüğünde tekelinde bir devlet mülkiyeti olabilir. Çizgiyi ve Komünizme yürüyüşte doğru bir önderliği yadsıyan biçimcilerin, bu boş ve yüzeysel anlayışlarının anti Maoist karakterini, Kongrenin sunduğu dokümanlarda ortaya koyduk. Sosyalizmde emekçileri, parti ve devleti kontrol hakkından menetmeyenlerin pratiği bugünden de belli olmalıdır. Parti ve kitlelere tartışmayı bugünden yasaklayanlar, Parti'nin, ideolojik-siyasi önderlik ve yönetim rolünü tartışılmasız siyasal tekel olarak ele almaktadırlar. (Pratikte) Tekelci anlayış, monolitik doğası gereği parti içi farklı çizgileri de anlamamakta, çizgi mücadelesiyle değil, yasakla aşmaya çalışmaktadır. Zorunlu hiyerarşiyi tepedeki elite, kitlelerin kulluğu şekline dönüştürmeyi parti çizgimiz kabul etmez. Böyle bürokrat tasarrufa boyun eğmez. Kitleler, PÜ'leri, aktivistleri memur değildirler. Yönetimde, müdür değildir. Müdürler uysal astlar isterler. Komünist önderlik, kolektifin irade ve eylem birliğini, tartışmayı yadsıyarak koruyamayacağını bilir. Şimdiki uygulamalarımız, gelecek toplum projelerimizin aynasıdır. Parti içi tartışmaya tahammülsüzler, Halk Demokrasisi değil, şimdi devrimci bir niteliğe sahip olsalar da Bürokratik tekelci burjuva diktatörlüğe oturmaktan kurtulamazlar. Proletarya ve emekçilere "biz sizin çıkarlarınızı temsil ediyoruz" demekle yetinmeyiz. Ne yaptığımız önemlidir. SBKP, ÇKP nasıl burjuva partilere dönüştüler. Geleneksel klasik burjuvalar değil, sözde sosyalizm savunucusu yeni bürokrat burjuvazinin silahlı haline geldiler. Kültür devrimini savunduğunu söyleyenler onun gereklerini yapmıyorlarsa, parti ve kitleleri devrime seferber etme yerine bulundukları mevkilerin mühürlerini göstererek, herkesi bu düzene uymaya çağırıyorsa, bu yolla efendiler topluluğuna çıkılır. Yönetici bir sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin iktidarına araç olması gereken KP'si öncülüğünü, onları dışlayarak, kendisini onların yerine koyarak yürüyenlerle Komünizme çıkılmaz. Bugün partiyi kendi mensuplarına yabancılaştıranlar, yarın işçi- emekçileri ve yarattıkları ürün üzerinden kontrolden dışlandıkları için emeklerine de yabancılaştırırlar. Komünist devrimcilik, sonuna kadar ve sistemden her yönlü köklü kopan bir devrimciliktir. Yeni bir dünya böyle bir önderlikle birleşmiş kitleler tarafından yaratılır. Maoist önderlik yaratılamazsa kahramanca politik devrimciliğe rağmen, yeni burjuvazinin peydahlanmasına engel olamayız. Kitleleri komünizm doğrultusunda devrimi sürdürmeye yöneltemeyiz. Toplumu komünizm doğrultusunda değiştirmek, devrimi sürdürmek için yönetim ihtiyacı tarihsel bir olgudur. Vazgeçilemez. Kitlelerin her alanı fethetmeleri için bu bilince ihtiyaçları vardır. Kendiliğinden ulaşamazlar. Anlamayanlar, kitlecilik adına kitleleri eskiye çivilerler. Önderliği, kitle inisiyatifini boğan değil, zincirlerinden boşandıran bir perspektifle ele alırlar. Tarihi kitlelerin yaptığını bilirler. Bunun için kitlelerin komünist önderliğe, önderliğin doğru çizgi ile birleşmiş kitlelere ihtiyacı kesindir. Komünist önderlik olmazsa, kitleler yeni bir burjuva karargahın eklentileri haline gelirler. Önderlik-kitleler eşitsizliğini aşmak içinde, komünist önderlik ihtiyacıdır. Öncüsüz, devletsiz dünyaya ulaşmak içinde ihtiyacıdır. Ama "Komünist öncülük" eşitsizlikleri derinleştiren olamaz. Yönetime sevdalı olamaz. Devrimi sürdürmeye önderlik etmek bu eşitsizlikleri geriletme, nihai amacımıza doğru ilerleyişi sağlama, öncüye ihtiyaç olmayan koşulları yaratmada ısrarlı yürüyüş içinde olma, kitleleri basit takipçi görmemeyi pratikte uygulamaktır. Düşünmezsek devrimciliğimizin karşısına dönüşmesi tehlikesi vardır. KP'lerinin karşısına dönüştüğünü herkes görmüştür. Parti içi iki çizgi mücadelesine tahammülsüzlük veya iki çizgi mücadelesinde kaba suçlamalar metodu, ideolojik sorunların tartışılmasından kitleleri dışlama durumunun yarın yaratacağı şudur. Parti ve kitleler üzerinde hükümdarlık!..

Hükümdarlık parti ve kitleleri devrime taşımaz, kapitalizme adapte eder. Öncüye gereklilik, kitlelerin geleneksel fikirlere, sisteme adaptasyonu için değil, bunlardan kopuş için yolu aydınlatmak, seferber etmek açısından gereklidir. Hiçbir gerekçeyle bundan daha geriye gidilemez. Öncülük, gerici sistemin kitleleri zincirleyen eşitsizlik ve temellerine saldırmanın yanı sıra, toplumdan kopuk olmayan öncünün bizzat kendi içerisindeki eskinin problemlerine de, öncüde de sürekli devrim perspektifiyle meydan okumaktır. Çağrımız, Parti ve kitlelerin seferber edilmesi için devrim içerisinde devrim çağrısıdır. Böyle bir önderlik, özel öncülük rolünü üstlenirken, rolünün parti ve kitlelere dağıtılması işlevselliğine sahip olmalıdır. Bu yönelim, parti ve önderliğinin öncü rolünü zayıflatmaz. Geliştirir. Devrimi tıkayan, tersine dönüştüren değil, geleceğe taşıyan olabilmemiz için gerekli olan önderlik meselesinin bağrında taşıdığı tehlikelerin bilincinde olmamız şarttır. Parti, önderlik bir mülk olarak görüldüğünde, kitleler mülk dünyasının dışına çıkarılamaz.

BÜROKRASI DEĞİL, KOMÜNİST ÖNDERLİK!

Devrimci proletarya örgütlenmesine burjuva bakış açısıyla yaklaşamaz. Komünizm amacına göre biçimlenmesi, komünist çizgi önderliğinde komünizm mücadelesinin hizmetinde ve proleter enternasyonalist olması olmazsa olmazdır. Proletaryanın devlet örgütlenmesine de böyle yaklaşılmalıdır. Paris Komünü ve başlangıçta İşçi Temsilcileri Sovyetleri, giderek işçi-köylü-asker temsilcileri Sovyetler böyleydi. Mao'nun önderliğindeki ÇHC böyleydi. Elbette hiç birisi problemlerden, hatalardan muaf değildi. Anarşistlerle, sadece birbirinden bağımsız küçük üretim taraftarları olmaları ile sınırlı değil, tarihsel bir zorunluluk olarak proletarya devletin bir gereklilik olduğuna karşı çıkmaları v.b noktalarında da ayrılıyor. Fakat bu burjuva yaklaşıma dönüştürülmemelidir. Polis, profesyonel ordu, memur sınıfı olarak bürokrasi temelindeki proletarya ve halka yabancı hükümet sistemi çizgisiyle hareket edilemez. Bu konuda geçmiş uygulamalarda hatalar vardır. Diyalektik-materyalist yaklaşmalıyız. Uygulamalar tarihsel koşullardan bağımsız değildiler. Hatalarda! Fakat bunları dokunulmaz rehber teori haline getiremeyiz. Getirenler vardır. Bununla hesaplama durumundayız. Daha şimdiden önderliği-parti, Parti'yi kitlelerle birleştirmede doğru bir çizgiye sahip olmayanlar partiyi şeflerin-önderliğin erat'ı, kitleleri tebea ve işe deposu, onlara rağmen alınacak kararlara itaat ordusu gibi bakanlarla proletarya ve emekçilerin iktidarına yürünemez. Biz sözde demokratik burjuva parlamenter bir cumhuriyet savunmuyoruz. O zaman sürekli ordu, bürokrasi, polis gücü, meselesinde net bir tavra sahip olmalıyız. Yıktıklarımızın yerine sosyalizm adına yine bunları çıkarmak olmaz. Burada Engels'in tam anlamıyla devlet olmayan, devlet fikri oldukça önemlidir. Paris Komünü, Rusya'da 1905 ve 1917'de yaratılmak istenen devlet ve Çin devriminin, BPKD'nin sonrası yaratılmak istenen devlet böyleydi. Peki yaratılan devletlerde her şey iyimiydi? Hayır... Hayır derken özellikle burjuva parlamenter cumhuriyetçi, "Sosyal demokrasi" denilen saçmalıklara da karşı olduğumuzu belirtelim. Burjuva çıkarların, burjuva diktatörlüğün sürekli ordu, polis, bürokrasi zemininde sürdürülmesini emekçiler kendileri için demokrasi diye yutamazlar. Bu mekanizma devralınamaz, devrimle köklü parçalanır-ortadan kaldırılır. Ortadan kaldırmak, "Proleter" markayla eski biçimleri, yeniden restore etmek değildir. İktidarın proletarya ve emekçiler tarafından icra edilmesine önderlik yerine, parti iktidarı ve onu koruyan bürokrasi-polis gücü zeminine oturamaz. Partinin yadsınamaz öncü ve yönetici rolü, onun aracılığıyla hayatı kitlelerin kontrolü değil de, onlar adına Parti ve liderler iktidarına dönüşüyorsa sorun vardır. Neo liberalizm, sosyal demokrasi ve diğerleri tarihimizin bu konudaki hatalarını kullanarak, emekçileri yanılsamaya sürükleyip, peşlerine takmayı çalışıyorlar. Burjuva aldatmalara meydan okumak, aynı zamanda varsa hataları da içtenlikle ve devrimi daha güçlü sürdürmek için kabul etmek durumundayız. Emperyalist kuşatmayı-saldırganlığı, tarihsel zorlamaları biliyoruz. Fakat bu, sosyalizmde halk milisleri, halkın silahlandırılmasını temel almak değil de sürekli ordu ve polis gücüne dayanmayımı gerektirir. Bu türden siyasetleri teorileştirme hataları yokmudur?

Teorileştirenler en fazla burjuva devrim ufkuna varırlar. Öteye geçemezler. Parçalanması gereken burjuva mekanizma yerine "proletaryanın demokrasi savaşımının kazanılması ve egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletaryanın geçirilmesi" savunurken Marks somut biçimlere kesin-değiştirilemez-ilerletilemez son noktayı koydu diyemeyiz. Devrimci Proletarya, Ekim ve Çin Devrimiyle her alanda nitel ilerlemeler kaydederken şimdi görebileceğimiz kaçınılmaz eksikliklere (objektif sınırlamaları anlamalıyız) tali hatalara da sahipti. Egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin iktidarı farklı koşullarda değişik özel biçimler alır. Ama her halükarda hangi biçim alırsa alsın proletarya iktidarı kendisi de bir sınıf egemenliği iken bile bu egemenliği ortadan kaldırmasında aracı olmalıdır. Eğer birde sınıf egemenliği yerine onlar adına hareket eden profesyonellerce iktidar icra ediliyorsa durum daha da kötü olur.

Bu konuda her şey iyi değildi diye düşünüyor. İki çizgi mücadelesi ile kolektif tecrübeyi, kolektif konuşturmaya ihtiyaç var diyoruz. Komünist çizgide, komünist önderliğin rolünü yadsıyan burjuva liberal yorum üzerinde durmayı burada esas almıyoruz. Bir çok yazımızda bunu yaptık, yapacağız. Şimdi başka bir noktaya dikkat çekmeye çalışıyoruz. Önyargısız kolektif tartışalım diyoruz. Profesyonel ordu-polis, bürokrasiyi ortadan kaldırmanın gereğini ne kadar yaptık. Ki bunu yapmak bile tek başına yeterli değil, esas mesele komünizm için devrimi sürekli devam ettirmektir. Marks'ın belirttiği gibi, burjuva devrimlerde "ucuz devlet" için ordu ve memurlar gibi "iki büyük pahalılık kaynağını" ortadan kaldırma parolasını seslendirirler. Ancak sınıf karakterleri bunu gerçekleştiremez. Bunu, komünizme yürüyen proletarya başarabilir. Proletarya iktidarı, parlamenter organa indirgenemez. Proletarya iktidarı yürütme ve yaşamayı içerir. Bunu bürokrasiye devretmez. Proletarya ve emekçilere rağmen, onlar adına-onlara karşı sorumlu olmayan, onlar tarafından denetlenmeyen, her zaman geri çağrılacak görevliler değil, onlara yabancılaşmış elitler gurubu hükümet ve parlamento anlayışını savunmaz. Proletarya ve halk belli periyotlarla kendilerini kimlerin yöneteceğini söylemeleri şeklindeki biçimsel seçim ve oylarla, bu burjuva aldatmayla hesaplaşmak durumundadır. Hesaplaştı. Burjuva demokratizmi zehrinin panzehiriydi bu. Temsili kurumlar, seçim olacaktır. Ancak burjuva parlamenter değil ilke onların çalışan organlar olmasıdır. Bu organlar kendilerini seçenlere karşı doğrudan sorumludurlar. Doğrudan denetime açıktırlar. Orada, seçenlere imtiyazlı bir parlamenterizm olamaz. Seçimler imtiyazlı parlamenter belirleme oyunu değil, yönetime bizzat katılmak, denetlemek, (imtiyazlılar tespit etmek değil) görevlileri (her an geri çağrılabilir) belirlemek içindir. Preudhan'cu federalizm yanlış. Komünal kuruluşlar temelinde merkezileşme elbette gereklidir, doğrudur. Fakat bu komünal kuruluşların inisiyatifini, katılım ve denetimini boğan, onlardan kopmuş bürokratik merkezi-

yetçilik şeklinde ele alınamaz. Burjuvazinin, halkın üstünde sopa olan, ona yabancı, ona rağmen Marks'ın deyimiyle "ur" olan devletini parçalarken, proletarya adına biçim olarak onu yeniden üretemeyiz. Proletaryanın merkezileşmesi, toplumun üstünde yer alan bir amirler topluluğu durumundaki burjuva otorite gibi olmaz. Görevliler toplumun üstünde değil, sorumlu hizmetçiler olmalıdırlar. Hayalci değiliz. Yönetim mekanizması ve alt organları biz istediğimiz için değil, nesnel koşulların sosyalizmde de zorunlu sonuçlarıdır. Olacaklardır. Belli bir bürokraside koşulların zorunlu sonucudur. Ancak bunları pekiştiren, büyüten böylece kutsayan anlayış yanlıştır. Görev, kitleleri yönetime katarak bunları sınırlamaktır, onlara gereksinimi sürekli azaltmaktır. Tepeden emircilik sistemini aşmaktır. Bu, büyük Proleter Kültür Devrimi, devrimi mütemadiyen sürdürmeyi gerektirir. Kapitalist devlet tekeline göre örgütlenmiş ekonominin (burjuva mekanizmayı parçalayarak) halkın üzerinde yükselen gerçeği vardır. Proletarya yönetimi, devlet görevlilerinin ücretlerinin işçi maaşını geçmemesini sağlarken, bu ekonomik mekanizmalarını doğrudan işçilerin denetimine-işletmesine vermek durumundadır. Proletarya adına yeni bir parazitler ordusuna geçit verilemez. Çin'de komünistler tecrübesi de özellikle önemlidir. Bunun üzerinde UKH ile birlikte durmak, dersleri özetlemek, tecrübelerden öğrenerek, daha da ilerletilmiş bir toplum projesi ortaya koymak önemli bir görevdir. Proletarya ve emekçilerin özgürce komünler içerisinde örgütlenerek ve tamamıyla bu temelde özgür komün hareketini birleştirmek, mülkiyet ve her şeyde kontrollerini sağlamak içeriğinde merkezileşme, yetkileri onlar adına profesyonel bürokrasiye devretme şekline sokulursa, bürokratik bir merkeziyetçilik oturtulmuş olur. Proletarya devletini, egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin politik bir cihazı değil de, emeğin başka biçimde yeniden gaspı, emeğin kurtuluşunun zincirlenmesinden başka bir şey olmayan yeni burjuva tarzda örgütlenme durumundaki sosyal emperyalist, sosyal faşist uygulamaları Kruşçev pratiklerinde yaşadık. UKH'nın da tali hataları vardı. Yeni burjuvazi doğası gereği doğrularımızı değil, sınıf çıkarlarına uygun bu hatalarımıza dört elle sarıldı. Teorilerinde kötü yönlerimizi ustalıkla temsil etti. Gerçekten biz gönül rahatlığıyla yaşanmış sosyalizm tecrübelerimizde pürü-pakız diyebilirmiyiz. Biz demiyoruz. Emeğin, üretim araçlarının mülkiyetini kamulaştırırken, bunun gerçek anlamda toplumsallaştırma olmadığını (parti ve devlet koşullarında) Mao söyledi. Zira üreticiler arasındaki ilişkiler hala problem. Yöneten-yönetilen, kafa-kol, kır- kent ilişkileri problem. Ki olacakta. BPKD, bunları geriletmek, komünizme yürümede tayin edici bir silahtır. Daha ileri gitmeliyiz. Nitekim Engels'in mülkiyeti kitlelerin kontrolüne ilişkin görüşleri, devletçi sosyal şoven enternasyonalciler tarafından "anarşizm" olarak itham edilmişti.

KOMÜNİZMİN BİR SİLAHI OLARAK PARTİ VE DEVLET!

Nasıl bir Halk Savaşı, Nasıl bir gelecek toplum projesi- Devlet-Demokrasi, Nasıl bir Parti-önderlik, Nasıl bir kitle çizgisi ve bir çok temel noktada doğru çizgiyi tecrübelerin yardımı ve iki çizgi mücadelesi yoluyla yeni nitel bir seviyeye çıkararak, sentezleştirme ihtiyacını vurguluyoruz. İlerlemek istiyoruz. Birliği, iki çizgi mücadelesi yoluyla yeni nitel bir seviyeye çıkarma gereğine dikkat çekiyoruz. Eski seviyede çakılıp kalamayız diyoruz. Dünyayı nasıl kavlıyor, nasıl değiştirmeye çalışıyoruz meselesini tartışalım istiyoruz. Sınıf mücadelesini askıya alarak, pratik görevleri savsaklayarak değil, onların hizmetinde ve onları daha nitelikli yerine getirmek, devrimi ilerletmek perspektifiyle yapmak istiyoruz. UKH'nında tartıştığı bu sorunları Tartışmak durumundayız. UKH' da geçmişte de bugünde acılara yol açmış hatalar vardır. Evet tarihsel bir olgu, tarihsel bir zorunluluk olarak proletarya partisi ve devletinde hiyerarşi, merkeziyetçilik, yönetim dolayısıyla bir yönüyle bürokrasi vardır. Ama bu burjuva ve feodallerin er-onbaşı-çavuş ve subaylar erat ve üstler, ağa ve kullar ilişkisi şekline hiçbir gerekçeyle dönüştürülemez. Kendi evlatlarını yiyen, giyotinleriyle ünlü burjuva devrim değildir proletarya devrimi. Jakoben Robespier'in kendisini de yiyen burjuva merkeziyetçilik değildir bizim merkeziyetçiliğimiz. Tarihsel ileri rollerine rağmen biz bunlardan ideoloji-siyaset-amaçlar ve araçlarımızla kökten ayırırız. Bizim devrimciliğimiz proletarya ve emekçilerin örgütlenmesi, proletarya devrimlerinin öznesi haline getirilmelerine yardımcı olunmasının aracı olarak bir hizmetkarlığı asla unutamaz. Onlara efendi olmayı, yanlış iseler onlara zulüm uygulamayı asla düşünmemelidir. Yani burjuva cumhuriyetçi ihtilalcilik ve uygulamalar asla bizim örgüt ve politika tarzımız olamaz. Tarihsel zorunluluk olarak parti ve devleti Komünizm için bir silah olarak ele alırken, asla onları amaç görerek, amaçlaşmış bir teoriye dönüştüremeyiz. Burjuva cumhuriyetçiler, Narodnik kahramanların Narodnik profesyonellik ve Narodnik merkeziyetçiliğine düşemeyiz. Proletarya ve halkın birliği ve seferberliğinin değil de, devrimin ilerletilmesinin aracı değil de, önderliği-merkeziyetçiliği bir ölçüde zorunlu bürokrasiyi, Parti'yi elitin kontrolünde tutma (sınıfı dışlama, Parti alt organlarını memur görme) durumuna dönüştürme merhametsizlikleri, emekçi vicdanından kopmayı davet eder. Devrimi yönetme ve ilerletmede tarihsel koşullar itibarıyla önderliğin kilit rolünü anlarken, çizgisi doğru olsa bile varsa yoldaş ve halklara merhametsizlikleri (ideolojik mücadelede basit şefkatlerden bahsetmiyoruz) bunlar hiçbir şekilde fazilet gösterilemez. İdeolojik mücadelede yeri olmayan kaba uygulamalar, fiziki-psikolojik baskılar kabul edilemez. Evet Axelrad, Martov, Troçki'lerin çizgileri yanlıştı. Fakat Stalin'in kamenev ve Zinoviyev'lerle oluşturduğu Troyka'nın yöntemleri de hiçte masum değildi. Hiçte temiz değildi. Genelde doğru çizgiye rağmen düzeltme kampanyalarında şiddet ve kaba zorlama yöntemler doğru değildi. Mao'da bunları belirtti. Kongremizde onayladığını söyledi. Beyandan öteye gitmez pratikleştirmesek proletarya iktidarına çıkamayız. Proletarya iktidarına değil, niyet ne olursa olsun yeni burjuva yönetim tekeline çıkarız. Yeni burjuva tekelde Yanlış olanlara da kendilerini ifade etme, onları dönüştürmeye yardım etme atmosferi çıkmaz. Düşünce, örgütlenme özgürlüğü çıkmaz. İşçilerin kendilerini, kendi parti ve devletlerine karşı koruma, onları denetleme hakkı çıkmaz. Giyotinler, yasaklar, hapisler çıkar!... Program bugünden pratik duruş uygulamalarla temsil edilmiyorsa, gerçek anlamda savunulmuyordur. Komünizm, ona yürüyüşte tarihsel bir zorunluluk olarak parti, devlet ve önderliğin rolünü tanır. Ama komünizmin ufku bununla sınırlı değil, nihai olarak onları ortadan kaldırma koşullarını onları kullanarak yaratmayı, nihai, onlara düşmanlığı da içerir. Kendilerine yanlış olsa bile eleştirilere şimdiden tahammül etmeyenlerin ellerindeki Parti ve devlet gelecekte bir zulüm mekanizmasına dönüşür. Devrimi komünizme kadar sürdürme değil engelleme barikatına dönüşür. Komünist hareketin tarihsel mirasını doğru ve yanlışını ayırıştırarak savunduk, savunacağız. Ancak bu mirasta hatalarda mevcuttur. Bazı sosyalistler sosyalizm koşullarında proletarya iktidarı adına devletçi oldular. Emekçilerin eleştirisini bastırdılar. Proletarya devletinde emekçilerin çıkarlarını savunması gereken hukuku tanımadılar. Kendilerini proletarya hukukunun da üstünde gördüler. Proletarya devletini çıkarları adına siyasal özgürlükleri önceki programlarına rağmen lağvettiler. Örgütlenme, seyahat, toplu sözleşme, grev-gösteri hakkını çiğnediler. Allah proletarya ve emekçileri, böyle kurtarıcılardan kurtarsın!.. Doğru çizgiye sahip olmama bir yana tartışmaya dahi tahammül etmeyenler, kaba suçlamalar, komünist siyaset ve kültüre yabancı üslup ve yöntemlerle hareket edenler, Parti ve halk içerisinde birlikte çalışma hatta diyalog imkanlarını bile ortadan kaldırmaya objektif olarak hizmet etmektedirler. Yine bir iyi-kötü meselesi değil, araçlar-metotlar-siyaset komünist amaçlarımıza bağlı olmazsa dalavereye dönüşür. İki çizgi mücadelesi, doğru-yanlış meselesi değil basit bir iktidar hesaplaşmasına dönüştürüldüğünde proleter devrimci vicdan bırakılır, düzey dejenere edilir, her yol mübah anlayışına çıkılır. Hepimiz devrimin değiştirmek istediği toplumsal, siyasal koşullar içinde bulunuyoruz. Alternatif olarak ondan her yönlü kopmazsak, iyi niyet ve tarihsel devrimci rollerimize rağmen ona benzeme durumundan kopamayız. Bolşevik devriminin önder kadrolarının önemli bir çoğunluğunun yaşamın doğal bir sonucu doğal bir ölüm değil de, çizgileri yanlış olsa da ölümle v.b cezalandırılarak fiziki yaşam sahnelerinin dışına itilmeleri normal kutsanacak bir durum değildir. İki çizgi mücadelesinde yanlış bir metot ve bakış açısı sorunudur. Maoist parti anlayışı bu hatalardan nitel bir kopuş, Leninist parti anlayışının nitel ilerletilmesini temsil etti, uyguladı. Çok açık söylüyoruz. Sabotaj-tertip v.b değil, geleceğin toplum projemizde düşünmek, onu ifade etmek, Sosyalist anayasa çerçevesinde bu ifade temelinde örgütlenmek yasaklanamaz. Bazı tarihsel zorunluluklar dolayısıyla bu konuda uygulanmış yasaklar siyaseti, sebepsiz olmasa da 141-142 gibi ceza yasalarını çağırıştıran bu anlayışlar savunulamaz. Mesela idam cezası geleceğin toplum projemizde esas olarak savunulamaz.

Düşünce, davranma anayasa çerçevesinde örgütlenme, hapse-sürgüne tabi olamaz. Kişi, konut v.b hakların dokunulmazlığı, siyaset, çalışma, eğitim v.b özgürlükler kısıtlanamaz. Sosyalist hukuk, ceza yasaları dışında Parti yada hiçbir vitrin keyfiyetle karşılanıp meşrulaştırılmaz. Eski hataların sistemleştirilip, şimdiden bir kültür haline getirilmesi proletarya ve halk için geleceği boğma bayrağıdır. Bu bayrak altında toplanamayız, toplanmamalıyız. Böyle bir bayrak, Parti-proletarya ve emekçileri birleştirmez böler. Devrimi sürdürmez boğar.

ÖLÜMSÜZLÜKLERİNİN BİRİNCİ YIL DÖNÜMÜNDE 17'LERİN KAZANMA AZMIYLA PARTİ İLE BİRLEŞ, HALK SAVAŞINA HİZMET ET!

Emperyalizm ve uşığı Türk egemen sınıflarının proletarya ezilen ulus ve halklara yönelik top yekün stratejik saldırısının bir parçası olarak sürdürülen karşıdevrimci stratejik imha ve kuşatma operasyonunda katledilen 17'lerin ölümsüzlüklerinin 1. yıl dönümündeyiz. Bu vesileyle Maoist Komünist Partisinin 5. genel sekreteri Cafer Cangöz, genel sekreter yardımcısı Aydın Hanbayat, Siyasi Büro üyesi Okan Ünsal, MK üyesi Alırıza Sabur, SB merkezi yazı kurulu üyesi Alaattin Ataş, Cemal Çakmak, MKP Yurtdışı Bürosu üyeleri Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Marmara ve batı bölgesi Parti üye ve kadrolarından Ökkeş Karaoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler ve yine Parti militanları ve Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıları olan Ahmet Perктаş, Gülnaz Yıldız ve Ersin Kantar'ı bir kez daha saygıyla anıyor, Komünizmi kazanmaya cüret ruhuyla kızışmış bayraklarını aynı coşkuyla yükseltiyoruz.

STRATEJİK KARŞI DEVRİMCİ SALDIRININ MAHİYETİ:

Bu elbette ölümsüz 17'lerin rehber aldıkları Marksizm Leninizm Maoizm İdeoloji-teori-bilimi ve onun Türkiye-Kuzey Kürdistan koşullarına yaratıcı uygulanmasını ifade eden Devrimimizin önder çizgisi Kaypakkaya güzergahında Komünizmi kazanma pratiğinden düşmanın duyduğu stratejik korkuyu ifade eder. Maoist Komünist Partisi 1. kongresi ile söz konusu güzergahta atılmış nitel adımların bağrında taşıdığı düşmanı yenme ve Komünizmi kazanmada Halk Savaşı karşısında düşmanın paniğini anlatır. Bu emperyalist sistemin Orta Doğudaki uşak zaptiye karakollarından biri olan faşist diktatörlüğün başta ABD olmak üzere emperyalist hegemonya çerçevesinde mevzilendirilmiş olmasına proletarya emekçiler ve ezilen ulusun başkaldırısını boğma amacını ifade eder. Maoist Komünist Partisi Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak TKP(ML) adıyla doğuşundan itibaren düşmanın bir numaralı stratejik tehlike ve tehditi çerçevesinde nitelendirilmişti. Dönemin CIA kumandalı MİT raporlarında söylenen şuydu; "şimdiki durumda Kaypakkaya'nın temsil ettiği fikirler en tehlikeli ve ihtilalci Komünizmin tek kelime ile Türkiye'ye uygulanmasıdır." O dönem nicel olarak birkaç küçük "kıрма tüfek" birkaç savaşçı ve onlarca sayı ile ifade edilebilecek bir parti karşısında düşmanın duyduğu bu korkunun ve düşmanın bu partiyi "bir numaralı" hedef ve stratejik tehlike ilan etmesinin nedeni neydi? Elbette temsil ettiği Komünizm davası ve bunu kazanmak için rehber aldığı Marksizm Leninizm Maoizm ideolojisi ve bunun uygulanmasının adı olan Kaypakkaya çizgisindeki Halk Savaşı ısrarıyla tutuşturduğu nicel olarak küçük ama nitel olarak büyük ve yenilmez olan yürüyüşüydü. Emperyalizm ve uşığı Türk devletine sömürü sisteminin her biçimine köklü meydan okuyan, ufku sadece bir tarihsel zorunluluk olarak geçeceğimiz Yeni Demokratik Devrim ve sosyalizm perspektifiyle sınırlı olmayan devrimi Komünizme kadar devam ettirme cüretine yön veren Büyük Proleter Kültür Devriminin evrensel dersleriyle donanmış stratejik konumlanmış nitel örgütlenmesiyle dünya devriminin bir savaş siperi olarak proleter enternasyonalist içerikte kaldırdığı bayraktı. Düşman nicel olarak daha küçükken nitel ve tarihsel önemi kendisi açısından büyük tehlikeler içeren bu partiyi yok etmek için baştan itibaren karşıdevrimci stratejik seferberlik ilan etti. Vartınik kuşatmasının nedeni buydu. Bu kuşatmada bazı yoldaşlarımızı yitirdik, önderimiz Kaypakkaya düşmanın bu imha ve kuşatma operasyonunda ele geçirilip aylarca süren işkenceler sonucu katledildi. Evet proletarya ve halklar açısından bu büyük bir kayıptı. Ancak şu da bir gerçektir ki Vartınik Komünizmin stratejik kazanımı doğrultusunda stratejik bir diriliş kararlılığını, düşman açısından da stratejik bir yenilgiyi ifade ediyordu. Kaypakkaya karşısında kazanamayanlar çareyi onu katletmekte aradılar. Buda gösteriyor ki düşman Marksizm Leninizm Maoizm rehberliğinde donanmış Kaypakkaya güzergahı karşısında stratejik olarak yenilmiştir. Böylece ölümsüz 17'lerin düşman tarafından katledilmelerinin mahiyeti de anlaşılmak durumundadır. TKP(ML)'den Maoist Komünist Partisine Bu Tarih Bizim bilinciyle MKP kongresi parti ve devrim tarihi açısından ulaştığı seviye düşmanı tedirgin etti, büyük korkulara sürükledi. Elbette bu doğuşunda olduğu gibi MKP kongresinin temsil ettiği Komünist ideoloji ve uygulamada kararlı ısrarının bir sonucuuydu. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrim tarihinde MKP önceli TKP(ML) komünist yeni nitel bir çığırdı. Onun örgütsel-siyasi-ideolojik bir devamı ve ilerletilmesi olarak 17'lerin ölümsüz katkılarıyla yükselen ve bugünde yükseltelen, yükseltilecek olan MKP'nin nitel sıçramalarla ilerleyişi düşman tarafından durdurulmak istendi. Elbette MKP ve TKP(ML) öncesi ezilenlerin mücadelesi her zaman var olagelmıştır. Şeh Bedrettin'lerin, Baba İshak'ların, Pir sultanların kavgası proletaryanın tarih sahnesine çıkmasıyla Ekim devrimin ürünü Mustafa Suphi TKP'siyle yeni bir aşamaya ulaşmıştır. Emperyalizm ve proleter devrimler çağını açan büyük Ekim devriminin bir nesli olarak coğrafyamızda kızıl bayrağı göndere çeken Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı da Kemalist karşı devrimciler tarafından bin bir dolap ve hile ile Karadeniz'de boğdurulmuşlardı. Düşman ezilenlerin mücadelesinin öncü-bilinçli bir kurmay ile birleşmesinde korkuyordu, korkuyor. M. Suphi ve yoldaşlarının katledilmesi de bu korkunun ifadesidir.

SUPHİ YOLDAŞTAN BAZI DERSLER:

Çarlığın ve gericiliğin her türünün böl parçala-yönet politikalarına, milliyetçi burjuvazini her türünün "ulusal bayrak, ulusal kültür" dedikleri emekçilerin mücadelesini burjuva imtiyazlarına alet etme girişimlerine karşı Mustafa Suphi

3. enternasyonalin safında, proleter Enternasyonalist sancak altında "Müslüman" denilen savaş esirleri arasında kızıl müfrezeler örgütlemeye tarihi bir rol oynamıştır. Ekim devrimin kızıl bayrağı altında savaş siperlerinin örgütlenmesinde, Ekim devriminin ışığının kitlelere taşınmasında örnek bir komünistti. Ne ki katledilmelerinde sahip oldukları hatalı çizgide görmezden gelinemez. Elbette bu hatalar aynı zamanda dönemin 3. enternasyonalin, Lenin'in, Stalin'inde hatalarıydı. Fakat her parti kendi hatalarından birinci derecede kendisi sorumludur. Dolayısıyla Komünist ustalar dahi aynı hataları yapmışlarsa diyerek, TKP mazur görülemez. İngiliz işgaline karşı Kemal'e ve önderliğindeki komprador feodal ağırlıklı Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM'ye) destek için, TBMM daveti ile 1921'de Kemal'e karşı iyimser bir ruhla, tedbirsiz, muhtemel hile ve komplolarla karşı uyanıksız yola çıkışları Kemalist Hareketin sınıf niteliğine ilişkin yaptıkları hatalı değerlendirmelerle ilişkilidir. Kendi değimleriyle Kemal'in önderliğindeki küçük Asya'daki hareketi "halkçı" TBMM'yi "işçi- köylü devrimciliğinin ve Sovyetlerinin önünü açacak bir başlangıç ışığı" olarak görüyorlardı. Şöyle diyorlardı "3. enternasyonalin proletarya teşkilatı zayıf olan Türkiye'de ve Türkiye halindeki bütün şark memleketlerinde takip ettiği nokta-i nazar bilinirse, bu vazifenin derece-i nezaket ve emniyeti bir kat daha takdir olunur. (...) komünist fırkasına düşen vazife emperyalizmin bütün tazikatına rağmen (...) ezilenleri temsil eden Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümetine samimiyetle Müzaheret etmek ve Anadolu'daki bu hareketi Şarkın diğer mazlum ve medeni millet ve hükümetlerine (...) bir örnek olarak göstermek. (1) Ve yine Mustafa Suphi devam ediyordu ki; Türkiye gibi memleketlerde kurulacak yeni hükümet emperyalist zalimlere karşı "büyük bir mübareze, bir güreştir; zulüm ile zalimler ile bir güreştir" (2) 3. enternasyonal 2. kongresinde Mustafa Suphi TKP'sinin delegasyonları Kemal hareketini "emperyalist sömürüye en iyi cevap, kurtuluş hareketi, Kemal devrimci hükümeti" (3) ilan etmişlerdi. TKP kuruluş kongresinden itibaren var olan bu hatalar Kemal'in pratik içerisinde keskin bir şekilde ortaya çıkan karşı devrimci niteliğine rağmen devam ettirildi. Mustafa Suphi bizzat M. Kemal'e mektuplarında "3. enternasyonalle birlikte yanınızdayız, Komünist partisini yasal yapın, kızıl müfrezeleri Karabekir paşanın emrine gönderiyoruz, burada Enver Paşaya yardım ediyoruz, Ermeni hareketine karşıyız, Türkiye Büyük Millet Meclisi hükümetini destekliyoruz" (4) özetler şeklinde ifade edebileceğimiz değerlendirmelerde bulunuyordu. Komüninternin telkiniyle de olsa ezilen ulusları inkar eden Kemalist "misak-ı milli" siyasetini objektif olarak kabul ediyor idiler. Öncede vurguladığımız gibi ideolojik siyasi mücadeleyi yadsımıyoruz. İdeolojik-siyasi konularda "bizim partimiz" anlayışıyla kardeş partilere, enternasyonellere "durun durduğunuz yerde" şeklindeki dar milliyetçi yaklaşımı savunmuyoruz. Ancak şu bir gerçektir ki her komünist partisi kendi kararlarını kendisi almalıdır. Komünintern'in o günkü işleyişindeki bazı problemlerle de ilgili olarak her tavrını emir addetmek tartışmasız komuta sistemi çerçevesinde bağlı kalmak yanlıştı. Sovyetler birliğini savunmayı anlıyoruz. Proleter dünya devriminin karmaşık dünya seyrini şu veya bu ülke devrimiyle Sovyetler Birliğini savunma ilişkisini diyalektik ele alma durumundayız. Her şeye rağmen Sovyetler birliğini savunma bazen proleter dünya devrimini ilerletme anlamına gelmeyebilirdi. 2. dünya savaşı sırasında "taktik olarak anlaşsak ta bir stratejik eğilime dönüştürülen burjuvaziyle ittifak meselesindeki Sovyet hataları açıktır. MKP kongresi bunları ciddiyle ele aldı. 1928

Komünist enternasyonal programı Kemalizmi dünya devrimi zincirinin devrimci bir halkası olarak gördü. Proletaryanın büyük ustası Lenin bile Kemalizm'i "en kabadayı emperyaliste" karşı örnek bir direniş olarak değerlendirdi. Keza Stalin Kemal'i sömürge ve yarı sömürge halkları etrafında toplayan "devrimci bir çekirdek" olarak tanımladı.(5) Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretileriyle zerrece alakası olmayan Türk devletçisi Perinçek'çiler bu hataları bayraklaştırdılar. Komünist enternasyonalin hatalarına da yaslanarak, Kürt hareketlerinin o dönemki bastırılmasını alkışladılar. Şimdi de alkışlıyorlar. Şu da bir gerçektir ki, 1920 Komünist enternasyonal önderliğindeki Doğu kurultayına Enver paşa gibi İttihat ve terakkicileri delegasyon olarak taşıyan Enver Paşa'nın kurultaya tebliğini "devrimci bayrak" olarak selamlayan, şark milletleri kurultayı başkanlık divanı reisi Radeks'ler, TKP'ye Talat ve Cemal Paşaların öldürülmelerini lanetleme, "Jön Türkler ve Kemali destekleme" "devrimcileşen doğunun öncüsü Kemal'in yanında yer almaya" (6) çağırıyorlardı. Öyle ki Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmelerinin enternasyonalce kınanmasını isteyenlere karşı radeskler, "Kemali desteklediğimiz için pişman değiliz, kesin savaş anı şimdi henüz gelmedi, milli kurtuluş hükümetini destekleyin" (7) diye karşılıyordu. İşte Türk egemenlik sisteminin bu resmi ideolojisine hem dünyada hem Türkiye Kuzey Kürdistan'da ilk kez köklü meydan okuyan TKP(ML) ve devamcısı MKP'dir. Kaypakaya ve onun güzergahında 17'lerin öldürülmesinin bir numaralı stratejik saldırı hedefleri seçilmelerinin nedeni bu gerçekler ışığında daha kolay anlayabiliriz. Anlamalı, kavramalı stratejik önemimizi bilmeli dolayısıyla düşmanın saldırılarına karşı her an bilinçle tetikte olmalıyız. Kürt ulusal meselesini, Ermeni soykırımını, azınlıklar ve ezilen inançlar problemini proleter devrimci halkçı çözüm programıyla dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ilk kez doğru ve kapsamlı olarak ortaya koyan Kürt ulusal hareketinin tarihsel meşruiyetini, Türk egemenlerinin milli baskı ve katliamlarına karşı mücadelesinin demokratik yönünü işaret edip destekleyen kaypakaya TKP(ML)'sidir, 17'ler bu yolda yürüdükleri için katledildiler. Bakınız, Dersim isyanı ile ilgili Komünintern belgelerinde yeni bir Kürt ayaklanması adıyla 1937 tarihinde yayımlanan yazılarda özetle şöyle deniyor. "İki ayı aşkın bir zamandan beri Ankara hükümeti, Dersim bölgesindeki Kürt aşiretlerinin yeni bir gerici ayaklanmasını bastırmakla uğraşıyor (.....), halk partisi bu çağ dışı duruma bir son vermeye karar verdi. (...) amacı göçebeliliğe son verme ve aşiret reisleriyle (Şehler, Beyler, Ağalar ve seyitler) onların kiralık adamlarını batı Anadolu'nun modernleşmiş vilayetlerine sürme hedefi güden bir reform planını zorla uygulamaktı. Feodal unsurların

ümitsiz bir direnişle karşı karşıyayız. (...) feodal unsurlar (...) utanmazca şartlar ileri sürdü. Hükümeti, feodal yöneticilerin zorbalığa dayanan keyfi rejimlerini tasfiye yolunda aldığı bütün tedbirleri vazgeçmeye" (8) zorladılar. Komünist enternasyonal belgelerine revizyonist Rasim Davaz imzasıyla giren bu anlayışlara Komüntern resmi organlarından bir eleştiri yoktur. Aksine Komüntern yayın organı belgeleri olarak kamuoyuna ilan edilen dolayısıyla onaylanmış bulunan bu yazılarda Kemalist katliam destekleniyor, mazlum Kürt ulusunun başkaldırısı önderlikleri gerekçe edilerek irtica olarak itham ediliyor, Türk egemenlerinin kırımları zoraki göçleri destekleniyor, Kemalist askeri hareket onaylanıyor. Burada İbrahim'in Kemalist Hareket, Kürt Sorunu, Kemalist Devlet, Kemalist Ordu ve Komünist çizgi gibi diğer tüm meselelerde çıkışının Komünist tarihsel önemi açık değildir. Bütün bunlar dikkate alındığında Kaypakkaya'lara, Cangöz'lere, Hanbayat'lara, Ataş'lara, Okan'lara, Baba Erdoğan'lara, Süleyman Cihan'lara, Hüseyin Demir'lere, Kazım Çelik'lere, Cüneyt Kahraman'lara ve yoldaşlarına Emperyalizm ve uşağı Türk devletinin neden saldırdığını, neden katliamlarla cevap verdiğini anlamak zor değildir. Sistemden köklü kopuşun bayrağını yükseltenler onlardır. Kemalist "sınıfsız imtiyazsız, halkçı devlet" gerici söylemini "ilericilik malipülasyonu ile örtenlere Hayır! Bu faşizmi aklamaktır diyen onlardır. Kemal'le uyuma çağırın Gökalp gibi teorisyenlerin Türk şövenisti bayrağını yırtanlar onlardır. Conte, Durkhain gibi gerici pozitif felsefelerle dayanarak Kemalist faşist iktidarı inkılapçı", yıkmak değiştirmek değil, korunması gereken halk kalesi gösterenleri deşifre eden, Yeni Demokratik devrim, sosyalizm ve Komünizm için proletarya önderliğinde, işçi köylü temel ittifakı ekseninde Halk Savaşına çağırın, başlatan, sürdüren ve bugünde ısrar etmeye çalışan onlardır. Kaypakkaya'dır, 17'lerdir ve yoldaşlarıdır. Kaypakkaya'lar, Düzgün dağlarında On'lar, Yeldağında ölümsüzleşenler, Ölüm oruçlarında Komünizm için bayraklaşanlar, Vartinikte haykıran Mercanda 17'lerle ölümsüzleşenler, dün, bugün, yarın bizindir haykırışıyla komünizmi kazanmak için geleceğe yürüyenler. Proleter dünya devriminin hizmetinde, Komünizm için Türkiye Kuzey Kürdistan coğrafyasında yeni nitel bir çıkışın Maoist nesli olarak yaşıyorlar. Kazanmak için savaşıyorlar. Bu tarihsel Miras bir eylem kılavuzu olarak nitel sıçramalarla ileriye götürülecektir. Biliyoruz ki doğa, toplum evrensel çelişki kanunun sonucu olarak sürekli değişim halindedir. Dinamik kavranmak durumundadır. Bir eksilme ve artma şeklindeki tekrar değil, karşıtların birliği olarak ve evrenin ani sıçramalarla gelişme kanununun bilinciyle öğreneceğiz, sıçramalarla ilerleyeceğiz. Türkiye- Kuzey Kürdistan toprağında yeni nitel bir çıkış açmayı parti Büyük Proleter Kültür devriminin dersleriyle donandığı için başarabildi. Çoğu dostlarımızın, siper yoldaşlarımızın da taktir ettiği gibi kaypakkaya somut şartların, somut tahlilindeki yaratıcılığını bu sayede gerçekleştirebildi. MLM ekonomi-politik-felsefe, bilimsel sosyalizm öğretisiyle donanmış olmasaydı MLM bilimsel metoda sahip olmasaydı hangi somut şartları bilimsel anlamda doğru tahlil edebilir bilimsel sentezlere ulaşabilirdi. Dolayısıyla, Kaypakkaya ele alınırken, 17'ler ve yoldaşları ele alınırken rehber aldıkları MLM ideolojiden ayrı düşünülmezler. Biz ne proletaryanın büyük ustalarına nede onların öğrencisi ölümsüz yoldaşlarımıza ve bilgilerine tamamlanmış ve dokunulmaz bir tabu olarak bakmıyoruz. Bu bilime aykırıdır. Biz, gelişmelere bağlı olarak ilerleme ihtiyacını kendimizi eleştirmeye tabi tutmaktan çekinmemeyi Kongre Muhasebe ve İdeoloji belgelerimizde de ortaya koyduğumuz gibi önemsiyoruz. Ustalarımızda önemsemi. Lenin, Marksizme Marks gibi bakmasaydı onun bilimsel temellerine dayanırken gelişmelere bağlı olarak gözden geçirip ortaya çıkmış yeni sorunları çözme seviyesine ulaştırmasaydı Leninizm olabilirmiydi? Çelişki evrensel kanundur. Her şeye uygulanır. Bilimimize de uygulanmak durumundadır. Bilgi sosyal pratiğe bağlı olarak gelişmek durumundadır. Onun donacağı son bir durak yoktur. Dolayısıyla hiçbir bilgi mutlak, kesin ve artık tam olarak düşünülemez. Öğretimizin eylem kılavuzu olduğu gerçeğini derinden kavramak durumundayız. Bu öze değil, lafza sarılan sözde Marks'çı 2. enternasyonalciler Leninizme karşı çıkıp burjuvaziye yedeklendiler. Doğada, toplumda her süreç kendi iç çelişkisiyle ilerler. Her bir doğru düşünce bile ortaya çıktığı koşullarla, diğer bir gelişme dönemiyle kıyaslandığında sınırlılıklar gösterir ve gelişen gerçekliğin gerisinde kalır. Dolayısıyla toplumsal pratik ve insan bilincindeki gelişme-yok olma süreci sonsuzdur. Bilgi mütemadiyen ilerler. Bunu ancak dinciler reddedebilir. Diyalektik ve tarihi materyalistler olarak her bir dönemin gerçeğini bilirken, o gerçeklikte doğru bilginin mahiyetini bilirken, başka gelişme aşamalarıyla ilişkisini ele almada göreceliğini de kabul ederiz. Partimizin ideolojisi- programı-genel siyasal çizgisi doğrudur, pratikte de ispatlanmıştır. Yoldaşlarımızın ölümsüz anısı doğrudur, pratikte de ispatlanmıştır. Yaşadığımız gelişmelere, dünyadaki bölgedeki gelişmelere bağlı olarak bu mirası dönemin ortaya koyduğu sorunları çözecek sentezlere ulaştırma görevimizin altını da çizeriz. Uluslar arası Komünist hareket ve onun bir parçası olan Partimiz bu görevin üstesinden kolektif tartışma ve iki çizgi mücadelesi yoluyla kolektif tecrübesini özetleyerek gelecektir. İki çizgi mücadelesi olmasaydı Maoizme ulaşamazdı. İki çizgi mücadelesi olmasaydı Suphi TKP'sinin hataları aşılamazdı. İki çizgi mücadelesi olmasaydı Suphi sonrası TKP'yi gasp eden sınıf işbirlikçisi revizyonist Şefik Hüsnü çizgisi deşifre edilemezdi. Sonra Rus sosyal emperyalizminin bir mevzisine dönüşmüş söz konusu karargah aşılamazdı. Dahası Deng Hua karşı devrimci darbesinin mahiyeti, UKH da yarattığı kırılmalar kriz anlaşılamaz, aşılamaz, Devrimci Enternasyonalist Hareket yaratılamazdı. UKH'nında onun bir parçası olan kendi tecrübelerimizin de öğrettiği budur. İki çizgi mücadelesi Parti ve UKH açısından kaba bir cebelleşme, kişisel bir suç ve günah seceresi çıkarma, damgalama, basit bir örgütsel alt etme yada kişiselleştirilmiş curcuna içerisinde boğulma, bölünme, dağılma, yoldaşlar ve dostlar arasında düşmanlaşmış guruplaşma değil. Bu burjuvazinin yöntemidir. Parti ve UKH'da, halk içerisinde sürmüş ve mütemadiyen sürece doğru yanlış mücadelesi yanlışları tarihsel toplumsal sebepleriyle gösterme, düzeltme, dönüştürerek kazanma ve daha ileri birlik yakalama, düşmana karşı mücadelede

yoldaşlar, siper yoldaşları ve kitlelerin yüzde 95 ile birleşmeyi asla unutmadan Komünizmin silahı olarak partiyi kuşanmayı gerektirir. Olumlu ve olumsuzluklarıyla proleteryanın, emekçilerin ve ezilenlerin komünist, devrimci ilerici mirasını doğru ve yanlış ayrıştırarak, yanlışları aşma mücadelesini gevşetmeden doğruları nitel ilerlemelerle ileriye taşıma bilinciyle sahiplenirken 17'lerden öğrenmesini bilmeliyiz.

17'LER DOĞRU ÇİZGİ ÖNDERLİĞİNDE PARTİ VE KİTLELERİ DEVRİME SEFERBER ETME ÇAĞRISIDIRLAR.

Temsil edip uyguladıkları çizginin önemli ayırt edici özelliklerinden biri buydu. Onlar partinin sınıfın, halkın stratejik birliği sonuna kadar ilerletilmesi siper yoldaşlığı ekseninde ideolojik-siyasi ve örgütsel bağımsızlığını koruyarak halkın birleşik devrimci muhalefeti için eylem birliğinin önemini anlattılar. Bu noktada kısaca siper yoldaşlığı üzerinde durmak istiyoruz. Öncelikle bu dost devrimci örgütlerle ideolojik barış çağrısı değildir. Hiç dostluk yok politik çizgisi de hep dostluk şeklindeki çizgide yanlıştır. Düşmana karşı mücadelede politik hücum ruhuyla devrimci temelde bağımsız ideolojik siyasal çizgimizle eylem birliğine önem verirken faal ideolojik mücadeleyi de elden bırakmamalıyız. Komünist partisinin kitlelere ve devrimci güçlere önderlik sorumluluğu unutulamaz. Bu önderlik olarak kendini dayatma meselesi şekline ele alınamaz. Bu devrim mücadelesi içerisinde ideolojik-politik-örgütsel duruşu ve bu duruşun pratikte doğruluğunun ispatlanması, kitlelerin ve dost güçlerin kendi tecrübeleri ve deneyleri üzerinde eğitilerek komünist öncülükle birleştirilmesi benimsenmiş bir önderlik olarak ortaya çıkma meselesidir. Siper yoldaşlığı kültürü yeni değildir. Yakın tarihimizde Komünist önder Kaypakaya ve anti emperyalist devrimci mücadele önderleri, Denizler ve Mahirlerin pratikleri muazzam derslerle doludur. Devrimci güçler birbirleriyle faal bir ideolojik mücadele içine olurlarken devlete karşı dost güçler oldukları bilinciyle eylem birliğini önemsemeli varlıklarının hiçbir şekilde bir birilerine karşı rekabet gerekçesi haline getirmemelidirler. Rekabetçi tahammülsüz ve her biri kendi başına kapalı devre siyasetleri devrime götürmez, halkı böler. 17'ler bu yanlış anlayışlara karşı mücadele bayrağıdır. Bu ayırt edici özelliklerinden dolayı bilindikleri içindir ki ölümsüzleştiklerinde devrimci kitleler ve dost devrimci örgütler, Maoist parti ile kararlı bir şekilde kenetlendiler. Proletarya ezilen ulus ve halklar üzerinde emperyalist hegemonyanın pekiştirilmesi amacıyla sürdürülen Irak'ta Afganistan'da, Filistin'de ve daha nice yerlerde işgal, sömürgeleştirme, katliam operasyonlarla devam ettirilen emperyalist saldırganlığa karşıproletarya önderliğindeki Halk Savaşı aynı zamanda devrimci anti emperyalist güçlerin birleşik eylemini de önemsemek durumundadır. Bu noktada 1971 ihtilalci devrimci çıkışı önemli bir derstir. Bu çıkış Türkiye –Kuzey Kürdistan tarihinde Suphi sonrası hegomanya kurmuş legalist, parlamenterist, şovenist, pasifist dalga kırana da bir başkaldırıdır. Ayrı ideolojik politik genel siyasal çizgi farklılıkları, örgütsel bağımsızlık bir kenara bırakılmadan devrimci eylem birliğinin önemsendiği devrimci yeniden bir meydan okuyuştur. Mücadelemizin bu önemli tarihsel dayanağı daha ileri yeni politik sentezlerle pratikleştirilmelidir. Modern revizyonizme karşı başkan Mao zedung önderliğindeki enternasyonal mücadelenin ulaştığı Büyük Proleter Kültür Devrimi ve ABD'nin Vietnam'da yenildiği Kamboçya, Laos, Filistin ve diğer yerlerde ezilen halkların mücadelesinin yükselen ivmeler kazandığı emperyalist metropollerde emekçilerin mücadelesinin geliştiği koşullardan etkilenen 71 hareketi gibi şimdide dünya ezilenleri Nepal, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Peru, Filipinler, Hindistan'daki Halk Savaşları cüretiyle Irak, Afganistan, Filistin ve Latin Amerika gibi ezilenlerin emperyalizme öfkesiyle fevkalade önemli fırsatlarla yüz yüzedir. Mao'nun 1970'lerde dünya halklarına yaptığı Halk Savaşı çağrısı bugün içinde oldukça elzemdir. Elbette bir rastlantı sonucu değil, devrimin görevlerine cevap verememe olgusunun ürünü olarak dün gibi bugünde tasfiyeci bir tövbekarlık eğilimi mevcuttur. Çıplak bağırarak devrim ihtiyacına rağmen gerçeği görmemeyi "avantaj" telakki edenler tarihi yozlaştırma çabasına devam etmektedirler. Spekülasyon ve skandal simsarlığında medet uman bu kesimlere meydan boş bırakılamaz. Bunlarla ideolojik mücadele savsaklanamaz. Komünizm ve halk saflarında burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılayan bu bölücülere karşı iki çizgi mücadelesiyle cevap olmak komünistleri sınıf ve halkı birleştirmede ısrar etmek esas halka olan Maoist çizgi meselesinde sağlam olmayı gerektirir. Sorunları kişiler sorunu olarak görmüyoruz. Sorunlar yanlış ideoloji ve politiklardır. Bunların iktisadi ve toplumsal nedenleri vardır. Çözülmesi gerekenler bunlardır. Bu açıdan tasfiyeci, neo liberal yönelimlerle teorik programatik örgütsel ve taktiksel alandaki farklılıklarımızı keskin bir şekilde devreye sokmak süren ideolojik savaşın mahiyeti konusunda kitleleri ve devrimci güçleri bilinçlendirmek hayati önemdedir. Küfür, damgalama, suçlama bizim işimiz değildir. Böyle maskaralıklar içinde olmayacağız. İdeolojik mücadele Halk Savaşının da yardımıyla parti önderliğinde kendi bilimsel gücüne ve azmine dayanarak gerçeği göstermeye devam edecektir. Parti önderliğinde devrimci savaş örgütlenme yaygınlaştırma süreklileştirmeyi ilerletmek cereyanı göğüslemede en önemli silah olacaktır. Dün 71 devrimci hareketinin silaha sarılması karşısında "olmamalıydı" diyenler, silahların eleştirel gücüyle yıkıldı. Dün Kaypakaya'nın MLM rehberliğinde Halk Savaşı ateşini yakmasını "tövbe" tutumuyla karşılayanlar yıkıldı. Bundan sonrada tarihin göstereceği budur. Ölümsüz 17'ler meselesini "Halk Savaşı olmaz" "devrime elveda" tutumuyla karşılayacak yanılgılı yaklaşımlar göğüslenmelidir, göğüslenecektir. Aksi halde dünyayı değiştirmek mümkün olmaz. Bu açıdan parti ve devrimci kitlelerin en başta nitel inşasına önem vermek, en başta partinin ve devrimin sosyal tabanına yönelmek şarttır. Geri vasat olanının ruhu ve fikirlerine kendini uydurup profesyonel devrimciler örgütünün nitel inşasından, devrimci savaşın sürdürülmesinden vazgeçenler her zaman oportünistler olmuşlardır. Vasatçı sosyal tabana dayanan reformizmde

elbette bir sınıfsal mantığı vardır. İnatla devrime karşı duran bu vasat çöküntü tarıştede görüldüğü gibi pasifizm ve sosyal şovenizmin kaynağı olmuştur. devrimimizin kısa tarihine yeniden bakalım. Bunların dayanaklarını görürüz. 1960'lı yıllarda adına sol denilen hareket YÖN, TİP ve sonrada MDD şeklinde odaklaşmıştı. Avrupacı reformizm TİP şeklinde boy verdi. Türkış sendikacılığı zaten Amerikancı ir modeldi. YÖN ise devrimin koşullarını olgunlaştırmak için kapitalist olmayan yolda kalkınmacı "çözüm" projesine sahipti. Parleментарist Türkiye İşçi Partisi (TİP) konsepti de benzerdi. Mihrici, Millici sözde devrim stratejileri de Kemalistlerle ortak konsept arama yönelimindeydi. Aynı yönelimler bugünün reformist "solunda" "ulusalcı" Perinçek vari solunda ilerletilerek devam ettirilmektedir. Denizlerin Mahirlerin anti emperyalist çıkışlarının ve Kaypakkayanın Komünist devrimci güzergahının tecrübeleri bugün günün devamı olan oportünizmi ve revizyonizmi yenmek için çok büyük avantajlar sağlamaktadır. Dün 'radikal silahlı eylem olmasın, yoksa provokasyon olur' çizgisini seslendiren TİP'ciler orduyu karşıya almamalıyız, diyen ulusalcı sözde solcular karşı Denizler Mahirler devrimci anti emperyalist bir haykırıştılar THKO devrimci pratik bir meydan okuyuştu, elbette teorik zayıflıkları vardı. Örneğin proletaryanın devrimdeki önderliği 'zayıflığı' gerekçesiyle kavranmıyor, sınıfın öncüsü olarak Komünist partisi önderliği görülemiyor, 'kır yoksulları ve küçük üreticileri öncü ve temel alma' biçimiyle popülist bir siyasetten kopulamıyordu. Yanlış Kemalizm tahlillerinden ötürü Türk ordusuna 'ilerici özellikler' atfediliyor, devlet ve devrim konularında Leninizm'e ters tutumlar sergileniyordu. Burada konumuz özel olarak değerlendirilmesi değildir, kısa bir vurguyla yetiniyoruz. THKPC THKO' ya nazaran teorik olarak daha iyi bir çıkıştı, tabi bunun da sebepleri vardı. Çayan' ın bütün yazılarına bakıldığında, bu sebepler anlaşılacaktır. Çayan diyordu ki; Mao'nun Marksizm Leninizm hazinesine yeni demokratik devrim ve proleter kültür konularında, kendi deyimiyle 'mükemmel' seviyeye çıkan katkıları vardır. Ve bu katkılardan etkilenmesinden ötürüdür ki o dönem köylüyü devrimin temel gücü olarak alıyor, kırları temel çalışma alanları olarak görüyor. Şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisini savunduğunu söylüyordu. Yeni Demokratik Devrim ve Halk Savaşını derinlemesine kavramayı ifade etmese de Çayan'ın pozisyonları Mao'yu algılamada takdir edilecek bir gayrettir. Yeni Demokratik devrim öğretisini doğru anlamadığı için devrimde proletaryanın önderliğini şart görmüyor, güçler dengesi açısından demokratik devrimde önderlik konusunu pazarlığa söz konusu yapılamıyacağını da belirtiyordu.)Bütün yazılar Mahir Çayan bkz 170 171) Şafak revizyonistlerine gelince, bunlar zaten devrimden vazgeçişin devrime tövbe etmenin adıydılar. Önder Kaypakkaya bu revizyonizmi ve sosyal şovenizmi bu Kemalizm ve Türk ordusu hayranlığını bütün yönleriyle deşifre etti.)Bakınız Kaypakkaya Bütün Yazılar) Gerek THKO gerekse THKPC'nin de kemalizm tahlilleri yanlıştı Bu yanlışlar Türk ordusuna karşı, ıyımser tutumlara, sol maskeli ordu darbelerine karşı objectiof olarak hairhah tutumlara goturuyordu. Cayan Kemalistleri küçük burjuvazisinin en sol devrimci ve anti emperyalist baskaldırısı olarak gordugu içindir ki 71'ler ortamında muttefik olarak onlara yöneliyordu. Diyordu ki 'THKPC'nin muttefiki ancak Kemalistler olabilir')Butun yazılar sayfa 398) Diyodu ki Kemal komrodor feodal mekanizmayı parcaladı.Kucuk burjuva devrimci ekonomi yarattı')sayda 401, 402) Tum bu yanlış yaklaşımlar da dikkate alındığında Kaypakkayanın tarihsel çıkışının ideolojik politik nitel onemi ve onu takip eden 17'lerin, mucadelemiz açısından anlamı daha derinden kavranacaktır.

KAYPAKKAYA VE 17'LER KOMUNIZMI KAZANMA YONELIMIYLE TEMSİL EDİLEBİLİNİRLER

Gerek Vartınık gerekse Mercan tarihımız açısından proleterya, emekçiler ve ezilenler açısından büyük kayıptırlar. Parti 1. Kongrede gerçekleştirdiği tarihi muhasebe ile Vartınık kaybımızın nedenlerini irdelemisti. Onemli bir tecrube ozetlemisti. Elbette bunuda tartismaya acigiz, 17'ler meselesini ele alirken bu tarihi muhasebenin tecrubeleri ve methodundan ogrenmeliyiz. Parti 17'ler kaybimizin nedenlerini bilimsel bir tahlil, ve kollektif tartisma tecrubesiyle ozetleme gayreti içindedir. Bugune kadar oldugu gibi Parti hatalarimizi es gecmiyecektir. Biliyoruz ki kaybimizin temelinde ideolojik, programatik ve genel siyasal cizgimiz yatmamaktadır. Ama bu kaybimiz onlenemez kacinamaz bir sonucta degildir. Dolayisiyla Parti bu kaybimize vsile olan hatalarini cesaretle ele alma tutumu içinde olacaktır. Bilimsel dogru ve kendine guvenen bir partinin methodu da boyle olmak durumundadir. Parti ikinci kongre planlamasini o donem ki kosullarda o sekilde uygulanmasini dogru olup olmadigini ele alcaktir. Guvenlik cizgisini, calisma tarzini, 1. Kongre ile ulasilmis stratejik onderlik anlayisi ve onun korunmasi dair ozetledigi tecrubelerle 17'lerin kaybında buna nekadara riayet edilip edilmeigi meselesini hareket tarzini tartisacaktır. Varolan hata ve zayıflıkların tumunu kitlelerle paylasacaktır. 17'ler sonrası Partinin idaresi harekete gecirilerek ulasilan merkezlesme ve yeniden yapılanma merkezi planin onemli gorevlerinden biri budur. Elbette biz simdi ki merkezleme seviyesini ve planlamayi yine kollektif tecrube ile dah ileriye goturme gorevi ile karsi karsiyayiz. Bu 17'ler sonrası dusmanin 'belleri birdaha dogrultamazlar, cuktuler' dedikleri bir ortamda onemli bir ilerlemeyi temsil etsedeö biz daha ileri bir onderlik seviyesini ve gercekten stratejik onderlige ulasmayi hedeflemek durumundayiz. Maoist Parti bunun gayreti içindedir. 17'lerle ikinci kongreyi gerceklestirme pratigi doneminde dusman, bilinen dusuk yogunluklu savas konseptini tıpkı 1993 1994 yıllarında oldugu gibi devreye soktuç Bu plan aynı zamanda emperyalistlerin, koruması ve destegiyle gundemlestirildi. Soz konusu donemde Turk egemenlerinin Aamerika ve Avrupaya yaptıkları ziyaretler buralardan halklarımıza verilen goz dagları ve aynı sekilde ozellikle gerilla bolgelerine yapılan askeri yiginaklar, şehirlerde linc gosterileri ile vahsi saldırlarla birlikte surdurulen operasyonlarö stratejik sitemli bir saldiriı topyekun bir savas eferberligini zaten gosteriyordu.

Oteden beri varolan bu egemen sınıfların konsepti söz konusu dönemde yoğunlaştırılarak sürdürülmekteydi. Boyle bir ortamda partinin o dönem tespit ettiği yerde kongre toplamanın ve o yere aynı rotada belli bir çalışma tarzı çerçevesinde güçleri s evk etmenin daha önce ki planda, yer meselesinde değişiklik yapmamanın, ne olup olmadığının tartışılacak ve gerekli dersleri çıkaracaktır. Partinin onderlığı kendisini düşmanı ne kadar ciddiye alıp almadığı meselesinde elbette durulacaktır. Parti 1. Kongrede diyordu ki ' Stratejik onderlık tayin edicidir (...) stratejik planın uygulanması stratejik onderlığına bağlıdır...) bu misyonun hakkını veren bir onderlığın Ay'damı, Mars'tamı, kırdı mı kentte mi olduğunu kimse tartışma konusu yapmaz. Asıl olan asli görevini yerine getirmesidir.) Parti tarihimize merkezi onderliklerde hep küçük işleri basarması beklene geldi.) beklentilerin cıtası bir svascıdan beklenenler derekesine dahi düşürüldü. Tpeden tırnaga boyle şekillenen bir partide onderlerde ..) bir savascının teorisi ve pratiği ile yetinir ..) ya da iyi bir halk savascısının devrimci fedakarlığıyla kısa vadeli başarılar ve küçük muharebelerin zaferiyle yetinirlerç ...) tarihimize SB'nin nrede konumlanacağı hep tartışma konusu olmuştur.) sorunun özü SB'ye yüklediğimiz misyon ve bu misyona (onderlık) oluşturmamızdır.) ısı korkaklık ve cesaretle açıklama ciddiyetsiz bir yaklaşımdır') Muhasebe sf 434 – 437) Bu tecrübe ışığında baktığımızda meseleyi 17'ler kaybı sırasında ne kadar ciddiyetle ele alıp almadığımız sorunu tartışma konusudur. Çok açıktır ki dumanın gerçekleştirdiği katliam onun stratejik başarısı değil, bizim taktik ve benzeri hatalarımızla da ilgili yönlerinin olup olmadığı Parti tarafından değerlendirilecektir. Prolterya ve emekçilere acık davranmak durumumuzu yoldaşlar ve devrimci kitlelerle paylaşmakve varsa hatalarımız, onlardan öğrenerek, devrimi ilerletme de bir silah haline getirmek Maoist partinin vazgeçilmez anlayışıdır. Doğru ve yanlışlar partinin de sürekli gerçektir, ama bizim için yanlışlar yada iki çizgi mücadelesi parti ortamını halk saflarını dejenere etme spekülasyonlarla baltalama kopma kasma, dedikodularla ortamı kirliletme gerekçesi değil, öğrenme birliğimizi ilerletme düzeltme meselesidir. Maoist Komünist Partisinin 1. Kongresinin bir kez daha öğrettiği budur. Parti ve kitlelerin yüzde doksanbesine güvenen doğru çizgi onderlığında onlarla birleşmede ısrar eden ucuz heyecan tahrikçiliğine, skandal simsarlığına meydanı acmayan, sorunları kısıselleştirmeye yol vermeyen, tüm yoldaşlarından sorumluluk duyan, düzeltilmelerinde doktor ihtimamı ile yaklaşan, Maoist parti bilincine tüm tarihinden sorumluluk duyan tarih bilincine sahip olan Maoist partinin düşmanın hiçbir psikolojik ve fiziki saldırısı ile yıkılmıyacağı Partinin kaznacağı gerek 17'ler dönemi gerek sonra ki süreçte, bir kez daha görülmüştür. Düşman kokları toplumun derinliklerinde olan ve llette devrimci harekete yansımazlık etmeyen zayıflıklara da seslenmektedir. Dedikodulardan spekülasyonlardan medet uman düşman saldırıları karşısında, kenetlenen Parti gerçekleştirdiği düşmanı ideolojik alanda yenilgiye uğratmıştır. Maoist Parti açısından Parti ve Halk içersinde doğru ve yanlış mücadelesi Parti ve Halkın birliğini ilertme motorudur. Bolunme karalama kişisel curcuna Maoist Partiye yabancıdır. 1. Kongre gerçekliğinin öğrettiği de budur. Onun öğrettiği su dersleri unutmayalım ' Siyasal eleştiriler farklı, sokaktaki lumpenlerin tarzını kullanarak eleştiri !) yapmak farklı şeylerdir...) Komünistler bu yoz kültürün kendi bağrında gelişmesine izinvermez, buna asla müsaade etmezler, etmemelidirler. ..) Bu lumpence polemiklerin gelişmesine paralel olarak parti yozlaşmakta ..) karşı-devrimcilerin uzun süre kendilerini gizlemelerinde bu nesnel urumun önemli payının olduğunu inkardan gelemeyiz'.)Muhasebe sf 345) Boyle bir iki çizgi mücadelesi anlayışına boyle bir halk içersinde doğru yanlış mücadelesi anlayışına sahip bir Partiye ve onun onderlığında ki devrime dayatılacak hiçbir psikolojik harp oyunu sonuc alamaz. Ideolojimizle donanır, bilimimizin rehberlik ettiği teori ve siyasetin gereklerini yerine getirirsek kazanan her zaman parti ve halk olacaktır. Hile burjuvazinin siyaset tarzıdır, dedikodu onun siyasetinin vazgeçilmez argumanıdır, kişisel çıkarlar ve imtiyazlar çerçevesinde cebellesme onun mülk dünyasının özelliğidir. Bizim bayrağımız birlik mücadele daha yüksek birlik bayrağıdır. 17'ler döneminde de ve sonrasında da kenetlenmiş Parti ve onun kitlelerle birleşme ısrarının yarattığı pratik karşısında, düşmanın özel harp siyaseti simdiki durumd puskurtulmuştur. Düşman aynı paketleri dayatmaya devam edecektir. Düşmanın saldırısı karşısında uluslararası Komünist Harekette Maoist Komünist Partisi etrafında yni kenetlenmeyi göstermiştir. Nepal Komünist Partisi Maoist Baslanı yoldaş Prachanda ve Hindistan Komünist Partisi Maoist başkanı ortak mesajı oldukça önemlidir. 17'lerle ilgili diyorlardı ki, 'Boylesi bir acı zamanda Türkiye'de ki devrimci halk kitlelerine ve şehitlerimizin ailelerine acılarını ve kederlerini sınıf düşmanlarımız ve onların efendileri ABD onderlığında ki emperyalizme karşı güce donusturmak için MLM'yı derinden kavramış Maoist Komünist Partisi)Türkiye – Kuzey Kudistan) etrafında sınıksız birleşme çağrısında bulunuyoruz'. Maoist parti de Maoist Parti onderlığında kitlelerle birlikte devrim için birleşerek ilerlemişimizin önemi, bu sözlerle de açıktır. Maoist ruh budur, Maoist bilic budur. Dükkan ruhlu küçük rekabet eksenli grup bilincine karşı, konuşturulması gereken Maoist Parti bilinci budur. Boyle bir bilince sahip olanlar Parti Sınıf ve Halkın birliğiyle oynayanlara gerektiği cevabı, karşı devrimci hücre pratiğinde tarihimize verdikleri gibi yine vermektedirler, yine vereceklerdir. Gerçek Partililer Parti mülitnları ve dostlarının sınanmaları açısından, ağır kayıp dönemleri, ciddi bir ayırt etme işlemi görür. Lenin doğru diyor du insan gerçek dotlarını felaket anında anlar. Felaket dönemlerinde insana bir tas koyma yerine, kasmakla bir yana ustelik ortalığı velveleye verenler, ortamı kirliletenler, spekülasyonlara dedikodulara meyid edenler, objektif olarak usmanın ısını kolaylaştırma pozisyonundadırlar. Devrim çözüm gücüdür. Bir yakınma aglama duvarı değildir. Partili ve savascı devrime sarılıdır. Anlamayana durumu kavratarak ilerletendir. Yanlısı rusvet vermeden doğruyu yükseltendir. 17'ler acısını devrim komünizm için güce donusturmanın bir yanı da budur. 17'ler kendilerinin de yaratılmasında tarihi katkılar yaptıkları 1. Kongrenin ideolojik ve siyasal çizgisi ile donanma onu yeni nitel sızramalarla ileriye taşıma, tarihi inkarcılığa pırım ver-

meden, olumlu ve olumsuzluklarıyla tum tarihimizi sahiplenerek dogru temelde ileriye tasima, yoldas ve halk sevgisi ile dolu olarak, komünizm için one atılma yönelimiyle anılabilirler.

DEVİRİM DUMDUZ BİR YURUYUS DEĞİLDİR

Basarı ve zafer zıtlıkların birligidir, bu her devrimin dogasinda vardır ve olacaktır. Devrim bir defaya mahsus dumana kafa tutmak değildir. Bir defaya mahsus kafa tutan dostlarımızın, bir doneme kadar bizimle yurumus şimdi bizimle olmaolda yoldaslarımızın emeklerine deger veririz kucumsemeyiz, tesekkur etmesini bilmeliyiz. Ancak Maoist Komünist Partisi ideolojisi rehberligi dvrımı Komünizme kadar surekli devam ettirmeyi ogretir. Bu yolda yururken, dostlarımızla dusmana karsi birlesebilecevgimiz her noktad birlesebilmneyi de biliriz. Devrim bazen agir kayiplar ve yenilgiler alabilir. Tarih gosteriyor ki yinede ileriye gitmesini hicbir karsi devrimci guc engelleyemistir, engelleyemeyecektir. 17'lerin katledilmesiyle dusmanın kazandigi taktik 'basarı' gecidir. Stratejik olarak dusman temsil ettigi haksiz somuru ve zulum duzeni itibariyle ve dayattigi haksiz savas sebebiyle yenilmeye mahkumdur. Dusmanın stratejik olarak kagittan kaplan ve yenilmeye mahkum oldugunu tarih defalarca tetyit etmistir, edecektir. Kendimizi ve dusmanı guclu ve zayıf yanlarıyla iyi tanimalıyız. Dusmanın hem genel hem de bir parçası olarak stratejik imha ve kusatma operasyonlarının tehlikelerini anlamalı, devrim guclarının korumanın, dusmanı imha etmenin halk savasında bir ilke oldugunu asla ve asla unutmamalıyız. Halk Savası duz bir yuruyus değildir. Gerektiginde geri cekilmesini guclerını toparlamasını bilmelidir. Biz duellolu degil, kazanmaya mahkum, Komünizm davasının savascılarıyız. Dunyayı istiyoruz. Su veya bu mevziyle sınırlı kavga insanları su veya bu muharebeyle sekillenmenin otesine gecmemis, yigit ve kahramanlar degil, komünizm savascılarıyız. Hangi Parti organının ve yoldasın olursa olsun hiç bir hata, kişisel faturalarla izah edilemez. Doğrulara yanlışlarda bizimdir. Yanlışlarımızı da öğretmen bilerek doğrularımızı ilerleteceğiz. Parti onderliginde ki Halk Savası merkezi görevi yönelimiyle seferber olan 17'ler bayrağını canımız Halk savasına feda olsun ruhuyla yükselteceğiz.

ÖNDERLİK SORUNU

Önderlik MLM ideoloji-teori ve siyaseti bir kenara bırakarak ileriye adım atmak adına vasat genişleme seviyesinin içine sığmak olarak ele alınırsa evet bu da bir önderliktir ama ekonomist bir önderliktir. Marksizm Leninizm Maoizmi ilerleten değil de Revizyonistçe içeriğini boşaltıp bilimsel ilkelerini reddeden işçi aristokrasisinin küçük mülk sahiplerinin dünyasına ve duygularına hitap eden reformist önderlikler fazlasıyla mevcuttur. Uluslar arası komünist hareketin bir tavrı olmayı bir kenara bırakıp ilke kitleleriyle birleşme adına dar ulusal önyargılara seslenen milliyetçi önderlikler fazlasıyla mevcuttur. Kaypakkaya ve devamcısı 17'ler dünya devriminin silahlarıydılar. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında dünya devriminin hizmetinde Halk Savaşına önderlik etme kararlılıkları MLM ideoloji- teori ve bilimin rehberliğindeydi. Kendiliğindencilik önünde boyun eğenler sistem dışına çıkamazlar. Şimdi sistem önünde dünyanın bir çok yerinde barış dilenen silahlı ekonomizmin pratiğinin gösterdiği de budur. Elbette biz hiçbir mücadele biçimi örgütünü prensip olarak reddetmiyoruz. Ama bunları devrim planına onun görevlerinin yerine getirilmesinin yolu olan Halk Savaşı planına göre ele almayı savunuyoruz. Kendilerini sistem içinde mümkün olan mücadeleye göre ayarlayanların kitlecilik adına kendiliğindencilğe adapte olmayı teorileştirenlerin anlayamadığı budur. Çizgileri sistemi aşmak değil, sivriliklerini törpülemektir. Halk savaşının karşısına yığınlarla birleşme argümanıya çıkan bu kuyrukçuların kitlelere devrim için götürecekleri hiçbir şey yoktur. Hem bu tip kendiliğindenci ekonomistler, hem de onların başka türevleri olan öfkeci aydınların parlayıp sönen FOKO'cu sözde radikal eylemcileri aynı ideolojinin iki türevidirler. Sadece ekonomist ortak siyasetin iki farklı biçimine sevdalıdırlar. Gerek kitlecilik adına kuyrukçular gerekse de proletarya partisini kitlelerle birleştirme yeteneğinden çizgileri gereği yoksun olduklarından aydın gayretiyle siyaset yürütenler sistem dışına çıkamazlar. Çok açıktır ki kuyrukçuluğa karşı çıkarken biz devrimi komplo derekesine indirgeyen Blankist'lere burjuva jakoben devrimciliğine de karşıyız. Bizim hedeflediğimiz iktidar devlet, tesis etmeye çalıştığımız önderlik komünizmin aracı olmayan bir avuç ayrıcalıklının iktidar tutkusundan temelden ayrılır. Biz bir Robespier tutumunun savunucusu değiliz. Kitlelerin çıkarı devrimdedir. Bu durum basit burjuva seçim oylarıyla formel istatistiklerle ölçülemez. Kitlelerin çıkarları bilimsel olarak temsil edildiğinde, onu temsil eden parti önderliği hayata bilinçli müdahale ile sınıf ve kitlelerle birleştirildiğinde kitlelerin enerjisi zincirlerinden boşaltılabilir. Biz devrimi hiçbir şekilde bir komplo, kendi başına partiyi amaç alan, sınıfa ve halka dayanmayan bir eylem olarak görmüyoruz. Blankist'lerin anlamadığı buydu. Bu çok açık ama biliyoruz ki işçiler ve ezilenler kendiliğinden mücadele seyri içerisinde proleter sınıf bilinciyle bütünleşemezler. Bu onlara uyanmış öncüler tarafından kitlelerin deney ve tecrübeleri temelinde dışarıdan götürülür. Parti önderliğinde götürülür. Kitlelerin hareketine elbette ki seyirci kalmayız içinde yer alırken Komünist bayrağımızı açıkça kaldırmak, komünist fikirlerimizi açıkça söylemek durumundayız. Halk savaşı bilincini bayraklaştırmak durumundayız. Bilindiği gibi her örgütün niteliğini eyleminin içeri belirler. Ekonomizm çerçevesini aşmayan amatör ilkeliliğin sistem dışına çıkma şansı yoktur. Her an ekarte edilmeye müsaittirler. Burada profesyonel devrimcilerin kilit önem taşıyan parti örgütünün önemi çıkar. Halk savaşı görevine önderlik etmesi

gereken böyle bir partiyi kitlelerin kabulü gerekçesiyle aşağıya çekmeye çalışan her tür reformizme karşı 17'ler yükseltilmesi gereken komünist parti bayrağıdır. Ancak böyle bir parti yüzlerce örgüt biçimini ve eylemini merkezi devrim planının bir parçası olarak koordine edip hedefe yöneltebilir. Ancak bu yolla olmazsa olmaz istikrarlı proleter devrimci öncü bir karargah sağlama alınabilir. Devrimin doğru çizgide devamlılığı sürdürülebilir. Kitle tabanı edebiyatıyla devrimin sürekliliğinde istikrarlı bir parti ve önderler gurubunun önemini yadsıyanlar düzene yedeklenme durumunun dışına tarih boyunca çıkmamışlardır. Bu emekçilerin diğer örgütlerini ret mi etmektir? Kesinlikle değil. Bu kilit olan parti örgütü ile diğerleri arasındaki ilişkiye doğru bir dikkat çekmektir. Bu bütün halk muhalefetini doğru bir rotada birleştirecek denenmiş benimsenmiş parti önderliğinin olmazsa olmaz önemini anlatmaktır. Hareketin kendiliğinden genişliği tek başına bir şey değildir. Nitel inşayı kaçırmadan ama önderliği parti ile partiyi kitlelerle birleştirmeye özen göstererek devrimin gerçek yaratıcısı kitleleri eserlerinin yapıcısı durumuna getirebiliriz. Biz devrimin, Komünizmin silahı değil de kitleleri bu doğrultuda seferber edip Komünizm doğrultusunda değiştirme eyleminin aracı değil de kendi başına amaç, bir önderler gurubu ve partiyi kendi başına amaç bir hiyerarşi ve yönetimi savunmuyoruz. Önderlik kitleleri Komünizm doğrultusunda seferber etmeye onları öncüleştirmeye bir hizmet mevzisi. Böyle bir mevzi olmadan kitleler geleceğe yürüyemezler. Biz devletçi, partici Komünizm anlayışını reddederiz. Önderlik silahını bizzat bu olguları yaratan koşulları dönüştürmenin hizmetçisi bu koşulların değiştirilmesinde kitlelerin iktidar icra etmesine yardımcı olunması yönünde ele alırız. Aksi halde hiçbir niyet kirlenmeyi, yozlaşmayı, bürokratik bir sopaya dönüşmeyi önleyemez. Parti, önderler, sınıflı toplumların tarihsel olgusudurlar. Bunu anlamak durumundayız. Bu tarihsel zorunluluklar nihai anlamda teorileştirilemez. Partiyi, önderleri, sınıfları ortadan kaldırmak için bunları bir silah olarak kullanmak Maoist rehberlik gerektirir. Bu rehberlikle sistemden her yönlü kopmuş bir önder, önderler ve parti öncülüğü geleceği kazanmada elzemdir. Böyle olmayan önderliklerde tabii ki mevcuttur. Bunlar kitlelerin siyasetin öznesi haline getirmeyen onlara seyircilik rolü biçen bürokrasiyi ifade eder. Kaypakmaya partisinin mahiyeti merkezileşmiş komünist ideoloji-siyaset ve örgütü içerir. Komünizme seferber etmede kitlelerin bilinçlendirilmesi, harekete geçmelerine yardımcı olunmasını anlatır. Öncülüğün rolü bir yiğitlik savaşı derekesine düşürülemez. Böyle bir düşünüş bencilliktir, komünizme gitmeyi reddetmektir. Bu bilinçle önderliğin rolü ve korunmasının öneminin daha keskin ve derin açığa çıkarılması görevdir. Parti önderliği olmadan Halk savaşı olmaz. Halk Savaşı komünizm atlanarak düşmanla tutulan bir güreş meselesi değildir. Komünizme yürüyüşün bilinçli yoludur. Kaypakmaya coğrafyamızda bu yolu açmış devrimimizin önder kurmayıdır. 17'ler bu kurmay etrafında kenetlenmiş proletarya ve halklarımızın önderler gurubudur. Proletarya bu önderlere bugünde sahiptir yeni haleflerle onları güçlendirmeye de muktedir. Bu önderlik altında Halk savaşıyla egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçileri iktidara ve bu iktidar altında devlet olmayan devlet fikriyle sınıfsız sömürsüz dünyaya taşıyabileceğiz. Bu yolla parti önderliğinde komünizmin görevlerinin şu veya bu ayrıcalıklı kesimin tekeline alan özünde yeni burjuva anlayışları aşp proletarya ve emekçilere devredebileceğiz. Bu yolla bir müdür ve memurlar sosyalizmine değil, devrimi komünizme sürdürme silahına kavuşabileceğiz. Bu yolla parlamenter hokkabazlık değil, yürütme ve yasamanın parti öncülüğünde halka devrini sağlayabileceğiz. Hiçbir formel burjuva demokratik hak bu yolu garanti edemez. Garanti edecek olan Marksizm Leninizm Maoizmin rehberliğidir.

Dipnotlar:

- 1. Mustafa Suphi ve yoldaşları (güncel yayınlar sf. 89)
- 2. Age (92)
- 3. Sol akımlar M. Tuncay Sf. 269
- 4. Sol Akımlar M. Tuncay sf. 339. 340. 355
- 5. Doğu Perinçek Kemalist Devrim Teorik Çerçeve (sf. 31. 32. 35. 41)
- 6. Kurtuluş Savaşı ve Lozan Kaynak yayınları (Sf 21. 22. 24.40.44.80)
- 7. Sol Akımlar Mete Tuncay (Sf 110)
- 8. Komünist enternasyonal belgelerinde Türkiye dizisi 2, Kırt Milli meselesi. (Aydınlık yayınları Sf. 82. 86)

ÖNCE KIZIL!

TKP(ML) Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak doğmuştur. Onun devamı ve ileriye taşınması olan Maoist Komünist Partisi'ni yaratan, özellikle de Büyük Proleter Kültür Devrimi'dir. BPKD, proletarya ideolojisinin yeni-nitel-üçüncü aşamasını, yani Maoizm'i ifade eder. Maoist Komünist Partisi'nde Maoizm'in rehberliği başta gelen husustur. Temel meseledir. Tarihi tecrübelerimiz de göstermiştir ki; bu temel meseledeki kırılma, kriz ve savruluşların kaynağı olmuştur. Maoist Komünist Partisi kongresinin tarihi muhasebe temelinde formüle ettiği bu sentez hayati öneme sahiptir. Temel meseleyi kavrama, Halk Savaşı ile ilerlemenin yerine, başka hiçbir şey konulamaz. Temeli anlama yerine sonuçlar üzerinde sürdürülen kavgalar, Maoist iki çizgi mücadelesi yerine kısır çekişme ve rekabetler, Maoizm'i gerçekten savunmak ve uygulamak yerine lafızla idare eden gösteri devrimciliğinin nelere mal olduğunu yaşadığımız acı tecrübeler gösterdi. Oluşan bu tünelden gülümseyen ışığa uzanmayı; ancak Maoizm'i rehber olarak sağlayabiliriz. Maoizm'le birleşmemiş hiçbir örgüt, kişi, karakterin kendini beğenmişliği, onu nitelik olarak küçük-zayıf-yenilgiye mahkum durumdan kurtaramaz. "Bu tarih bizim" formülasyonumuzda da ifade ettiğimiz gibi, tarihi kendileriyle başlatan inkarcılığa meydan okurken, olumlu-olumsuzluklarıyla tarihimizi sahiplenirken, hataları da kendimize yeni yürüyüşümüzde yük etmeyeceğiz. Bu ancak Maoizm ile mümkündür. Spekülatif siyaset tarzının, geleneksel "kenar mahalle" kültürünün, dedikodunun, kısır çatışma ve bölünmenin Maoizm'de yeri yoktur. Şöyle veya böyle bir örgüt, kişilik değil; Maoist Komünist Partisi ve onun mensubu Maoist Komünist, Maoizm'le donanmış yeni insandır. Bunu her yönüyle göstermek, öncü-önder olmak durumundadır. Farkı herkes net olarak görebilmelidir. Gösterebilmeliyiz. Önderlik dayatmalarla değil, Maoizm temsil edilip-uygulanarak benimsetilecektir. Uygulayıp, temsil etmeyenlerin niyetlerinden bağımsız nasıl bir yabancılaşma külfeti haline geleceklerini de tecrübelerimiz gösterdi. Mücadelemizin her bir safhasına, devrimimizin her bir aşamasına Büyük Proleter Kültür Devrimi (Maoizm) rehberlik etmezse, Maoist Komünist Partisi'nin de ifade ettiği gibi, özel-geneli, taktik- stratejiyi, siyaset-teoriye ve ideolojiyi, örgüt-amacı yer! Maoist ideoloji yönlendirmezse, devlet ve parti yeni burjuva ayrıcalıklar topluluğuna, yönetim tekele, sorumlu mevkiler malikaneye, parti ve halk içi mücadele düşman kamplara bölünmeye, küçük krallıklar cebelleşmesine dönüşür. Nasıl olursa olsun değil, öncelikle Maoist ideoloji temelinde örgütlenmeliyiz. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin öncüsü Maoist komünistlerin anahtarı budur. Yetenek, uzmanlık Maoist komünist örgütlenmede esas değildir. Esas olan Maoist çizgidir. Öncelikle kızıl! Teknik, uzmanlık, yetenek kızıl çizgiden sonra gelir. BPKD nesli, her tür devrimcilikten nitel farkını, komünizm perspektifiyle stratejik konumlanma, şöyle ya da böyle değil, komünist nitel örgütlenme, şu veya bu teknik disiplin-tüzük değil, Maoist- komünist disiplin ve örgütsel prensipler çizgisiyle gösterme durumundadır. Maoist komünistler, objektif koşulların kendiliğinden bir sonucu değildir. Esas olarak Maoizm'in yarattığı bilinçli, sübjektif bir öğedirler. Elbette sübjektif öğeyi objektifle, geneli özelle birleştireceklerdir. Kendiliğindenci ekonomizme de, objektif koşulları yadsıyan idealizme de karşıdırlar. MLM'yi esas alırlar. Onu her somut duruma uyarlama önder çizgisinde yürürler. Maoizm'e rağmen bir particilik olmaz. Maoist Komünist Partisi kongresinin anlattığı da budur. Maoizm'i atlayan sözde kongrecilik, sadece kongre'cilik(!) olur. Kongre, kuru sıkı sözde parti savunucularını mahkum etti. Bununla da yetinmedi, "Maoizm'i kavra-kavrat" görevine işaret etti. Maoizm'le bütünleşmeyen Kaypak kayacılık(!) gösteri ve tahrifat olarak değerlendiren kongrenin mantığını anlamalı ve uygulamalıyız. Maoizm'le birleşmeyen, Maoist Komünist Partisi kongresi ile ne yeminler ederse etsin gerçek anlamda bütünleşemez. Parti isminin değiştirilmesi, teknik bir düzenleme değil, Maoist özün ifadesidir. Bir biçim-dizayn değil, Maoist içeriktir. Maoizm'i savunup uygulamayan komünist olamaz. Vasat duyguları okşamayı, çizgi mücadelesi değil kısır çekişmelerle kışkırtmayı ideoloji-siyasi ortamı şahsileştirilmiş kavgalarla dejenere etmeyi reddeden kongrenin talimatı, Maoizm'i savunmak ve uygulamaktır. Maoist iktidar bilinci küçük hesapları, bencil ihtirasları süpürür. Yoldaşları, halkı birleştirir. Maoist parti bilinci, gruplaşma ruhunu yıkar, Maoist kenetlenmeyi sağlar. İki çizgi mücadelesi, cadı kazanına son verir. Ortamı siyasileştirir. Maoist önderlik sahte otorite gösterilerini yıkar. Proletarya, halka hizmet yolu açar. Kongre, parti ve halk içinde doğru ile yanlış ayırt etme, mevcut sınıf çizgisini uygulama, iktidar bilincine sahip olma konularında da herkesin üzerinde oynayamayacağı keskin bir bilinç ortaya koymuştur. Bu bilinç, Mao'un üç yap-üç yapma dediği bilinçtir. Mevcut komünist örgütsel prensiplerin özüdür. Hata yapanları dönüştürme, kazanma, devrime katılmaya teşvik etme bu öyle mümkünleşir. Yoldaşlarıyla birleşemeyen halkla birleşemez. İnsanları kazanmak ne lafzı bol bol yapılan gösterilerle ve ne de rüşvetçi mavi boncuk dağıtma pragmatizmiyle olmaz. Birlik zeminine tutunacaksın, iki çizgi mücadelesi yoluyla daha ileri bir birliğe yürüyeceksin. Hastayı kurtarmak için tedavi edeceksin. Pusula Maoist sınıf çizgisidir. Maoist komünistler, Vang Ming-Lin Biao'ları çok iyi tanımaktadırlar. Hoşlarına gitmeyen kişileri suçlayarak, damgalayarak partiyi kaosa sürükleyen çizgileri çok iyi bilmektedirler. Doğru-yanlış net olarak ayırt edilemezse parti eğitilemez. Maoist parti anlayışı ve iki çizgi mücadelesi prensipleri temelinde, eleştiri-özeleştiriye evet! Dedikodu ve hileye ise asla! Kongre geleceğe bilimsel inancı teyit etti. Daha geriye düşmemek için, Maoizm'e sarılarak, "rüzgarlarla kanatlan ve dalgaları aşarak ilerle" perspektifiyle her bir cereyana göğüs gereceğiz. Sadece olumsuzluklar değil, büyük olumluluklar, muazzam tecrübelerle dolu şanlı bir geçmişe de sahibiz. Maoizm'i kavrayışıyla kongre, parti ve halklarımızın birleştirilmesi yolunu gösterdi. Örgütsel prensipler temelinde parti her zaman iki çizgi mücadelesi yoluyla konuşacaktır. Halkın konuşması teşvik edilecektir. Partide konuşmanın elbette bir sınırı vardır. Sınır demokratik

merkeziyetçiliktir. Prensiplere uydukları durumda partide konuşmayı, düşünmeyi, davranmayı yasaklamak yasaktır! Kongre parti ve halkın yüzde 95'ine güvenmeyi bir kez daha öğretti. Düşünmeyi yasaklamayı yasakladı. Dedikoduyu yasakladı, Maoizm'i uygula, bölünme birleş dedi. Maoist komünistler sadece bir düşman uygulaması diye değil, 141-142. gibi T.C. yasalarında var olan düşünce yasaklarına karşıdır. Düşünmek ve örgütsel prensipler çerçevesinde onu ifade etmek, davranmak serbest, yasaklamak yasaktır! Doğrular kimsenin tekelinde değildir. Gerçeğe hürmet etmeyen geleceği yoktur! Maoist temelde birlik, stratejik görevdir. Stratejik bir plan ve çabayı gerektirir, yok farzedilemez. Tarihi muhasebesi ile tecrübelerini Maoizm ekseninde özetleyen, MLM rehberliğinde genel siyasal, askeri ve örgütsel çizgisini kavrayışını derinleştirmesinin yanı sıra, pratiğinden de öğrenerek ilerleten, nitel önemde bir birlik zeminin ileri adımları atılmış durumdadır. Maoist ideolojik temel ve bunun coğrafyamıza yaratıcı uygulaması olan Kaypak-kaya güzergahında, kırılmaya götürecek sözde birlikler, aslında bölücülüktür. Maoist ideolojiye niyet ne olursa olsun saldırdır. Maoist partiye, tarihinde sebepsiz değil, ama izlenen yanlış çizgiler itibarıyla büyük kayıplar verdiren gereksiz ayrılıkların, tekrar tekrar davetidir. Bölücülükleri tescilli yanlış çizgilerle, birlik adına kucak açılmaz. Maoistlere gerekli olan, yekünü nicel çoğaltma değil, Maoist nitel bir birliktir. İki çizgi mücadelesi yoluyla doğru ve yanlış ayırdetmek, hataları yenmek, dönüştürmek, Maoist birlik yürüyüşünün baş görevidir.

BAZI KONULAR ÜZERİNE:

ABD emperyalizminin dikte ettirdiği "Büyük Ortadoğu Projesi" (BOP) onun dünya imparatorluğu stratejik planının bir halkasıdır. Aynı gündem bugünde sürdürülmektedir. Emperyalist işgale rağmen Amerikan askeri politikası çöktü. Dış politika iflasta.. Amerika genelde bir tecrit kaskacında. Bush rejiminin çıkmazı, Saddam'ı yakalama sözde "zafer"ine rağmen aşılamıyor. Aşmak için (!) belki de Bin Ladin'i de yakalayacaklar. Bush'un rakipleri karşısında da iç politikada inisiyatifi ele geçirmeye şiddetle ihtiyacı var. Dahası Pax Amerikan planları hiçbir yerde rahat yüzü görmedi. Geleneksel kukla-uşak rejimlerle emperyalist hakimiyetlerini devam ettirmekte zorlanmaktadır. Uşak rejimlere ve emperyalistlere halkların öfkesi büyüyor. ABD, öfkenin devrimle birleşmesi paniği içinde. İnisiyatifi ele geçirmek için şimdide BOP atağıyla (!) devreye girmişlerdir. İsrail'in ABD kontrolünde Ortadoğu'ya yönelik işgal eylemleri ve saldırıları aynı zamanda ABD'nin İran ve Suriye ile bir hesaplaşma muharebesidir. Emperyalist Siyonist çıkarlar temelinde dayatılan bu savaşa karşı durmak önemli bir görevdir. Emperyalist ve Siyonistlerin söylemleri hem devrimden korkularını, hem de proletarya ve halklar açısından devrimin ne kadar acil bir ihtiyaç olduğunu ispatlamaktadır. ABD, Ortadoğu ve diğer yerlerde kendilerini, "Demokratik Devrimin öncü gücü", "özgürlük için dönüşüm bayrağı" olarak sunmaktadır. Bu bile, ezilen ülkelerde Yeni Demokratik Devrim asgari programının aciliyetini, devrimci proletaryanın bağımsız ideolojik-siyasal sancağıyla sahneye çıkmasının mutlak gerekliliğini kavramak için aynı zamanda bir alarmdır. Proleter devrimci çizgi, demokrasi adına ABD, "anti emperyalist" mücadele adına Saddam-Ladin kapılarına çıkan sürünmelere kesin-kes karşıdır. O, ne ABD'ci, ne Saddam, ne Annan, ne Denktaş nede T.C.'ci hiç olamaz!.. Kendi bağımsız alternatif çözümümüyle, (devrim) vardı, vardır, olacaktır. Emperyalist gerici planı yırtmak, devrimci-Komünist alternatifi yükseltmek için Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci- Komünist hareketi özel tarihi görevlerle karşı karşıyadır. Öncü'nün, sınıfın ve halklarımızın birleşik devrimci eylemini inşa ve devrimci savaşın hizmetinde ele alarak konuşturma cüreti pratikte gösterilmelidir. Emperyalizme ve griciliğe karşı, Dünya Halkları Direniş Zirvesi neden örgütlenemesin ki? Gündemi Proletarya, ezilen uluslar ve halklar doğru çizgi önderliğinde pekala tayin edebilirler, etmelidirler. Kapalı devre düşünüş, büyük bir dava olan devrimin büyük düşünüş ve büyük kazanımını elbette anlayamayacaktır. Kısırlık, devrim okyanusuna açılmaz. Sığ derelerde dahi boğulur. BOP markalı emperyalist ABD "yeni" dizaynı, emperyalizm uşağı gerici Arap rejimlerinin bile tepkisine neden oldu. Maoist sınıf çizgisine sahip olmayanlar anti emperyalistlik adına dün nasıl Saddam hayranlığına yöneldiyse, bugünde İran-Suud-Mısır eksenine kilitlenebilirler. Bazıları da "demokrasi" adına ABD emperyalistlerini kible seçmişlerdir. Proletarya ve halkların öfkesi, biri birilerinin tezadı olmaları bir yana, efendi-uşak ilişkisi içindeki gerici çıkarlar eksenli bu kapışma ihtimalinin yedeği haline, hiçbir gerekçeyle, hiçbir şekilde getirilemez. Sınıf işbirlikçileri, ABD veya gerici bölge devletlerine yedeklenme temelinde siyaset yaparak sözde kamplaşmalar da özünde ortaklıklar. Bu ortak öz, devrimi baltalamak, şu veya bu karşı-devrim safına kan taşımaktır. BOP için ABD uşaklarıyla istişare değil, efendi olması aracılığıyla dayatma ve dikte ettirme siyaseti izliyor. Uşakların sözde karşı çıkış tavırları sadece ve sadece rant amaçlıdır. Anti emperyalistlik ve "ulusal gurur" adına bu rantı arka çıkarmak abesle iştigaldir. Kaldı ki gerici Arap rejimleri efendilerine bu kadar hizmet ve sadakate rağmen uşaklık huku-ku çerçevesindeki yakınmaların ötesinde, ABD emperyalistlerine güçlü bir tepki bile veremez durumdadırlar. Tabii ki bağlanmış basiretlerinin nedeni emperyalizme uşaklıktır. Kitlelere gösterilmesi gerekende budur. Bazı sızlanmalarının övülmesi değil! ABD artık eski, yetmez uşak rejimleriyle yol alamayacağını görüyor. Yol alması için, yeni düzenlemelere ihtiyaç duyuyor. Irak'taki "yönetim konseyi" Afganistan'daki Karzai modelleri bu çerçevede devreye sokuldu. Tutmadığı, tutmayacağı açık! Öyle olsa da ABD için, "yeni" dizayn şart! BOP, bu ihtiyacın ürünüdür. ABD hegemonyası ve bölgede ABD-İsrail kuşatmasının devamı içindir BOP! Bir zaptiye karakolu olarak, Türkiye'deki faşist diktatörlüğe de bu noktada ihtiyaç duyulmaktadır. Stratejik uşak bu yönelimle görevlendirilmektedir. Başlarına çuval geçirdiği, gerektiğinde geçireceği uşağı Türk faşist diktatörlüğüne "gurur"unu tamir (!) etmesi için "başbakan" Erdoğan'a Wash-

ington görüşmelerinde okşama seanslarıyla birlikte asli uşaklık görevleri oldukça iyi ezberletilmiştir. Ve hakkını yememek lazım, harfiyen de yerine getirmektedir. "Emperyalist parmak" siyasetiyle, ezilen Kürt ulusunun iradesi ipotek altına alınamaz. UKKTH rafa kaldırılamaz. Maoistler devrimci-halkçı çözüm alternatifini savunurlarken, yanışta bulsalar, eleştiri ve doğruyu gösterme, çözümü örgütleme dışında zor ve dayatmaları savunamazlar. Kürt ulusunun özgür iradesini engelleyenler emperyalistler ve uşaklarıdır. ABD planına göre mevzilenmiş feodal-burjuva Kürt milliyetçilerinin çizgisini deşifre etmek hiçbir şekilde sosyal şovenizmle kesin sınır çizgilerini bulanıklaştırmamalıdır. Emperyalist ve Kürt burjuva feodal sözde çözümlere (!) karşı yürütölmesi gereken devrimci halkçı çözümdür. Proletarya ve halklar kendi dışındaki hiçbir sözde çözüme mahkum edilemez. Efendilerine sadakatte kusur etmeseler de bölge karşı-devrim devletleri gelecek kaygısı içindedirler. Umutsuzda olsa Statükoyu nasıl kurtaracakları çabası içersindedirler. Elleri mahkum oldukları için, reform dalaverelerini de ele almak durumundadırlar. ABD kumandalı BOP' de, karşıdevrimci bölge devletlerinin statükoyu onarma planları da halkların seçeneği olamaz. Seçenek devrimdir. Halk demokrasisi devrimle yaratılabilir.. emperyalizm ve uşakları Molla, feodal ve kompradorlar alt edilmedikçe halk için demokrasi hayaldir.

PKK "ATEŞKESİ" VE DEVRİM

6 yıllık durdurma kararı ve pratiğinden sonra haziran 2005'te yeniden sahneye çıkan Kürt ulusal hareketinin silahlı sesi, devletin çıkmazını derinleştirmişti. Hükümeti "Kürt sorunu vardır" demeye mecbur bırakan en büyük faktördü. Aynı sayımızda ulusal hareketin silahlı mücadelesine yön veren ve sistemi aşmayan çizgisinin zayıflıklarını da ele almıştık. Görülen ise yine odur! PKK KONGRE-Gel' in ilk olmayan yeni bir ateşkes siyaseti Ağustos 2005'te "bir aylık eylemsizlik ve pasif savunma" açıklamalarıyla ilan edildi. Devletin topyekün haksız savaş seferberliğine verilen bu trajik cevap hayret verici değildir. İzlenen yanlış çizginin, daha öncede görülmüş sonuçlarından biriydi. Kaldı ki PKK 1999 ateşkesiyle birlikte, silahlı mücadeleye kesin olarak son verme yönelimli "yeni" dediği bir strateji ortaya koymuştu. Silahlı mücadeleye yeniden baş vurması beyan ettiği ve pratikte uyguladığı stratejiden vazgeçmesi değil, düşmanın topyekün imha amaçlı stratejik operasyonları karşısında bir zorunluluk olarak gündeme gelmişti. Silahlı mücadelenin gücünün "Başbakana" Kürt sorunu vardır", itiraf etmeye zorlamasının yanı sıra, onun bu söylemi bir yönüyle de, kitleleri düzene entegre etmek için yatıştırma-aldatma amaçlıydı. Ulusal hareketin Türk egemen sınıflar düzenini aşmayan sivriliklerini törpüleyerek iyileştire bileceğini düşünen yanlış çizgisi, "çözüm" için "Hükümete fırsat tanıma" yöneliminde oldu. Kitleleri yatıştırmaya objektif olarak hizmet eden bu çizginin Diyarbakır'da 70 Oda ve Kitle örgütü, 50 Kürt aydın ve sanatçının açıklamasındaki rolü görmezden gelinemez. Bazen ordu, bazen hükümete iyimser yaklaşan söz konusu çizginin pragmatist siyaset tarzını "yeni" bir örneği de Ağustos 2005 ateşkes çağrısıdır. Tecrübeler bir kez daha göstermektedir ki; MLM'nin rehberliğinde ve Komünist Partisi önderliğinde olmayan gerilla savaşları da dahil, silahlı mücadeleler ile, gerici sistemler aşılamaz. Sistemin vereceği bazı kısmi tavizler ve hatta aldatmacalarıyla, düzen yörüngesine çekilmeye nasıl müsait olduklarını, İrlanda, Filistin, Güney Kürdistan örneklerinde de görmekteyiz. PKK KONGREL stratejisi de düşmanı alt etme-sistemi aşma değil, tavizler koparmaya kilitlidir. Böyle bir perspektif ideolojik açıdan burjuva düzenle özünde barışıktır. Siyaseti savaşla sürdürürken bile, (devrimci olsa bile) her ulusal hareketin doğasında bu vardır. Devrimci ulusal hareketlerin egemen ulus imtiyazlarına yönelen demokratik muhtevasını desteklememiz onun burjuva çerçeveyi aşmayan çizgisini de eleştirmemizi gerektirir. Emekçilere karşı sorumluluğumuz ve proleter enternasyonalist çizgimiz gereği, yapmaya çalıştığımız da budur. Çözüm, dünya devrim-i hizmetinde Halk Savaşıdır. Anlatmaya çalıştığımız budur. Düzendən her yönlü köklü kopmanın yolu budur.

HER ŞEY SAVAŞ MEYDANINDA KAZANILIR:

Peki; biz Halk Savaşında ateşkeslere, diplomasiye hiçbir oluşumda kesinlikle yer yoktur mu diyoruz? Hayır, böyle demiyoruz. Biz, başkan Mao önderliğindeki Halk Savaşının Çan Kay Şek'iyle görüşmeler v.b. siyasetlerini biliyor ve anlıyoruz. Devrimci Enternasyonalist Hareketin üyesi olan kardeş partimiz Nepal Komünist Partisi (Maoist)'nin görüşmeler siyasetini de biliyor ve anlıyoruz. Fakat yine biliyoruz ki, her şeyi yaratan, siyasal iktidarın zaptına da o temelde gerçek ilerleme ve kazanımlara da götüren-götürecek olan Halk Savaşıdır! Halk Savaşının gelişme ve düşmanı çaresiz bırakma dönemlerindeki kazanımlarını, (iktidardan vaz geçip silahları bırakma şeklindeki silahlı ekonomizmin yaptığı gibi değil) düşmana kabul ettirme ve iktidarı ele geçirmenin hizmetinde düşmana yenilgisini bizzat onaylatmanın aracı olarak diplomasi ve görüşmeler mümkündür. Her şey savaş meydanında kazanılır. Görüşmeler ve diplomasi sadece bunun tescil edilmesini ifade eder. İktidarın fethedilmesinden vaz geçen, düşmanın kaybettiklerini onaylatıp hedefe yürüyen değil, bazı tavizlerle kendi ordusunu dağıtmaya ve silahını teslim etmeye hazır bir "barış-diyalog" siyaseti, bir emperyalist yeni dünya düzeni ve ona adapte neo-liberal, reformist manevradır. PKK KONGRA-GEL'in ateşkes siyaseti; düşmanın yenilgisini ve teslim olmasını değil, onun egemenlik sistemi çerçevesine rıza gösteren bir çizgidir. Düşmanın üstelik "muhabatımız değil", "kökünü kazıyacağız-teslim olsunlar" deyip, topyekün seferberlikle sürdürdükleri haksız savaşa karşı, "barış ve diyalog" siyaseti ortaya koymak, objektif olarak halkların mücadelesini tasfiye etmeye hizmet eder. Pazarlıklar masasına bile kabul edilmezken (ki tuzaktır) pazarlıklarda medet umanlar, devrim değil, tüm silahlı-silahsız rezervlerini böyle bir masaya yatıranlar kaybedeceklerdir. Bunu dostça hatırlatırız. Hiç kimseye, devrimci savaşta kazanılmadıkça hiçbir şey burjuva pazarlık masalarında bahşedilmemiştir, bahşedilmez. Türk egemen sınıflarının yalancı-aldatmacı propaganda makinesini deşifre etmek, katliam ve imhalara karşı kitleleri devrime seferber etmek ve hazırlamak gerekirken, düzenden iyimser beklentilere yöneltmek, sadece askeri değil, manevi bir yenilginin de yolunu döşemektir. Düşman saldırılarının yarattığı büyük tehlikeler karşısında ezilince bile, heybetli boy ölçüşmelere (Halk Savaşı ile) cüret, manevi zaferine, bilinçli kazanma çizgisine sahip olmalıyız. Boş hülyalar değil, gerekli olan Halk Savaşıdır.

MGK BİLDİRİSİ VE GERÇEKLER:

Maoistler, AKP hükümetinin de diğerleri gibi bir özel savaş hükümeti olduğunu öteden beri söylediler. "Düşünmezseniz Kürt sorunu yoktur" deyip, din tendanslı bu ümmetçi ekibin yıllarca yaptıkları ortadayken, gerici çıkarları için "Kürt sorunu vardır" demelerine, cebzolanlara pratik yeterince ders vermektedir. Devlet- parlamento-hükümet ilişkisinde

hayat Maoistlerin tezlerini her seferinde ispatlamaya devam ediyor. Son "Milli Güvenlik Kurumu" toplantısının (Ağustos) bildirisini Başbakan Erdoğan'ın imzalaması da şaşırtıcı değildir. MGK kumandası dışında yapacağı bir şey olamazdı. Memur olduğu görevler belliydi. Gerçi, muazzam "demokratik açılımlar" beklentisi yüklenilen başbakanın Diyarbakır konuşması "tek millet" yaklaşımıyla, adına "TC" denilen Cumhuriyetin geleneksel inkarcı ezilen ulus ve azınlıkları reddeden, katliamcı kimliğinin bir kez daha deklere edilmesi idi. Buna rağmen MGK onu "Kürt sorunu vardır" den "ne kastediyorsun" diye soruşturmaya aldı. "Cumhuriyet hükümetinin öncelikli görevi anayasada öngörülen görevlerini yerine getirmektir" diye uyardı. Görüldü ki, emre itaatten bizzat imzasıyla da "Başbakan"ın bir kusuru yoktu. Olamazda. Bazıları sözde bazı "yasal değişiklikler" le ordu ve MGK'nın kumandadan azledildiklerini zannediyorlardı. Oysa görev ve talimat veren bir emir organıdır. Bir kez daha görüldü. Sadece "birlik-bölünmezlik" değil, ulusun "tümlüğü" vurgulandı. Denildi ki eğer bir meseleden bahsedilecekse bu "tümlük" yani inkar unutulmadan konuşulmalıdır. Mesele; iller-bölgeler arası ekonomik-sosyal gelişme düzeyinin farklılıkları imiş (!) Yani ezilen Kürt ulusu ve azınlıklar sorunu yokmuş. Ulusal sorunu, milli baskıyı sınıfsal baskıyla karıştıran onu özü itibarıyla bir "feodalizm" "toprak sorunu" gibi gösteren ve bu yaklaşımlarıyla objektif olarak Türk şovenizmine hizmet eden "sol" daki yaklaşımları, gerek önder Kaypakaya gerekse de devamı MKP 1. Kongresi eleştirmişti. (bkz Sınıf Teorisi 1) Pratik bu sentezlerin hayati önemini ispatlıyor. Başka ele alanlara bir örnek vermek isteriz. İspanya'da Bask bölgesi diğerlerine nazaran ekonomik gelişme düzeyi itibarıyla nispeten ileri bir bölgedir. Bu gerçeğine rağmen egemenlerin ulusal imtiyazlarının baskısına maruzdur. Öyleyse, sorun ekonomik projelerle değil, ulusal eşitsizliklere son verecek devrimci proleter enternasyonalist yaklaşımla çözülebilir. Bunun için ulusal sorunun ekonomik-sosyal-siyasal içeriği doğru kavranmalı, doğru bir çözüm projesine sahip olunulmalıdır. (Bkz Sınıf.T Sf. 38-91) MGK toplantısında Başbakan Kürt sorunu değil, "terör sorunu var" bildirisinin altına imza attı. Bizim için beklenen, ancak başkalarını hayrete düşürmüşse bu durum, "nerede yanlış yapıyoruz" diye düşünmelerini gerektirir. Maoistlerin dediklerini önyargısız incelemeli ve öğrenmelidirler. Gerçeğe hürmet kimseyi küçültmez, güçlendirir.

KONGRAGEL ATEŞKESİNE DEVLETİN CEVABI

Başbakanında altında imzasının olduğu MGK toplantısı sonuç bildirisi; her milliyetten emekçi halklarımıza ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara karşı devletin topyekün savaş çağrısıdır. Pratikte de icra edilmektedir. PKK- KONGRAGEL'in " bir ay eylemsizlik" kararına gereken ve hiçte beklenmez olmayan cevap verilmiştir. "Pasif savunma" kararı devletin ordusu tarafından imha için bir fırsat olarak değerlendirilmiştir. Operasyonlar "eylemsizlik" in yarattığı avantajlı ortamda yoğunlaştırılmıştır. Tüm siyasal partileri ve medyasıyla faşist diktatörlük, topyekün seferber olmuştur. Genel Kurmay Özkök aracılığıyla, geleneksel yönelime-siyaset- kültür ve kişiliğini bir kez daha ilan etti. Dedi ki: her ülke için standart bir ulus-ordu ilişkisi olmaz. Biz standart dışıyız. Bizim ordumuz ulusun kendisidir. Dolayısıyla genel sivil kontrol bizim için geçerli değildir. Dedi ki, bizim "halis millilik" kimliğimiz bizi diğer tüm ordulardan "farklı" kılmaktadır. Ulus eşittir ordu olunca, tabii ki her şey onlara göre "hak" olacaktır. Askeri darbeler "meşru" olacaktır. Sadece ulusun "ayrılmaz bir parçası" değil, onun üstünde bir mercii olarak millet adına her şeyi o yapabilmış. Tabii bunların hepsi saçma! Ordu, devletin başta gelen temel kurumudur. Ne devlet nede ordusu, hiçbir yerde eşittir ulus olamaz. Ulusun egemen güçlerinin silahıdır. Kendisini her şeyin üstünde görmeyi tartışmasız hak telakki eden faşist ordu, kimin "aydın" kimin "sanatçı" olduğuna "devlet sanatçısı" etiketleri dağıtan siyasetiyle, tek merci olduğunu da (!) ortaya koyma durumundadır. Faşist Tolon "paşa" bunun için başkalarını "kıymeti kendinden menkul aydınlar" saldırısıyla azarlıyor. Türk egemen sınıflarının geleneksel politikası böyledir. Devlet gereksinim duyduğunda devlet komünisti, devlet aydını, devlet Kürdünü yaratır. Devlet kontrolü dışında yeltenenlerde cezasını bulur. Devletin bilinen resmi TKP projesi buydu. Şimdide kendi Kürdünü yaratma peşindedirler. Fıratlar ve Sakık'ların gazete manşetlerinden inmemesinin nedeni de budur. MGK bildirisi 1980 askeri darbe anayasasının "cumhuriyetin temel ilkeleri" perspektifini bir kez daha onayladı. Adına "muhalefet" denilen siyasi partiler geri kalmadı. Durumdan vazife çıkardılar. CHP-MHP-DSP ve diğerleriyle yeni bir darbeye çağırdılar. CHP'li topuz "post modern uyarıdır" sözleriyle, yeni 28 şubat "post modern darbe" özlelerini seslendirdi. Türk egemen sınıfları, "teröre karşı mücadele" adına Trabzon Maçka, İzmir Seferihisar'da Türk- Kürt kamplaşması ekseninde, Kürt ulusuna karşı linç operasyonlarına kumanda etti. İzmir'in Ürkmez ve Konak birimlerinde de uygulanan aynı siyaset Balıkesir Ayvalık'ın Cunda adasında Kürt olanların işyerlerini tahrip etmeye, Kürtlere buradan "defolun" diyerek zorla sürmeye götürdü. Münferit değil, gerektiğinde devreye sokulacak sistematik bir planın provası olan bu olaylara karşı, proleter enternasyonalist bir ruhla halkların kardeşliği yönelimindeki propaganda ve eylemliliklerle yine sistematik devrede olmak ertelenemez görevdir. Şovenizme karşı, halkların kardeşliği ile kamuoyunu aydınlatan eylemliliklerle düşman oyunlarını bozmak acil bir görevdir. Genel Kurmayın "en önemli sorun bölücü terördür. Ve topyekün mücadelede gereklidir" çerçevesinde hazırlanmak seferberlik için mevzilenilmek istenen kamuoyuna devrimin sesi de taşınmalıdır. Ezilen ulus ve halkların her milliyetten proletarya ve kardeşliğini proletarya enternasyonalizmi sağlayabilir. Halkları, emekçileri "biz ve ötekiler" olarak bölen egemen ulus şovenizmidir. Buna karşı mücadele esastır. Görevi şu veya bu burjuva milliyetçiliği değil, Komünist çizgi üstlenelir. Üstlenilmelidir.

EGEMENLER NE YAPTIĞINI BİLİRLER, BİZDE İYİ BİLMELİYİZ.

Yetmezlikleri itibariyle emperyalistlerden medet umanlar ısrarla aydınlatılmalıdırlar. İsrail'in işgal bölgelerini sözde boşaltma planı, kendilerinin de ortak oldukları ABD önderlikli BOP projesine hayat vermek, İsrail'de Hamas saldırılarının önünü kesme amaçlıdır. Emperyalistlerin sözde ermeni aşkı aynı proje çerçevesinde Kafkasya'yı şekillendirmeye yöneliktir. İşgal altındaki yerleşim bölgelerini sözde boşaltan Şaron'lu İsrail, askeri kontrolü elde tutmaya devam ediyor. Öyle bir boşaltma ki (!) Tülkerem mülteci kampında gerçekleştirdiği katliamla birlikte yürüyor. Karşıdevrim çıkarlarının gerektirdiği ne yapması gerektiğini iyi biliyor, biz de devrimin görevlerini iyi bilmeliyiz. Bakalım. Türk egemen sınıfları OHAL'i sözde kaldırmış, terörle mücadele yasasını (TMY) değiştirmişti (!) Son İngiltere deki olaylar emperyalistlerin "yeni" önlemleri yasallaştırmalarına vesile edildi. Türk egemenleri fırsatı kaçırmadı. Avrupa birliği ve İngiliz usulü makyajla resmen ilan edilmemiş OHAL fiilen gelecek. "Adalet bakanı" Çiçek'in izahatı ile, bir "ince tel üzerinde yürümek" ve "tedbirlerle özgürlükleri" birleştirmek (!) olan bu proje, ordu önderliğinde MİT, içişleri, dışişleri bakanlığı koordinasyonunda hazırlanıyor. OHAL siyasetini olağan hale getiren bu paket, geçmişte OHAL valilerine tanınan yetkileri, şimdiki valilere aktarıyor. Genel kurmayın talebine cevap oluyor. "Bölünemez vatan" ve "Tek millet" bayrağı altındaki sözde çoğunlukçu liberaller bu cevabı kutlayabilirler. ABD dışişleri bakan müsteşarı, Maat'tın Ankara ziyaretinde açıkladığı devrim kadrolarına şimdilik kaydıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan ve Avrupa'dan yönelme kararını alkışlayabilirler. Bizde devrim işimizi iyi bilmeliyiz. MKP Kongresinin 3. yıldönümünü, onun söylediklerini kavrama-uygulama, hataları aşma, yürüyüşümüzü aydınlatacaktır. 17'leri anmak ve yaşatmanın yolu budur! 17'leri anmak, hamasi nutuklar atmak değil, MLM' yi uygulamaktır. Devrim büyük bir davadır, uygulandığında devrim kuvvetlerini birleştirir. Bir mülk değil, örgüt devrimin silahıdır. Kuşanıldığında dar ihtirasları aşarak, yoldaşları devrim için kenetler. Gündem devrimdir, tartışılması gereken devrimin görevleridir. Mülk dünyası kısır didişmeye, biz ise kazanmak için devrime mahkumuz!

SEMPOZYUM

2006 13-14 Mayıs tarihinde Frankfurt Goethe üniversitesinde devrimci Demokrasi Gazetesinin düzenlediği "71 Devrimci çıkışı ve Kaypakaya Güzergahı" konulu uluslar arası sempozyum başarıyla sonuçlandı. Türkiye Kuzey Kürdistan coğrafyasında Atılım ve Kızıl Bayrak dergilerinin, Muzaffer Oruçoğlu, Refik Avşarlı, Recep Maraş'lı gibi değerli dostlarımızın yanı sıra Sempozyumda İtalyan Komünist Partisi Maoist Bizzat delegasyonlarıyla, Nepal Komünist Partisi Maoist, Amerika Devrimci Komünist Partisi gibi DEH üyesi partilerde Merkez Komitesi mesajlarıyla Önemli katkılar sundular. 71 ihtilalci devrimci çıkışı Türkiye Kuzey Kürdistan devrim tarihinde yeni bir süreç yeni bir doğuştur. Elbette ezilenlerin kavgası "71 devrimci çıkışı" öncesi de hep var ola gelmiştir. 1971 bu kavga mirasının devrimci bir meydan okuyuş temelinde yeniden dirilişidir. 71 çıkışı, Başkan Mao Zedung önderliğinde Modern Revizyonizme karşı enternasyonal alandaki mücadelenin Büyük Proleter Kültür Devrimiyle ulaştığı yeni aşama koşullarında ortaya çıktı. Yine Amerikan Emperyalistlerinin Vietnam'da büyük bir yenilgi sendromu içinde bulunduğu Kamboçya, Laos, Filistin gibi, Asya, Afrika, Latin Amerika'da proletarya ve ezilen ulus ve halkların mücadelesinin büyük kabarmalar gösterdiği, bizzat emperyalist metropollerde dahi emperyalist devletlerin dünyadaki genel devrimci dalga karşısında ciddi çıkmazlara sürüklendikleri koşullarda şekillendi. Evet, tam da bu ulusal ve uluslar arası koşullarda Mao Zedung'un dünya halklarına Halk Savaşı çağrısı yapması son derece anlamlıydı. Silaha sarılmamalıydılar gibi tövbekar hiçbirini tarih takdir etmedi. Onların yaktığı ateş önemliydi, tarih bu önemin altını da çizmiştir. 1960'lara kadar Türkiye- Kuzey Kürdistan'da adına "sol" denilen YÖN ve TİP, tamamıyla düzen içi bir duruş ifade ediyorlardı. Devrim değil, "sosyalizmin koşullarını olgunlaştırmak" için "kalkımcı çözüm" "devletin demokratikleştirilmesi" bunların başlıca argümanlarıydı. Türk ordu hayranlığı başlıca özellikleriydi. Mihrici, "Millici yol" stratejisi de aynı çerçevedeydi. Yani Mustafa Suphi'den sonra Türkiye Kuzey Kürdistan'da devrimci radikal bir mücadele yoktu. Bayrak edilen "devrimci görülen" Kemalizm'di. Legalist, pasifist, sosyal şovenist, reformist tecrübeydi. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1970'lere gelindiğin de ekonomik politik kriz oldukça derinleşmiş, 15-16 Haziran örneklerinde göreceğimiz gibi kendiliğinden işçi hareketleri şahlanmış, köylülerin toprak işgalleri yaygınlaşmış, ezilen emekçi katmanların başkaldırıları yükselmışti. Bunlar, devrimci durumun kendisini ortaya koyma sonuçları olarak anlamlıydı. Tamda bu devrimci durum ve yükselen devrimci dalga karşısında TİP reformizmi "Provokasyona karşı çıkma" adına Milli demokratik Devrimciler denilen "Devrim" dergisinde birleşenlerde orduyu karşıya almama çizgisindeydiler. Böyle bir durumda THKO ve THKPC çıkışı legalizme, pasifizme karşı büyük devrimci bir meydan okuyuştu. Bunu saygıyla selamlarken, teorik zayıflıkların da altını çizmek durumundayız. Burjuva devlet, ordu anlayışları aşılamıyor, Parti sınıf konularında kırılmalar Fokocu Kemalist yönelimler devam ediyordu. THKO' ya oranla THKPC daha ileri bir teorik kavrayışa sahipti. Mao'nun Büyük Proleter Kültür Devrimi, Yeni Demokratik Devrim ve Halk Savaşı öğretisinden etkilenmesine, bazı olumlu adımlar atmasına rağmen yine de THKPC derin bir kavrayış ifade etmekten uzaktı. Ancak şu da bir gerçektir ki THKO, THKPC çıkışı legalist parlamenterist, usululuk yolunun parçalanması gayretiyle devrimci bir atılımdı. Anti emperyalist devrimci bir bayraktı. Bu bayrak altında ABD'nin 6. Filo askerleri Dolma Bahçede bir bakıma denize döküldüler. Comer'in

arabasını yakan emperyalizme isyan Vietnam halkıyla kardeşliği ifade ediyordu. Türk Faşist diktatörlüğünün özel harp kumandalı kanlı Pazar misali operasyonlarıyla durdurulmak istenen devrim boyun eğmedi. Bu cüret, bir "sigara dumani" misali heyecan değil kazanacağız azmiydi. Bu ders son derece günceldir kuşanılmalıdır. İbrahim Kaypakkaya Türkiye Kuzey Kürdistan coğrafyasında Komünist temelde nitel yeni bir çığıdır. Enternasyonal Proletaryanın dünya devrim mücadelesinde önemli bir kazanımdır. Kaypakkaya rehber aldığı MLM ideolojiyle bu çığı açtı. Proletaryanın evrensel ideolojisini somut koşullara yaratıcı bir tarzda uyguladı. Ve devrimimizin önder çizgisi Kaypakkaya güzergahını tesis etti. Marksizme Marks gibi ve onun metoduyla yaklaştı. Bu yüzdendir ki Marksizm-Leninizm'in topyekün yeniden ilerletilmesini ifade eden Marksizm Leninizm Maoizm aşamasıyla bütünleşebildi. Kaypakkaya'dan öğrenmek evrensel olan çelişki kanununun sonucu olarak doğa ve toplumun sürekli değişim içinde olduğunu dolayısıyla bilginin de buna bağlı olarak gelişeceğini, bilimimizin bir eylem kılavuzu olduğunu anlamayı gerektirir. Gelişme, bir eksilme ve artma temelinde bir tekrar değildir. Meseleyi rutin bir eksilme ve artma olarak ele alanlar, karşıtların birliğini bu temelde gelişme ve değişimi evrenin temel kanunu olan ani sıçramaları anlayamazlar, kavrayamazlar. Bilimimizde nitel bir aşama olan Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni anlamamak bununla ilgilidir. Kaypakkaya Mustafa Suphi TKP'sinin mirasını savunurken aynı zamanda o dönemin sınırlamalarında düşülen hatalardan köklü bir kopuşu da ifade eder. Mesela, gerek Suphi, gerekse sonraki sol hareketin en önemli kırılma noktası olan Kemalizm'in devrimci görülmesi ve bu vesileyle, Kemalist devlet orduya geleneksel ilerici özellikler biçilmesi Kaypakkaya ile parçalandı. Tabi ki bu hatalar sadece Mustafa Suphi TKP'sinin hataları değildi. Bunlar aynı zamanda Komünist Enternasyonalin ve proletarya biliminin öğretmenlerinin de hatalarıydı. Aynı hatalar Kürt ulusal hareketinin tarihsel meşrutiyetini görmeme, Kemalist katliamları, feodal irticayı ezme hareketi olarak destekleme tutumlarına da götürdü. Tüm bu durumlar gerçektir. Tüm bu durumlara köklü meydan okuyuşuyla Kaypakkaya dünya ve Türkiye'de ilktir. Kaypakkaya'yı doğmatizmle eleştiren dostlarımıza göstermek isteriz. Öyle olsaydı proletarya biliminin ustalarına ve Komünterne rağmen bu tezleri ifade edebilirdi. Doğmatizm, bilimimizin Maoizm'le ulaştığı seviyeye ısrarla karşı gelenlerin 1920'ler Komüntern'in teori-strateji ve taktiğinin ötesine geçmeyen bir yaklaşımın ifadesi olabilir. Paris komününden Büyük Proleter Kültür Devrimi'ne kadarki dönemini müdafaa ederken, Kaypakkaya'nın takipçileri aynı zamanda ortaya çıkan yeni gelişmelere Marksizm Leninizm Maoizm temelinde ve uygulayıp ilerleterek cevap olmayı başaracaklardır. Sempozyum bu temelde canlı bir tartışma atmosferi ortaya çıkardı. Ve tartışmanın önemini gösterdi. Geceler v.b etkinlikler elbette anlamlıdır ama sadece aynı tarzla yetinmek hiçte gerekli değildir. Sempozyum, iki çizgi mücadelesi yoluyla yeni bir sentez ihtiyacının önemini keskin bir şekilde gösterdi. Düzene ve emperyalist efendilerine karşı halklarımızın birleşik devrimci eyleminin birlik ve mücadele ekseninde yürüyüşünün önemini altını çizdiğimiz gibi faal ideolojik mücadelenin gereğine de dikkat çekeriz. Bunun gereklerini yerine getirme çabası içinde olmalıyız, olacağız.

TARİH SAHNESİNDEKİ KOPUŞLARI NASIL AŞACAK VE YENİDEN NASIL TESİS EDECEĞİZ?

Devrimin parlak geleceğine Maoist ideolojik rehberlikle ulaşılacaktır. Maoizm'le birleşmeye cesaret etmeyen gerilikleri okşayarak kazanamayız. Cesaret edenlere elimizi uzatırken yoldaşça çizgi mücadelesiyle birleşmeye, - ilerletmeye çalışırken, anti-Maoizm'de diretenlerle net ayrım çizgilerimizi muhafaza etme, bulanıklaştırılmasına izin vermeme, deşifre etmeye devam etmeliyiz. Halk Savaşını geliştirmek, Maoist temelde Parti, Parti ile sınıf ve halkın birleştirilmesinde önemli husustur. Halk savaşını geliştirmek, çeşitli devrimci gruplarla antlaşmalar yoluyla kotarılacak eklektik-kokteyl çizgilerle mümkün olmaz. Maoizm'le kazanılabilir. Nepal Komünist Hareketi Maoist Parti birliği ve Halk Savaşını böyle kazandı. Gerçekleştirilen birliği ilan ederlerken şöyle diyorlardı; "Bu birlik geçmişte yapılan anlaşmalı gruplar birliğinden tamamen farklıdır. Bu birlik ideolojik ve politik çizgi ile duygu gibi bütün perspektiflerden devrimcilerin gerçek birliği olmuştur. Önderliğinin ortaya koyduğu ideoloji ve büyük Halk Savaşlarının bilimsel tahlillerinin yol gösterdiği bu birlik sadece tek bir grubun değeri değildi. Bu birlik tüm enternasyonal proletaryanın bütün gerçek ve doğru devrimcilerin ve de kitlelerin kolektif değeridir. Ki bu kopan tarih serisinin yeniden oluşturulması sentez ideolojisinin ilk ve önemli başarısının kazanımını anlatır. Öz olarak gericiliğe ve revizyonizme ağır darbeler vuran bu birlik..." (İşçi Gazetesi 2002, sayı7) Maoist birlik, anlaşmalı gruplar birliği değildir. Nepal komünist hareketinde de bizde olduğu gibi bölünmelerle "tarih serisi kopmuş"tu. Buna götüren Maoizm'le bütünleşememeydi. Partiyi monolitik/türdeş gören Enverci doğmato, Kruşçevci modern revizyonist çizgi, Stalin yoldaşın, (Yoldaş Mao'nun %30 dediği) hatlarını kullanıyorlardı. Partiyi çelişkinin üstünde gören metafizik yaklaşım, Stalin yoldaşta da mevcuttu. Bu kavrayış birçok hataya kaynaklık etti. Maoist Parti anlayışı iki çizgi mücadelesini ortaya koydu. Devrimci ilerlemeye bağlı olarak bunun nasıl ele alınması gerektiğini öğretti. Nepal'de de, Türkiye'de de Parti'de egemen Hocacılıktan kopamayan eklektizmin monolitik parti anlayışı, doğal olarak sekterizme, bürokratizme, hile ve komploculuğa götürüyordu. İki çizgiyi anlamak ve uygulamaktan uzak metafizik yaklaşım ayrılıklara neden oluyor ya da proleter demokrasisine karşı niteliği gereği, muhaliflerin damgalayıp her yolu mubah gören tezgahlarla sonuç almaya çalışıyordu. Enver Hoca'nın Mehmet Şehu'yu aynı anda 4 ülkenin ajanı olarak damgalayıp komplolarla halletmesi böylesi somut bir örnektir. Nepal'de de, bizde de Partinin tarih serisinin kopuşu bir revizyonizm tahrifatıdır. Asılan vitrinler, bağlılık yeminleri aldatici olmamalıdır. Anti- Maoizmin, anti-Maoist parti anlayışının temel sebebi oluşturduğu 87 ayrılığı, bizde tarih

serisinin kopukluğunun köklü ve derinlik anlamında baş örneğidir. 94 ayrılığına aynı hastalığın devam etmesi yol açmıştır. Tarih serisindeki kopuş, yeni problemlerle devam etmiştir.. "Kopan Tarih Serisinin Yeninden Oluşturulması" olarak, Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in ifade ettiği sentez ideoloji bizim için de geçerlidir. Bizim "Maoist temelde birlik", "Kültür Devrimi ' Yaratan, 72 doğum günümüzdür" sentezlerimiz, Nepal'le öz olarak aynı anlayışlara sahipti. Tarih sentezindeki kopukluğu nasıl gidereceğiz? Anlaşmalarla değil... Maoizm'le donanıp Halk Savaşına sarılarak! Parti içinde ve dışında NKP(M)'nin dediği gibi; "Her türden teslimiyetçi, maceracı, bürokrat, anarşist, ayrılıkçı ve hizipçi sekteizm, kör şüphecilik, sağ, sol, merkez eğilimlere, dar bakış açısına ve savaş ağalığına "sol" tasfiyecilik"(age) karşı mücadelenin tecrübeleri, derslerine sahibiz. Dahası, devrimimizin önder çizgisi, sentez Kaypakkaya güzergahımız var. Ve de sahip olduğumuz tecrübelerle, uygulama, ilerletme için muazzam avantajlar var. Mesele görevin üstesinden gelmektir. Nepal geldi. Devrimin olgunlaşmış, ideolojik-politik çizgisini, "kesinleşmiş fikirler"ini Prachanda başkanlığında kenetlenmiş önderlik merkezli tüm partiye maletti. Nasıl bir Parti birliği sorusunda bu dersler önemlidir. Parti tarihimizin tecrübeleri önemli bir hazinedir. Maoistlerin bugün Partimizde bu tecrübelerle vardığı seviye, Partimizin kenetlenmesi gereken, önemli bir kazanımdır. Tecrübe şu veya bu kişi- kişilerin değil; UKH ve parçası olan Partimizin kollektif tecrübesi ve ortak kazanımıdır. 1994'te Maoistler, Mao'nun üç yap- üç yapma ilkesi temelinde, grupçuluğa hile ve komploya, pragmatizme, ekonomizme, salt askeri bakış açısına, geleneksel fikir ve değerlere vb. karşı, kitleleri seferber etme pratiğiyle "Eskiği Yık, Yeniği İnşa Et- Maoizmle Yükle Kazan" parolasıyla bir kampanya yürüttüler. Partimizin faaliyetiydi ve son derece gerekliydi. Ayrılıkla birlikte derinleştirilmek istenen dejenerasyonun, kısır reketin, vb. önüne geçmek, Maoizmin aydınlık yolunda yürümek için başlatılan bu kampanya NT çizgisi savunucuları tarafından beklendiği gibi sahtekarca "eski dedikleri Kaypakkaya'dır, programdır" diye karşılandı. Kitlelerin gerilikleri kullanılarak kışkırtıldılar. Kampanya bu saldırılara rağmen devam etti. Maoizm- Kaypakkaya güzergahının gerçek savunucuları, onu vitrin edip revizyonizmi-savaş ağalığını uygulayanları ayırtırmada Parti ve kitlelere hizmet etti. Yanlış çizgilere karşı mücadelede kitlelerin cesaretle seferber edilmesinin önemini bu ve benzer birçok kampanya göstermektedir. Pragmatizmi, "sol" ve sağ tasfiyeciliği, komploculuğu, savaş ağalığını grupçuluğu, Maoizmle aşabiliriz. Hatalardan köklü kopma değil biraz kopmakla olmaz. Şekil değiştirerek yürümek ise hiç olmaz. 92 gibi bir birlik değildir hedefimiz. Devrimi baştan itibaren en son hedefine kadar sürdürmek amacımızın ihtiyacı Parti'de, Maoist temelde birlik, yani Maoizmin rehberliği gereklidir. Daha önceki çeşitli yazılarımızda "Stratejik konumlan, nitel örgütlen" sentezinde ifade etmek istediğimiz bu yaklaşımdır. Burjuva devrimcilik, Demokratik-Sosyalist Devrim'le sınırlı devrimcilikle, komünist devrimcilik arasındaki temel nitel ayrımı arılatan bu yaklaşımı; Maoist Parti Birliğinin başta gelen unsurudur. Tarihimizin kopmuş bütün zincirlerini anlaşmalar yoluyla değil, iki çizgi mücadelesiyle, ürünü olduğumuz Büyük Proleter Kültür Devrimi ideolojisi ve dersleri zemininde birleştirmek, ayrılıkların üstesinden köklü gelebilmenin yegane yoludur. Bu yolu izleyerek, bütün gerçek devrimcileri birleştirme sorumluluğunu stratejik bir yönelim olarak üstlenme ve pratik çabası içinde olmakta ısrar etmeliyiz. Kopan zincirleri yeniden doğru temelde, Maoizm birleştirebilir. Maoistler, 94 ayrılığı sonrası, TKP/ML oluşumuna, "Mafya Hizibi" demediler. Tutuklama emirlerine (AK'nın) karşı çıktılar. Bu oluşumu, Makyavelizm-ekonomizm-grupçuluk zemininde yükselen çizgisiyle eleştirdiler, eleştirmektedirler. TKP/ML'yi yönlendiren çizgi, pragmatist-eklektik-oportunist çizgidir. Dün de bugün de söylediğimiz budur. TKP/ML'yi kazanmak, MLM temelde birleşmek, dün de-bugün de çizgimizdir. Çizgi olarak değil, öfke olarak saldıran tövbe karların, uyum projesi içinde olmayacağız. Sadece TKP/ML değil, TKP(ML) içinde de, Maoist olmayan çizgiyle birleşmeyeceğiz. Örgütsel birlik içinde olmak, yanlış çizgiyle bütünleşmek değildir. Maoizm'le revizyonizm, iki çizgi ile saflaşacak, Maoizm her barikatı aşarak, Maoistleri Maoist temelde birleştirecektir. Yönlendirici çizginin oportünistliği, Maoizm'e yönelmiş bir dinamizm taşıyan güçleri, ve sosyal tabam dikkate almamayı mı gerektirir? Hayır.. Maoizm buna yönelmiş potansiyeli taşıyan ama esasta kavramayanlara, kavratma sorumluluğudur. TKP/ML yönetici çizgisi, ideolojik-siyasi-örgütsel açıdan, Partimizi yaratan Maoist ideolojiye yabancılaşan, kültür-duygu ve birçok açıdan süratle doğru değerlerden uzaklaşan, DHKP-C şekillenmesine özenen, halka, - yoldaşlara "birlik" için baskıya, "disiplin" adına zoru da içeren dayatmaya dayanan, oldukça olumsuz bu rotayı da üstlenmiş durumdadır. Tarihimizin bir parçasıdır, ancak oldukça yabancılaşmış, "konferans"çılık ve 94'teki grup eksanlı örgütlenme ile kendisini tanımlayan, propaganda eden, bir dönemcilik serüvenine göre şekillenmiştir. Ayrı bir örgütlenmeyi, yönetici çizgi, yanlış çizgileri itibarıyla bir ayrıcalık, bir varoluş biçimi olarak görmekte, proletarya ve halkın çıkarlarını esas almadığını göstermektedir. Maoist birlik siyasetimizden rahatsızlığının nedeni budur. TKP/ML'nin yönetici çizgisiyle, bu haliyle birleşmek, Maoizm'e yabancılaşmaya evet demektir. Doğru olan iki çizgi ile dönüştürerek birleşmektir. Anlaşarak, geriye çeken eklektik platforma savrularak değil!

MLM'İ UYGULAYARAK SAVUNMAK, SAVUNARAK UYGULAMAK, UYGULAYARAK GELİŞTİRMEK PERSPEKTİFİYLE DEH 'İN 20., PARTİMİZİN 33. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNÜ KUTLAYALIM!

UKH'nin 1976'da Başkan Mao'yu fiziken kaybetmesi ile Komünist hareket ciddi bir kriz ile yüz yüze kaldı. Karşıdevrimci Hua-Denk darbesiyle Çin'de Proletaryanın iktidarı gaspedildi. AEP yönetici kliğinin darbesiyle aynı durum Arnavutluk'ta da söz konusu olmuştu. MLM'ler nicel olarak son derece zayıf olmaları gerçeğine rağmen Maoist nitelikten aldıkları güçle meydan okuyuş içinde oldular. Bu meydan okuyuş 1984 Mart'ında Devrimci Enternasyonalist Hareketin (DEH'in) kuruluşunun ilanına götürdü. Şimdi DEH'in 20. kuruluş yıl dönümü içindeyiz. O nun inşasının derinleştirilmesine azami katkısı sağlayarak selamlamalı, 20. kuruluş yıl dönümünü coşkuyla kutlamalıyız. Bu hertürlü merkezci-eklektik-dar ulusalcı yaklaşıma keskin karşı çıkmayı da gerektirir. 1993 "Yaşasın MLM" belgesi DEH tarihinde önemli bir aşamaydı. İki çizgi mücadelesinde bu seviyeye ulaşmada önemli rolü vardı. Tecrübe göstermektedir ki, iki çizgi mücadelesi asla unutulmamalıdır. Elbette emperyalizme ve uşaklarına karşı sınıf mücadelesini Peru ve bugün Nepal'de başarılı ilerleyiş içerisindeki Halk Savaşı ile temsil etme DEH'in inşasının il-erletilmesinde önemli rol oynadığının altını çizmek isteriz. Toplumsal pratik prtoletarya'nın ortak evrensel ideolojisi Marksizm Leninizm Maoizm bilimselliğini ispatlamıştır. Bu ideoloji bir din değil bilimseldir. Yasayan ve pratik yoluyla sürekli gelisen –gelişecek olan bilimsel bir ideolojidir. Pratigin ortaya cikardigi yeni sorunlari cozererek gelismeyen kendini sadece kaba olekra tmeikle yetinen bir cizgi Marksizm Leninizm Maoizm ile asla bagdasmaz. Mataryalist bilgi teorisi bilgi- pratik-bilgi'yi sonsuz bir surrec olarak ele alır. Her bilgi bilimselde olsa ciktigi pratikle dogrudan iliskilidir. Dolayisiyla pratik yoluyla sürekli gelisme durumundadir. Bilimsel teori, tomlumsal-ekomanik gelisme surecinden ayrı değildir. Teorinin bilimsel özünü kavramak yerine O nu kendi başına 'yüce' şemalarla izah edenlerin anlayamadığı budur. Bilimsel teori tam, her durumda kesin, dokunulmaz değildir. Lenin ve Mao soruna böyle yaklaştılar bilimimizi yeni gelişme aşamalarına 'pratiğe bağlı olarak' böyle ulaştırdılar. Marksizm teorisi tarihsel hareketten ve o günkü sınıf savaşımının gerçek ilişkilerinden apayrı kafadan uydurulmuş bir şema değil, aksine bahsi geçen olguların bilimsel anlatımını ifade etmekteydi. Olguları sadece yorumlamak değil, onları bilinçli müdahale ile dönüştürmenin yoluydu. Bu yol, sınıf mücadelesinin kendiliyenden bir sonucu değildi, olamazdı. Kaba bir doktrin değildi hareketle ilişkiliydi, bilimsel kanıtlara dayalıydı. Tarihin bilimsel yorumu, tahlili ve ulaşılacak geleceğin senteziydi. Doğanın mutlak değişmezliği anlayışı Mark öncesi insanları tanrı bilimine köle etti. Kant'tan önce dünya ve güneş sistemi varlaşan bir şey olarak ele alınmıyordu, statik yaklaşıyordu. Dinamik ve hareket halindeki yaklaşımla bu anlayışa önemli darbe vuruldu. Hegel'ci diyalektikle insanlık ilerledi. Her ne kadar Hegel'deki idealizm fikirleri gerçek, şey ve sürewçlerden koparsa da önemli bir diyalektik mevcuttu. Marks, Hegel mistizmizmini deşifre etti. Fikirlerin gerçek hayatın dili olduğunu ancak madde bilinç ilişkisinde bilincin edilgen atıl olmadığını diyalektik ilişki içerisinde izah etti. Evren-doğa-toplum sürekli hareket halindeyse bilime nasıl durağan bakılabilir. Düşünsel üretimde, insanın varoluş koşullarında, toplumsal hayatındaki değişikliklerle birlikte ilerler. Toplumsal gelişme de her şey gibi bir harekettir. Evet onun her bir anı bir olgudur-bir gerçektir. Bu olguyu bilinçle denetim altına alan teori anlaşılabilir ve bilimseldir. Fakat, bu anlama yeni bir başka gelişim aşamasında onun ilerletilmesi sorumluluğunu yadsıamaz. Bunu söylerken göreceliliği kapsasa da diyalektiğin ona indirgenemeyeceğinin altını çizmeliyiz. Nesnel gerçeği yadsımak anlamında değil, tarihsel görelilik açısından bilginin gerçeğe yaklaşmasının sınırlılığı çerçevesinde açıktır ki toplum tarihinde her aşama bütün açısından göreliliği fakat bulunan şu ve bu an için mutlaklıdır. Revizyonizm için gerçek-doğru yoktur. Mutlak şüpheci mutlak bilinmezcidir. Felsefesi idealizmdir. Düsturu anlık olaylar ve anlık sonuçlardır. Doğmatizm insan bilgisinin düşüncenin maddi koşullarla ilişkisini ve bundaki gelişmelere bağlı olarak gelişeceğini anlamaz. Çulu kaba-mekanik şamacılığa serer. Maddeyi bir hareket olarak ele almaz. Sonsuz olanın çelişki olduğunu hiç bir maddenin bundan soyut düşünülme-yeceğini anlamaz. Dolayısı ile değişme ve ilerlemeyi anlamaz. Tarihsel koşullara bağlı olarak bilinenlerin, şu veya bu andaki bilimsel bilginin doğruluğunu savunurken, objektif gerçeği reddetmezken toplumsal gelişmenin bir başka yeni aşamasında onun göreliliğini anlama durumundayız. Bilinmezcilik, subjektif iradecilik doğmatizm, özellikle baş tehlike revizyonizme karşı doğru bir meydan okuyuşta gerekli olan Marksizm Leninizm Maoizmdir. MLM'yi savunmak aynı zamanda uygulama yoluyla geliştirmeyi de ifade eder. Uygulanmadan ne savunulabilir ne geliştirilebilir. Savunmadan geliştirmekte olmaz. Aynı şekilde savunmakta olmaz. Mesele bilimsel ideolojimiz Marksizm Leninizm Maoizm'i savunup uygulayıp geliştirerek 21. yüzyılın gelişmelerini ortaya çıkarttığı problemleri MLM'in özüne sahip çıkarak cevaplamak MLM'i Proleter dünya devriminin kumandasına geçirmektir. DEH bunun çabası içerisinde, DEH'e daha derinden katılmalı DEH'i ideolojik-siyasi-pratik-örgütsel daha derinden solumalı, DEH'in 20, kuruluş yıldönümünü MLM'in kumandasında devrime sarılarak sorunları çözme, devrimi ilerletme zaferi kazanma coşkusuyla kutlamalıyız. Bu perspektifle partimizin kuruluşunun 33. yılını partimizi sınıf mücadelesinin talep ettiği önderlik seviyesine çıkarma kararlılığıyla selamlıyor yaklaşan yeni 18 Mayıs'ı, devrimimizin önder çizgisi kaypakkaya yolunda, sınıf düşmanlarımızı stratejik dize getiren coşkusuyla sadece direnmek değil, komünizmi kazanmak için direnmek, sadece mualefet değil, proletaryanın iktidarı için gerçek alternatif olmak temelinde ilerlemekteki sebatımızı yineliyoruz.

YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!

Enternasyonal proletaryanın emperyalizme uşaklarına ve her türden gericiliğe karşı birlik, dayanışma mücadelesinin büyük tarihsel anlamı olan 1 Mayıs'ı, her tür sınıf, ulus, cins eşitsizliklerine karşı her nerede olursa olsun proletaryanın evrensel ortak amacı Komünizm'in zaferinin silahı proleter dünya devriminin kazanma azmi ve coşkusuyla selamlıyoruz. Proleter dünya devriminin Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki savaş siperi olan ve 24 Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak doğan öncünün kuruluşunun 34. yıldönümünde, öncünün eyleminin içeriği olan proleter enternasyonalizmi ruhuyla Komünizmin hizmetinde coğrafyamızda karşı karşıya bulunduğumuz devrimin temel sorunlarının üstesinden gelme kararlılığıyla dünya devriminin hizmetinde olduğumuzu bu 1 Mayıs vesilesiyle de bir kez daha ilan ediyoruz. 1 Mayıs'a ABD emperyal imparatorluğu stratejisinin bir parçası olarak ABD emperyalistlerinin Irak ve Afganistan'ı işgal ettiği, stratejik ortağı İsrail siyonistlerinin Flistindeki işgali ve başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin proletarya ve ezilen ulus ve halklara tehdit ve saldırganlığının yoğunlaştığı koşullarda giriyoruz. Emperyalist gerici Neoliberal stratejik saldırı dalgasının "özgürlük" vitrini altında ezilenleri açlığa mahkum ettikleri "özelleştirme" uygulamalarıyla işsizliğin derinleştirildiği "güvenlik ve töröre karşı mücadele" adına fütursuz baskı ve saldırganlığın meşrulaştırılmaya çalışıldığı bir ortamda giriyoruz. Proleterya ve halklar, dayatılan kölece yaşama ve teslimiyete her zamanki gibi hayır diyor. Proletarya ve ezilen halklar cephesi direniyor. Nepal'de ülkenin yüzde sekseninin kontrolünü Halk Savaşıyla ele geçirmiş Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki halk iktidarı, Peru'da, Hindistan'da, Filipinler'de, Türkiye Kuzey Kürdistan'da aynı amaç doğrultusundaki ısrar çabası reddedilemez somut bir olgudur. Ortadoğu'da emperyalist işgale karşı Irak'ta ezilenlerin direnişi ABD işgalcilerini batağa sürüklemiştir. Afganistan'da da başta ABD olmak üzere ortağı işgal orduları rahat yüzü görememektedirler. Latin Amerika, kitlelerin güçlü bir anti emperyalist dalgasına sahnedir. Ne ki bu sosyal demokrat reformist önderlikler yüzünden gerçek kurtuluşa yol alamamaktadır. Kendiliğinden alamaz da. Komünist öncülük görevi acilen haykırmatadır. Cevap olmak komünistlerin görevidir. Emperyalist metropollerde de, emperyalist gericiliğe karşı kitle isyanı mevcuttur. Neoliberal saldırganlığa, kitlelerin bu merkezlerdeki meşru isyanları Fransa'da sokağa dökülen üç milyon insanın yeni "iş sözleşmesi" denilen CPE'yi yırtma kararlılığında görüldü. Emeklilik yaşının uzatılmasına karşı İngiltere'de bir milyon belediye işçisinin, ABD'de göçmenlere saldırı yasalarına karşı bir buçuk milyon ezilenin Yunanistan, Almanya ve diğer yerlerde sermayenin saldırılarına karşı direnen milyonların öfkesi ortadadır. Kitle hareketinin bilinçli devrimci bir öncülükle buluşamamasının yarattığı sorunların ve sınıf işbirlikçisi sendikaların her türden reformizmin devrimi önlemeye barikat olma çizgilerinin deşifre edilmesi görevinin altını çizip görevlerimize kararlıca sarılmaya dikkat çekerken, kitlelerin gerici saldırılara meydan okuma cüretini bu 1 Mayıs vesilesiyle bir kez daha selamlıyoruz. Emperyalizm ve uşaklarının adına "teröre karşı mücadele" dedikleri emperyalist gerici saldırganlığın "anti terör" yasaları kendileri için sınırsız gözaltı hakkı, şüpheli gördükleri herkese silahla saldırma hakkı, ezilen ulusları köleleştirme, her yerde emekçilere her tür yöntemle, boyun eğdirme hakkıdır. Onların bu "haklarına" karşı ezilenlerin devrim görevi vardır. 1 Mayıs bu görevin önemli bir muharebe günüdür. Emperyalist gerici savaş makinasının bir uşak parçası olarak Türk egemen sınıflar devletinin her milliyetten proletarya ve emekçilere ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara, ezilen inanç guruplarına, cins baskısıyla cendereye alınan kadınlara stratejik topyekün saldırı savaşı konsepti derinleştirilerek sürdürülüyor. Adına "güvenlik zirveleri" dedikleri toplantılarda, Türk ordusunun direktifleri doğrultusunda kontra savaşlarına, hukuki meşrutiyetler arama gayretindedirler. "Terörle mücadele yasası" dedikleri "yeni" düzenlemelerde fiilen uyguladıkları sıkıyönetimlerine "yasal bir kılıf" geçiriyorlar. Gözaltı süresini uzatıyor, toplantı ve gösterileri sınırlıyor, gerektiğinde yasaklıyorlar. Faşist diktatörlüğün asker ve polislerinin ezilenleri öldürme yetkisini genişletiyorlar. Kontrgerilla savaşlarındaki insanlık dışı uygulamalar, açığa çıkmasın diye katledilen gerillalar, katledildikleri yerlerde kendi kontrollerinde toprağa verilecekmiş. Otopsi raporlarından ve DNA'dan da korkuyorlar. Korkacaklar. 3-6 yaş arası çocuklarda dahil, 6 çocuğu katledenler ezilenlerin gösteri ve yürüyüşlerine kurşun yağdırarak onlarcasını öldüren, yüzlencesini yaralayan, binlencesini gözaltına alan sürek avı ve katliam taburlarının korkularını anlıyoruz. Bu korku yönetme zorluğu çeken haksız rejimlerinin ayakta tutulması için uyguladıkları vahşetin paniğidir. Faşist diktatörlüğün ordusu kumandasındaki özel savaş hükümeti, cumhurbaşkanlığı, yargı, meclis, medya gibi tüm kurumlarıyla "vatansever güç birliği" dedikleri, Korkut Eken, Veli Küçük, Hasan Kundakçı gibi Kontrgerilla şefleri önderliğindeki katliam timleriyle teyakkuz durumundadırlar. Kalemşörleri ezilen Kürt ulusunun isyanını "azınlık şımarıklığı" olarak değerlendiriyorlar. Ezilen Kürt ulusu ve her milliyetten ezilen halklarımızın kitlesel gösterilerine "terör" diyorlar. Cumhurbaşkanı "gücümüzü sınamayın" Özkök gibi kalemler öldürürken öleceğiz "ağıt yakma hakkımız yok" CHP, MHP, DYP'siyle, Tüm egemen sınıf partileri "tek devlet, tek ülke, tek ulus" bayrağı altında Türk silahlı kuvvetlerine daha fazla daha fazla öldür diyorlar. "Teröre karşı topyekün mücadele" diyen Büyükkant, Özkök liderliğindeki seferberlik çağrısına tüm gerici kurumlar katılmış durumdadırlar. Yani, TC, Proletarya, emekçiler ve ezilen Kürt ulusuna karşı topyekün savaş seferberliğine göre kurumlarını konumlandırmış durumdadır. Bu stratejik seferberlik, stratejik operasyonlarla sürdürülmektedir. Bu çerçevede onlarca gerilla katledildi. Kitle gösterilerine kurşun yağdırdılar. Saldırılarda, Devrimci Demokrasi gazetesinin bir çalışanı, muhabiri olarak gösterileri izleyen İlyas Aktaş'ta polis ve asker kurşunlarına hedef oldu. Aktaş'ın beyin ölümü gerçekleşmiş durumdadır. Ne-

wroz'un direniş ruhuyla ileriye atılmış Kürt yurtseveri gerilla ve kitlelerin diğer şehitlerini saygıyla anıyoruz. Gerilla ve diğer şehitlerin naaşlarına sahip çıkarak düşmana meydan okuyan tarihin yaratıcısı kitleleri saygıyla selamlıyoruz. 1 Mayıs'ı bu ruhun kamçıladığı cesaretle kazanmalıyız. Ezilen ulus kendi kaderini tayin hakkı mücadelesine Şeh Sait, Dersim ve diğer isyanlarda katliam ve soykırımlarla, her milliyetten emekçi halklarımızın haklı kavgalarına takrir-i Sükun gibi katliam, saldırganlık ve hapislerle cevap verme Türk devletinin geleneğidir. Şimdi sürdürülende budur. Dolayısıyla Türk egemenlerinden şefkat ve barış dilemek ezilenlerin ve emekçilerin işi olamaz. Kazanmanın tek yolu vardır. Devrimi Halk Savaşıyla zafere götürmek. 8 Mart ve Newroz serhildanlarının coşkusuyla 1 Mayıs'ı dünya proletaryası, ezilen uluslar ve halkların birliğini ilerletme, emekçilerin kardeşleşmesini daha güçlü örme, emperyalist gerici saldırganlığa ve Türk şovenizmine karşı mücadele bayrağını tüm halklar için tam hak eşitliği yönelimiyle yükseltme kararlılığıyla karşılamalıyız. Newroz dersleri isyan eden ezilenler karşısında devletin çaresizliğini, halkların kazanmasının mümkün olduğunu bir kez daha gösterdi. Eksik olan kitlelerin isyanının bilinçli devrimci bir önderlikle buluşamamış olmasıdır. Bu noktada suçlu olan kitleler değildir. Onlara bu öncülüğü taşıması gerekenler görevlerinin hakkını vermek durumundadırlar. Sınıf işbirlikçisi sendikalar ve diğer reformist odaklar ezilenlere barış ve sukinet telkin ediyorlar. Mesela sarı sendika Türk-iş, 1 Mayıs'ta "simgesel şeyler yapacağız" diyerek onu devletin 1 Mayıs'ı haline getirmeye çalışıyor. 1 Mayıs Proletarya ve halkların devrim bayrağıdır. Bu bayrağın özünün boşaltılmasına asla izin verilemez. İMF ve dünya bankası direktörlüğünde, sosyal sigortalar ve genel sağlık sigortası (SSGS) dedikleri mezarda emeklilik ve paran kadar sağlık uygulamalarıyla emekçilere ölümüne saldıranlar "küresel terörizm ve uluslar arası işbirliği" sempozyumlarıyla tüm topluma F tipi hücre misali sistem dayatanlar devrimle göğüslenebilirler. Özkök, Büyükkant kumandalı kuvvet komutanları topyekün savaş seferberliklerinin merkez bölgelerinden olan Kuzey Kürdistan'da katliam birliklerini denetlerlerken, planlamalarını da açıkça beyan ettiler. Bu plan Kürt ulusuna öteden beri dayatılan imha ve katliam planıdır. Bu plana cevap Halk Savaşıdır. Kürt ulusunun haklı silahlı başkaldırısının demokratik yönünün kayıtsız koşulsuz desteklenmesidir. Reformizm Kürt ulusuna, sosyal kurtuluş hareketine koşulsuz "silah bırak" çağrısı yapmaktadır. Bu çağrıya uymak teslimiyettir. Emperyalistlerden merhamet dileyenler açısından AB'nin PKK'yi "kınayan" son bildirisi öğretici olmalıdır. Emperyalizm ve uşaklarından dost olmaz. Özel savaş hükümetine iyimser bakanlar meclisin Şemdiilli araştırma komisyonunun kendisi bizzat Susurluk olan Kontra Türk devlet gerçekliğini "Hukuk dışı hiçbir illegal varlık yok" sözleriyle aklamasından hala öğrenemeyecekler mi? Yalvaran "sivil itaatsizlik" likle bazı tavizler isteyen silahlı silahsız reformizmle değil, geleceği Halk Savaşı ile kazanabiliriz. Nepal'deki Halk Savaşı'nın öğrettiği budur. Silahlı reformizmin şimdi Meksika'da, Brezilya'da, Venezüella'da v.b "dünyayı fethetmek değil, yenilemek gerekli" diyor. Sömürü dünyası fethedilmeden nasıl aşılır. Kabası bir yana silahlı ekonomizmin, post-modernizmin iktidar perspektifi yok. Diyorlar ki, "mermilere değil, kelimeler bel bağla". "Zaptetmeye değil, sistem içinde otonom alanlar yaratmaya yönel." "Özel teşebbüsü aşmaya değil, uyum sağlayarak düzeltmeye yürü." "Devrimci değil, sistemi iyileştiren isyancı ol." "Kimseyi yenmeye değil, diyaloga kilitlen." 1 Mayıs bu tasfiyeciliğe karşı proletar dünya devrimiyle dünyayı değiştirmek için fethetme, Komünizme ulaşma bayrağı olarak alanları zaptetme kararlılığıyla yükselmelidir, yükselecektir. Vartinik'ten Mercan'a bu tarih bizim! Kaypakkaya'dan bu güne bu bayrak bizim! Bilinciyle olumlu ve olumsuzlukları ayırıştırarak tüm tarihimizi, tüm yoldaşlarımızı Maoist tarih ve Parti bilinciyle sahiplenerek, Maoist temelde kenetlenerek kitleleri bu temelde birleşmeye seferber ederek 1 Mayıs'ları, 31 Mart Kızıldere Çayancı, 6 Mayıs Deniz, Yusuf İnan, 18 Mayıs Kaypakkayacı kazanma ruhuyla, Mazlum Doğanların, Sabahat Karataş'ların, Bedri Yağanların, İrfan Çeliklerin, Hıdır Aslan'ların, Fatih Öktülmüş'lerin boyun eğmeyen direniş ruhuyla karşılayalım!

* Yaşasın 1 Mayıs dünya proletaryasının birlik, mücadele, dayanışma ve kazanma günü. * Yaşasın Proletarya enter-nasyonalizmi.

* Yaşasın Proleter dünya devrimi

* Yaşasın Devrimci Enternasyonalist Hareket

* Yaşasın Ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkı!

* Devrimin bütün dünyada zindanlardaki, dağdaki ve her bir yerdeki savaş siperlerini selamla!

* Kadınların, Gençlerin Öfkelerini Devrim İçin Muazzam Bir Güce Dönüştür!

* Emperyalist Neoliberal Saldırganlığa, İşgale, İlhaka, Sömürgeleştirmelere Karşı Kızıl Sancağımız Altında Kazanma Cüretimizi Kızıl 1 Mayıs'ta Bir Kez Daha Konuşturalım!

YAŞASIN YENİ DEMOKRASİ!

Kitlelerin kaderlerini ellerine alması için gerekli olan komünist ideoloji rehberliğinde halk savaşıdır. Sömürü düzenlerinin parlamentolu parlamentosuz hiçbir iktidar biçimi emekçilerin ezilenlerin çıkarlarını ifade etmez. Gerici sistemlerde parlamento egemen güçlerin diktatörlüğünü perdeleme aracıdır. Ve parlamento için yapılan seçimler kitlelere hangi egemen sınıf klikleri tarafından yönetilmek istendiklerini sorma oyunudur. Bu çok açık. Parlamento gerici devletlerin örtüsüdür. Parlamento ve seçim sahneleri gerici iktidarların halkı aldatma alanıdır. Yine çok açıktır ki halk parlamento yoluyla egemen olmaz, iktidarını tesis edemez. Bunu söylerken dikkat edilmesi gereken diğer hususta doğru olan bir stratejiyi, genel yönelimi her bir somut dönemin özelliklerini tahlil etmeden, her bir özgülle birleştirmeden kaba bir tekrarla yetinmeyeceğimizdir. Somut tarihi koşullar incelenmeden hareketin gelişmesinin her bir aşamasının özgünlüğü, sınıflar arası ilişki, devrim ve karşı-devrim durumunun tahlili dışında şu veya bu taktik yada mücadele biçimleri keyfi olarak belirlenemez ve kitlelere dayatılamaz. Mücadele biçimleri objektiftir. Onlar kişilerin, partilerin iradesinden bağımsız, objektif hareketin bizzat kendi içerisinde doğan objektif olgulardır. Öncünün yaptığı sadece şudur: bu gerçeği görüp bilinçli müdahale yoluyla genelleştirip örgütlemek. Hareket dinamiktir. Dolayısıyla tek bir biçime bağlanamaz. Diyalektik materyalizm bunu anlatır. Kaba, muhafazakar, dinci doktrincilerin de anlamadığı da budur. Biz şiddet seviciler değiliz. Silaha tapınmacılar da değiliz. Evrensel bir kural olarak iktidarın zor ile ele geçirilmesi sömürücü sistemlerin objektif gerçekliğinin zorunlu bir sonucudur. Coğrafyamızda halk savaşı stratejisi ve esas mücadele biçimi olarak da silahlı mücadele içinde yaşadığımız gerçekliğin objektif bir sonucudur. Bu yine tamamıyla ülkenin siyasi, sosyal, ekonomik yapısının dayattığı bir sentezdir. Bunu kabul ederken, bunu görürken her bir özgülün ayrıntılı analizinin şart olduğunu, stratejinin bu analiz dahilinde çıkan taktiklerle hayata geçirilebileceğinin altını çizeriz. Bunu yapmaz stratejiyi fikri bir tembellik hastalığı olarak her bir somutta soyut tekrar etme, ezbere misali sloganları yineleme durumu iyi değil kötü bir marifet ve beceriksizliktir. Strateji-taktik, genel-özel, evrensel-özgül arasında diyalektik bir ilişki vardır. Öyleyse geneli her somutun özgül çelişkileri, hareketin somutta aldığı özgün niteliği kavrayarak uygulayabileceğimizi anlamak durumundayız. 2. Enternasyonal oportünizminin bu konudaki temel problemi neydi? Sukünet dönemlerinin parlamenter mücadele biçimlerini vazgeçilmez bir alışkanlığa ve teoriye dönüştürmeleri idi. Hareketi statik ele almalarıydı. Dolayısıyla fırtınalı dönemlerde tökezlediler, teorileştirdikleri alışkanlıklarıyla gerici hükümetlerinin bir parçası haline geliverdiler. Bu tersten de mümkündür. Stratejik halk savaşı yönelimini ve esas mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi her bir somut özgül koşulu dikkate almadan kaba bir şekilde tekrar etmekte 2. Enternasyonal teorik sapmasının dogmatik bir başka biçimidir. Doğru şudur: mücadele biçimleri tarihi yönüyle ele alınır, somut ve tarihi şartlar incelenerek ortaya konulur. Hareketin gelişiminin değişik aşamalarında politik durumda ki değişik koşullara bağlı olarak ortaya çıkan değişik biçimler atlanmaz. Atlayanlar hareketi tek bir biçime bağlayanlar sosyalist olabilirler ama bu sosyalizm ilkel bir sosyalizmdir. Dolayısıyla buyrukçu, kuyrukçu, kendiliğindenci, fokocu duruma düşmeden hareketin kendi içinde ve kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirip örgütleme, bilinçli kılma sorumluluğunu anlamak durumundayız. Başka türlü soyut formölcülük, doktriner reçetecilik hastalığı içerisinde debelenmekten kurtulunamaz. Mücadele biçimlerinin espitinde subjektif bir öge olarak öncünün durumu da dikkate alınması gereken bir faktördür. Daha da önemlisi kitlelerin durumları önemli bir meseledir. Elbette kitlelerin mevcut seviyesine tapınarak değil nabzını tutarak devrim doğrultusunda ilerletme çerçevesinde bu meseleye yaklaşılmalıdır. İleri kitleler esastır. Ancak kitlelere rağmen siyaset saptamakta boş bir davul çalma olayıdır. "Kitlelerden kitlelere" ilkesinin anlattığı budur. Bilinçli öncülük rolünü yadsımadan, kendi deneyimleri üzerinde eğitime ve bu temelde ki siyasi kampanyalar zemininde gerçekleri açıklayıp öncü ile birleştirme sanatıdır. Diğer marjinal mevzilerde kulaç atmaktır. Şimdi görev yeni demokrasi asgari programını günceldeki acil eylem programıyla birleştirip, kitleleri başka değil her türlü gericilik ve yanlış düşüncelerle ayırım noktalarını bulandırmadan, ideolojik-siyasi bağımsızlığımızı koruyarak stratejik katılık ve taktik esneklik ilkesi uygulayarak harekete geçirmektir. Kitlelerin görevi kendilerini kimin yöneteceğine oy verme değildir. Komünizm önderliğinde söz, yetki ve kararı ellerine almadır. Bundan daha az olanı reddetmeli, iktidarını bizzat icra etmeye götürecek devrim yolunda geleceğine sahip çıkmalıdır. Kahrolsun parlamenter maskeli tüm faşist ve yarı-faşist diktatörlükler! Kahrolsun burjuva diktatörlüğünün her biçimi! Yaşasın yeni demokrasi!

Zulme ve Sömürüye Karşı İsyan Etmek Meşrurdur!

Emperyalizm kumandalı Türk egemen sınıflarının proletarya, ezilen Kürt ulusu ve her milliyetten halklarımıza yönelik topyekün özel savaş seferberliğinin bir halkası da Şemdinli saldırısıdır. Katliamlar kontra eylemleriyle birlikte sürdürülüyor. Şemdinli'de kitap evinin bombalanması olayı somut bir örnektir. Devlet, bu karşıdevrimci eylemlerini ezilenlere mal etme uğraşı içinde oldu. Kullandığı tetikçi itirafçıları ile gerçekleştirdiği bu eylem ile JİTEM, halk tarafından suçüstü yakalandı. Taşeron eylemcileri, JİTEM otosuna binmek üzereyken halk tarafından yakalandı. Otomobilde "Mutki'li Ali" diye bilinen ve bölgede tanınan ünlü işkence sorgucusu ve itirafçılaştırma uzmanı ile birlikte JİTEM elemanları halk tarafından yakalandı. Türk egemen sınıfları polis ve jandarması, kontra eylemcilerini halka si-

lahlı saldırıyla sözde kurtarmış olsalar da, JİTEM otomobilindeki 300 sayfalık belge ve tüfeklere halk el koydu. TC'nin sözde savcılarının keşifleri Türk ordusunun saldırılarıyla öldürülen halktan bir kişi bedeliyle durduruldu. Oysa mızrak çuvala sığmıyor. Halk tarafından fotokopisi çekilen JİTEM belgelerinde 105 kişilik ölüm listesi ve halkı hedefleyen krokiler ele geçirilmiş durumdadır. Evet JİTEM bir kez daha suçüstü yakalanmıştır. Kontrgerilla lokal, münferit bir olay değil, Türk egemen sınıflarının stratejik bir silahtır. Kontra eylemlerinin bizzat planlayıcı ve uygulayıcısı olarak devlet ve yine bizzat halk tarafından yakalanmıştır. "Derin devlet" yani Genel Kurmay özel savaş örgütü sistemin kumanda merkezidir. Susurluk gerçeğinin gösterdiği de buydu. Kontrgerilla bizzat devletin kendisidir. Onun özel savaş politikası dönemsel değil, stratejik plandır. Genel Kurmayın halklarımıza topyekün dayattığı savaş konseptinin açıklamasının pratik sonuçlarıdır yaşananlar. Halklara yönelik cinayet şebekeleri devlet kumandalıdır. Yani kontrgerilla devlettir. Kara Kuvvetleri komutanı Büyükkani JİTEM elemanı Akkaya'ya ne dedi? "Tanırım, iyi bir astsubaydır. Kuzey Irak Çevik operasyonunda yanımdaydı." Özel kuvvetlerine devletin kumanda ettiğinin somut bir örneği değil midir bu? Uyuşturucu Baronları ve tacirlerinin bu sevk ve idare merkezlerinin rantları öteden beri biliniyor. JİTEM bu rantla beslenen Genel Kurmayın özel silahlarından biridir. Mecliste görüşeceklermiş! Susurluğu nasıl ele aldıklarını da gördük. Rize, Trabzon linç girişimleriyle tezgahladıkları Kontra planını bilmiyor değiliz. Devletten merhamet bekleme, olayı açığa çıkarma şeklinde hiçbir tutuma devrim asla sahip olamaz. Katliamları, hile ve tuzakları ile bu devlete Halk Savaşı ile merhamet darbesi vurulacaktır. Zulme, sömürüye isyan etmek meşrudur. "entegrasyon" adına azınlık grupların reddi, vahşi saldırganlıklara maruz bırakılmaları, ayrımcılık ve dışlanma politikaları Fransa'da da karşılığını biliyor. Bu ezilenlerin haklı bir isyanıdır. Sarkozy'ler "ya sev, ya terk et" diyorlar. Bu dünya ezilenlerindir. Hizaya getirilmesi gerekenler, emeğin toplumuna entegre edilmesi gerekenler ezenlerdir. Çünkü haksızlığın temsilcisi onlardır. Bu isyan, esasta bir Müslüman başkaldırısı değil, ezilen ve horlanan en yoksul tabakaların, öteki görülen siyahların haklı başkaldırısıdır. "Eşitlik- kardeşlik-özgürlük" vizyonu ile kimlikleri, kültürleri, dışlanmışlıkları reddedilen statükocu Emperyalist Cumhuriyet'e isyandır. Banliyölerde (varoşlarda) adeta hapsedilmiş ezilenlerin dışlanmışlığına karşı "biz de varız ve bu dünya bizim" sesidir. İnançlarından, kültürlerinde, kimliklerinden ötürü dışlanan ezilenlerin Hristiyan ırkçılığına, onun faşizan zulmüne bu başkaldırısını selamlıyoruz. Fransız egemenlerine "ayaktakımı-haydut" gördüğü bu ses objektif olarak bir devrim çağlığıdır. Varoşlarda diğer yerlere nazaran üç kat fazla olan yüzde elli seviyesine varan işsizliğin, konut sorunu cehenneminin hedeflenmesidir bu isyan. Devrim, ezilenlerin bu alt tabakasının nasıl bir sosyal taban dinamizmi içerdiğini görmek durumundadır. Sarkozy "pislik" diye devrimi hedeflemektedir. Devrim de tüm egemen klikleriyle emperyalist burjuvaziye hedefleyecektir. Cezayir'e emperyalist işgallerinden, çıkmazlarından dolayı halklara 1955'lerde sıkıyönetim dayatmışlardı. Şimdi de 50 yıl sonra aynı uygulamayı dayatıyorlar. Dün kaybettiler yine kaybedecekler. Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH) 1984'teki kuruluşu ile birlikte varoşların köklü bir devrim için isyan merkezi olacağını söyledi. Yaşananlar bunu gösteriyor. Zulme ve sömürüye karşı isyan etmek meşrudur. İsyân Avrupa varoşlarına da sıçradı. Türk egemenlerini de bu korkutmaktadır. Tüm egemenler korkmakta haklıdırlar. İsyânın ihtiyaç duyduğu Maoist öncüdür. Görev, öncüyü ezilenlerle birleştirmektir. Dünya halklarının birleşik devrimci direniş hareketinin önemi bu noktada yakıcı bir şekilde öne çıkmaktadır. Onu Devrimci Enternasyonalist Hareketin rehberliğinde ezilenlerin gönlünde tesis etmek için seferber olmalıyız. Maoist Komünist Partisinin 1. Kongresinin özenle dikkat çektiği bu görevin icrası ertelenemez. Dünya Halkları Direniş Hareketi bu görev doğrultusunda ileriye atılmış bir adımdır. Bu adımı sahiplenmeli dünyanın her bir yanına, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'a taşımalıyız. Şemdinli'nin, Yüksekova'nın yani her bir yerdeki kitlelerin haklı öfke ve isyanının ihtiyacı budur. Göreve sahip çıkalım.